Nelly Noel

Mostenirea

NELLY NOEL

MOȘTENIREA

COPERTA 1 : CETATEA DE LA RUPEA

COPERTA 4 : PIETRELE LUI SOLOMON

Cap. 1 Întâmplări de demult

Principatul Transilvaniei, ianuarie 1544

Zăpada proaspăt căzută înăbușea zgomotul potcoavelor calului pe pământul înghețat – bietul animal ocolea din instinct locurile în care viscolul troienise nămeții, căutând drumul cel mai lesnicios. Drum e un fel de a spune, pe podișul vălurit nu se zărea nici umbra vreunei cărări, nici urmă de pas de om nu se întipărise în pătura de omăt.

Și totuși din depărtare venea miros de fum, semn că satul era aproape. Călărețul își mâna armăsarul cu ochii la cer, privind îngrijorat cum bolta se întunecă: să înnoptezi în pustietatea aceea nu era un lucru recomandabil nici măcar vara, iar acum numai vară nu era. I se spusese să rămână noaptea la cetate, un sfat înțelept, pe care îl va urma, desigur, numai că pentru asta trebuia mai întâi să găsească satul, apoi să urce pe dealul fortăreței și în fine să-l convingă pe comandantul cetății – judele scaunului săsesc – să-i ofere ospitalitatea lui.

Omul murmurase în barbă cuvinte supărate îndată ce aflase care îi va fi misiunea: nu trimiți creștinul cu frică de Dumnezeu iarna, după ora prânzului, la drum lung. Alta ar fi fost situația dacă pleca în zori, atunci până la lăsarea întunericului s-ar fi putut întoarce în locuința lui liniștită din orașul Coroanei, numai că intervenise urgența aceea nenorocită care îl urnise pe drum la o oră așa târzie, iar pentru asta nu avea cui să se plângă. Doar era mercenar și cinstiții neguțători din oraș îl tocmiseră pentru astfel de misiuni care cereau deplasări rapide, fără a-i lăsa timpul necesar să-și pregătească plecarea. Își aruncase peste hainele obișnuite o cămașă de zale, își pusese coiful, se învelise într-o mantie de lână călduroasă cu blană la poale și la guler, își luase scutul, arcul cu săgețile, flinta, cuțitul de

vânătoare, se încinsese cu paloșul, îndesase scrisoarea în tolbă și p-aci ți-e drumul...

De atunci au trecut trei ore, când la trap, când la galop. Calul părea să simtă apropiindu-se sfârșitul călătoriei, pentru că gonea neîmboldit, grăbindu-se și el să iasă din calea viscolului și să-și primească fânul într-un grajd decent. Din când în când călărețul arunca priviri îngrijorate peste umăr, ca și cum s-ar fi temut că îl urmărește cineva, deși de la plecarea din oraș nu întâlnise nici țipenie de om. Doar fuioarele de fum alb, care se ridicau din câte o vale sau de pe câte o culme de deal, dezvăluiau că pe-acolo trebuia să se afle vreun sat și în sat oameni – în rest senzația de pustietate era copleșitoare și dezolantă, iar ochiul care hoinărea peste întinderile nesfârșite nu zărea decât albul atoatestăpânitor al zăpezii. Pădurile întâlnite în cale erau desfrunzite și la fel de albe ca restul peisajului, gerul năprasninc din ultimele câteva săptămâni îmbrăcase ramurile golașe în lințolii de argint și singurele vietăți care însuflețeau ținutul erau lupii, dar nici aceștia nu se vedeau pe nicăieri, doar urletele lor îndepărtate călătoreau pe aripile crivățului. Iar asta nu părea să-l încânte defel pe călărețul nostru singuratic...

Într-un târziu la poalele unei coline apăru o îngrămădire de case mici, din lemn și chirpici pe fundații înalte de piatră. Pe hornuri se vedea ieșind fum, semn că sătenii se simțeau în siguranță – în vremuri de restriște se baricadau cu toții în cetatea de pe colină, ale cărei ziduri de trei ori cât un stat de om își câștigaseră renumele de imposibil de cucerit.

Călărețul trecu val-vârtej prin sat și urcă în galop dealul cetății, nici înalt și nici abrupt, dar oferind o vedere excelentă spre toate cele patru zări. O armată străină n-ar fi putut să se apropie fără a fi zărită de la mare distanță și asta era tot ce conta cu adevărat în acele vremuri tulburi.

Solul se apropie de turnul străjii și începu să strige ca cineva să-i deschidă poarta. Un străjer se ivi pe ziduri, un băiat atât de tânăr

încât călărețul putea să pună rămășag că la precedenta lui vizită în Burg Reps feciorul acela se ținuse încă de fusta mamei, pe undeva prin sat.

-Cine ești și ce vrei?întrebă adolescentul cu un glas pe care-l voia tunător, dar nu era decât pițigăiat.

Călărețul își ridică scutul, împodobit cu desenul unui stejar al cărui trunchi voinic era înconjurat de o coroană aurie.

-Îl caut pe jude și aduc o scrisoare de la cinstiții negustori din...

-Iartă-l pe puștiul ăsta, azi e prima lui zi în care stă de strajă și nu te cunoaște, îl întrerupse o voce venind din turn. Vezi scutul acela, băiete? Bagă la cap blazonul, e al puternicilor negustori din Orașul Coroanei și omul ăsta e Fritz Siegel, cel care ne aduce vești de acolo. Deschide poarta repede, ce mai stai?

Adolescentul dispăru dindărătul crenelurilor, unde stătuse până atunci, iar poarta se deschise. Fritz Siegel descălecă și-și scoase armele, rămânând doar cu tolba în care vârâse scrisoarea. Băiatul puse arsenalul la păstrare, în timp ce un munte de om coborî din turnul străjii și veni să-l îmbrățișeze pe sol.

-Ce-i cu tine acum, la ceas de seară?

-Abia după prânz am primit ordin să vin. E o situație urgentă.

-Te cred, dacă sosești la apusul soarelui.

-Care soare? N-am mai văzut soare adevărat de mai mult de o lună. Spune-mi mai bine, judele e acasă?

-Acasă. Și el și călugărul. Stai să te conduc, până ajungi la jude mai pălăvrăgim și noi de-ale noastre.

Cei doi bărbați se puseră în mișcare, în timp ce un alt străjer se ivi din turn, venind lângă copilandrul care își continua prima zi de veghe în slujba obștii.

La mijloc de secol XVI, cetatea de la Reps – Rupea de astăzi – nu era atât de întinsă cum o știm noi. Avea două rânduri de fortificații, cel de-al treilea rând urma să se construiască abia cu două sute de ani mai târziu. Dar de atunci era deja neobișnuită – spre deosebire de tot restul cetăților, care dispuneau de incinte închise, circulare sau poligonale, Reps avea (și mai are încă) forma unei cochilii de melc cu o singură intrare, cu drumul spre punctul cel mai înalt, casa judelui, desfășurat în spirală. Pe acest drum fuseseră presărate nenumărate porți, toate bine păzite, care ar fi dat mult de furcă unor asediatori. Între zidurile de piatră se înșirau câteva case și magazii, un soi de han sau sală de oaspeți pentru călători și – ca la orice fortăreață – o mulțime de turnuri crenelate care aveau și rol defensiv, dar și de depozite pentru bunurile sătenilor, care își aduceau aici tot avutul atunci când satul era atacat. O capelă, mult mai mică decât biserica din sat, completa întreg ansamblul. Forma neobișnuită a cetății se datora faptului că nu oamenii locului o ridicaseră, ci doar adăugaseră mereu noi construcții la un nucleu preexistent, mult mai vechi. Nimeni nu știa cine și în ce împrejurări construise prima cetate, oamenii din sat se pomeniseră cu fortăreața pe dealul stâncos de la facerea lumii și chiar de dinainte de asta.

În timp de pace, pe lângă străjeri în cetate nu locuiau decât doi oameni: judele și călugărul, acesta din urmă fiind și preotul care slujea la capelă. Biserica din sat fusese dată în grija unui preot local, călugărul nu se ocupa decât de capela din cetate, ceea ce nu era puțin lucru. Fiind printre rarii știutori de carte, înregistra în catastiful capelei nașteri, nunți și înmormântări, evenimente inerente atunci când tot satul se refugia în cetate de frica vreunui invadator. În afară de asta îl ajuta pe jude cu copiatul hotărârilor acestuia, iar în timpul rămas citea cărți sfinte și încerca să înțeleagă dincotro bate vântul schimbării.

La mijloc de secol XVI, schimbările erau multe și neașteptate, în plan religios dar și politic. Părea că tot universul se clatină, nelăsând oamenilor nici un reper stabil pe care să-și întemeieze viețile. Să luăm de pildă cazul călugărului: se născuse prin anii 1500 pe undeva printr-un sat obscur din Transilvania și, fiind atras din tinerețe de cele sfinte, intrase novice la o mănăstire catolică din Oradea. Dar apoi lumea lui se întorsese cu susul în jos: mănăstirea s-a închis și călugării au fugit care încotro, după ce scrierile unui anume Martin Luther, profesor de teologie la universitatea din Wittenberg, ajunseseră să tulbure mințile oamenilor. Luther începuse prin a ataca vânzarea de indulgențe și corupția care se întinsese ca o ciumă în sânul bisericii Sfântului Petru și terminase prin a întemeia o credință cu totul nouă, cu slujbe mult mai simple și mai apropiate de înțelegerea poporului, ținute nu în latină ci în limba oamenilor locului, oricare ar fi fost aceasta. Iar mai apoi Luther, care era preot, se căsătorise cu Katharina, o fostă călugăriță, dând peste cap toată învățătura catolică, veche de mai bine de un mileniu.

Sașii din Transilvania se convertiseră masiv la noua credință, numită reformată sau lutherană și transformaseră mare parte din fostele biserici catolice în lăcașuri de cult reformat, ceea ce nu era greu de făcut: ajungea să dai jos tablourile de pe pereți, să scoți statuile de sfinți și să treci cu var peste pictura murală, pentru că noua credință nu accepta zorzoanele și podoabele, nici chip de om zugrăvit pe ziduri. Cât despre chipul Domnului și al sfinților săi, Luther luase ad literam scriptura Vechiului Testament, care cerea „să nu-ți faci chip cioplit" și spunea că Atotputernicul nu putea fi reprezentat nicicum, fiind deasupra înțelegerii minții omenești și nedezvăluindu-se simțurilor umane imperfecte, menite a percepe numai lumea fizică.

Iar în plan politic lucrurile erau chiar mai tulburi de-atât. Dacă până în Transilvania nu ajunseseră războaiele religioase și adepții diferitelor credințe se împăcau relativ bine unii cu alții, în schimb bătălii de alt soi, mult mai crâncene, se dădeau în fiecare an și nimeni nu îndrăznea să prorocească modul în care se vor termina

(dacă se vor termina vreodată?). Principatul fusese vasal timp de secole regilor Ungariei, o vasalitate necesară pentru că un stat mic nu putea face față singur luptelor cu un imperiu. Iar imperiul era cel Otoman, mereu dornic să înainteze către apus, spre inima Europei și bogățiile ei nemăsurate, care aprindeau imaginația sultanilor. Aceștia erau gata întotdeauna să cucerească noi ținuturi și apoi să se dedea jafului. Regatul Ungariei dispăruse practic de pe hartă, transformat în pașalâc cu optsprezece ani înainte să înceapă povestea noastră. Unde să cauți sprijin și ajutor armat? Țara Românească, de la sud de munți, era ea însăși vasala turcilor, deși nu făcea altceva decât să încerce, aproape continuu, să scape de nedoritul suzeran. Moldova se bătea și ea, când cu turcii, când cu leșii, când cu hanatele tătare de la răsărit, iar Viena era departe și oricum oastea sultanilor ajunsese deja până acolo.

Ca lucrurile să stea cu adevărat rău, cele șapte scaune săsești din Transilvania nu aveau o viziune comună asupra viitorului, cele mai mari două orașe, cel al Coroanei și Hermannstadt sfădindu-se mereu când era vorba de găsirea unui aliat: dacă Orașul Coroanei era de părere că ardelenii trebuie să se descurce singuri, cu propriul lor voievod, cei din Hermannstadt cereau depunerea jurământului de vasalitate față de Habsburgi și curtea de la Viena. Între timp turcii scăpau mult prea des la nord de Dunăre, traversau munții și făceau prăpăd prin orașele Transilvaniei. În aceste condiții, Fritz Siegel nu se miră să-l găsească pe jude aplecat deasupra unei hărți a regiunii, cu capul în palmă și cu un aer dus pe gânduri. Siegel tuși, ca să-și facă remarcată prezența. Judele ridică o privire obosită, dar se lumină pe dată când îl văzu.

-Ah, dumneata erai, domnule Siegel? Intră și fii binevenit! Ce vești ai pentru mine?

-Una mai degrabă rea decât bună, domnia-ta. Omul cotrobăi în tolbă și scoase scrisoarea. Iată, negustorii noștri vă dau de știre că un detașament turcesc, de vreo cinci sute de oameni, a trecut munții astă-toamnă și a fost surprins de venirea timpurie a iernii aici, în

ținuturile noastre. Trecătoarea de la Torzburg este blocată de zăpadă, așa că oamenii ăștia nu au cum să se retragă și încearcă să supraviețuiască așa cum știu ei mai bine: incendiază și se dedau la jafuri. La început au distrus sate izolate, dar acum nu ocolesc nici cetățile. La noi, în urmă cu trei zile, au avut loc lupte chiar sub zidurile orașului și după ce au văzut că nu pot lua cetatea, și-au ridicat tabăra și vin încoace.

Judele despături scrisoarea. Hârtia întărea cuvintele solului, un lucru mai mult decât rău. Slujbașul obștii oftă din adâncul rărunchilor.

-Prea bine, dacă asta e... nu avem ce face, ne pregătim de asediu. Sătenii se vor refugia în cetate cu tot cu avutul lor, iar în rest fie cum o vrea bunul Dumnezeu.

Parcă auzind că fusese invocat numele Domnului, călugărul își făcu apariția în încăpere.

-Ce e? Ce s-a întâmplat? Te văd negru de supărare.

Fără o vorbă, judele îi întinse scrisoarea.

-Cinci sute, deci? Noi avem douăzeci de străjeri pe ziduri și din sat mai pot veni o sută de bărbați care știu să mânuiască armele, dar tot e puțin. Turcii sunt soldați de meserie, comentă judele mai mult pentru sine.

-Și mai avem două tunuri, adăugă preotul. Nu cred că o ceată care se mișcă încoace și încolo printr-un teritoriu dușmănos cară după sine așa ceva.

-Ba să mă scuze sfinția-ta, dar au și ei un tun și mult praf de pușcă, îl contrazise Fritz. I-am văzut la baza zidurilor noastre, tunarul lor știe meserie și-acum toată breasla zidarilor din Orașul Coroanei, cu mic, cu mare, lucrează să repare stricăciunile făcute de necredincioși.

-Nenorocire! Și când vor fi aici?

-Mă tem că, în ritmul în care merg, mâine seară își vor ridica tabăra în fața cetății.

-E timp destul să adunăm sătenii, spuse judele. Mâine în zori vom înălța steagul de primejdie, ca lumea să știe și să se adune în fortăreață. Azi oricum e prea târziu, s-a întunecat deja și măcar în noaptea asta oamenii au dreptul la un somn liniștit. Dar dumneata, Fritz, cum vei ajunge acasă? Vei pica în mâinile inamicului, dacă o iei pe drumul obișnuit.

-Voi porni în zori, răspunse cel întrebat și asta îmi va da timp destul să fac un ocol larg și până la apus să ajung înapoi în Orașul Coroanei.

-Iată o hotărâre înțeleaptă. Eu atunci nu pot decât să-ți urez noapte bună. Bănuiesc că vei găsi hanul și singur, deși e cam întuneric.

Dar Fritz nu plecă, deși judele îl concediase cu un gest al mâinii.

-Mai e ceva?

-Păi, o chestiune personală a părintelui Honterus. M-a rugat, dacă tot vin încoace, să aduc o scrisoare din partea domniei-sale către un anume domn Johann-Ulrich Heller care s-ar afla aici, în cetate.

-Domnul Heller tocmai a plecat, făcu preotul.

-Așa e, întări judele, a părăsit Burg Reps ieri în amurg. Am încercat să-l reținem, nu de alta dar lupii atacă noaptea călăreții singuratici. Însă n-a fost chip, ne-a spus că ochii lui văd la fel de bine noaptea ca și ziua, iar de lupi nu se teme. Păcat, un om în plus ne-ar fi prins bine în bătălia care se apropie.

-Și ce mai om, adăugă preotul. Un arcaș fără pereche și un spadasin cum altul nu-i – mai rar așa cavaler!

Fritz remarcă strâmbătura care urâți o clipă chipul judelui. Îl știa bine, omul era un vanitos și prea multe laude la adresa altcuiva nu făceau decât să-l indispună. Ca să schimbe subiectul, solul întrebă, plin de tact:

-A spus cuiva unde se duce și când se întoarce?

-Hm, cavalerul Heller e un om liber, care are propriile lui afaceri și nu obișnuiește să dea socoteală nimănui.

-Da, dar mie mi-a mărturisit că îl pasionează alchimia și vrea să se ducă la Praga, să se bage ucenic la un maestru de acolo.

Judele îl săgetă cu privirea pe călugăr. Evident, faptul că omul știa mai multe decât el însuși i se părea o insolență de neiertat. Apoi se liniști dintr-o dată și se întoarse către Fritz Siegel, cu vocea numai miere:

-Oricum, când se va întoarce de la Praga tot pe la noi va trece, în drum spre Orașul Coroanei. Dacă vei binevoi să-mi lași scrisoarea care i-a fost adresată, mă voi îngriji să o primească din propria mea mână.

Solului aranjamentul păru să-i convină. El, unul, predase ambele scrisori și cu asta își putea considera misiunea îndeplinită cu succes. Își luă la revedere și se duse la han pentru un somn binemeritat. Călugărul se retrase și el, pretextând că se duce la capelă să se roage pentru izbândă în lupta cu turcii. Rămas singur, judele mai reciti odată scrisoarea negustorilor. Ar fi vrut să se culce, dar misiva cealaltă îi ardea degetele. Ce avea să-i comunice părintele Honterus, un învățat fără seamăn, domnului Heller? Părintele Honterus, cel care tălmăcise pe înțelesul poporului învățăturile lui Luther și scrisese „Cărticica Reformei", în dialog cu domnul Heller, care era un catolic, e drept că mai degrabă unul

sceptic și cam libertin în gândire – peste poate! Și-apoi judele, care avea urâtul obicei de a-și cam pizmui semenii, nutrea o ură mocnită față de acest cavaler Heller, deși ar fi trebuit să-i fie îndatorat pentru câte făcuse pentru cetatea Reps. Dar chiar și așa, cine ar putea suporta să aibă de-a face cu un om perfect? Heller era nu doar un oștean neîntrecut, dar mai era și un fin cunoscător al artei, știutor de carte și vorbitor al unei duzini de limbi străine. De parcă aceste calități nu ar fi fost suficiente, natura îl înzestrase cu o frumusețe cu totul ieșită din comun iar el, bogat fiind, își permitea să și-o etaleze îmbrăcându-se în mătăsuri scumpe și purtând arme bătute în nestemate.

Judele privea, din ce în ce mai insistent, pecetea de ceară roșie care sigila scrisoarea. Desigur, ar fi fost ciudat să spună că o primise cu pecetea deteriorată, Fritz Siegel l-ar fi putut contrazice oricând. Mai bine să nege că a primit vreodată o scrisoare adresată domnului Heller – da, dar în acest caz Fritz... Dacă Fritz nu se va întoarce în Orașul Coroanei, oricine va sta să judece lucrurile își va da seama că omul a fost ucis de cei cinci sute de turci care i-au tăiat calea. Foarte convenabil! Înfrigurat și nerăbdător, cu mâinile tremurând, rupse pecetea scrisorii...

Tocmai atunci, călugărul se insinuă neauzit în încăpere...

Era prea târziu să ascundă hârtia – blestematul de popă o zărise și judelui rar îi fusese dat să vadă un individ la fel de curios.

-Foarte bine faci, domnia-ta! Cavalerul Heller nu e de-o credință cu noi și-apoi din scrisoarea părintelui Honterus, care e un învățat, poate aflăm mai multe decât ne-au transmis umflații de negustori, care nu văd mai departe de lungimea propriului nas și nici nu-i interesează altceva decât propria pungă.

„Parcă pe tine te-ar interesa?” gândi judele, dar se abținu să facă vreo remarcă supărătoare. Parcurse scrisoarea, în timp ce fața i se albea și degetele începură să-i tremure. Ca și cum ar fi fost lucrul

cel mai normal de pe fața pământului, călugărul îi smulse hârtia și începu și el să citească.

-Nu-i adevărat, nu poate fi adevărat, izbucni el într-un târziu. Să ne păzească Dumnezeu! Părintele Honterus n-ar face o glumă, nu cu soiul ăsta de informații, ceea ce înseamnă că scrisoarea asta conține adevărul.

-Da, nu mă îndoiesc. Măcar așa înțeleg și eu cum e cu putință ca domnul Heller să aibă toate acele calități. Ce bine ne-ar fi prins acum prezența lui, când turcii ne vor asedia!

Călugărul își făcu cruce.

-Piei, satană! Cum să-ți dorești să lupte de partea ta, când știi că se închină celui întunecat?

-Un om care nu poate fi ucis, continuă judele să viseze... O armă perfectă!

-Prefer să mă rog Celui Atotputernic, El va decide soarta bătăliei, nu cine știe ce monstru. De altfel nu m-am simțit niciodată prea bine în prezența domnului Heller.

-Parcă până acum îl lăudai, observă judele ironic, dar călugărul plecase deja. Așa, du-te și prefă-te că te rogi, măcar nu-ți mai bagi nasul în treburile celor care chiar stau treji noaptea din cauza grijilor.

Rămas singur, judele ieși din casă. Noaptea era crâncen de rece, geroasă, iar luna plină făcea zăpada să scânteieze ca argintul. Se furișă la adăpostul zidurilor până în punctul în care, mascată de o ușă greu de văzut, aflată într-o firidă din perete, începea o scară secretă. Scara, extrem de îngustă și de abruptă, se răsucea în spirală și cobora la nivelul inferior al cetății, lângă intrarea într-unul din turnurile străjerilor, unde o altă poartă bine ascunsă și întotdeauna zăvorâtă îi păstra taina. Dar judele nu se duse până la străjeri – pe mijlocul scării, alcătuită din lespezi mari de piatră, în

peretele lateral se afla o piatră mai albă decât celelalte. Apăsând-o, în grosimea zidului se deschise o cămăruță secretă al cărei acces era blocat de o ușă cu zăvorul meșterit de domnul Heller. Acesta, în ciuda abilităților în mânuirea armelor, se pretindea ceasornicar. Judele îi ceruse să copieze celebrul zăvor de la camera tezaurului bisericii din Biertan, numai că domnul Heller se dăduse peste cap și făurise unul mult mai complicat, a cărui singură cheie o avea judele. Acesta, mare iubitor de lucruri fine și scumpe, își adăpostea aici micul tezaur – dar cea mai de preț piesă era Ali, un pitic mut pe care-l salvase odată, demult, din mâinile turcilor și care-l slujea cu o credință fără margini. Ali dormea pe un braț de paie, un culcuș perfect pentru un copil de cel mult șapte ani, dar care piticului îi era tocmai pe măsură. Judele îl scutură ușor.

-Ali, trezește-te! Ali!

Piticul se dezmetici și sări în picioare. Nu-i ajungea stăpânului său mai sus de brâu! Se înclină adânc și așteptă.

-La han a sosit astă-seară un om, Fritz Siegel. Găsește-l și ucide-l, dar fără să lași urme, în tăcerea cea mai deplină. Vreau ca atunci când va fi găsit, să se spună că l-a răpus vreo molimă. Ai înțeles?

Piticul se mai înclină odată și dispăru. Cum judele avea singurele chei de la cămăruța lui, Ali învățase să se cațere pe geam cu abilitatea unei pisici. Ziua, când nu se afla lângă stăpânul său, era liber să hoinăreacă pe unde-i poftea inima, deși puțină lume se putea lăuda că îl văzuse. Se furișa, cel mai adesea la umbra zidurilor, se pitea prin iarbă, se ascundea prin cotloane umbrite. Noaptea în schimb era mereu prezent în cămăruța lui, gata să primească ordinele stăpânului milostiv, căruia îi purta o veșnică recunoștință. Ce s-ar fi ales de pitic, dacă nu l-ar fi salvat stăpânul? Însoțise cândva o trupă de ieniceri, pe post de mascotă sau de sac de box, după toanele oamenilor, iar ienicerii erau recunoscuți pentru cruzimea lor. Spatele îi rămăsese marcat de urmele biciului și

îndurase și altele, mult mai rele, dar despre asta nu putea vorbi pentru că se născuse mut. Aici nu-l bătea nimeni, avea casă și masă și-și putea folosi talentul de a se cățăra ca o veveriță în cele mai inaccesibile locuri. Intră pe geam în sala comună a hanului și văzu că acolo doarme un singur oaspete, care după descrierea judelui era omul căutat. Ali îi puse peste nas și gură una din mâinile lui micuțe, în timp ce cu cealaltă, cu degete puternice ca niște gheare de metal, îl strânse de gât până când omul își dădu ultima suflare – totul, în liniștea cea mai deplină. Apoi avu grijă să-i încheie tunica la gât, astfel ca urmele vinețiі ale degetelor ucigașe să fie bine ascunse. Odată treaba terminată, mogâldeața dispăru pe geam, nevăzută, așa cum venise.

Când zorii cenușii se iviră la orizont, sătenii din Reps văzură cu spaimă steagul de primejdie ridicat deasupra cetății, în punctul cel mai înalt. Clopotul de la capela din cetate începu să bată sinistru, îngânat imediat de cel al bisericii din vale, din sat. Oamenii pricepură de îndată. Știau ce aveau de făcut – își încărcară în căruțe, pe cai sau pe măgari, tot avutul, își luară armele, nevestele și copiii și se îndreptară spre zidurile ocrotitoare ale fortăreței. Acolo își aveau cu toții locul rânduit, care în turnuri, care în căruțe, bărbații apți de luptă ocupară meterezele, în timp ce femeile se adunară în bucătăria imensă de sub sala mare a hanului și începură să-și împartă treaba între ele, ca să poată hrăni puzderia de oameni. Copiii se hârjoneau, unii trimiși să aducă apă pentru bucătărie, alții să care pe ziduri, de la atelierul fierarului, cămăși de zale, săgeți cu vârf metalic, lănci lungi și tot ceea ce, în acei ani întunecați, putea fi socotit ca unealtă de ucis.

Nimeni nu-l băgă în seamă pe hangiu, care se duse într-un suflet la casa judelui.

-Domnia-ta, mare necaz am pățit. Omul care mi-a venit ieri seară, cel care ne aducea de obicei veștile din Orașul Coroanei... ei bine, azi de dimineață l-am găsit mort!

-Oh, Dumnezeule mare! Tocmai acum, când ne vor ataca turcii... dar ce-a pățit, bietul de el? S-a rănit cumva?

-Nu știu, aseară părea sănătos și de dimineață n-am observat nici o rană pe corpul lui.

-Ascultă, du-te liniștit la han. Vin și eu mai încolo, nu trebuie să fim văzuți împreună. Știi cum e, lumea vorbește și atât ne mai trebuie, ca oamenii să fie convinși că solul a pierit răpus de o molimă. Voi cere părintelui să-l înmormânteze fără multă zarvă, undeva lângă cetate și să spună o rugăciune la slujba de seară, ca sufletul lui să-și găsească liniștea. Dar azi important e ca apărătorii cetății să nu se teamă și să nu se gândească la boli, da?

Hangiul făcu o plecăciune adâncă și se duse în treaba lui, convins de-acum că mortul venise cu cine știe ce molimă necruțătoare din Orașul Coroanei. Trupul nefericitului fu cusut într-un sac de pânză și după prânz doi străjeri îl cărară afară din fortăreață, urmați de preot. Cum toată lumea era ocupată cu pregătirile de asediu, tristul cortegiu trecu neobservat de cei din cetate. Între timp judele se urcase pe cel mai înalt meterez și scruta îngrijorat orizontul, însoțit de căpitanul străjii.

Un soare palid se grăbea spre apus, în timp ce dinspre sud se ivi o dungă întunecată, la început abia vizibilă, care creștea însă neîncetat.

-Vin necredincioșii, observă străjerul arătând cu mâna dâra închisă la culoare. Vor incendia satul și la lumina focurilor își vor ridica tabăra, iar mâine în zori or să dea atacul.

-Așa mă gândeam și eu, întări judele. Domnul să ne ajute!

-Da, dar ce facem cu părintele? E încă în afara zidurilor, de ce pierde vremea acolo? Dacă nu se grăbește, va ajunge în bătaia flintelor și a săgeților păgâne.

-Lasă-l, spune o rugăciune pentru un biet suflet trecut în lumea drepților. Tu mai bine sună din corn, ca cei doi străjeri care sunt cu el să se pună la adăpost în cetate. Nu ne putem permite să pierdem nici un om, ei sunt cinci sute iar noi abia douăzeci.

Oștenii, auzind sunetul cornului șefului lor, porniră alergând spre zidurile ocrotitoare și ajunseră îndărătul lor când turcii erau încă departe. Călugărul însă, încet în mișcări, mai bătrân și incomodat de poalele lungi ale rasei sale, rămase în câmp deschis mai multă vreme și turcii îl săgetară sub privirile împietrite ale apărătorilor cetății. Apoi îi tăiară capul și îl puseră într-un par, pe care îl arătară râzând către fortăreață.

-Un curios mai puțin, își spuse în barbă judele, oftând ușurat. Așa, după moartea călugărului, rămăsese singurul păstrător al secretului conținut în scrisoarea lui Honterus, cu care îl va șantaja pe domnul Heller când acesta se va întoarce de la Praga. Lucrurile se aranjaseră cum nu se putea mai bine!

---//---

Turcii credeau că doar apărătorii fortăreței le văzuseră fapta mișelească, dar se înșelau.

-Asta mi-o veți plăti, nemernicilor, șopti o voce atunci când trupul călugărului se prăbuși la pământ, plin de sânge. Și tu, jude nemernic, care ai văzut totul de la înălțimea casei tale și nu ți-ai chemat omul înapoi la timp, îndărătul zidurilor cetății.

Cel care susurase aceste vorbe pe un ton abia auzit era un tânăr, să fi avut vreo treizeci de ani, cu părul ca aurul și ochii de un mov adânc, cu reflexe sângerii. Se ascundea în pădurea din apropierea fortăreței, de unde un om cu greu ar fi putut zări ce se

întâmplă, dar pentru ochii lui cu vederea excepțională distanța până la cetate era un fleac. Tânărul avea straie de mătase, improprii pentru gerul acelei zile, dar el nu dădea vreun semn că i-ar fi fost frig. O manta neagră cu glugă îl făcea să se poată ascunde în întuneric, dar și această piesă de îmbrăcăminte era dintr-o catifea subțire și ușoară. Pe haine și în păr avea zăpadă și frunze moarte, un lucru firesc dacă ținem seama de faptul că își petrecuse întreaga zi în vizuina părăsită a unei sălbăticiuni. Ieși de acolo abia când ultima sclipire a soarelui dispăru la orizont.

Tânărul acesta era Johann-Ulrich Heller, pe care simțurile lui ascuțite l-au întors din drumul spre Praga, atunci când urechea sensibilă i-a prins zgomotul coloanei de turci în mișcare. Ulrich văzuse destule și înțelese chiar mai multe decât văzuse: sosirea la cetate a lui Fritz Siegel, ieșirea preotului cu un sac cusut la gură, în care nu putea fi decât un cadavru și-apoi uciderea omului bisericii. Nu știa la a cui înmormântare asistase, pitit la pământ și acoperit cu frunze și zăpadă, dar cum solul nu plecase încă din cetatea asediată, concluzia se impunea de la sine. Ar fi vrut să intre în fortăreață și să descifreze faptele, dar n-o putea face – atât timp cât soarele era pe cer, razele sale, oricât de anemice și de lipsite de căldură ar fi fost, l-ar fi ucis instantaneu. Așa încât trebui să asiste pasiv, din adăpostul său, la incendierea satului – turcii dădură foc caselor înainte de apus, iar Ulrich jură să se răzbune.

Își promisese sieși, de o mie de ori, că nu se va mai amesteca în luptele dintre creștini și musulmani: el era un proscris, situat în afara legii și a moralei și pentru unii și pentru alții, așa încât îi era indiferent cine al cui cap îl taie. Oamenii nu aveau decât să se războiască între ei până la extincție, dacă asta le făcea plăcere! Dar totuși nu-l răbda inima să lase o nedreptate nepedepsită, iar distrugerea burgului Reps, a caselor unor săteni inocenți, era o astfel de nedreptate. Văzu cu părere de rău cum casele de lemn se prefac în scrum, dar după ce întunericul se înstăpâni pe deplin asupra ținutului, hotărî să le dea o lecție turcilor și să ridice asediul.

Lupta unei singure făpturi împotriva altor cinci sute ar părea inegală și fără șanse de izbândă și asta chiar așa era! Oastea turcească nu putea face față unei asemenea forțe a naturii ca domnul Heller. I-ar fi putut ucide pe toți în câteva clipe, dar își jurase să nu-și mai păteze mâinile cu sânge de om. Nu știa de unde îi venise ideea – toți cei ca el ucideau ca să se hrănească. Dar domnul Heller descoperise că se putea îndestula cu sângele animalelor și decisese să nu sacrifice oameni, deși oamenii acelor vremuri erau cruzi și feroci ca niște fiare sălbatice. Așadar, îi va alunga pe turci lăsându-le viața. Nu avea nici o idee cum va face asta, dar atâta știa și el că un stomac plin judecă lucrurile mult mai bine decât unul gol.

Se ridică în picioare, se scutură de zăpadă și frunze apoi porni la plimbare prin pădure până când auzi o creangă uscată trosnind sub pași, semn că lupii se furișau în căutare de pradă. Sări ca un fulger în mijlocul haitei, cu un pumn îl puse la pământ pe masculul conducător al grupului, în timp ce ceilalți lupi se împrăștiară speriați. Apoi se aplecă și-și înfipse colții în grumazul animalului...

Azvârli cât colo leșul uscat, complet secat de sânge. Odată ce-și potolise setea, era în stare să meargă în tabăra oamenilor fără să le ia viața – mirosul sângelui lor nu-i mai ardea gâtlejul. Îi găsi ridicându-și corturile, grăbiți să se pună la adăpost de frigul crâncen al nopții de iarnă. Nimeni nu sesiză o umbră neagră care se furișa printre corturi, atât de iute încât mișcările îi păreau doar o ceață, o părere, o plăsmuire a minții, complet lipsită de substanță. Le reperă tunul și – ca să-și ocupe vremea cu ceva util – îi înnodă țeava cu mâinile goale, cu ușurința cu care ar fi făcut un nod pe un fir subțire de mătase. Apoi, cum turcii nu se lăsau ispitiți de somn, se așeză liniștit lângă un foc de tabără izolat, vărsă o picătură de lichid dintr-o sticluță mică, închisă la culoare, de-a dreptul în flacără și șopti o incantație străveche. Pe dată în aer se răspândi o mireasmă plăcută, dar stranie și orice ființă vie căzu într-un somn adânc ca o transă. Străjerii taberei adormiră, la fel bucătarii cu mâncarea pusă pe foc, dormeau duși arcașii, spadasinii și trăgătorii cu flintele și sforăia îngrozitor însuși beiul, șeful lor. Ulrich dezarmă toată tabăra, îngropă

arrmele în pădure și vărsă praful de pușcă în zăpadă, care îl umezi și îl făcu imposibil de folosit.

Pe urmă ochii prinseră a-i luci veseli, încântați de ideea care tocmai îi venise. Șopti incantația cu fața spre unul din focurile care stăteau să se stingă, iar oamenii, în somn, își dădură izmenele jos cu gesturi automate, ca cele ale lunaticilor care noaptea circulă pe acoperișuri fără să aibă habar ce fac. Ulrich râse, le adună și le agăță printre crengile copacilor, făcând salturi de felină la mare înălțime, ca să ajungă la ramurile cele mai înalte. Pe deplin mulțumit de faptele sale, se retrase în vizuina pe care o ocupase clandestin cu o zi înainte și se înveli în frunze și zăpadă astfel ca nici o rază de soare să nu-l atingă. Aștepta răsăritul cu un zâmbet triumfător și odată cu el dezlănțuirea vacarmului.

---//---

Ali se trezi în mijlocul zgomotului general. Bănuia că se luminase de ziuă, dar singurul geamlâc al odăii sale tăinuite dădea în scara secretă, unde soarele nu pătrundea niciodată și era mereu întuneric. Rămase un timp în culcuș, însă apoi uimirea îi dădu ghes să iasă de sub pătura lui caldă și să pornească în explorare. Văzuse în ajun sătenii căutându-și refugiul în fortăreață și pregătindu-se de bătălie, deci știa că va urma un asediu. Numai că zgomotele care răzbăteau până la el nu semănau deloc cu cele auzite în timpul unei bătălii: erau râsete, dar ce de râsete! Multe, în cascadă, de parcă tot poporul acela adunat în cetate râdea la unison – se amestecau glasurile groase ale bărbaților, cele ascuțite ale femeilor și chiotele copiilor, care râdeau cât toți ceilalți laolaltă și făceau o gălăgie de nedescris.

Mirat peste măsură, piticul se strecură afară pe fereastră și coborî scara secretă. Ca de obicei, poarta dinspre turnul străjerilor

era încuiată, dar porții aceleia îi venise de hac de multe ori. Se cățără ca o șopârlă pe zidul de piatră, trecu pe deasupra porții, printre acoperișurile aproape îmbinate a două turnuri și se lăsă să alunece pe exteriorul porții, mascată de iedera care îmbrăca zidurile în această parte a cetății. Nimeni nu-i purta de grijă: oamenii se buluciseră într-o parte a fortăreței, se suiseră pe băncile de lemn unde patrulau străjerii, chiar sub metereze și se scuturau cu toții de râs. Dacă s-ar fi luat după dânșii, Ali n-ar fi văzut nimic, pentru că era prea scund. Așa, se decise să urce în punctul cel mai înalt al cetății, se cățără pe coama acoperișului de la casa judelui și de acolo, ținându-se bine, privi în jos. Iar ceea ce văzu îl făcu să-și frece ochii cu palmele, ca să se convingă într-adevăr că se trezise și că vedea bine. În pădurea îndepărtată, turcii, în fundul gol, se chinuiau să ajungă la hainele lor agățate în copaci, în timp ce tabăra zăcea în dezordine, lăsată de izbeliște.

E greu de spus ce simțea piticul în clipele acelea – în fond făcuse parte cândva din oastea otomană. Dar zâmbetul de pe fața lui, încântat și plin de dispreț, nu lăsa să se înțeleagă că i-ar fi fost milă de bieții oameni. Judele presupunea chiar, privindu-i uneori pielea albă și chipul cu trăsături deloc orientale, că Ali fusese unul din acei copii din apus luați robi de semilună, care de obicei ajungeau în oastea ienicerilor după ce le erau schimbate și numele și credința. Faptul că băiatul era mut nu reprezenta un impediment în cariera armelor – important era să audă ordinele, nu să le comenteze, iar auzul lui Ali era cât se poate de normal. Dar cândva în copilărie se oprise din creștere și în felul acesta își atrăsese desconsiderarea turcilor și implicit se transformase dintr-un viitor luptător într-o slugă și obiectul batjocurii tuturor. Poate ar fi fost un soldat bun, sau poate nu – soarta nu-i scosese în cale ocazii să-și dovedească eroismul. Cu toate acestea, nimeni nu-l văzuse cu adevărat speriat de cineva sau de ceva, iar dacă nu ajunsese să mânuiască sabia, în schimb la cățărat și la furișatul fără zgomot nu-l întrecea nimeni.

Aproape uitase că se afla pe coama acoperișului, când un fluierat ascuțit, din imediata apropire, îl trezi la realitate. La baza casei judelui se postase un puști de vreo zece-doisprezece ani, îmbrăcat în straie simple de țăran. Era Peter, singurul prieten al lui Ali. Prietenia aceasta își trăgea izvorul din starea oarecum asemănătoare a celor doi: Ali era singur pe lume, iar Peter – un orfan pe care pastorul bisericii reformate din sat îl oploșise pe lângă biserică și-i dădea un bol de mâncare și un loc de dormit în schimbul muncii pe care copilul o făcea pentru pastor și familia lui. Peter era fată în casă, servitoare și bucătar, argat și tăietor de lemne, iar în ultima vreme și supraveghetor de școală. Funcția asta o câștigase după ce pastorul, la rugămintea sătenilor, înființase o școală pe lângă biserică. Și dacă tot preda acolo scrisul și cititul, Biblia și câteva socoteli simple, se gândise să-l învețe și pe băiatul bun la toate muncile să se iscălească. Peter uimise pe toată lumea – avea o capacitate de a învăța ieșită din comun și o dorință de a ști nemăsurată, încât pastorul îl făcuse un fel de pedagog sau ajutor de-al său, cu toate că în clasă învățau și copii mai mari decât el.

Bucuros că-și vede prietenul, Ali se dădu jos de pe acoperiș ca o maimuță.

-Ai văzut ce se petrece afară?întrebă Peter

Piticul, care îi ajungea copilului până la piept, dădu din cap în semn că văzuse.

-Aș vrea să știu cum de s-a putut întâmpla una ca asta. Când veneam încoace, am dat de căpitanul străjii care zicea că acum două zile a venit în cetate Fritz Siegel, cu două scrisori, dintre care una anunța asediul turcilor, iar a doua era secretă. Oare să fie ceva legat de scrisoarea aceea? Conținea ceva cu care să iei mințile oamenilor? În orice caz Siegel ăla n-a mai fost văzut ieșind din fortăreață și oamenii zic că s-a transformat în vultur, a zburat peste ziduri și a luat hainele războinicilor beiului.

Ali scutură din cap, apoi făcu un semn ca și cum ar tăia gâtlejul cuiva și arătă spre propria persoană.

-Ce? A fost ucis? Tu, tu ai făcut-o? Dar de ce?

Ali arătă cu mâna către casa judelui.

-Ți-a cerut-o el? Înseamnă că Siegel ăsta era un spion, poate chiar un om vândut turcilor. Alt motiv nu văd să fi avut. Tare aș vrea să știu ce era în scrisorile acelea!

Ali își lipi de buze degetul arătător.

-Dar bineînțeles că voi tăcea, șopti Peter. Doar nu crezi că va afla cineva, asta rămâne taina noastră, nu?

Piticul îl trase după el la nivelul inferior al fortificației, lângă turnul pătrat al străjilor, unde dispăru într-o crăpătură a zidului. Peter rămase pe loc, așteptând.

Ajuns pe coridorul secret, Ali se grăbi să intre pe geam în cămăruța care-i slujea de locuință, iar judelui de ascunzătoare pentru tot felul de lucruri stranii. Își văzuse stăpânul venind cu o carte în care erau două scrisori, pe care le abandonase fără grijă într-o firidă din perete, un fel de dulap improvizat. În privința lui Ali nu-și făcea griji: acesta era nu doar credincios și mut, ci și analfabet. Scrisorile erau mai la adăpost aici decât în casa din vârful fortăreței, pe unde se perindau tot felul de oameni. Ali luă cartea cu scrisorile și se grăbi să ajungă înapoi, lângă amicul său. După care căutară amândoi un ungher tainic și liniștit în care să se poată retrage și unde nimeni să nu-i deranjeze...

Peter luă cartea și scrisorile.

-Oh, dar asta e „Cărticica Reformei” a părintelui Honterus! Are și tutorele meu una, am citit-o pentru că după ea ne învață să buchisim la școală.

Luă pe rând și cele două scrisori.

-Asta e de la consiliul negustorilor din Kronstadt, ne anunță să ne pregătim că vin turcii. Nu e nimic interesant în ea, au venit deja și-acum nu mai știu cum să fugă de-aici mai repede. Astalaltă în schimb... asta e cu adevărat periculoasă, tare periculoasă!

Ali îl trase de mânecă, făcând ochii mari.

-Ca să înțelegi despre ce e vorba, trebuie să-ți povestesc o discuție pe care am surprins-o acum vreo două luni între tutorele meu și un individ venit la noi în ospeție, din Orașul Coroanei. La început n-am înțeles ce-i cu omul acela, pentru că nu părea nici solie, nici un călător oarecare, nimic de soiul ăsta. Apoi a întrebat de mine și din vorbele lui am înțeles că aș fi copilul unei familii bogate, familia Hirscher din Orașul Coroanei. Te miri atunci ce caut aici, ca orfan, la Reps? Ei bine, se pare că ai mei ar fi vrut să scape de mine, dar nu îndrăzneau să ucidă copii, așa că l-au plătit pe părinte ca să pretindă că m-a găsit și să mă crească departe de familia mea. Voiau să-mi piardă urma, pentru că aș fi... aș fi...

Peter își apropie gura de urechea lui Ali, care devenise extrem de curios, apoi șopti pe nerăsuflate:

-... aș fi vrăjitor!

Piticul se bosumflă. Chestia asta nu-i spunea nimic, dacă Peter i-ar fi mărturisit că e un copil din flori atunci da, povestea ar fi sunat credibil. Dar așa? Dacă ar fi putut vorbi, ar fi întrebat ce e acela un vrăjitor.

Peter sesiză dezamăgirea prietenului său. Ca să-i explice pe cât putea de bine, își puse în palma întinsă „Cărticica Reformei” și o privi concentrat. Câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi cartea păru să se miște fără a fi fost atinsă și începu să plutească ușor, la început milimetric deasupra palmei băiatului, apoi din ce în ce mai departe, până i se ridică în dreptul ochilor. Peter întinse mâna după

carte și aceasta i se așeză cuminte în palmă, ca un animal dresat. Lui Ali îi ieșiseră ochii din orbite.

-Vezi? Oamenii obișnuiți nu pot face asta. Și oamenii obișnuiți au prostul obicei să creadă că toți cei care sunt diferiți de ei sunt răi și periculoși și să le întoarcă spatele, cum a făcut familia mea cu mine. Nu te mira, doar știi bine cum merg lucrurile, pentru că și de tine se tem. Scrisoarea aia zice că domnul Heller, care se învârtea pe aici zilele trecute, ar fi tot un fel de vrăjitor, dar unul mult mai puternic și că soiul lui de oameni s-ar hrăni cu sânge și ar fi nemuritori.

Băiatul rămase tăcut o vreme, după care șopti:

-Știi ce? Du cartea și scrisorile la loc, dacă cineva ar afla că știm de ele am da de necaz amândoi. Dar înainte de asta stai o clipă, că am o idee.

Peter făcu să plutească scrisoarea lui Honterus așa cum plutise cartea, în timp ce el, cu o mână așezată deasupra hârtiei și cu alta dedesubt, dar fără să o atingă, murmura câteva cuvinte care păreau a fi într-un grai străvechi.

-Așa! Dacă nu m-au mințit țiganii care au trecut prin sat săptămâna trecută, atunci am făcut ca scrisoarea asta să nu poată fi distrusă niciodată. Acum să ne despărțim, că lumea s-a cam săturat de spectacolul de pe metereze și părintele s-ar putea să mă caute, iar pe tine stăpânul tău. Și să păstrăm tăcerea, orice ar fi, pentru totdeauna.

Ali o șterse neauzit pe scara secretă, ducând cu sine cartea și scrisorile, pe care le puse la loc, în firida din peretele camerei sale, în timp ce Peter se amesteca printre sătenii care își rânduiau viața în cetate, hotărâți să reziste acolo gerului iernii până la primăvară, când vor coborî în vale și vor reconstrui satul distrus. Ecoul ciudatei întâmplări prin care trecuseră cu toții se stinse până când câțiva curajoși se aventurară în tabăra abandonată de turci ca să vadă

dacă nu cumva necredincioșii lăsaseră în urmă merinde sau alte lucruri folositoare. Așa găsiră tunul cu țeava făcută nod, un lucru care scăpa oricărei înțelegeri umane. Se uitară speriați în direcția pădurii, ca și cum s-ar fi așteptat ca de acolo să iasă știme și duhuri necurate, iar apoi, până la primăvară, nimeni nu riscă să coboare din fortăreață în vale. Peste trei luni, când coborâră, sătenii transformară pădurea în scânduri din care își ridicară noile case, dădură foc terenului și îl arară îngropând cenușa copacilor, iar tunul îl luă fierarul ca să-l topească și să facă din el hârlețe și greble necesare pentru munca pământului.

În tot acest timp, la Praga, Johann-Ulrich Heller se străduia să creeze piatra filozofală...

Cap.2 Tezaurul de la Rupea

Anul 2011, Brașov

Femeia coborî din tren și făcu doi-trei pași ca să se dezmorțească. Era mică de statură și părea firavă, părere contrazisă imediat de rucsacul imens pe care-l căra în spinare, aparent fără să se cocoșeze sub greutatea lui. Într-o mână ținea un mic geamantan pe roți și cam ăsta îi era tot bagajul, ceea ce nu e mare lucru dacă pleci într-o țară străină pentru un an de zile. Inspiră adânc, mirosind aerul: rece, cu arome de cetină și de munte. Adora asta! Apoi privirea îi fu atrasă de un bărbat tânăr, cu trăsăturile încordate, care aștepta pesemne de multă vreme în fața gării, pentru că își tot lăsa greutatea corpului ba pe un picior, ba pe celălalt. Ochii femeii se opriseră asupra lui pentru că bărbatul avea în mâna ridicată o bucată mare de carton, iar pe carton era scris numele ei, cu litre mari și negre frumos caligrafiate.

Femeia se grăbi spre omul acela, strecurându-se prin aglomerație cu rucsacul ei imens, fără să răstoarne pe nimeni, ceea ce era un lucru cu adevărat remarcabil. Se proțăpi în fața bărbatului și-i spuse cu o voce veselă:

-Se pare că pe mine mă așteptați, domnule. Eu sunt Eva Hirscher.

Tânărul rămase fără aer, total surprins. Într-un târziu reuși să îngaime, într-o germană cu accent săsesc, din partea locului:

-Îmi pare rău că nu v-am recunoscut. Și doar v-am văzut fotografia pe wikipedia!

-A, aia! E un portret de acum douăzeci de ani, de când încă purtam părul lung și vopsit. Dar e singura poză la costum pe care o aveam, a fost făcută la un congres în Statele Unite. Oamenii ăia credeau că poți face arheologie îmbrăcat la patru ace, bieții de ei! Le-am explicat că, dichisiți așa, nu vor găsi nimic niciodată chiar dacă vor săpa în mijlocul Romei sau al Ierusalimului.

Eva Hirscher râse și atmosfera se destinse.

-Să vă ajut cu rucsacul, se oferi tânărul.

-Fiți serios, mă descurc singură. Și oricum vreau să-mi las bagajul la hotel și să o iau la pas prin oraș. Bănuiesc că la muzeu nu voi ajunge decât mâine dimineață, nu?

-Da, sunteți așteptată abia mâine, după care vom pleca pe șantier cu mașina. Dar astă-seară, dacă nu aveți nimic împotrivă, v-aș invita la cină.

-Nu refuz, spuse femeia zâmbind. În România se mănâncă al naibii de bine iar mie nu mi-a păsat niciodată de siluetă, nici cât negru sub unghie. Atât că, dacă mergem la altceva decât la un Mac Donald’s, va trebui totuși să mă schimb.

Eva Hirscher coborâse din tren îmbrăcată într-o salopetă de blugi, o cămașă în carouri și o jachetă lungă și largă, preistorică după cât era de decolorată. Era încălțată în bocanci de munte și avea părul scurt și cărunt acoperit cu un soi de pălărie extrem de boțită, de un gri-cenușiu, cu boruri largi. Și totuși, peste nici jumătate de oră, din camera de hotel ieși o arătare în pantaloni argintii și pulover negru cu aplicații metalice, care stăpânea la perfecțiune arta echilibristicii pe niște tocuri extrem de înalte. Părul și-l periase cu grijă, se rujase discret și pentru cei aproape șaizeci de ani pe care îi avea arăta grozav. Tânărul ei însoțitor îi oferi brațul și o porniră astfel către centrul orașului, spre unul din puzderia de restaurante care se găseau în această parte a vechiului burg.

Eva se oprea uneori ca să facă fotografii cu telefonul mobil. Insista să aibă o mulțime de imagini cu Casa Sfatului, se învârti în jurul Bisericii Negre și în final o luă pe o străduță în sus către Tâmpa, în urcuș pieptiș. Cum înserarea coborâse peste oraș și ea era încălțată în pantofi cu toc cui, tânărul se oferi s-o ajute.

-Nu merg chiar până pe Tâmpa, îl asigură Eva zâmbind. Vreau doar un selfie pe strada asta, să se vadă bine numele străzii în spatele meu.

Bărbatul păru mirat – de la o puștoaică s-ar fi așteptat la selfie-uri oriunde și în orice condiții, inclusiv după lăsarea întunericului pe o stradă slab luminată, dar Eva Hirscher, în mod clar, se născuse pe vremea când „telefon” însemna un aparat greoi și voluminos, cu disc și receptor, care slujea strict la comunicarea verbală, nu făcea poze și nu se conecta la internet. Dar ea părea încântată de fotografia obținută, ceea ce-l făcu pe tânăr să privească mai atent scena, ca să priceapă ce anume o atrăgea pe celebra savantă în acel colț obscur. Văzu și înțelese deîndată: numele străzii fusese fixat pe peretele lateral al unei case – strada Apollonia Hirscher!

-Sunteți chiar urmașa acelei familii Hirscher care a dat numele străzii?

-Chiar sunt, răspunse Eva amuzându-se. Lukas Hirscher, judele regal care l-a trimis în exil pe Johannes Honterus, era un strămoș de-al meu, mai bine zis fac parte din ramura familiei al cărei înaintaș a fost Karl, fratele mai tânăr al lui Lukas. Asta m-a atras către istoria medievală, voiam să îmi dau seama de ce un om atât de deștept cum era Lukas l-a alungat din oraș pe un învățat de talia lui Honterus.

-Și? Nici nouă, la facultate, nu ni s-a explicat toată povestea. Am aflat numai că Honterus s-a putut întoarce în cetate abia după moartea lui Lukas, când funcția de jude al Brașovului a preluat-o familia Fucks. Acum măcar înțeleg cum de avem noi norocul să veniți la Rupea, când Europa e plină de fortărețe medievale și se știe că sunteți expertul numărul unu pe plan mondial în asemenea construcții.

-Nu voi contrazice afirmația asta, pur și simplu pentru că nu-mi place falsa modestie. Dar sunt la vârsta la care mă ramolesc dacă nu încerc ceva nou. E adevărat că am studiat atât de temeinic construcția fortărețelor medievale încât asta m-a dus la descoperirea unor comori arheologice, pentru că experiența m-a făcut să pot gândi așa cum gândeau oamenii pe atunci și să intuiesc unde și ce au îngropat între ziduri, în momentele de primejdie. Dar acum vom face altceva, ceva ce n-am mai făcut niciodată – să reconstruim o cetate plecând de la niște ruine, să o facem să arate ca în zilele ei de glorie. Strașnică muncă ne așteaptă, nu? Cât despre Lukas Hirscher, el voia să împiedice răspândirea Reformei, pentru că o alianță contra turcilor cu curtea de la Viena i se părea lucrul cel mai bun, iar curtea de la Viena era atât de ultracatolică încât numai cea spaniolă, cu faimoasa Inchiziție, o mai putea întrece în fanatism religios.

-Familia Hirscher a rămas catolică?

-Doar până când a crezut că vechea religie i-ar aduce orașului aliați și sprijin armat. Când a devenit limpede că nu se putea realiza

o coaliție împotriva turcilor și fiecare trebuia să se descurce singur, strămoșii mei au trecut la Reformă, ceea ce era firesc până la urmă. În fond, corupția din vremea familiei Borgia era cât pe ce să ucidă catolicismul.

Ajunseră la restaurant, unul tradițional așa cum își dorise Eva Hirscher. Până când li se aduse mâncarea, tânărul profită de ocazie s-o descoasă pe celebra expertă în fortificații medievale.

-Sunt o berlineză pur-sânge, povesti Eva, în sensul că m-am născut chiar la Berlin, dar mama mea e născută încă în Brașov. Ai mei au abandonat Orașul Coroanei înainte de venirea sovieticilor, retrăgându-se odată cu trupele germane. Aveau motive temeinice să facă asta, pentru că se temeau de comuniști – familia mea era de șapte sute de ani una din familiile de vază ale cetății, cu tot ce însemna acest statut. Eram bogați, aveam case în centru și am fi putut spera cel mult să ajungem în Siberia din cauza avutului nostru. Așa că ne-am întors în locurile de unde am venit încoace pe la o mie două sute, când s-a produs exodul sașilor către răsăritul Europei, dar n-am fost bine primiți de patria-mamă. Ai mei, toți cei care s-au născut în Transilvania, mai sunt văzuți încă și astăzi ca imigranți. Doar eu sunt tratată acolo ca localnică, numai pentru că pe actul meu de naștere scrie Berlinul de Vest. Rahat mentalitate, dar asta e – nu poți lupta cu prejudecățile oamenilor!

Am venit la Brașov imediat ce am fost lăsată s-o fac, în primăvara lui 1990, cu ajutoare și cărți pentru bibliotecile școlilor germane. Am avut norocul să găsesc în arhivele de aici multe lucruri inedite despre familia mea, pe care le-am publicat într-o carte și așa s-a format, în jurul meu, comunitatea brașovenilor din Berlin. Oamenii m-au căutat ca să-mi spună că știau și ei povești de la bunicii sau străbunicii brașoveni, eu am adunat toate acele povești și am pornit pe firul lor, ca să deosebesc adevărul istoric de legendă. Cred că m-am întors aici cel puțin zece ori în douăzeci de ani, iar ăsta a fost un câștig imens pentru mine, din punct de vedere al meseriei de istoric. Am cercetat fortificațiile de la Brașov, de la

Râșnov, de la Bran, bisericile din Biertan și Prejmer, din Moșna și Viscri și iată-mă pregătită să mă ocup acum și de Rupea, care m-a intrigat dintotdeauna.

-De ce v-a intrigat Rupea, dacă mi-e permis să întreb?

-E cetatea care nu intră în nici un tipar. Toate zidurile de apărare, indiferent că sunt ale cetăților sau ale bisericilor fortificate, formează structuri concentrice, unele circulare, altele în stea ca sistemele Vauban de mai târziu, altele poligonale. Dar nici o cetate nu are structura de spirală, ca Rupea. Oamenii au construit astfel pentru că au găsit acolo o fortificație preexistentă, dinainte de anul o mie, despre care nu avem izvoare scrise. Ei, eu despre această zidire inițială vreau să aflu totul!

-Poate vă putem ajuta. Săpăturile au început cu doi ani în urmă și am ajuns la primul val de pământ și piatră ridicat de om în scop de apărare. L-am datat tocmai în neoliticul superior!

-Grozav! Ați găsit cumva și Rumidava?

-Rumidava e sub actuala cetate, fără nici o îndoială. Unele izvoare romane spun că la Rumidava s-ar fi sinucis regele Decebal, pentru a nu cădea în mâinile cuceritorilor romani. Am dat de câteva monede romane sub Turnul Pulberăriei și de un inel de aur sub Turnul Slăninii, a cărui compoziție ne face să fim siguri că e un obiect dacic. Așa că da, în mod sigur am găsit Rumidava.

-Of, sper că n-au dat năvală la Rupea toți căutătorii de comori, pentru că n-ar face decât să ne incomodeze și să ne încetinească.

-Nici vorbă de așa ceva. Căutătorii de comori, spre norocul nostru, nu prea știu istorie, așa că nu-l pot asocia pe Decebal decât cu siturile arheologice din Munții Orăștiei. Nici unul n-a citit măcar relatările lui Titus Livius, ca să afle că regele dac a călărit trei zile spre răsărit înainte de a-și da sfârșitul. Iar cei care au mai citit câte ceva presupun că la capătul celor trei zile a ajuns în Bucegi sau

chiar în Ceahlău, la megaliții de acolo, pentru că nu-și pun problema vitezei cu care te poți deplasa într-o zonă complet lipsită de drumuri, așa cum era Dacia pe atunci. Dinspre partea căutătorilor de comori ne putem vedea liniștiți de cercetările noastre la Rupea, fără a fi deranjați de nimeni. În vacanța de primăvară vom avea vizita a două grupuri de studenți, unul de la Facultatea de Istorie din Cluj, celălalt fiind alcătuit din niște studenți din Danemarca, interesați să reconstituie cât mai fidel bătăliile medievale, cu arme, costume, mijloace de luptă și tot restul. În afara acestor oameni, nimeni nu se interesează de Rupea. Sper să schimbăm situația după ce vom fi restaurat cetatea, dar acum e liniște desăvârșită pe situl arheologic.

-Să ne dorim ca lucrurile să rămână așa cât mai multă vreme, spuse Eva Hirscher. Mi-e groază de ce se întâmplă la Torzburg – Bran, adăugă ea repede.

-Sunt la curent cu vechile denumiri săsești ale localităților, făcu tânărul surâzător. Bunica a fost săsoiacă din Prejmer, așa că... Dar aveți dreptate, mai răi decât vânătorii de comori nu pot fi decât vânătorii de vampiri, iar la Bran s-a depășit orice limită, sunt cozi interminabile la intrare și pe nimeni nu interesează să vadă altceva decât scara secretă pe care Vlad Țepeș își arunca în beci potrivnicii, ca apoi să le sugă sângele în tihnă. Faptul că Vlad nici n-a locuit acolo nu contează pentru ei, iar să le spui că n-a fost vampir li se pare o blasfemie.

Ospătarul le turnă în pahare un vin tare și roșu, potrivit cu sarmalele și mămăliguța pe care le comandase Eva Hirscher.

-Să bem pentru cetatea de la Rupea, propuse ea. Să o putem reconstrui și să devină un obiectiv istoric și turistic atât de important pe cât merită. Și... fără vânătorii de vampiri!

-Fără vânători de vampiri, întări tânărul și își ciocniră paharele. După care orice conversație încetă, Eva demonstrând că reușește

să-și devoreze impresionanta porție de sarmale cu o totală nepăsare față de propria siluetă.

---//---

Se trezi când cerul începea să se lumineze la răsărit – era ora șase și jumătate, ora locală și Eva Hirscher își spuse că mâncarea copioasă din ajun era de vină, pentru că de obicei se trezea puțin după ora cinci dimineața. Își puse iar salopeta de blugi, bocancii și o cămașă pestriță și astfel echipată coborî în restaurantul hotelului, unde compensă festinul pe care-l îngurgitase cu o seară înainte alegând doar un iaurt, o felie de pâine prăjită și o cafea. Dădu totul repede pe gât, după care ieși în aerul rece și ușor cețos și preț de jumătate de oră alergă pe străzi, alegându-le, evident, pe cele mai înclinate. Se întoarse la hotel bine dispusă și se apucă să caute cartea de vizită pe care i-o dăduse însoțitorul ei din seara precedentă.

-Nu vă voi căuta mâine dimineață, pentru că nu știu la ce oră vă veți trezi și nu vreau să deranjez. Când sunteți gata să mergem la muzeu, sunați doar și în zece minute vin să vă iau.

Asta le fusese înțelegerea, dar – la naiba – unde rătăcise cartea de vizită a tânărului arheolog? O găsi într-un târziu în buzunarul pantalonilor argintii pe care îi purtase la restaurant, cu o seară înainte. Numele tipului – Florian Silvestru - nu-i era cu totul necunoscut, însă pe moment Eva nu știa unde îl mai auzise. Din fericire era destul de devreme ca să-și permită o căutare pe google (minunatul google, cel care le știe pe toate!) înainte de a-și începe ziua de lucru. Binecuvântă în gând faptul că tânărul nu purta numele de Popescu sau Ionescu, așa spera că nu geme lumea de Silveștri și își va da seama în scurt timp de unde îl cunoștea pe tip.

Văzu surprinsă că tânărul (avea treizeci și șapte de ani, deși nu părea așa în vârstă) scrisese cinci volume de istorie medievală, plus o mulțime de articole publicate de reviste de renume. Dar faima și-o câștigase cu un volum care trata „evoluția personajului Dracula, de la povestirile săsești de secol XVI, la vampirul lui Bram Stocker”. Cartea făcuse multă vâlvă în mediile academice, unii savanți întrebându-se ce nevoie era ca un istoric serios să se ocupe de halucinațiile colective, alții spunând că îți trebuie curaj ca să pui pe tapet o astfel de chestiune spinoasă și declarând că îl admiră pe autorul studiului.

Acum că lămurise în ce ape se scălda Florian Silvestru, Eva nu ezită să-l sune ca să-i spună că se trezise de-a binele și era gata să meargă la muzeu.

După cum promisese, tânărul apăru în zece minute, o conduse pe Eva la mașina lui și din parcarea hotelului se strecură ca un pui de drac pe străduțele medievale înguste până ajunse la muzeu. Acolo femeia fu prezentată întregii conduceri, care o aștepta aliniată ca la paradă, apoi o plimbară prin câteva săli de expoziție care prezentau șantierul arheologic de la Rupea și principalele obiecte găsite în cetate. Mai văzu și macheta a ceea ce urma să devină cetatea reconstituită și în acest fel trecu dimineața. Eva discută politicos cu toată lumea, deși ardea de nerăbdare să meargă pe șantier și să simtă terenul sub picioare, să atingă vechile ziduri cu degetele și să intre în atmosfera medievală a cetății. La prânz același Florian Silvestru din ajun veni s-o întrebe:

-Vă conduc la masă, doamnă Hirscher?

-Vă mulțumesc, dar de astă dată nu. Am întâlnire cu o firmă care închiriază apartamente, doar nu voi sta la hotel un an de zile. După aceea voi fi nevoită să-mi iau un sandvici de undeva, pe care să-l mănânc pe drumul de întoarcere la muzeu, dar sunt prea nerăbdătoare să ajung la Rupea ca să mai pierd vremea prin oraș cu masa de prânz.

Se înțeleseră să se întâlnească la ora trei după amiază ca să plece pe situl arheologic, până la care făceau mai puțin de o oră cu mașina, iar tânărul arheolog plecă să mănânce cu prietenul lui dintotdeauna, Marin Paraschivescu, zis ”chimistul”, ca de obicei la Mac Donald’s.

-Ți-a pus Dumnezeu mâna în cap, comentă ”chimistul” în timp ce-și îndesa în gură o mână de cartofi prăjiți. Tu precis ai pile la conducere, de ai fost ales să te ocupi de Eva Hirscher.

-Pile înseamnă că am dat un test de limba germană și am ieșit pe primul loc, la diferență semnificativă de ceilalți cinci candidați. Eu măcar i-am citit pe Goethe și pe Schiller în original, ceilalți nu se descurcau decât la nivelul unei conversații banale. Cred că bunica, din cer, e mândră de mine acum.

-Bună-ta din Prejmer care ți-a dat să citești în original clasicii germani... da, da, pesemne cu asta se ocupau țăranii de pe-acolo în timpul liber.

-Nu râde, bunica era învățătoare la școala germană din sat. N-am spus că era țărancă, deși a trăit o vreme la țară.

-Păi, de ce n-ai zis așa?

-Pentru că ea, cât a trăit, mi-a cerut să fiu discret. Provenea dintr-o familie cu stare și într-o vreme asta nu era bine deloc, așa că a preferat să treacă drept o femeie simplă.

Chimistul râse cu gura până la urechi.

-Așa deci... parcă văd ziarele de peste o lună, titrând cu litere de-o șchioapă: „urmașul lui Brukenthal și Eva Hirscher au descoperit la Rupea comoara pierdută a sașilor transilvăneni”.

-Mai tacă-ți gura! Nu sunt urmașul baronului de Brukenthal și nu căutăm nici o comoară – de altfel nu cred că sașii au lăsat

vreuna. Eva Hirscher a venit ca expertă în fortificații medievale și ne va ajuta să reconstruim cetatea, atâta tot.

-Așa-ți imaginezi tu, că asta-i tot! Știi ce se spune despre Eva, că ar fi cel mai mare arheolog în viață, ba chiar, după unii, cel mai mare arheolog al tuturor timpurilor?

-Exclus! Poate să spere cel mult la locul al treilea, după Howard Carter și Heinrich Schliemann.

-Mda, mormântul lui Tutankhamon și Troia lui Homer au fost într-adevăr descoperiri remarcabile, dar ce te faci cu femeia asta, care a găsit în pământ mai mult aur decât Carter și Schliemann la un loc? Știi că se spune despre ea că în patruzeci de ani de carieră a dat de peste o sută de tezaure? Știi că șamanii din America de Sud, unde s-a dus ca să studieze civilizația incasă, vorbesc despre ea ca despre o ființă posedată de spiritele strămoșilor, care îi dezvăluie ascunzătorile celor mai bine tăinuite tezaure?

-Doar nu crezi toate bazaconiile astea...

-Hm, eu ți-am spus ce se discută, nu trebuie să te superi. Supărarea în timpul mesei face rău la stomac, așa că prefer să-ți înghiți porția zilnică de clorură de sodiu și-apoi să ne întoarcem la muzeu.

-Nu era doar clorură de sodiu, se oțărî Florian Silvestru în timp ce-și ștergea degetele de unsoare, erau și niște cartofi.

-Bine, bine, accept. Deci clorură de sodiu cu niscaiva amidon, să ai și tu dreptate odată!

Era lucru știut că Marin „chimistul”, șeful laboratorului de la Muzeul de Istorie din Brașov, când se uita la o farfurie cu mâncare nu vedea decât elementele chimice constituente, spre hazul comesenilor.

Florian râse. Cei doi erau prieteni de la grădiniță, așa încât se tachinau reciproc cu deosebită plăcere.

-De fapt recunoaște că ești invidios pe mine din cauza Evei Hirscher.

-Zău, nu mai pot de invidie! Eu lucrez la laborator în halat alb, scrobit, în timp ce tu scormonești pământul și cel mai adesea dai râmele la o parte cu mâna, iar când plouă mizeria în care îți desfășori activitatea te face demn de milă. Așa că păzește-o bine pe Eva Hirscher și mă rog să descoperiți cea mai grozavă comoară, care după aceea tot la mine va ajunge pentru analize și datare, fără să trebuiască să umblu în noroi după ea.

Pe chipul arheologului apăru o cută.

-Ei, ce nu-ți convine? Vei fi părtaș la descoperirea secolului, încearcă să pari mai vesel, ce naiba!

-Sunt doar nedumerit, recunoscu Florian Silvestru. Știai că Eva e strănepoata lui Lukas Hirscher?

-Cine, judele? Păi nu e greu de presupus una ca asta, nu? Doar poartă același nume de familie!

-I-am cerut să-mi explice, continuă arheologul imperturbabil, din ce cauză l-a obligat Lukas pe Johannes Honterus să plece în exil.

-Și?

-Am fost puțin dezamăgit de răspuns. O fi Eva grozavă, dar la valoarea ei nu mă așteptam să se înșele. Mi-a spus că Lukas voia să înăbușe mișcarea reformată, pentru a păstra bunele legături cu curtea de la Viena.

-Păi, așa o fi... Sau nu?

Uitase, Marin nu avea studii de istorie ci de chimie, deci trebuia să-i explice contextul:

-În branșa noastră toată lumea știe că Lukas era unul din susținătorii voievodului Transilvaniei și se împotrivea cu îndârjire depunerii jurământului de credință față de curtea de la Viena.Practic el și Honterus erau de aceeași parte a baricadei. Și-atunci?

-Atunci țin să-ți reamintesc că nu avem documente despre Honterus dinaintea anului 1529, anul plecării lui în exil. Nu știm ce a fost el înainte – poate un catolic convins, de ce nu? Călătoria aceea în apus l-a schimbat și așa a devenit omul Reformei, al ideei de independență a Transilvaniei față de imperiile vecine și practic omul convingerilor lui Lukas Hirscher.

-Nu știu, s-ar putea să ai dreptate. Dar eu totuși am senzația, poate lipsită de temei, că la întrebarea asta Eva Hirscher mi-a ascuns cu bună știință adevărul.

-Poate da, poate nu. Oricum, veți fi colegi un an de zile la Rupea, deci vei avea timp destul să reiei discuția cu ea, dacă subiectul nu te lasă să dormi.

Florian își terminase și el burgerul și cartofii prăjiți („amidon cu clorură de sodiu", cum le spunea Chimistul) – cei doi prieteni ieșiră din restaurant și se întoarseră la muzeu, unde peste o jumătate de oră apăru și Eva Hirscher, povestind mulțumită că a găsit un apartament micuț și cochet pe care l-a închiriat pentru șederea ei în Brașov. După care Florian și Eva se duseră la mașina arheologului și cu ea plecară la Rupea.

---//---

De atunci s-au scurs mai bine de două luni și arheologul avea uneori senzația că-și schimbase îndeletnicirea cu cea de femeie de serviciu. Trecuse și vacanța de Paști, fuseseră pe situl arheologic și studenții – și-apoi plecaseră – iar pe ei începutul verii i-a prins tot cu peria în mână, lustruind cu disperare fiecare piatră din care fusese alcătuită cetatea medievală. Eva ceruse asta și nimeni nu se putea împotrivi, pentru că ea însăși era exemplul tuturor: îmbrăcată în eterna ei salopetă de blugi, cu mânecile suflecate și plină de praf, freca vechile ziduri de dimineața până seara, fără odihnă, cu o energie care părea inepuizabilă.

-Voi să faceți la fel, le ceruse ea celorlalți arheologi. Să verificați că fiecare piatră e prinsă solid, nu avem chef să se desprindă vreuna și să cadă pe capul viitorilor turiști. Iar dacă o piatră e instabilă, o scoateți din loc, o numerotați, o fotografiați ca să știm de unde provine și o vom pune la locul ei când vom ajunge la faza de reconstrucție.

-Când și dacă, murmurase Florian. Sper numai că reconstrucția aia va fi o etapă nu chiar așa plină de praf ca asta, că abia mai pot respira.

Cea din urmă parte a cetății la care au lucrat a fost scara secretă – de fapt Eva Hirscher insistase că nu era secretă deloc!

-Calea asta de acces a fost cândva publică, zise ea. Priviți, sunt urme ale unor vechi uși de lemn, demult putrezite, ba se mai văd chiar și balamalele. O scară secretă nu e mascată de o ușă, ci de un element care i-ar ascunde prezența, în timp ce ușa nu face decât să atragă atenția oamenilor.

-Și-atunci la ce a fost bună o cale atât de îngustă și sinuoasă de-a ajunge la ultimul nivel al cetății, dacă nu era secretă?întrebă Florian.

-Asta-i simplu: slujea de scurtătură prin care judele putea să ajungă foarte repede la turnul străjii de pe nivelul inferior. Altminteri

accesul s-ar fi făcut numai ocolind jumătate de cetate, coborând drumul în pantă lină care se desfășoară de-a lungul zidurilor.

După această explicație, pe șantier nu se mai auzi decât zgomotul făcut de periile care frecau bătrânele ziduri. Eva instaurase stilul de lucru teuton, adică pauze puține și muncă multă, desfășurată cel mai adesea în tăcere. Oamenii murmuraseră la început, dar au rămas ei înșiși surprinși când au văzut cât de repede avansau. De două ori pe săptămână camioanele cărau molozul și murdăria, iar într-un colț al ultimei incinte exterioare a fortăreței niște muncitori se apucaseră să stivuiască scânduri și bușteni care urmau să fie folosiți la refacerea lemnăriei cetății. Olanele pentru noile acoperișuri ale turnurilor se aflau deja depozitate într-un șopron improvizat, ferite de intemperii.

-Foarte bine, dădu mulțumită din cap Eva Hirscher. Și-acum să ne apucăm de blestemăția de scară, fie că ne place sau nu.

Și chiar era o blestemăție! În culoarul îngust dintre ziduri se adunaseră tone de praf și gunoaie, pe care se chinuiră zile în șir să le scoată de acolo. Iar când terminară, Eva începu – normal – să frece pietrele cu peria.

-Chiar trebuie s-o facem?întrebă careva.

-Bineînțeles! Mai mult ca sigur turiștii vor adora să se înghesuie pe scara asta și ar fi de dorit s-o găsească în bună stare. Verificați fiecare treaptă, să fie stabilă și faceți o curățenie ca la farmacie!

Ceea ce se și întâmplă – la mijlocul verii, întreaga cetate, deși încă în ruină, strălucea de curățenie. Acum constructorii începură să refacă acoperișurile turnurilor, totul sub privirile ca de soacră ale Evei, care verifica cele mai neînsemnate lucruri, ca totul să fie conform planului. Chipul ei de obicei sever se lumina uneori de un zâmbet, semn că era mulțumită.

Dintre toți arheologii și muncitorii de pe șantier, ea folosea cel mai mult scara în spirală, în parte și datorită faptului că era mică de statură și se putea strecura cu ușurință prin spațiul teribil de îngust. Într-o zi se opri pe la mijlocul scării și-și plimbă degetele peste ziduri, mormăind pentru sine:

-Asta nu pricep! Nu înțeleg și pace – oare a fost ceva făcut cu intenție?

Florian Silvestru o auzi și se înființă ca o umbră în spatele ei.

-Ce anume, doamnă Hirscher?

-Priviți aici! Toată scara asta, treptele și zidurile deopotrivă, sunt din bazaltul cenușiu din care e și dealul pe care a fost ridicată cetatea. Numai piatra asta e mai albă decât celelalte și pare a fi din calcar moale. De ce? Cariere de calcar nu prea se găsesc aproape de locul ăsta, iar în Evul Mediu problema transportului la mare distanță era mult mai complicată decât în ziua de azi.

Florian o privi cu atenție încordată. În lunile de când lucra cu celebra medievalistă, își dăduse seama că așa-zisul ei fler și norocul ieșit din comun nu erau decât rezultatul unor observații extrem de minuțioase – practic Eva nu lua nimic de bun și punea mai multe întrebări decât ar fi pus un copil curios. Acum se apucase să pipăie cu mare atenție piatra de calcar și să-i contureze cu vârfurile degetelor toate îmbinările, de parcă ar fi descântat-o. Și-apoi, dintr-o dată, piatra se adânci în zid, semn că îndărătul ei se afla un gol. Tânărului arheolog i se tăie răsuflarea...

-Să aducă cineva un detector de metale și să-l anunțați pe fotograf, ceru Eva.

Detectorul de metale începu să piuie. În spațiul îngust al scării se adunară vreo zece oameni, care stăteau toți încordați, transpirați și prăfuiți, obosiți și însetați, dar plini de nerăbdare. Eva se apucă să cerceteze cu lanterna în mână deschiderea creată și ceva luci în

lumină. Faimoasa descoperitoare de comori dibui un fel de mâner îngropat în zid – îl apăsă și auzi un scârțâit sinistru, iar o bucată mare de zid se adânci aproape insesizabil.

-Aici e un mecanism de deschidere, dar probabil a ruginit și s-a înțepenit de secole. Numerotați pietrele și scoateți-le din loc, cred că îndărătul lor vom găsi o sală care nu avea cum să apară pe vreun plan al cetății.

Se întoarse spre Florian Silvestru și spuse zâmbind:

-Vedeți, asta chiar e o ușă secretă!

După ce dădură la o parte – cu chiu, cu vai – blocurile masive de piatră, se treziră cu toții în fața unui mic coridor, nu prea lung, în capătul căruia se zărea o ușă de lemn cu un zăvor fenomenal. Ușa era deschisă și limba zăvorului îndoită, semn că cineva, poate cu secole în urmă, o forțase.

-E ca la Biertan, ba chiar mai grozav, se entuziasmă unul din arheologi.

Se strecurară prin ușa de lemn, scundă și foarte îngustă și nimeriră într-o încăpere mică, având o deschidere către coridor, un soi de geamlâc. Încăperea era goală, exceptând o firidă în care se găseau niște rafturi vechi, acoperite de praf. Pe rafturi văzură două casete de metal, frumos decorate, o carte și două hârtii împăturate. Fotograful muzeului își făcu loc lângă rafturi și imortaliză totul, în timp ce Florian nu-și putea ascunde surprinderea: încă un tezaur pe lista interminabilă a Evei Hirscher!

Aceasta din urmă scoase tacticos dintr-un buzunar al salopetei o pereche nou-nouță de mănuși albe din bumbac, le puse pe mâini și abia apoi atinse casetele, înăuntrul cărora găsi bijuterii vechi și foarte frumoase din argint. Făcu rost de un sac mare, în care puse cele două casete și le trimise prin curier la muzeul din Brașov. Răsfoi

cartea găsită alături de casete și admise că era „Cărticica Reformei”, tipărită de Honterus în anul 1543. Lui Silvestru i se opri inima în loc.

-Ediția originală, recunoscu Eva. Nu s-au păstrat mai mult de trei sau patru exemplare. Valorează greutatea ei în aur, dacă nu mai mult!

Se auziră murmure de admirație.

-Suntem norocoși, spuse Florian Silvestru. Foarte norocoși!

-Cine a locuit aici? Honterus?

-N-aș crede, el a stat în Brașov. Judele cetății, e mai probabil.

În timp ce arheologii discutau între dânșii, Eva termină de parcurs prima dintre scrisori și o cută i se adânci pe frunte, între sprâncene.

-Ce nu e în ordine?se interesă Florian.

-Știe cineva de o invazie turcească la Rupea, în anul 1544? întrebă ea.

Oamenii se priviră mirați.

-Nu, acel an a fost un an de pace, răspunse unul din grup.

-Așa știam și eu. Am avut curiozitatea să reconstitui istoria familiei mele pe ultimii șase sute de ani, recunoscu Eva. Nici eu n-am găsit nimic despre anul 1544. După moartea lui Lukas Hirscher, în 1541, familia mea a rămas în sfatul orașului Brașov și următoarea relatare din jurnalele noastre e din 1543, când biserica Sfânta Maria a trecut de la catolici la noul cult reformat, asta după îndelungi parlamentări în consiliu.

-Biserica Sfânta Maria? Care-i aia?întrebă un tânăr.

Întrebarea îi fu iertată pentru că nu era istoric de meserie, ci inginer constructor, iar Florian Silvestru se grăbi să-l lămurească:

-După incendiul din 1689, când zidurile i-au fost înnegrite de fum, i-a rămas numele de Biserica Neagră. Dar ea de fapt are hramul Sfintei Maria.

-În 1544 nu s-a întâmplat nimic semnificativ, continuă Eva, dar din 1545 am o relatare de familie care vorbește despre preluarea de către Johannes Honterus a funcției de pastor evanghelic al Bisericii Negre și – bineînțeles – despre ceremoniile fastuoase de la inaugurarea Casei Negustorilor. Dar nici o vorbă despre 1544, nimic!

-Poate că nu s-a întâmplat nimic la Brașov, spuse Florian, dar noi aici nu suntem la Brașov ci în Rupea.

Eva negă hotărâtă.

-Scrisoarea asta e de la consiliul orașului Brașov către cei din Burg Reps, e datată ianuarie 1544 și spune clar că o ceată de turci blocată dincoace de Carpați de zăpezile din trecători a asediat Orașul Coroanei. După trei zile de lupte, văzând că nu au șanse de izbândă, turcii au ridicat asediul și au pornit spre Rupea. Scrisoarea a fost trimisă printr-un curier pentru ca oamenii să fie preveniți și să se pregătească de asediu.

-Poate că în acele vremuri cronicarii evenimentelor nu erau chiar atât de riguroși și notau numai faptele cele mai ieșite din comun, încercă Florian o explicație. Dar văzu imediat că o dăduse pe lângă, pentru că Eva se strâmbă când zise:

-Mă îndoiesc. Familia Hirscher a consemnat întotdeauna totul cu cea mai mare exactitate. Dar, în fine, asta e... trimitem scrisoarea la laboratorul muzeului și ne vom lămuri.

-Și cealaltă hârtie ce conține?

Eva apucă între degetele înmănușate, cu mare grijă, hârtia veche și foarte fragilă, dar imediat o puse la loc pe etajeră, ca și cum i-ar fi ars mâinile.

-Nu, nu se poate, e scrisul lui Honterus, nu pot să cred așa ceva!

-Sigur? Abia v-ați uitat!

-Am crescut având în față scrisul lui Honterus. Bunica se mândrea că a salvat din arhiva familiei de la Brașov scrisoarea pe care Honterus i-a trimis-o lui Lukas Hirscher înainte de a pleca în exil, în anul 1529. Cu toată politețea acelei epoci, Lukas era făcut albie de porci în aceea scrisoare, dar fiind de la marele învățat Honterus, ai mei au păstrat-o cu sfințenie.

-Totuși, ar fi bine să știm ce scrie. Citiți-o, propuse careva.

-Nu. Există extrem de puține documente originale care ne-au parvenit de la Honterus, așa încât hârtia asta trebuie să ajungă cât mai curând cu putință la laboratorul de restaurare și conservare al muzeului. Vorbim după aceea...

---//---

Pentru Marin Paraschivescu transportul de obiecte găsite la Rupea echivala cu vizita lui Moș Crăciun în plină vară. Se închise câteva zile în laborator împreună cu doi asistenți la fel de obsedați de meseria lor ca și el, iar când ieșiră de acolo, cei trei aduseră cu un aer triumfător cele două casete. Din negre și pline de praf, acestea redeveniseră argintii și strălucitoare, de parcă tocmai ar fi fost fabricate în vreun atelier de bijuterii. Conținutul lor îl înșirară pe o bucată de catifea violet-închis și în lumina puternică a becurilor

vechile pietre prețioase, curățate și lustruite, începură să scânteieze luând ochii privitorilor. Toți cei care se spetiseră pe șantierul de la Rupea veniră să le privească și Marin începu să dea explicații înfoindu-se în pene în fața istoricilor – acum el era cel aflat „pe felia proprie”:

-Argintul provine din minele din Apuseni și a fost prelucrat aici în Transilvania. Știm că exista un atelier foarte bun la Oradea încă de acum cinci secole. Pietrele sunt ametiste și granate, majoritatea locale dar și unele de proveniență din sudul Germaniei actuale. Tehnica de prelucrare este în caboșon pentru cele mici, ceea ce înseamnă rotunjirea lor cu diverse obiecte abrazive și în final obținerea luciului prin frecare cu bucăți de postav sau catifea. Pietrele mari au fost fațetate, o fațetare specifică sfârșitului de secol XV și începutului de secol XVI. Asta e tot ce știm cu certitudine, restul nu-s decât presupuneri.

Dar oamenii voiau să audă și presupunerile, așa încât „chimistul” continuă:

-Am mai văzut obiecte asemănătoare în muzee din Germania. Presupun că bijuteriile făceau parte din zestrea unei săsoaice bogate – să nu uităm că oamenii își aduceau tot avutul în cetate atunci când satul era în primejdie.

-Și scrisorile?

Chimistul ridică mâinile într-un gest de apărare.

-Ho, nu dați năvală! Dacă vreți să cunoașteți compoziția hârtiei sunt omul vostru, dar pentru restul vorbiți cu grafologul și descurcați-vă singuri, că eu nu sunt istoric.

Grafologul se ivi din laborator și fu primit cu întrebări nerăbdătoare:

-Este adevărat că una din scrisori a fost scrisă de Johannes Honterus?

-Fără doar și poate, confirmă el. Scrisul este al lui Honterus, iar hârtia și cerneala au fost analizate de vreo cinci ori de amicul Marin, care s-a comportat ca Toma Necredinciosul, dar nu e nici o îndoială că ambele datează din secolul al XVI-lea.

Pe capul Chimistului se abătu altă ploaie de întrebări:

-Ce-i, de ce n-ai vrut să crezi? Ce ți s-a părut suspect la scrisoarea aia?

-Păi, nimic, doar că era... cum să spun... părea prea nouă. Cerneala nu s-a decolorat aproape deloc, în vreme ce pe scrisoarea negustorilor către judele din Rupea abia se mai vedea ceva. Și totuși nu e nici o îndoială că ne aflăm în fața unei scrisori originale a lui Honterus, numai că n-am nici o idee cum de s-a putut conserva într-un mod pe care nu pot să-l numesc decât miraculos.

-Lasă asta, spune-ne mai degrabă ce conținea.

-Conținutul... ei bine, nimic altceva decât superstiții medievale. Oricât de învățat ar fi fost Honterus, nici el nu putea fi decât rodul epocii în care trăia, iar epoca aceea era plină de povești iraționale. Pe scurt, scrisoarea era adresată unui anume Johann-Ulrich Heller, pe care Honterus îl numea „dragul meu prieten” și pe care îl avertiza că brașovenii îl bănuiau a fi vampir.

Se auziră câteva râsete răzlețe. Marin continuă:

-Ceea ce e cu adevărat surprinzător e că Honterus pare să fi crezut și el acest lucru.

Florian Silvestru interveni:

-Cum ai mai spus, nici măcar un învățat de talia lui Honterus nu se putea sustrage credințelor epocii în care a trăit. Să nu uităm că sibienii au scos prima ediție a „Poveștilor săsești” cu doar câțiva ani mai devreme, ca să se răzbune postum pe Vlad Țepeș, care i-a pus să plătească dări la trecerea în Țara Românescă, pentru a face rost de bani în vederea luptelor cu turcii. Cum sibienii n-au vrut să plătească, Vlad le-a incendiat orașul.

-Și a tras în țeapă patruzeci de mii de oameni, adăugă o voce din public.

-Mă îndoiesc că acum cinci secole și jumătate în Sibiu erau atât de mulți locuitori. Asta nu arată decât modul în care se făcea din țânțar armăsar încă de pe atunci.

Eva Hirscher, care se ținuse deoparte, interveni în discuție:

-Nu contează ce credea Honterus, contează că a apărut un document tratând vampirismul și cum tema e din nou la modă, pregătiți-vă ca hoardele care năvălesc în fiecare zi la Bran să vină și încoace.

-Să poftească, le așteptăm, spuse râzând Florian Silvestru. Măcar nu ne-am bate capul cu costurile întreținerii muzeului, pentru că biletele de intrare plătite de vizitatori nu acoperă nici măcar salariile noastre. Pe când la Bran banii curg...

-Am fost acolo acum un an, se auzi o voce. În fața castelului s-a ridicat un sat alcătuit din dughene și tarabe – sunt cu sutele, grupate în adevărate străzi și vând cele mai incredibile suveniruri.

-Le-aș numi mai degrabă kitsch-uri oribile, din cele de la care ți se ridică părul în cap, preciză Florian.

-Dar măcar turiștii le cumpără și peste ani își aduc aminte de specificul locului.

-Specific pe naiba! Sunt toate fabricate în China, acolo se produc ca recuzită de Halloween și la noi se vând ca pâinea caldă.

-Da, dar recunoaște că scheletul fosforescent atârnat pe fișetul din spatele biroului tău face toți banii.

-Mie îmi plac liliecii din blană sintetică!

-Și dovleacul din plastic cu păianjeni pe el!

-Pălăriile de vrăjitoare!

Discuția se transformase într-un vacarm general. Oamenii lucraseră luni de zile la cetate, o muncă adesea dificilă, în ploaie sau arșiță și-acum se bucurau de rezultate și-și permiteau s-o ia un pic razna. Florian Silvestru o căută din ochi pe Eva Hirscher – în fond fusese descoperirea ei – dar nu o văzu.

-Știe cineva unde a plecat Eva?

-Păi, mai deunăzi era aici.

-Da, dar acum nu mai e!

O găsiră șezând absentă la biroul pe care i-l puseseră la dispoziție și privind în gol. Florian se hotarî s-o felicite în numele întregului colectiv pentru descoperirea făcută, dar ea îl primi rece. Arheologului îi răsări brusc în minte ziua când o cunoscuse, când mersese după ea la gară și apoi o invitase la cină. Discuția din seara aceea îi stăruia în amintire – era despre nebunia de la Bran și vânătorii de vampiri, în înțelesul pe care îl căpătase acest termen la început de mileniui trei: persoane cam duse cu pluta, care se interesau de legendele medievale pentru că nu mai credeau în nimic și voiau să creadă în ceva, oricât de nebunesc ar fi fost acel ceva. Simți că Eva avea nevoie de o explicație pentru comportamentul lipsit de logică al colegilor lui, altfel oameni cu studii care se presupune că erau serioși.

-Doamnă Hirscher, iertați-ne pentru scenele de adineauri. Echipa a fost un pic prea euforică după descoperirea de la Rupea, dar au muncit ca mânați de diavol și-acum s-au detensionat brusc. E doar o manifestare a temperamentului latin, doar nu credeți că iau în serios tot ce spun. Mâine vor redeveni aceiași istorici cu simț analitic dintotdeauna, dar azi bucuria reușitei...

-Nu încercați să-mi explicați, pentru că vă înțeleg colegii foarte bine. Împărtășesc entuziasmul lor – și eu am țopăit de fericire la primele mele descoperiri, cu mulți ani în urmă.

-E adevărat că ați dezgropat peste o sută de tezaure arheologice?

-Nu știu. Pur și simplu nu mi-a dat prin cap să le număr, dar cu siguranță au fost multe.

-Veniți cu noi la restaurant să sărbătorim?

-Nu. Sunt obosită și mă duc acasă. Ne vedem mâine.

A doua zi, lucrările la cetatea de la Rupea reîncepură, dar de astă dată intrară în scenă constructorii, nu arheologii. Zidurile erau consolidate, pereți prăbușiți ridicați din nou, se făceau noi acoperișuri care să protejeze de intemperii străvechea fortăreață. Eva mai apăru de câteva ori pe șantier, verificând că se respectă întocmai planul de restaurare, până când într-o zi veni din nou cu imensul ei rucsac. Oamenii tresăriră – se obișnuiseră cu prezența ei acolo, iar ea le spuse că se întoarce definitiv la Universitatea din Berlin, care o trimisese.

-Am stat destul aici și Rupea nu mai ascunde alte taine, așa că e momentul să-mi caut altceva de lucru. Cetatea e restaurată aproape în întregime, la primăvară veți avea primii turisti... Asta e, o etapă s-a încheiat, urmează alta.

-Vă vom invita la inaugurarea cetății, când o vom deschide pentru vizitatori.

-Voi veni negreșit, promise Eva.

Dar inaugurarea veni și trecu, mesajele adresate Evei rămâneau fără răspuns și ea dispăru ca și cum n-ar fi fost niciodată la Rupea. Florian Silvestru spera s-o poată întâlni la diversele congrese de arheologie la care participa, dar n-o găsi nici acolo. Într-un târziu dădu la o conferință de doi istorici de la Universitatea din Berlin, iar ei îi spuseră că Eva plecase în Australia ca să cerceteze civilizația aborigenilor și de mai bine de un an nu aveau alte vești de la ea decât că e vie și sănătoasă.

Cap. 3 Povești cu vrăjitoare

Uluru, Australia, 2013

Centrul Australiei e o întinsă zonă deșertică, dar asta nu înseamnă peisaj saharian cu dune de nisip, ci doar pământ roșiatic pe care crește o vegetație de tufișuri mărunte, niciodată udate îndeajuns, pentru că aici ploaia e cu adevărat un lucru rar. Și mai rari sunt copacii, câte unul la câteva zeci de mile – și acela cu coroana sărăcăcioasă, incapabil să ofere o umbră decentă. Tot acest ținut arid e străbătut de o rețea bine pusă la punct de șosele, dintre care multe converg spre sudul extrem al Teritoriului de Nord, acolo unde se găsește cea mai de soi atracție turistică a continentului: stânca Ayers, căreia aborigenii îi zic Uluru, un monolit roșu vizibil de la mare distanță, care se ridică mult deasupra câmpiei netede dimprejur. Spre stânca roșie se îndrepta în aceea dimineață de vară australă (adică de ianuarie, pe înțelesul nostru, al celor născuți în emisfera nordică), o mașină cu doi călători care venea dinspre apus.

Ocupanții mașinii erau un bărbat cu părul și barba albe și chipul bronzat și o femeie care se afla la volan, cu părul vopsit într-un negru-albăstrui îngrozitor. Culoarea prea puternică a părului îi scotea în evidență chipul ridat, iar buzele exagerat de roșii accentuau impresia de bătrâciune înnebunită să-și ascundă vârsta. Femeia șofa cu buzele strânse și un aer bosumflat, pe care bărbatul aflat lângă ea părea să-l ignore.

-Ai putea măcar să-mi spui dacă mai avem mult de mers, spuse ea într-o germană literară. După voce, părea să tragă din țigară de un secol.

-Dragă, nu te impacienta. Ai văzut indicatorul, suntem pe drumul cel bun și mai avem cel mult zece mile.

-Cum să nu mă impacientez, sări femeia arțăgoasă. Tu nu vezi cum se ridică soarele la orizont? Știi ce înseamnă asta?

-Da, dragă, dar am închiriat o mașină cu cel mai bun sistem de aer condiționat din câte se găsesc pe piață. Știi că nu vom suferi de căldură.

-Știu pe naiba! Aș vrea să fiu atât de sigură cum ești tu. Dar, având în vedere că soră-ta trăiește pe undeva pe aici și n-are aer condiționat, pot doar să bănuiesc că voi sunteți cu totul insensibili la disconfortul termic. La o adică, Eva a fost mereu o ciudată și nu m-ar mira prea tare s-o găsim amestecată printre nomazii sălbatici de pe aici.

-Dragă, ăia se numesc aborigeni și Eva susține că nu sunt sălbatici deloc.

-Mda, asta înseamnă că în ultimii zece ani n-au mai mâncat nici un turist alb.Știai că băștinașii din Australia sunt canibali? Singurii care au rămas, din câte se pare.

-Să nu exagerăm, Hanelore. Au fost canibali, dar dacă o asculți pe Eva, în toate societățile aflate la începutul evoluției lor s-au înregistrat cazuri de canibalism. Aș pune pariu că sălbaticii de care te temi sunt de fapt niște cinstiți artizani, care trăiesc din vânzarea de suveniruri și n-au altă preocupare decât ca turiștii să se simtă cât mai bine aici.

Numita Hanelore dădu doar din cap, semn că nu era de acord. Ea ar fi preferat să se afle în Elveția la schi, cum era normal pentru această perioadă a anului, nu în deșertul Australiei, umblând aiurea în căutarea cumnată-sii. Era măritată de cinzeci de ani cu Karl Hirscher și tot de atunci își ura temeinic cumnata, numai că Eva ignora acest lucru. Karl își petrecuse trei sferturi din viață între ciocan și nicovală, între nevastă și surioară și indiferența Evei față de natura certăreață a Hanelorei fusese un balsam pentru sufletul lui. În cele din urmă, sătul să tot asculte bârfele soției, Karl făcuse uz de diploma lui de inginer expert în foraje și plecase în deșerul Arabiei, unde era sigur că nevasta nu-l va urma niciodată. Dar asta a fost demult – acum era în pensie și n-avea ce face, trebuia să asculte sporovăiala ei răuvoitoare.

Eva era exact opusul Hanelorei – o femeie independentă, care nu se măritase niciodată și trăise numai pentru meseria ei. Hanelore era o mamă grijulie și o gospodină impecabilă, iar asta i-a ocupat tot timpul, zi de zi și ceas de ceas, din momentul în care se căsătorise cu Karl. Ideea de a-și căuta un serviciu i se părea de neacceptat – e drept că adusese o zestre bunicică, iar Karl câștigase bine mereu. Ca orice femeie cu prea mult timp la dispoziție, Hanelore dezvoltase mania de a-și alinia mileurile perfect paralel cu laturile mobilei și de a avea o ordine desăvârșită în casă, în orice moment. Pentru Eva ideea de casă se reducea la un acoperiș deasupra capului, capabil să apere de intemperii – putea numi „casă” până și cortul în care stătea adesea când se afla pe șantierele arheologice.

Drumul făcu un cot și Uluru, giganticul monolit roșu, se ivi la orizont. Hanelore își strânse buzele și mai mult, în ceva care voia să

fie un surâs disprețuitor.

-Hm, asta numesc ei munte? Câți metri are movila din fața noastră?

-Trei sute optzeci și patru, răspunse Karl după ce aruncă o privire într-un ghid turistic. Dragă, știu că nu se compară cu Alpii, dar aici oamenii consideră locul pământ sfințit. E simbolul unui întreg continent!

-Oameni ca sora ta și ca sălbaticii nomazi care formează triburile din zonă! Probabil că mai trăiesc încă în epoca pietrei, nenorociții!

-Habar n-am în ce epocă trăiesc, dar dacă te pasionează subiectul, Eva îți poate vorbi despre el o săptămână fără oprire. N-ai decât s-o întrebi.

-Eu de fapt nu vreau să întreb decât un singur lucru: ce naiba caută ea aici? Înțeleg că a săpat în America de Sud, acolo indienii măcar aveau aur și trebuie să admit că a găsit aur din belșug. La fel în China, în Egipt, în centrul Africii și pe unde s-a mai dus. Dar aici? Mi-ai zis că aborigenii ăștia nu foloseau aurul, deși pământul lor ar conține așa ceva. Și-atunci revin la întrebarea mea: ce naiba face Eva în capătul celălalt al Pământului?

-Dragă, dacă vrei să găsești aur, chemi un geolog și se rezolvă. Arheologii sapă după relicve și îi interesează valoarea culturală a obiectelor. Că Eva a găsit mult aur e adevărat, numai că ea nu asta a căutat. Iar aici se pare că oamenii au o civilizație foarte originală și nu îndeajuns de cercetată. Iată un motiv temeinic pentru cineva pasionat de istorie ca sora mea să vină încoace, la capătul pământului, cum zici tu.

Hanelore tăcu două minute, apoi o altă întrebare îi trecu prin cap.

-Auzi, oamenii ăștia au haine sau umblă goi, ca cei din Africa?

-Păi nici ăia nu umblă goi, atât că nu sunt îmbrăcați după moda europeană. Le-ar fi și imposibil, având în vedere cât de cald e acolo. Aici lucrurile stau un pic mai bine, pentru că suntem în zona tropicală, nu ecuatorială. Căldura uscată se suportă mai ușor.

Femeia trase brusc de volan și intră într-o parcare mare, deja destul de plină la ora aceea matinală.

-Cam departe de pietroi au făcut ăștia parcarea, observă ea supărată.

-Da, dar Eva zicea ceva de pământ sfânt pentru localnici. Probabil e interzis să te apropii mai mult cu mașina.

-Așa, și? Ar trebui să mă descalț cumva?

Karl mustăci, imaginându-și soția desculță pe pământul plin cu ierburi țepoase.

-Am găsit Uluru, mai urmează s-o găsim pe Eva, zise el în loc de răspuns.

Hanelore arătă cu mâna spre un indicator pe care stătea scris „Tourist information”.

-Bănuiesc că acolo vor ști să ne explice cum să dăm de ea. N-or fi prea mulți arheologi interesați de sălbaticii de aici, toți cei care au puțină minte se duc să sape în Grecia sau în alte locuri decente.

-Nu fii așa sigură de asta, o contrazise Karl, dar o urmă spre clădirea care promitea să furnizeze informații turiștilor.

-Are un aer mai mult decât civilizat, remarcă el într-o doară.

Bineînțeles că cei din clădire știau unde se afla Eva Hirscher. O văzură într-un adăpost improvizat la oarecare distanță de megalit –

găsise o fostă baracă de scânduri, pe jumătate dărâmată, recuperase lemnăria și adăugase o pânză de cort, obținând un fel de cameră prelungită cu un umbrar sub care așezase două scaune pliante și o masă. Pe masă trona un laptop de ultimă generație, semn că tehnologia pătrunsese și în aceste locuri izolate.

-Karl, izbucni Eva entuziastă când își văzu fratele. Cu ce treabă pe aici? Salut, Hanelore, mai adăugă ea ignorând figura dezgustată a cumnată-sii (aceasta tocmai examina harababura din adăpostul Evei, oripilată de priveliștea calabalâcului adunat în dezordine).

-La scrisori nu răspunzi, la telefon nici atât, zise Karl. Eram îngrijorați și am hotărât să trecem să te vedem. Universitatea te caută de ceva vreme, brașovenii îți trimit invitație peste invitație ca să mergi la Rupea la inaugurarea cetății – și tu nimic! Spune-mi, măcar ai găsit ceva care să merite aici?

Eva zâmbi cu gura până la urechi.

-Oh, da, a meritat să stau atât în zonă. Doar că lucrurile pe care le-am descoperit sunt mai puțin tangibile decât în alte părți, ceea ce nu le face mai puțin valoroase – din contră!

-Dar ce ai descoperit? Nu mă mai fierbe!

-O serie de grafisme zgâriate pe suprafața monolitului, care până acum au scăpat atenției. Pornind de aici, băștinașii m-au introdus în folclorul lor extraordinar și asta e adevărata comoară.

-Să fiu a naibii dacă pricep, izbucni Hanelore. Tot ce ai găsit sunt niște zgârieturi în piatră?

-Uneori asta e foarte mult. Oamenii locului și-au desenat de fapt legendele, iar legendele acestea sunt de o bogăție incredibilă.

-Vă las să discutați, făcu Hanelore sec. Poate că fratele tău te înțelege, mie mi-e imposibil. Venind încoace am văzut un fel de

scară și mă gândesc să mă sui pe bolovan până când voi faceți conversație.

-Fii cu băgare de seamă, spuse Eva preocupată. Nu e interzis să urci pe Uluru, deși sunt peste tot inscripții care avertizează că aborigenii consideră asta un sacrilegiu. Dar poate fi periculos: uneori se stârnesc în deșert vânturi puternice din senin, care te pot azvârli de sus de-a dreptul în prăpastie. Și încă ceva – unii turiști au prostul obicei să ia câte o pietricică desprinsă din monolit ca amintire. Îți spun serios să nu faci așa ceva, pentru că ai întoarce soarta împotriva ta – toți cei care au făcut-o au avut parte după aceea de întâmplări îngrozitoare.

-Tu vorbești serios sau astea sunt balivernele primitivilor din triburile de la baza pietrei?

-Vorbesc serios. Păzește-te, Hanelore!

Dar femeia ieși din adăpost ridicând din umeri și o luă în sus pe scara săpată în stânca monolitului și prevăzută cu o balustradă laterală solidă. Eva privi după ea cu o cută de îngrijorare adâncită pe mijlocul frunții.

-Poate ar fi fost mai bine să-mi țin gura. Acum va fi tentată să adune pietre de pe drum și nu se va lăsa până când nu va ajunge pe acoperișul blocului de stâncă. Știi cum e Hanelore, face dinadins toate lucrurile riscante numai ca să-i sfideze pe cei din jur și să arate că nu-i pasă de părerea nimănui.

Karl oftă din greu.

-Mie-mi spui? Știu foarte bine ce-i poate pielea, dar cu toate astea e nevasta mea și o iubesc. Cât timp crezi că îi va lua ascensiunea pe Uluru?

-Asta depinde de condiția ei fizică...

-Păi, Hanelore se antrenează zilnic, de obicei cu fete mult mai tinere decât ea, ca să se mențină în formă.

-Atunci va fi înapoi în două-trei ore, își dădu Eva cu părerea.

-Deci, surioară, avem tot timpul din lume să discutăm. Acum că Hanelore a plecat, mie poți să-mi spui sincer ce cauți aici. Știi că sunt în stare să-mi țin gura, așa că... deșartă-ți sacul!

-Karl, dar nu am nimic de ascuns – nici față de Hanelore, nici față de oricine altcineva. Universitatea din Berlin a lansat pur și simplu un studiu despre viața aborigenilor și eu m-am oferit să realizez cercetarea cu pricina, asta e tot!

-Doar atât, o îngână Karl.

-Da, frate, doar atât.

-Sigur? Ochii lui Karl Hirscher se înfipseră iscoditori în ochii Evei, care plecă privirea. Nu e nici un pic din poveștile copilăriei și din jocurile noastre de altădată în munca ta de acum?

Eva își privi fratele mirată.

-Nu cred că înțeleg despre ce vorbești, făcu ea după lungi clipe de tăcere.

-Păi... nu vorbeam despre nimic, voiam doar să aflu noutăți despre munca ta.

-Bine, dacă te interesează, hai să-ți povestesc.

Eva luă loc pe unul din scaune și începu să vorbescă molcom:

-Înainte ca oamenii să fi fost creați, pământul era populat numai de animale. În legendele aborigenilor, acestea aveau glas omenesc și vorbeau între ele – erau cangurul, broasca țestoasă, vulturul, pasărea emu, șarpele și toate cele pe care oamenii de aici le

cunoșteau. Pe oameni i-a creat un zeu, folosind pentru asta stânca roșie de la Uluri și astfel primii oameni aveau pielea roșie, exact ca piatra din care au ieșit. La început, trăiau cu toții într-o lume fără formă, în ceea ce ei numesc „vremea visării”. Aceasta nu era nici un loc anume, nici un timp bine definit – băștinașii spun și acum că din vremea visării se trag toate sufletele și tot acolo se întorc ele să se odihnească după moartea trupului. Primii oameni care au ieșit din vremea visării au fost cântăreții. Ei rătăceau într-o lume fără început și sfârșit și își cântau cântecele, iar pe măsură ce cântau, pământul prindea contur – se creau munții și văile, exact după cum descriau cântăreții lumea în baladele lor. Vezi tu, era o lume foarte frumoasă, care materializa din senin visurile și fanteziile barzilor. Pe unde treceau cântăreții, drumurile se nășteau sub pașii lor și ținutul sălbatic se îmblânzea și devenea numai bun ca omul să se așeze la casa lui și să-i culeagă roadele.

După ce primii oameni s-au întors în vremea visării, triburile de aborigeni le-au luat locul și s-au stabilit în apropierea cursurilor de apă sărăcăcioase ale deșertului. Triburile sunt și azi seminomade, trăiesc din vânătoare și culesul fructelor, fără a practica agricultura. Oamenii au un sentiment puternic al apartenenței la grupul din care fac parte și se consideră cu toții frați și surori. Noaptea, când dorm, cred că se întorc temporar în vremea visării și își văd zeii, care de cele mai multe ori iau forma unor animale, pentru că ele au fost cei dintâi locuitori ai pământului. Fiecare trib are un animal ocrotitor, după cum fiecare om are unul. Imaginea animalului ocrotitor este totemul – de confecționarea lui și de interpretarea viselor comunității se ocupă șamanul, care e cel mai important personaj al tribului și vorbește în numele tuturor celorlalți.

-Când spui șaman te referi la un soi de vrăjitor?

-Desigur, ei cred că șamanul are și puteri magice. Aceste puteri îi sunt date de strămoșii întorși în vremea visării, al căror cult îl oficiază, precum și de animalul-totem al tribului, care îl înzestrează pe șaman cu una dintre calitățile sale – așa că există șamani care se

strecoară fără zgomot, asemenea șerpilor, alții care se mișcă repede ca vulturul în zbor și alții care sunt înțelepți cum e broasca țestoasă. Broasca e pe aici ceea ce era zeița Atena la vechii greci, pentru că știe întodeauna când e momentul să se retragă în carapace ca să scape de vreo primejdie.

-Și magia asta... e ceva real în ea sau e doar superstiție? Ai putut să-ți dai seama?

Chipul Evei se încruntă.

-Karl, sunt aici în calitate de istoric și arheolog! De altfel ți-am mai spus că nu discutăm astfel de lucruri.

-Atunci, surioară, mă bucur că te-am găsit sănătoasă. Când te întorci în Europa?

-Nu știu, s-ar putea să mai stau un an în locurile astea. De altfel clima uscată și caldă îmi priește de minune, așa că nu mă grăbesc să o schimb pe frigul și ploaia de acasă.

Un șuierat ascuțit le întrerupse conversația. Eva ieși de sub umbrar și văzu vântul ridicând praful roșiatic al deșertului. Își strânse repede calabalâcul pe care îl aruncă în dezordinea din baracă, apoi desfăcu umbrarul de pânză și cu stâlpii de susținere ai acestuia baricadă intrarea în așa-zisa ei casă. Aceasta fusese ridicată îndărătul unui bolovan mai înalt decât construcția, așezat în calea vântului și asta o ferea de intemperii.

Karl urmări atent activitatea soră-sii, dar văzu în același timp, cu coada ochiului, doi indivizi care ieșiră din clădirea punctului de informare turistică, ducând cu ei un panou de avertizare metalic, pe care îl depuseră aproape de baza scării săpate în stânca monolitului roșu.

-Eva, ce naiba-i asta?

-Furtună de vânt, ce să fie? În perioada verii australiene sunt cel puțin două pe săptămână.

-Nu la asta mă refeream, ci la panoul pe care l-au pus oamenii ăia doi la baza stâncii Uluru.

-E semnul că de-acum urcatul pe monolit e interzis până când vor lua iar panoul de acolo.

-Fir-ar să fie! Și Hanelore?

-Dacă are condiție fizică, așa cum zici, a trecut probabil de jumătatea drumului. Orice om cât de cât prudent ar coborî de pe stâncă în mare grabă, numai că eu n-o cred în stare de atâta înțelepciune.

-Sus pe Uluru e în pericol?

-Desigur. Pe-aici lucrurile pot deveni cum nu se poate mai serioase în doar câteva minute.

Karl începu să fie agitat.

-Bine, și noi ce facem? Stăm cu brațele încrucișate și o lăsăm pe Hanelore să se descurce cum o taie capul? Știu că are o gură spurcată și că e o certăreață, dar cu toate defectele ei e soția mea de cinzeci de ani și o iubesc așa cum e. Chiar nu putem s-o ajutăm nicicum?

-Cei de la punctul de informare au un mic elicopter ultraușor pe care la nevoie îl pot aduce dintr-un hangar aflat la cam zece mile de aici. E folosit la salvarea turiștilor pe care înserarea îi surprinde pe platoul din vârful monolitului, dar nici măcar elicopterul nu se poate apropia de Uluru pe vânt puternic, pentru că s-ar zdrobi de stânci. Salvarea Hanelorei ar fi să se dea jos de acolo cât mai repede. Încearcă s-o suni și să-i spui acest lucru, poate că de tine va asculta.

Karl se hotărî să urmeze sfatul Evei, dar după câteva minute de încercări zadarnice și de vociferări acoperite de urletul vântului, trebui să se recunoască învins.

-Pierd mereu semnalul și nu aud ce îmi spune. N-am practic nici un mijloc să comunic cu Hanelore și nu pot decât să-mi imaginez cât e de rău să stai pe scara aia îngustă, în bătaia vântului.

-Și va fi din ce în ce mai rău, îl completă Eva. Furtuna abia a început.

-Cât timp durează de obicei?

-În cel mai bun caz câteva ore, dar au fost și furtuni de vânt care au durat zile în șir.

-Iar Hanelore e în pericol de moarte acolo sus și nu avem nici un mijloc să o ajutăm.

-Deocamdată nu. Vântul bate exact pe latura pe care e săpată scara, așa că nici măcar nu pot lansa drona.

-Ai o dronă?se minună Karl.

-Da. Încerc să respect, pe cât posibil, tradiția aborigenilor și să nu urc pe megalit, așa că am filmat stânca folosind o dronă, din toate unghiurile posibile. Analizând imaginile cadru cu cadru am obținut informații prețioase despre Uluru. Așa că, vezi, dacă Hanelore ar reuși să ajungă sus pe platou, ne-am putea folosi de dronă, lansată de pe partea opusă a megalitului față de cea din care bate vântul. În felul acesta aș putea să-i trimit nevestei tale mâncare și apă, dacă ar rămâne blocată pe platou mai multă vreme. Atât că furtuna s-a dezlănțuit foarte brusc și sunt slabe speranțe că ea va ajunge cu bine sus. Singura ei șansă ar fi să se întoarcă.

-Îmi dau seama de asta, dar nu pot s-o mai văd, din cauza nisipului din aer și nici nu pot comunica în vreun fel cu ea, pentru că

am pierdut semnalul telefonic. Spune-mi ce să fac și voi face orice ca să-i vin în ajutor. Sunt gata să urc după ea, oricare ar fi riscurile.

-O idee foarte proastă, îl întrerupse Eva. Mi-aș face griji pentru doi oameni, în loc de unul singur. Cel mai bun lucru pentru tine ar fi să te închizi în mașină și să aștepți trecerea furtunii. Să sperăm că nu se va transforma în tornadă – alea pe-aici sunt rare – și nu-ți va lua mașina pe sus.

-Adică să stau liniștit, fără să fac nimic?

-Tu oricum nu poți face nimic. Mai mult ai încurca lucrurile.

-Și tu poți?

Eva nu răspunse. Oftă și se refugie în fundul barăcii, pe care vântul o zgâlțâia amarnic. Karl o urmă.

-Eva, insistă el, tu poți face ceva? Orice – numai s-o ajuți pe Hanelore. Știu că nu v-ați înțeles prea bine niciodată, dar când e vorba de viață și moarte cred că neînțelegerile dintre voi n-ar trebui să mai conteze.

-Nu e vorba de asta, bineînțeles că aș ajuta-o necondiționat, numai să pot! Elementele naturii nu sunt o joacă, odată dezlănțuite pun în mișcare energii uriașe și ca să le stăpânești trebuie să intervii cu cel puțin aceeași cantitate de energie. Așa că nu mai e vorba de a muta din loc obiecte doar privindu-le, fără să le ating – uită jocul din copilăria noastră, acum e o situație de viață reală și lucrurile sunt cu adevărat complicate.

-Dar... încerci măcar?

Karl vorbise cu un glas ezitant, timid – se aștepta la orice reacție de la Eva, de la furie la o nepăsare rece față de soarta Hanelorei. În fond Hanelore nu făcuse decât s-o ironizeze toată viața

și s-o considere anormală, pentru ce ar trebui să-i sară Eva în ajutor acum? Și-apoi, chiar putea să intervină într-o asemenea situație?

-Stai acolo – Eva arătă spre un scaun – și să nu spui o vorbă. Nu comenta nimic din ceea ce vei vedea, iar dacă e prea mult pentru tine, închide pur și simplu ochii și spune-ți în gând că visezi. N-am altă soluție ca s-o salvez pe Hanelore și nici măcar așa nu sunt prea sigură că voi reuși.

Karl se așeză pe scaun fără o vorbă. Între timp Eva puse pe pământ un soi de cutie de carton, o acoperi cu o pânză și înșiră deasupra o mulțime de mici amulete și talismane. Altarul astfel improvizat era îndreptat în direcția monolitului. Eva se lăsă în genunchi, apoi își sprijini întreaga greutate a corpului pe călcâie și aprinse o lumânare. Luă de pe „altar” o carapace de broască țestoasă, și-o așeză în palme și începu să murmure cuvinte într-o limbă străină, care sunau ca o incantație. Privea fix la flacăra lumânării și stătea nemișcată ca o statuie – lui Karl tot acest ritual i se păru bizar și suspect. La drept vorbind nu avea habar ce anume voia să facă Eva, dar din principiu era convins că nu va funcționa.

Câteva minute nu se întâmplă nimic, apoi flacăra lumânării începu să tremure. „E din cauza vântului”, își spuse Karl, încercând să se liniștească. Dar când flacăra crescu până aproape de tavan și deveni ciudat de strălucitoare, își dădu seama că i se făcuse brusc frică. Eva părea să nu observe nimic – continua să se roage cu un aer absent. După alte câteva minute, lumini orbitoare inundară baraca. „Fulgeră”, gândi Karl și ieși să privească cerul. Dar afară situația nu se schimbase, vântul rostogolea tufe uscate smulse din rădăcini și mâna nisipul roșiatic – nici urmă de vreun fulger, de altfel nici tunete nu se auzeau. Bărbatul reveni în baracă și înlemni – sursa fulgerelor era carapacea de broască țestoasă din mâinile Evei! Karl se sperie de-a binelea și încercă s-o scuture pe Eva, ca să o dezmeticească din reveria ei, dar rămase stană de piatră: ochii surorii lui deveniseră complet albi, globii oculari lipseau și pielea femeii era rece ca gheața.

-Dumnezeule, ce e asta?

Eva continua să murmure incantații, fără să dea semne că știa ce se petrece în jurul ei. Karl ieși în fața barăcii, incapabil să privească ritualul în continuare. Aici constată surprins că aerul nu mai era chiar atât de plin de praf, atmosfera începea să se limpezească și vântul se mai domolise. După câteva minute, reveni în baracă și se împiedică de trupul Evei, care zăcea fără suflare în fața altarului ei improvizat. Karl simți că îi fuge pământul de sub picioare...

În acel moment în baracă pătrunse un personaj care în mod sigur i-ar fi smuls Hanelorei exclamații de dezgust – era un bărbat bătrân, cu părul alb și pielea închisă la culoare, cu bustul gol și o mulțime de amulete și talismane agățate în jurul gâtului. Pe pieptul și pe spatele bărbatului fusese tatuată artistic câte o broască țestoasă. Omul nu purta încălțări și părea că nici pietricelele colțuroase, nici iarba uscată nu-i deranjau pielea bătucită a tălpilor. O luă pe Eva de subsuori și fără nici o vorbă o târî afară din baracă, unde o întinse pe pământ, cu fața în sus și chipul orientat spre soarele care își făcea din nou apariția printre norii de praf. Omul purta de-a curmezișul peste piept o desagă din piele – scotoci prin ea și extrase câteva pietricele roșii, pe care le așeză în căușul palmelor Evei, pe fruntea acesteia, pe piept și pe abdomen. După care, fără zgomot, se duse în baracă de unde reveni cu un ceainic și un bidon cu apă, făcu un foc între pietre (folosind un amnar, din câte își putea da seama Karl), puse apă în ceainic și aruncă în apă, din misterioasa lui tolbă, o mână de plante uscate. În tot acest timp, Karl doar privise siderat, neîndrăznind să scoată o vorbă. Era convins oricum că nu s-ar fi putut înțelege cu băștinașul, pentru că el alte limbi decât germana și engleza nu vorbea și nici nu avea talentul Evei de a învăța graiurile populațiilor cu care intra în contact.

Aborigenul se așeză pe pământ, lângă foc, privind ceainicul și întorcând spatele Evei, aparent nepăsător. Karl se lăsă în genunchi

lângă soră-sa și murmură un „Tatăl Nostru”, apoi îi puse o mână pe fruntea rece și se înfioră.

-Las-o în pace, se va trezi curând. Soarele și pietrele din stânca sfântă a strămoșilor îi aduc înapoi energia pierdută și o vor întoarce la viață.

Băștinașul vorbise într-o engleză fluentă – Karl mai să înlemnească de mirare.

-Știi... știi englezește?

-Cum crezi că aș reuși să vând altfel turiștilor ceramica tribului meu? Din asta trăim, de când albii au împuținat vânatul nostru tradițional.

-Ne urăști?

-Nu. Dar nici nu vă iubesc. Mă mir doar că reușiți să supraviețuiți fiind orbi la tot ce se află în jurul vostru. Dintre toți albii pe care i-am cunoscut, Eva e singura care are ochii deschiși. Doar ea simte curgând energiile pământului și doar ea poate să le modifice fluxul. Ceilalți oameni nici măcar nu le sesizează existența, deși dacă pământul și strămoșii nu le-ar hrăni corpurile cu energie, ei ar muri foarte repede. Și culmea e că viața li se pare un lucru firesc, ceva la care au dreptul din clipa în care s-au născut, nu un dar pentru care ar trebui să mulțumească în fiecare zi. Noi așa facem și pentru asta zeii ne dau tot ce avem nevoie, fără să fim siliți să alergăm toată ziua și fără să ne temem că ceva ne-ar putea lipsi, așa cum face omul alb. Poate că posedăm mai puține lucruri, dar nici nu suntem robii obiectelor și asta ne lasă timp destul să ținem ochii deschiși și să trăim atenți la tot ce se petrece în jurul nostru.

Eva gemu și deschise ochii. Fratele ei se repezi la ea și-i puse o mână pe frunte. Eva se scutură violent, cuprinsă de frisoane. Aborigenul dădu la o parte mâna lui Karl.

-Nu o poți încălzi cu mâna ta – albii nu știu cum să adune și să cedeze în mod conștient energie vitală unei alte persoane. Mai bine reazim-o de tine, ca să poată sta în șezut, pentru că singură n-ar reuși. În felul acesta vom putea să-i dăm un ceai fierbinte, ăsta-i lucrul de care are într-adevar nevoie.

Omul dispăru în baracă și reveni cu o cană metalică pe care o umplu cu ceai. Karl își spuse că băștinașul era familiarizat cu adăpostul Evei, pentru că altfel n-ar fi reușit să găsească nimic în harababura dinăuntru. Omul duse cana la buzele femeii, care bău cu sete.

-Ți-e mai bine acum?

-Da. Cum de ești aici?

-Simt când cineva schimbă cursul liniilor de energie ale pământului și știam că doar tu poți face așa ceva, pe o rază de multe mile. Mi-am dat seama că vei avea probleme după o asemenea ispravă, așa că mi-am luat mașina și am venit încoace – era mai simplu decât să-mi trimit doar spiritul în ajutorul tău.

Karl înregistră totul fără o vorbă. Deci Eva, fără să spună nimănui un cuvânt despre asta, își dezvoltase ciudatele abilități pe care le manifestase încă de mică și ajunsese până în faza în care extrăgea energie din pământ ca să oprească furtuna – era incredibil!

-Îți mulțumesc că ai venit, spuse ea băștinașului.

-Nu trebuie să-mi mulțumești. Spiritele strămoșilor mi-au arătat calea către tine și știu că ai fi făcut la fel, dacă eu eram cel aflat în primejdie.

Eva se duse la ceainic, își mai umplu odată cana cu lichid fierbinte, apoi se întoarse spre Karl.

-Voi v-ați cunoscut? Bănuiesc că n-a prea fost timp pentru asta, nu? El este Înțeleapta Broască Țestoasă, iar acesta e Karl Hirscher, fratele meu – adică e fiul mamei și al tatălui meu.

Karl își dădu seama că Eva făcuse precizarea pentru că aborigenii îi consideră „frați” pe toți oamenii, iar ea voia să transmită ideea de rudă de sânge.

-Sunt onorat să te cunosc, frate al Evei.

-Și eu, Înțeleaptă Broască Țestoasă.

-Acum vă las. Ai grijă de Eva, eu mă întorc la ai mei, să veghez asupra tribului meu, înainte ca oamenii să devină prea îngrijorați.

-Stai o clipă! Eva culese de pe jos micile pietricele cu care o acoperise aborigenul și i le restitui, spunându-i: nu trebuie să risipum moștenirea pe care ne-au dăruit-o zeii.

-Așa este!

Omul făcu dispărute pietricelele în desaga lui atotcuprinzătoare, își înclină capul în fața celor doi frați și se îndreptă spre parcare, de unde demară la bordul unei mașini-caravană de ultimă generație.

-Acum înțeleg de ce ești aici, zise Karl după ce rămaseră singuri. Și eu, care am crezut că ai lăsat în urmă toată povestea aia...

-Nu puteam s-o las în urmă, frate. Face parte din mine.

-De ce nu mi-ai spus?

-Nu m-ai fi putut nici ajuta, nici măcar înțelege. La ce să-ți spun? Ca să râdă Hanelore de mine și să susțină iar că sunt o ciudată al cărei loc e la ospiciu? Am încercat eu însămi să ignor

ceea ce sunt, dar lucrul acela m-a urmărit mereu. Toate comorile pe care le-am descoperit mi s-au arătat înainte în vise. Despre toți oamenii pe care i-am întâlnit știam ce e în sufletul lor, pentru că le vedeam aura de îndată ce-i atingeam. Cei trecuți în lumea drepților îmi vorbesc noapte de noapte și prin ei istoria prinde viață în fața ochilor mei – e de mirare atunci căsunt socotită un istoric atât de bun? Doar că în societatea noastră oamenii ca mine sunt etichetați ca „ciudați”, pe când aici aborigenii își acceptă cu seninătate moștenirea magică și cei asemenea mie devin șamani și personajele cele mai respectate ale tribului. E deci de mirare că mă simt atât de bine în locurile acestea?

-Știam de multă vreme că vrei să faci o campanie de săpături în Australia. Dar ce te-a determinat să pleci acum? După ultima ta vizită în Transilvania ai venit val-vârtej încoace, fără să-ți pui ordine în afacerile de la Berlin – ce s-a întâmplat în locurile de baștină ale familiei noastre, de te-a determinat să faci asta?

-Hai în casă, e mult de povestit. De-acum pentru Hanelore nu mai e nici un pericol, furtuna s-a potolit și ea va putea să urce și să coboare de pe Uluru fără primejdie.

Ajunși la adăpostul umbros al barăcii (soarele începuse din nou să ardă), Eva scoase dintr-o geantă de laptop și desfășură în fața ochilor uimiți ai lui Karl un arbore genealogic imens, întins pe multe pagini lipite între ele cu bandă adezivă transparentă.

-Ăștia suntem noi, Hirscherii, de la prima atestare documentară a familiei, din Saxonia de origine, acum șapte sute de ani.

-Știu că arborele nostru genealogic te-a intrigat mereu, atât că nu știu de ce.

-Pentru că am descoperit ștersături pe el de când eram copil și, când am întrebat ce e cu numele lipsă, părinții noștri au fost teribil de încurcați și n-au reușit să mă lămurească. Ceea ce vezi aici e

compus din copia unor documente aflate în mai multe arhive, în încercarea de a umple golurile.

-Și cu numele astea scrise cu creion roșu ce e?

-Sunt cele șterse intenționat, pe care am reușit să le completez după o muncă de Sisif.

-Magdalena Hirscher, citi Karl. Cine era această Magdalena?

-Cumnata lui Lukas Hirscher, judele Brașovului de la început de secol XVI, cel care l-a trimis în exil pe Johannes Honterus. Apropo, am aflat și ce anume a provocat acest exil, care m-a mirat mereu. Lukas și Honterus aveau interese comune și erau amândoi oameni foarte învățați pentru acele vremuri, așa încât am căutat mult timp cauza care a dus la ruptura dintre ei.

-Și ai aflat?

-Da, răspunsul este această Magdalena Hirscher. Trăind în familie cu femeia asta, Lukas a aflat unele lucruri pe care oamenii obișnuiți nu au cum să le afle... vreau să spun, lucruri despre cei pe care îi numiți „ciudați” – cei ca mine.

-Adică Magdalena era... ?

-Da, Magdalena era vrăjitoare. M-am întrebat de multe ori de unde am acele calități care mie mi se par o nemeritată bătaie de cap, până când am citit într-un tratat medieval de magie că o asemenea trăsătură se transmite printr-o legătură de sânge, din generație în generație. Odată ce gena e în familie, toți urmașii o moștenesc, dar ea se manifestă doar la unii indivizi, în mod aleator. Nu am reușit să determin în ce condiții apare gena în cauză – ce anume te face să devii, dintr-un potențial vrăjitor, un vrăjitor adevărat?

-Adică eu sunt un potențial vrăjitor? Să nu-i spui asta lui Hanelore, o iubesc și ar divorța imediat de mine dacă ar auzi așa o grozăvie.

-Acum pricepi de ce am rămas singură toată viața?

Karl își îmbrățișă sora.

-Oh, Doamne, cât de greu trebuia să-ți fi fost să ascunzi așa ceva! Cine din familie știa?

-Tata știa, spuse Eva. Lui îi sărise rândul, dar a fost ultimul membru al familiei care a mai văzut o vrăjitoare în viață, pe străbunica noastră. Faptul că eu a trebuit să învăț totul din cărți a fost un handicap imens, pentru că nimic nu se compară cu un mentor. De asta sunt aici – aborigenii prețuiesc magia și nu o reprimă, așa că Înțeleapta Broască Țestoasă a fost mentorul pe care l-am căutat în tot acest timp. De unde știu că Magdalena a adus sângele magic în familie? Am plecat de la faptul că numele ei a fost șters. Oare de ce? A murit imediat după căsătorie? Imposibil, doar fratele lui Lukas a avut patru copii și în dreptul lui nu figurează o altă nevastă, deci nu a rămas văduv de tânăr și nu s-a recăsătorit. Am răscolit din nou vechile acte de familie și am aflat că fratele lui Lukas nu prea stătea în Brașov – se refugia îndărătul zidurilor protectoare doar când orașul era atacat. În rest, a trăit mai mult la țară și pe cât posibil în locuri izolate. Avea și o casă, undeva la poalele Postăvarului, unde mergea singur, fără servitori. Și mai făcea un lucru ciudat – trimitea destul de des bani la biserica din satul Rupea, al cărei preot găsise și creștea un copil abandonat. Am presupus că acel copil era rodul vreunui păcat din tinerețe al preotului, dar nu – cu banii primiți de la familia Hirscher, preotul i-a oferit copilului, un anume Peter, o educație mult mai potrivită pentru un prinț decât pentru fiul unui preot de țară. Nu pot presupune decât că Peter era un Hirscher și anume fiul misterioasei Magdalena, cel care i-a moștenit sângele de vrăjitoare. În acele vremuri, ca să rămână în

viață, copilul trebuia să crească într-un loc izolat și să i se piardă urma, altfel un stigmat îngrozitor ar fi apăsat asupra întregii familii.

-Și care este legătura între Lukas Hirscher și Honterus?

-Asta se leagă de scrisoarea pe care am descoperit-o acum doi ani la Rupea. Lukas murise deja, Honterus fusese autorizat să se întoarcă în Brașov și în anul când a scris scrisoarea, se lupta să treacă Biserica Neagră la cultul reformat, devenit majoritar în oraș. I-a scris unui prieten drag, aflat provizoriu la Rupea, sfătuindu-l să nu se întoarcă pentru că brașovenii ar vrea să-l ucidă, bănuindu-l că ar fi vampir.

Lui Karl îi căzu fața.

-Sper că... sper că e doar o poveste, nu? Nu poate fi adevărat!

-Frățioare, țin să-ți amintesc că părinții ne-au interzis cu strășnicie să pronunțăm cuvântul „vrăjitoare” în casa noastră, deși ceea ce făceam eu depășea cu mult limitele normalului. Însă din păcate lucrurile despre care nu vorbești nu încetează să existe doar pentru că îți ascunzi capul în nisip, ca strutul.

-Așadar vampirii există...

-Da, frate, există. Am încercat, bineînțeles, să distrug scrisoarea pe care am găsit-o la Rupea, ca ea să nu cadă în mâinile oamenilor, dar n-am avut nici un succes. De cum am văzut-o mi-am dat seama că e protejată de magie, pentru că în mâna mea strălucea ca și cum ar fi fost acoperită cu zăpadă sau cu o pulbere de diamante. Arheologii care au fost cu mine n-au observat nimic, slavă Domnului. Am reținut numele personajului cu care coresponda Honterus și am făcut cercetări asupra lui – omul stătuse câțiva ani la Brașov, pe vremea când Lukas era jude și apoi se aflase în cercul de apropiați ai lui Honterus. Pune asta cap la cap cu faptul că Lukas avea deja o cumnată vrăjitoare și vei vedea că el și-a dat seama cam cu ce avea de-a face și l-a obligat pe Honterus să plece,

considerând că prezența în oraș a unui om cu asemenea prieteni poate fi periculoasă. Lui Honterus, care era un om simplu, deși remarcabil de inteligent și de instruit, i-a trebuit foarte mult timp ca să-și suspecteze prietenul, iar între timp acest prieten a plecat la Praga să practice alchimia, Honterus a stat o vreme la Basel unde a predat teologia, iar Lukas Hirscher a murit. Poate că asta explică și graba cu care atât Honterus cât și Lukas au îmbrățișat Reforma: catolicismul tocmai ardea pe rug orice persoană presupusă a fi diferită, chiar și fără nici un soi de dovezi.

-Despre vampir mai știi ceva?

-Noi și ei trăim într-un fel de echilibru pe care fiecare parte se ferește să-l strice. Ei au de partea lor veșnicia și puterea fizică nelimitată, în schimb abilitățile lor magice lasă mult de dorit. Noi suntem muritori și fragili, dar capabili de vrăji puternice. Și unii și ceilalți trebuie să ne tăinuim existența în fața oamenilor, așa că n-am considerat de datoria mea să investighez povestea vampirului. I-am reținut doar numele: Johann-Ulrich Heller.

Karl tresări speriat.

-Eu am mai auzit undeva numele ăsta!

-Sigur că l-ai auzit. E celebrul realizator al serialului de televiziune „Castele bântuite” de la BBC.

-Crezi că e aceeași persoană?

-Foarte posibil. Cinci sute de ani sunt o nimica toată pentru asemenea creaturi.

-Deci aș putea întâlni odată un om care l-a cunoscut pe Lukas Hirscher și a stat de vorbă cu Johannes Honterus?

-Karl, nu e cea mai bună idee, pentru un om obișnuit, să pornească în căutarea unui vampir. Nici măcar eu nu aș face așa

ceva! Sunt ființe extrem de temperamentale, cărora le sare țandăra din orice fleac și la supărare își pot pierde autocontrolul. Gândește-te că pentru ei tentația sângelul uman există mereu.

-Vrei să spui că nu ucid oameni ca să se hrănească?

-Ar fi imposibil. Bănuiesc că mai beau și sânge de animale, dacă vor să trăiască printre oameni. Acest domn Heller este o persoană publică și ar fi cel puțin suspect să lase în urmă un șir de cadavre pe unde trece...

-Deci s-ar putea să nu fie el vampirul din scrisoarea lui Honterus?

-S-ar putea, într-adevăr, dar n-aș îndrăzni să mă duc la el și să-l întreb de la obraz: „ascultă, domnule, ești sau nu vampir?”

-Hm, sunt prea multe lucruri care s-au abătut în așa de scurt timp asupra bietului meu cap. Nu numai că am aflat că sora mea este vrăjitoare, că eu aș putea fi un „potențial vrăjitor”, dar acum știu și că vampirii există. Sper că Hanelore e încă departe, sus pe Uluru, pentru că e ultima persoană din lume căreia aș vrea să-i explic toate astea.

-Ce vrei să-mi explici, dragule? Că sora ta cea nebună te-a prins iar cu poveștile ei aiurite? Stau de un sfert de oră în spatele peretelui barăcii și mă mir câte neadevăruri poate să debiteze.

Karl și Eva făcură fețe-fețe. Prinși în febra discuției, uitaseră cu desăvârșire de Hanelore și de timpul trecut de când aceasta plecase. Ea se proțăpi doar în fața Evei, privind-o sfidător și zise din vârful buzelor:

-Dacă vrei să scapi de un vampir, folosești țărușul și funia de usturoi, până și un copil de patru ani știe asta. Și lasă-mi bărbatul în pace, n-are el vreme de fabulațiile tale! Hai, Karl, să plecăm de aici!

Cap. 4 Consacrarea

O seară rece de iarnă, în Brașovul zilelor noastre

Muzeul de Istorie, adăpostit în vechea Casă a Sfatului, o clădire de șase ori centenară, nu are prea mulți vizitatori în afara sezonului turistic de vară. Atunci oamenii mai intră pe bătrânele porți, între o excursie în Poiană și o ascensiune în Bucegii aflați în apropiere. Acum însă, în ianuarie, toată forfota din oraș se mutase în Poiana Brașov, cea mai cunoscută stațiune de schi din țară. Vizitatorul apărut cu o oră înainte de închiderea muzeului era deci un caz rarisim – probabil o persoană pasionată de istorie, dacă nu cumva un istoric din alt oraș. Când îi dădu biletul de intrare, femeia de la poartă îi atrase atenția că are la dispoziție doar o oră, dar bărbatul răspunse zâmbind:

-Va fi timp suficient. Cunosc bine muzeul, am mai fost aici și mă interesează doar camera dedicată artefactelor găsite la Rupea.

-În cazul acesta urcați scările – primul etaj, ultima încăpere pe dreapta coridorului.

-Mulțumesc, spuse bărbatul cu un zâmbet care ar fi topit un cub de gheață.

Înainte însă de a intra în sala care îl interesa, se opri câteva clipe în fața unui geam și privi soarele anemic de iarnă apunând în spatele acoperișurilor din Piața Sfatului. La Brașov zilele de iarnă sunt cu adevărat scurte, pentru că la răsărit soarele trebuie să se ridice peste înălțimea munților care înconjoară orașul ca să lumineze urbea, iar puțin după prânz dispare îndărătul clădirilor înalte din oraș, ca să reapară a doua zi, după mai bine de șaisprezece ore de întuneric deplin.

Dar vizitatorul întârziat atâta aștepta: la lumina zilei era doar un om, e adevărat că mult mai puternic și mai rapid decât unul obișnuit. Noaptea în schimb, întunericul îi împrumuta magia lui misterioasă și rece, care îl făcea să se simtă asemenea unui zeu din vechime – un zeu care uneori are nevoie să meargă la baie! Găsi așadar toaleta, se încuie înăuntru, grijuliu să nu fie văzut și scoase din geanta pe care o ducea pe umăr, o geantă de voiaj destul de banală, un pahar de plastic roșu din cele care se găsesc în orice magazin universal, câte douăzeci de bucăți la patru-cinci lei. Își trecu mâna pe deasupra paharului, iar acesta se preschimbă într-un minunat pocal de aur bătut cu nestemate, plin cu un lichid roșu închis. Omul nostru bău cu sete. După ce superba cupă se goli, ea se umplu din nou, de la sine, cu același lichid roșu și vizitatorul dădu pe gât și această a doua porție, dar apoi își trecu hotărât mâna peste pocal – acesta redeveni micul pahar de plastic, perfect curat, pe care omul îl puse indiferent în geantă.

-Excelent! Să fii sătul e prima condiție ca să poți fermeca oamenii.

După asta scoase la iveală un pix cu care își mâzgâli în palma stângă o pentagramă înscrisă într-un cerc. La drept vorbind desenul nu era o mâzgâlitură, ci o adevărată pictogramă, o operă de artă trasată precis, cu linii sigure, iar cercul era perfect rotund, chiar și pe suprafața nu tocmai netedă a palmei. Mulțumit, omul ieși din baie și se îndreptă spre ultima ușă pe dreapta coridorului, unde fuseseră expuse artefactele găsite în cei trei ani de șantier arheologic de la Rupea. Se aplecă atent și privi vitrinele, examinând cioburi de ceramică și vârfuri de săgeți, ba chiar și o ghiulea de tun – când o văzu pe aceasta, în colțul gurii îi răsări un zâmbet ironic. Mai parcurse odată încăperea și apoi încă odată – în mod clar căuta ceva și acel ceva nu se găsea expus în niciuna din vitrine. În cele din urmă se apropie de o femeie-ghid care ședea plictisită pe un scaun și întrebă:

-Este adevărat că la Rupea s-ar fi găsit o scrisoare a lui Johannes Honterus? Am citit asta și mă interesează orice informație legată de subiect.

Bărbatul scotoci câteva clipe în geana pe care o purta pe umăr și extrase cel mai recent număr al unei reviste de istorie, care anunța chiar pe copertă informația cu pricina.

Femeia-ghid deveni brusc vioaie și dornică de conversație:

-Este perfect adevărat, s-a găsit o astfel de scrisoare și a fost autentificată de experții muzeului, e fără îndoială scrisă chiar de mâna lui Honterus. Numai că n-o putem expune pentru că ea face obiectul unui litigiu: cei de la biblioteca Honterus susțin că scrisoarea ar trebui să se afle în fondul lor arhivistic și până se rezolvă conflictul, documentul e păstrat în laboratorul nostru de expertiză.

-Unde se află acest laborator?

Vocea bărbatului sunase ca o șoaptă sau ca o adiere a unui vânt rece: insinuantă, adormitoare. În același timp întinse în fața ochilor femeii palma în care desenase pentagrama și adăugă:

-Vei pleca la încheierea orelor tale de lucru și vei spune oricui te va întreba că ultimul vizitator al muzeului a ieșit cu mult înaintea orei de închidere. Nu-ți vei aduce aminte cum arăta acest vizitator nici dacă cineva te-ar hipnotiza ca să scoată informația asta din mintea ta.

Femeia dădu din cap că pricepuse ordinul ciudatului oaspete și apoi spuse, cu o voce somnoroasă și lipsită de orice intonație:

-Laboratorul e la etajul al doilea, chiar deasupra noastră. Dar la ora asta nu mai e nimeni acolo.

Până să termine propoziția, bărbatul din fața ei se evaporase ca și cum pământul s-ar fi deschis și l-ar fi înghițit dintr-o dată.

Paznicul de la etajul al doilea se frecă la ochi – părea că o ceață neagră se furișează pe lângă el, dar până să conștientizeze fenomenul, ceața dispăruse. Omul își mută scaunul mai aproape de unul din caloriferele de pe coridor, brusc izbit de evidența că era o noapte din cale-afară de rece. Ușa laboratorului se deschise și se închise în acest timp, fulgerător, fără ca vreun ochi omenesc să înregistreze mișcarea. În laborator, ciudatul oaspete al muzeului tocmai își ascundea în buzunar o agrafă de birou metalică, îndoită astfel încât să poată fi folosită ca o cheie falsă. Încăperea în care ajunsese omul era complet cufundată în beznă, dar vizitatorul nu aprinse lumina, ci se aplecă asupra vitrinelor cu documente ca și cum ar fi avut ochi fosforescenți de felină, capabili să vadă în cel mai deplin întuneric.

-Ia te uită, scrisoarea dragului de Honterus! Dar oamenii ăștia sunt desăvârșit de proști, se ceartă degeaba pe o hârtie care nu le aparține – dacă ar fi avut un pic de minte, și-ar fi dat seama că orice scrisoare ajunsă în altă parte decât la destinatarul ei trebuie expediată acestuia din urmă.Iar Honterus mi-a scris MIE – punct!

Ar fi fost o joacă să deschidă vitrina în care se afla scrisoarea, tot așa cum descuiase și ușa laboratorului, dar îl opri un bilețel care fusese lipit pe geamul vitrinei: „copia scrisorii a fost trimisă la Rupea, pentru expunere la cetate”.

-Bine și-așa! Dacă nu o fur, o distrug – tot un drac (stăpâne al întunericului, iartă-mă că-ți iau numele în deșert!).

Vizitatorul extrase din geantă o sticluță și murmură satisfăcut:

-Ce bine e că în cinci sute de ani n-am schimbat rețeta după care îmi fabric cerneala!

Deschise vitrina, luă scrisoarea și o stropi din belșug cu cerneală, în așa fel ca din numele destinatarului să nu rămână nici o urmă. După care puse scrisoarea la loc în vitrină, încuie ușa

laboratorului și ieși din muzeu în noaptea rece de afară, cu aerul mulțumit al cuiva care și-a făcut treaba.

-Și-acum să nimicim copia de la Rupea în același fel, murmură el satisfăcut.

---//---

-Arăți exact așa cum trebuie, spuse vrăjitoarea către novice. Nu te mai privi atât în oglindă și hai odată, până nu întârziem la reuniunea cu surorile noastre.

Dar novicea simțea nevoia să se uite într-una în oglindă, iar și iar. Nu mai fusese costumată astfel niciodată, nici măcar la un bal mascat: o robă neagră, lungă până la pământ îi acoperea hainele „civile", iar pe cap i se pusese tradiționala pălărie cu vârful țuguiat care apare în toate ilustrațiile cărților de basme pentru copii. De vârful pălăriei atârna o bucată de voal translucid și prin acest unic detaliu novicea se deosebea de vrăjitoarea consacrată: voalul ei era alb, în timp ce al celeilalte femei era la fel de negru ca și restul veșmintelor.

Novicea își simțea stomacul făcut ghem – îi venea să vomite și simțea o sudoare rece prelingându-i-se pe mijlocul spatelui, deși o voce din capul ei – vocea rațiunii, de care era nespus de mândră – îi tot repeta că această aiureală nu era decât o mascaradă de prost-gust. Dar răbda cu stoicism, înăbușindu-și propriile temeri și gândindu-se mereu că toate acțiunile ei (aparent iraționale și prostești, desigur) erau subordonate unui scop bine definit. Iar scopul scuză mijloacele, lucrul ăsta se știe de dinaintea epocii lui Macchiaveli.

Pe când novicea se pregătea să încuie ușa pe din exterior, vrăjitoarea întrebă:

-Ești sigură că bărbatul tău nu te va căuta?

-Sunt sigură, doar știm amândouă că adoră să pescuiască și l-am trimis la baltă încă din zori. Nu se va întoarce înainte de apusul soarelui.

-Bine. Nu uita că tot ceea ce vei face de acum încolo va fi doar secretul tău și al surorilor tale, iar familia nu va trebui să afle nimic.

-Am înțeles. Mi-ai mai spus asta.

-Și ți-o voi repeta de zeci de ori, până devine a doua ta natură. Dacă trădezi, nu doar tu vei fi dezonorată, ci și eu, cea care te-am adus în comunitate.

-Nu voi trăda, spuse novicea cu o voce hotărâtă.

Porni automat să-și ia mașina din garaj, când cealaltă o opri.

-Nu! Mașinile personale pot fi urmărite după numărul de înmatriculare și în felul acesta identitatea proprietarilor se află repede. Vom merge cu taxiul.

-Dar șoferul...

-E omul nostru, nu fii îngrijorată. Dacă te simți mai confortabil așa, acoperă-ți fața cu vălul.

Taxiul se ivi fără întârziere și cele două femei luară loc pe bancheta din spate.

-La locul obișnuit, zise vrăjitoarea.

După vreo jumătate de oră de mers prin aglomerația orașului, șoferul coti pe un drum puțin circulat, printre terenuri agricole arate. Novicea se foi îngrijorată pe scaun – drumul pustiu nu-i mirosea a bine.

-Ajungem acuși, spuse vrăjitoarea.

După o curbă a șoselei apăru o coșmelie ca un soi de fermă abandonată. Șoferul le depuse fără nici o vorbă în fața clădirii de lemn, vrăjitoarea plăti cursa și mașina se îndepărtă.

-Aici?întrebă novicea cu răsuflarea tăiată.

-Nu te speria, ce se vede la suprafață e doar acoperirea pentru derutat curioșii. Sub clădire e un adăpost împotriva bombardamentelor, construit în al doilea război mondial, pe care noi l-am reamenajat pentru scopurile noastre. Vei vedea, e chiar drăguț.

-Când am zărit câmpul, recunoscu novicea, am crezut că ne vom închina în fața vreunui stejar secular, în natură.

-Asta e o naivitate! Aici plouă prea mult ca să construiești un templu sub cerul liber. E drept, ceva tot știi – bănuiesc că ai citit despre Diana, zeița lunii și ritualurile dedicate ei, în care se eliberează energia elementelor primordiale: apa, aerul, pământul și focul.

-Așa este, admise novicea.

-Vei fi surprinsă să afli că energiile cu pricina pot fi invocate privind tablouri care le reprezintă. Sub pământ avem zeci de picturi și fotografii cu peisaje de furtună, cu focuri aprinse sau cu corăbii pe mare, iar fotografiile noastre sunt printre cele mai reușite. În felul acesta nici nu-ți dai seama că te afli într-o incintă de beton. Acum vino după mine!

Vrăjitoarea deschise ușa a ceea ce părea un vechi hambar, unul imens. Pe jos se vedeau paie și spice aruncate peste pământul bătătorit. Înaintară spre mijlocul hambarului, unde vrăjitoarea se opri și trase de inelul unui capac metalic, asemănător celor de canalizare. Surpriză – în jos ducea o scară metalică, prinsă de niște ziduri văruite în alb și extrem de curate. Iar undeva în subteran ardea o lumină...

Cele două femei coborâră scara, îngustă și abruptă, dar asta era singura parte a aventurii care cerea condiție fizică. De la baza scării pornea un coridor larg și destul de înalt ca să se poată înainta fără a merge aplecat, bine aerisit, luminat și încălzit. Pe pereți se găseau fotografii mari înfățișând peisaje spectaculoase. Novicei îi scăpă un fluierat de admirație – locul părea chiar prietenos.

-Ți-am spus c-o să-ți placă, făcu vrăjitoarea amuzată. Nu știu de ce cred oamenii, când vin aici pentru prima oară, că-i ducem într-un fel de sală de tortură.

De pe coridor se ajungea într-o cameră mare, prevăzută cu o masă ca un soi de altar și o mulțime de scaune așezate în fața mesei, în rânduri ordonate. Acum pe scaune ședeau vreo patruzeci de persoane, toate costumate în haine negre. Femeile, care reprezentau majoritatea asistenței, erau îmbrăcate în straie de vrăjitoare; bărbații – vreo doi sau trei – adoptaseră costume negre și cămăși de aceeași culoare. La masă ședea o femeie al cărei păr alb se ivea de sub pălăria țuguiată, dar nici un alt detaliu privind identitatea ei nu putea fi dedus din înfățișare –cea pe care ceilalți o numeau „marea preoteasă” avea pe față o mască aurie, din cele care se pot cumpăra la Veneția în perioada carnavalului. Pe masă, în fața femeii, se găsea o carte deschisă, cu un aspect foarte vechi.

Novicea își ascunse un gest de spaimă: nimeni în afara ei nu avea vălul alb, ceea ce însemna că era singura din adunare care urma să treacă prin procedura consacrării. Nimeni nu-i spusese ce se va întâmpla, vecina ei, vrăjitoarea, rezumându-se la a observa laconic că „e o ceremonie scurtă și n-ai de ce să te temi. N-o să doară”. Oare îi vor cere un sacrificiu de sânge? Citise că unele comunități procedează astfel și asta o oripilase. I-au trebuit trei luni să se decidă că voia să încerce experiența și încă un an în care căutase cu disperare o femeie care să fie membră a unei astfel de comunități. Când tocmai ajunsese la concluzia că a investit destulă energie într-un plan fără sorți de izbândă și că e cazul s-o lase baltă, vecina de la casa din dreapta ei, care păruse o femeie cu capul pe umeri, s-a ivit la gard și a întrebat:

-Ascultă, n-ai de gând să înlocuiești pomul ăla care ți s-a uscat? Strică tot peisajul...

-Da, dar e al treilea pe care-l plantez și nu se prinde, de unde cred că pământul în zona aia are o problemă, deși eu am tot pus

îngrășământ.

-Dacă mai cumperi un alt pomișor, cheamă-mă când îl plantezi. Cunosc o mulțime de ritualuri magice și oricât de aiurite ar părea, să știi că fac minuni pentru fertilitatea pământului.

Novicea își mușcă buzele numai amintindu-și întâmplarea – prea mult timp se uitase cu jind peste gard, la grădina vecinei, unde florile păreau să se simtă de o sută de ori mai bine decât în propria ei grădină, o bucată de pământ acoperită de gazon, și acela mai mult uscat. Așa aflase că în casa de lângă ea locuiește o vrăjitoare. I-a trebuit mult timp și a trecut prin multe ezitări până să-i mărturisească vecinei că și ea voia să devină una, deși nu constatase niciodată că ar avea ceva în comun cu magia.

-Nu contează, îi spusese vecina plină de bunăvoință. Nici eu, când m-am înscris în comunitate, nu știam nimic. Deși multă lume nu crede asta, magia e o știință exactă, cu reguli clare și experiențe care trebuie repetate până se atinge desăvârșirea. Știu ce vorbesc, pentru că acum zece ani grădina mea arăta tot atât de deplorabil cum arată a ta.

-Credeam că te naști cu darul vrăjitoriei, spusese novicea. Că faci lucrurile să se miște fără să le atingi și povești de soiul ăsta – cel puțin cumnată-mea așa face.

-Aia nu-i vrăjitorie, protestă vecina, ci trucuri ieftine pe care le practică scamatorii de bâlci. Magia adevărată e o chestiune cu multă chimie, cu alambicuri și plante de leac pe care vei învăța să le culegi și să le folosești ca să vindeci bolile.

„Iaca-na", își zisese novicea în gând. „Tot ce știe e o combinație de medicină naturistă și homeopatie – un rahat, dacă e să spun adevărul". Dar zâmbise încântată, ca s-o facă pe cealaltă să vorbească – iar acum se afla aici și aștepta consacrarea ca vrăjitoare, după ce-și demonstrase în fața vecinei măiestria în a prepara ceaiuri din câte zece plante de leac și după ce reușise să

altoiască noul pomișor plantat în grădină, căruia părea să-i priască locul. „E bine”, acceptase vecina. „Ai învățat tot ce puteam eu să te învăț, e timpul să-ți ocupi locul în comunitate și să ai de-a face cu vrăjitoare mai vechi și mai pricepute decât mine”.

La drept vorbind novicea nu se simțise în ziua aceea ca o vrăjitoare, ci mai degrabă ca un grădinar, mai ales că tocmai împrăștia bălegarul peste noile ei straturi de legume. „Ceea ce femeia asta numește vrăjitorie e pur și simplu agricultură – o treabă care pute și îți lasă mizerie pe mâini. Dar trebuie să fie și altceva, adevărata magie – iar eu pe asta vreau s-o stăpânesc”.

Marea preoteasă îi făcu semn să se apropie. Luminile din sală își atenuară intensitatea, lăsând doar masa altarului scăldată într-o strălucire aurie. „Punerea în scenă face toți banii”, gândi novicea.

-Numele pe care l-ai primit la naștere va trebui să-l uiți, îi vorbi bătrâna. Aici devii alt om și te lepezi de lumea din afara comunității. Te-ai gândit deja sub ce nume vrei să fii cunoscută de frații și surorile tale?

Ce noroc, vecina o prevenise că trebuia să-și aleagă un nou nume, așa că răspunse sigură de sine:

-M-am gândit și sunt gata să-mi anunț noul nume.

-Încă nu, o temporiză Marea Preoteasă. Ți-l vei scrie doar în registrul comunității, după care vei fi supusă unui test. Dacă îl treci, vei fi consacrată ca vrăjitoare și îți vei anunța numele. Dacă nu-l treci, rămâi novice și vei fi cunoscută pe numele tău primit la botez până când vei trece testul. În acest interval de timp doar eu voi ști numele ales de tine.

„Ce aiureală”, gândi novicea. „Sper că nu mă vor pune să beau sânge de broască sau să fac alt lucru scârbos”. Dar înaintă hotărâtă spre masa altarului, luă pana care îi fusese oferită („o adevărată pană de gâscă – de unde dracu’ au făcut rost de așa ceva?”), o

înmuie în cerneală și scrise cu litere amintind de cele gotice cuvântul pe care îl exersase mult timp acasă: Dana.

-Ai ales bine, spuse Marea Preoteasă. Acum să vedem dacă ești demnă de un nume atât de ilustru.

Îi dădu o hârtie împăturită în patru și-i arătă o ușă care se deschidea în peretele din spatele altarului.

-Găsești acolo tot ce-ți trebuie. Ai timp o oră. În vremea asta, frații și surorile tale se vor ruga marii zeițe ca tu să reușești.

Novicea o zbughi pe ușă. Era îngrozită – ce probă teribilă îi pregătiseră? Ajunse într-o încăpere mobilată ca un laborator de chimie – aici nimic nu aducea a magie, ci semăna cu camera din spate a unei farmacii. Cu mâinile tremurând, desfăcu bilețelul pe care îl primise și răsuflă ușurată. Citi: „ce ai da unui om care suferă de durere de gât și răgușeală?” Pentru asta să te numești vrăjitoare, ca să prepari siropuri de tuse? Oamenii ăștia oare nu posedau simțul ridicolului?

Găsi pe o masă câteva ridichi negre, le spălă bine, le mărunți și le puse într-un blender. Zeama ridichilor o încălzi ușor și amestecă în ea câteva picături de suc de lămâie și o linguriță de miere. Gustă amestecul – era bun! Ieși din „laborator” (din sala mare se auzea un soi de litanie murmurată de participanți, cu un cert efect de somnifer) și-i dădu Marii Preotese paharul cu leacul.

-Ce ai ales să faci?

-Pentru răgușeală și durere de gât, un remediu excelent este zeama ridichilor negre. Am adăugat o linguriță de miere, care e un antibiotic natural și sucul de la o jumătate de lămâie, bogat în vitamina C. Am amestecat totul în sens invers mișcării acelor de ceasornic, care e sensul benefic și pentru noi înseamnă belșugul și sănătatea (trăznaia asta i-o spusese tot vecina, pentru novice era perfect egal în ce direcție se amestecă o poțiune). Marea Preoteasă

luă cu prudență o înghițitură. Pesemne îi plăcu, pentru că dădu pe gât tot paharul.

-Felicitări! Nu numai că ai ales corect ingredientele, dar ai dat întregului amestec un gust atât de bun că și un copil ar fi băut fără să se strâmbe.

„Minunat! Iată-mă ridicată la rang de felcer comunal, mama lor de neghiobi!”

-Acum treci în fața mesei altarului și anunță comunității numele sub care vrei să fii cunoscută, după care urmează ceremonia de consacrare.

„Aha, bun. Să vedem ce bazaconie o mai fi și aia”. Dar novicea nu zise nimic, zâmbi doar și păși spre locul indicat de Marea Preoteasă, mergând cât de dreaptă și de solemnă putea. În sală se făcu o liniște mormântală.

-Frați și surori, numele meu este Dana. Am ales să mă numesc asemenea marii zeițe a celților bretoni (informația asta i-o furnizase cândva cumnată-sa) și să mă pun sub protecția celei pe care oamenii în vechime o invocau pentru belșug și ca simbol al Pământului – mama tuturor celorlalți zei și începutul tuturor lucrurilor.

Sala aplaudă. Apoi preoteasa o conduse spre o lespede albă din podeaua sălii, peste care fusese așezat un taburet scund.

-Șezi aici, i se spuse.

Novicea binecuvântă în gând taburetul. Bănuia că la consacrarea unei vrăjitoare tinere, aceasta trebuia să stea îngenuncheată, dar ea numai tânără nu era și de mulți ani genunchii n-o mai ascultau. Așa că se așeză cuminte pe scăunel, iar comunitatea dădu buzna și se înghesui în jurul ei. Îi scoaseră pălăria țuguiată cu vălul alb, îi stropiră cu apă și parfum părul cărunt, apoi formară din ramuri învezite o boltă deasupra capului ei și murmurară

o mulțime de incantații – de fapt o mulțime de bolboroseli fără rost, așa cum le catalogă novicea. După ce făcură tot acest bâlci, se retraseră la locurile lor (crengile verzi le puseră într-o vază ca să fie refolosite - erau sintetice!) și Marea Preoteasă așeză din nou pe capul novicei pălăria țuguiată, de astă dată împodobită cu un voal negru. De-acum era vrăjitoare consacrată!

Restul ceremoniei de consacrare se compunea din intonarea unor imnuri caraghioase și mormăiala unor cuvinte fără șir timp de o oră, după care Marea Preoteasă anunță că adunarea a luat sfârșit și data următoarei întâlniri o vor afla „prin sursele obișnuite" – ce-o fi și asta, novicea nu avea habar... Oamenii părăsiră încăperea grupuri-grupuri, nu înainte de a o felicita și de a-i ura ca harul zeiței să se coboare asupra ei și alte aberații de același fel. Marea Preoteasă și unul dintre bărbații participanți la ritual se retraseră în sala mobilată ca un laborator de chimie, în vreme ce novicea și vecina ei luară același taxi cu care veniseră și care le depuse la doi pași de casele lor.

În acest timp, Marea Preoteasă discuta cu bărbatul care nu plecase odată cu ceilalți:

-Ei, ce părere ai? Tot mereu ne vin noi adepți – oare nu e deja bătător la ochi? N-ar trebui să-i facem să mai abandoneze, cel puțin pe câțiva, care nu ne sunt de nici un folos?

-Toți ne sunt de folos, făcu bărbatul.

-Da, dar unii sunt atât de naivi și de creduli...

-Draga mea, marea ta artă constă în a le menține interesul treaz și de a-i face să dorească să participe la viața comunității. Ești foarte bună la asta, să știi. Cât timp caraghioșii ăștia sunt văzuți venind și plecând, locul în care ne aflăm își justifică existența și nimeni, nici măcar poliția, nu se ia de niște biete făpturi atât de paralele cu realitatea. Pe lângă asta, mașinile care îi transportă încoace ne cară nouă marfa.

-Apropo de marfă, spuse Marea Preoteasă, cu partea mea pentru spectacolul de astăzi cum rămâne?

-Îți primești partea îndată, dar vezi să nu te amețești prea tare. Doar ai zis că trebuie să prezinți starea vremii diseară!

-Așa e, acum e timpul să redevin eu și să abandonez hainele astea penibile. Tu doar adu-mi ce mi se cuvine!

Marea Preoteasă își dădu jos pălăria țuguiată și odată cu ea și părul lung și alb, care nu era decât o perucă prinsă de pălărie. Își scoase masca, mănușile care îi acopereau mâinile tinere, cu unghiile frumos lăcuite și roba lungă până la pământ, rămânând în blugi și pulover. Femeia care se ivi dindărătul hainelor rituale nu avea mai mult de treizeci de ani, era tunsă băiețește și dispunea de una din cele mai cunoscute fețe din oraș, din moment ce prezenta, seară de seară, starea vremii la principalul post local de televiziune. Bărbatul îi puse în palmă un pliculeț cu un praf alb.

-Uite-ți partea. Distrează-te în liniște și nu ieși din clădire până când nu redevii perfect lucidă. Nu uita, e jale dacă cineva ne prinde.

Femeia luă plicul și intră într-o cămăruță prevăzută cu mai multe fotolii și un pat pliant. Se așeză cât mai comod cu putință, apoi desfăcu pliculețul. Bărbatul închise ușa în urma ei, rămânând în laborator. Un alt bărbat se ivi lânga el, venind din sala în care avusese loc ceremonia consacrării.

-Ce face Monika?

-Ce să facă? Se droghează, ca de obicei. A devenit dependentă – măcar așa nu trebuie s-o plătim prea mult pentru teatrul pe care-l joacă.

-Ce părere ai despre ultima achiziție?

-Cine, Dana? O altă babă țicnită, din cele care folosesc ca acoperire pentru laboratoarele noastre. N-am înțeles niciodată ce-i face pe oameni să se intereseze de poveștile astea cu vrăjitoria ale Monikăi.

-În ceea ce o privește pe această Dana – de fapt o cheamă Hanelore Hirscher – e simplu. E cumnata faimoasei Eva Hirscher, arheologa și bănuiesc că e invidioasă până la Dumnezeu pentru viața cumnată-sii. Vrea să arate că știe să facă și ea altceva în viață decât să grădinărească în jurul casei, asta e tot.

-Nu crezi că poate deveni periculoasă?

-E prea proastă pentru asta, răspunse cel întrebat. Și mai e și roasă de invidie. Dar de Eva trebuie să ne ferim cu orice preț: își bagă nasul peste tot și în jurul ei lucrurile care ar trebui să rămână tăinuite ies la iveală cu o insistență ciudată.

-Hm, femeia care a racolat-o pe această „Dana" susține că Eva Hirscher ar fi vrăjitoare pe bune. Crezi că ar interesa-o să frecventeze cercul de amice ale Monikăi?

-Știi bine că nu există vrăjitoare „pe bune". Toate aiuritele care se perindă pe-aici sunt doar paravanul îndărătul căruia micul nostru laborator de produs droguri de sinteză prosperă și se îmbogățește. E de dorit ca Eva Hirscher, cu spiritul ei curios, să nu pășească niciodată pe coridoarele astea.

-Totuși ce urmărește Hanelore Hirscher?

-Dragul meu, Hanelore – ca mulți din cei care o cunosc pe Eva, de altfel – e convinsă că Eva are puteri ascunse, alimentate de lumea paranormalului. Deși neagă țipând cât o ține gura existența acestor puteri, fii convins că „Dana" crede în ele cu îndârjire. A venit aici să capete și ea „puteri", ca să se războiască în mod satisfăcător cu Eva.

-Așa cum prezinți tu lucrurile, totul pare simplu și logic.

-Păi chiar că e logic. Numai că nu trebuie să lăsăm rivalitatea dintre două femei nebune să ne strice nouă afacerea. Știai că Eva s-a întors din Australia, după niște ani în care a studiat aborigenii de la Uluru?

-Nu știam. De unde ai informația? E sigură?

-E cât se poate de sigură. Unul dintre colegii de redacție ai Monikăi i-a luat un interviu a doua zi după ce a aterizat.

-Bine, dar asta cu ce ne impactează pe noi?

-Mi-e teamă că prin „Dana”, Eva Hirscher ar putea ajunge până aici. Atât timp cât rămâne la Berlin, ar fi bine ca cineva să stea în permanență cu ochii pe ea. Din fericire asta nu va dura prea multă vreme, pentru că Eva n-a rămas niciodată mai mult într-un loc.

-Să se ocupe cumnată-sa sau... ?

-Aia-i proastă! Eva s-ar prinde imediat. Nu, prefer să fie unul din oamenii tăi. Dar n-ar fi rău ca Monika să-i sugereze „Danei” să se apropie ceva mai mult de Eva – în fond n-ar strica să avem un spion în familie, ca să știm ce învârte Eva atât timp cât se găsește în oraș.

-Mă ocup eu de Monika – e foarte maleabilă dacă o flatezi suficient. Fii fără grijă!

Cap. 5 Urmăriți și urmăritori

Trebuia să se obișnuiască din nou cu clima rece și ploioasă și asta nu-i făcea deloc plăcere. Eva se înfofoli bine și părăsi apartamentul ei cochet, aflat în zona veche a orașului, ca să ia metroul și să ajungă la casa de la periferie a fratelui Karl și a

Hanelorei, care o invitaseră la cină. Căra după ea un buchet de flori pentru cumnată și un album foto având ca subiect Marea Barieră de Corali pentru frate. Spera că pescarul înrăit care era Karl se va bucura de vederea mulțimii de vietăți marine – după ce se pensionase, se apucase serios de pescuit, probabil ca să se răzbune pentru anii petrecuți la instalațiile de foraj din deșert. Dar nu Karl o preocupa acum pe Eva, ci Hanelore. Cumnată-sa își schimbase și înfățișarea, dar și comportamentul. Renunțase la vopseaua neagră de păr și la machiajul strident (Eva găsea că stilul natural îi stă mult mai bine), însă asta nu era totul – renunțase și la ironiile și tonul acru cu care i se adresa de obicei, iar această invitație la cină o descumpăni pe Eva cu totul.

Mâncară într-o atmosferă destinsă, presărată cu glume și Hanelore se arătă curioasă să afle care erau planurile de viitor ale Evei.

-Începi noi săpături pe undeva? Sau stai mai mult acasă?

-Va trebui să stau acasă o vreme, pentru că am de scris și de publicat un raport amănunțit despre civilizația aborigenilor din centrul Australiei. Dar aș vrea să călătoresc din nou în Transilvania, ca să mă conving cu ochii mei că restaurarea cetății Rupea s-a încheiat cu bine.

Era neobișnuit – Hanelore nu o întrebase pe Eva nimic, niciodată și nu dăduse semne că i-ar păsa de ceea ce face aceasta. „Omului la bătrânețe îi mai vine uneori mintea la cap”, gândi Eva.

-Dar tu ce mai faci, Hanelore?

-Eu? Chiar nimic important. Gătesc, grădinăresc și îl aștept pe Karl să se întoarcă de la pescuit.

-Oooo, să vezi cum grădinărește, își lăudă Karl soția. Ea și vecina de lângă noi au cele mai frumoase grădini din tot cartierul.

Eva își aduse aminte de numeroasele încercări – toate ratate jalnic – ale Hanelorei de a-și întreține grădina. Dacă până și plantele o iubeau, era clar că nevasta fratelui ei devenise cu adevărat alt om, un om care nu mai era răutăcios și veșnic pus pe harță.

-Stai să vezi ce mi-am cumpărat, făcu ea încântată: ultimul ghid în materie de grădinărit. E grozav! Unde oare l-am pus?

-E în dulapul de haine, pe un raft, zise Karl atoateștiutor.

Era firesc să fie acolo – Karl și Hanelore nu aveau o bibliotecă, pentru că singurele trei cărți pe care le citise Hanelore până atunci erau de bucate și stăteau pe cuptorul cu microunde din bucătărie, iar cărțile tehnice ale lui Karl ocupau tot spațiul din biroul acestuia, așezate pe jos, pe masă, pe calculator, pe pervazul ferestrei și în general oriunde exista un loc liber. În această încăpere Hanelore nu intra niciodată ca să facă ordine, iar dacă ar fi intrat, ar fi trebuit dusă direct la reanimare. Acum se opinti să tragă de un sertar, mare și adânc, al dulapului de haine, ca să-și scoată la vedere prețiosul ghid de grădinărit. Dar când sertarul se deschise, Eva zări surprinsă o grămadă de haine negre, aruncate de-a valma într-un stil cu totul necaracteristic Hanelorei, peste care trona o pălărie țuguiată de vrăjitoare. Cumnată-sa se înroși brusc și începu să transpire. Karl observase și el scena.

-Ce-i cu cârpele alea negre, te pregătești să înmormântezi pe cineva?

-Fii serios, Karl! Sunt ale Soniei, vecina m-a rugat să i le păstrez pentru că bărbatul ei îi cam scotocește dulapul în căutare de băutură și n-ar fi bine să le găsească.

-Păi să fi spus că le-a luat pentru carnaval, ce-i așa de complicat?

-Știi cum e Sonia, nu poate să mintă. Ea de fapt frecventează un cerc de vrăjitoare care i-au promis că-l lecuiesc pe Max de patima

beției, iar el dacă află face prăpăd.

-Max nu bea așa de mult, doar merge cu mine la pescuit și știu cât bea. O bere sau două, atât cât beau și eu, că doar oameni suntem.

Hanelore se fâstâci vizibil.

-Mie așa mi-a zis Sonia, că Max bea mult. Poate când ajunge acasă de la baltă mai bea o tură, sau poate trece pe ceva mai tare, n-am idee...

-Nu-i treaba noastră cât beau vecinii, sări Eva să scoată discuția din fundătura în care se împotmolise. Tu, Hanelore, mai bine mi-ai arăta ghidul acela de grădinărit!

Privirea cumnată-sii nu avea s-o uite prea curând, mai ales că nu era obișnuită cu așa ceva. Dar putea să jure că Hanelore o privise plină de recunoștință. După care seara trecu liniștită, fără alte incidente.

Se despărțiră noaptea târziu și Eva luă metroul spre centrul orașului, reflectând pe drum la cele întâmplate. O uimea schimbarea prin care trecuse Hanelore și-i revenea în minte, iar și iar, scena cu sertarul dulapului, ticsit de haine negre. Fâstâceala cumnatei îi dădea clar de înțeles că aceasta mințise la repezeală, fiind luată prin surprindere. În mod clar pălăria țuguiată de vrăjitoare și costumația aferentă nu-i aparțineau vecinei, Sonia și Max nu aveau nici o legătură cu asta. Ele erau ale lui Hanelore – dar ce anume provocase o asemenea schimbare în atitudinea ei? O știa de zeci de ani, în trecut făcuse alergie la orice discuție despre paranormal și-acum, din senin, își cumpără straie de vrăjitoare și probabil frecventează una din acele comunități bizare de femei care, în numele dragostei de natură și al slujirii Dianei, zeița Lunii din antichitate, se adună la date fixe și se joacă de-a descântecele. Orice ar fi stat la baza schimbărilor prin care trecea Hanelore, Eva decise că nu era nimic necurat, iar cercurile de „vrăjitoare” n-ar fi

putut face rău nici unei muște. Fierbeau poțiuni „magice”, recitau incantații și pretindeau că pot direcționa energia din jur, dar toate astea erau doar elemente de spectacol. Asupra adevăratei magii, cea întunecată și misterioasă, ea însăși deschisese ochii doar cu puțină vreme în urmă, îndrumată de Înțeleapta Broască Țestoasă. Fusese o revelație – i se dezvăluiseră tainele cele mai ascunse ale propriului subconștient și se speriase când își trezise puterile adormite de generații, transmise de sângele Hirscherilor.

Eva se forță să nu se mai gândească la vrăjitorie, altfel risca să viseze cu ochii deschiși și să uite să coboare din metrou (la dracu’ cu service-ul auto, era cazul să-i isprăvească revizia mașinii, plimbarea asta nocturnă cu metroul nu-i făcea plăcere deloc). Redeveni femeia cu capul pe umeri pe care o știau cu toții și o luă fără grabă spre casă, pe străzile pustii la ora aceea târzie. De la gura de metrou mai avea de mers cel mult zece minute pe jos și o porni cu pasul vioi, grăbită să scape de vântul rece al nopții și să se cufunde în fotoliul din locuința ei caldă, având în față o cană aburindă plină cu ceai.

Mergea cu simțurile treze când, brusc, avu sentimentul bizar că e urmărită. Se opri în fața unei vitrine, aparent ca să caute o batistă în buzunar, dar în realitate ca să studieze terenul. Deși părea o femeie fragilă și cam visătoare, Eva făcuse săpături arheologice în Egiptul zguduit de atentate teroriste și în America de Sud, aflată mereu în interminabile războaie de gherilă. Cum-necum se nimerise adesea pe linia frontului, între două focuri și faptul că încă mai trăia dovedea că învățase bine să-și apere pielea. Așadar nu o luă la goană și nu intră în panică. Văzu cu coada ochiului bărbatul care stătea pitit după un colț de casă și cântări situația într-o clipită: dacă ar fi fost un hoț, ar fi sărit demult asupra ei ca să-i smulgă poșeta din mână. De altfel era prea bine îmbrăcat, nu avea aerul unui om al străzii. Atunci de ce o urmărea?

Eva își puse batista la loc în buzunar și porni din nou spre casă, încetinind pasul intenționat. Urmăritorul nu trebuia să-și dea seama că fusese descoperit, iar ea alese să treacă prin fața unor

vitrine mari ca să le folosească pe post de oglinzi. Văzu astfel că bărbatul păstra distanța, încetinind și el și prefăcându-se brusc interesat de un panou de afișaj stradal, pe care fusese lipit programul unui teatru. Cât timp bărbatul contempla afișul, Eva își pipăi buzunarul ca să fie sigură că avea cheia locuinței la îndemână, apoi iuți pasul. Bărbatul rămase pe loc. „Poate m-am înșelat eu și n-a fost decât o coincidență”, gândi ea. Dar știa că intuiția n-o înșela niciodată și acum intuiția îi spunea clar că fusese vorba de o urmărire.

Ajunsă în fața porții, descuie repede și încuie și mai repede în urma ei, binecuvântând automatul de scară care îi aprinse lumina, pentru că nu i-ar fi făcut nici un pic de plăcere să străbată un coridor cufundat în beznă. Urcă scările până la aprtamentul pe care îl ocupa la etajul al doilea și de îndată ce ajunse în locuință, inspectă fiecare colțișor, ca să fie sigură că nici un intrus nu o aștepta acasă și nici microfoane nu-i fuseseră plantate prin camere. Mulțumită de rezultatul inspecției, făcu un duș fierbinte, bău un ceai și stinse lumina, pregătindu-se să se culce. Dar înainte de asta mai aruncă o privire printre jaluzele și atunci îl văzu din nou: bărbatul care o urmărise stătea în fața casei, cu ochii țintă la geamurile ei, ca și cum ar fi știut exact la ce apartement domiciliază. Era prea mult să fie o coincidență!

-Ei, drăcie, murmură Eva.

Venise vremea să aplice câte ceva din învățăturile mentorului ei din Australia. Trebuia să afle, în primul rând, cât de motivat era urmăritorul și cât era dispus să rabde și să suporte numai pentru a o spiona pe ea. Cu luminile stinse, ca să dea impresia că a adormit, Eva își așeză la îndemână două mici pietricele pictate cu motive tribale (Broasca Țestoasă o lămurise că erau luate din albia unui pârâu, nu de la Uluru) și un pahar plin cu apă. Își înmuie degetele în pahar, își udă fruntea și încheieturile mâinilor, după care închise ochii, concentrându-se și murmurând cuvinte dintr-o incantație străveche.

Bărbatul se plictisea de moarte. De ce mai trebuia să stea în stradă, atunci când femeia probabil dormea de mult și strada era pustie? Dar nu-și părăsi postul – îl plăteau bine să stea degeaba, deci va sta degeaba până dimineața, așa cum îi ceruseră. Se plimbă în sus și în jos în fața casei, privind uneori în jurul său, dar nu avea ce să vadă – orașul era adormit și nu se simțea nici o mișcare în imobilele vecine. După o vreme, vântul rece se înteți și în aer începu să miroasă a ploaie. Bărbatul privi absent geamurile întunecate, gândindu-se că plecase fără umbrelă – în fond cu zece minute în urmă cerul fusese înstelat.

În camera ei de la etajul al doilea, Eva își termină incantația, luă paharul cu apă, se duse în baie și îi deșertă conținutul în vasul de toaletă. În acel moment, afară se rupseră zăgazurile cerului și o ploaie torențială îl udă până la piele pe nenorocitul care stătea în fața casei, dar acesta nu-și abandonă postul de observație. Eva privi printre jaluzelele ferestrei și înregistră toată scena, după care făcu o fotografie necunoscutului și, mulțumită, se duse la culcare.

Ploaia se opri tot atât de brusc precum începuse. Bărbatul își strânse hainele ude în jurul corpului, scuturat de frisoane. Dacă și-ar fi părăsit locul de pe trotuar și ar fi mers cu doar o sută de pași mai încolo, ar fi văzut cu stupoare că acolo nu plouase...

---//---

Cei doi indivizi care asistaseră la consacrarea Danei ca vrăjitoare se întâlniră din nou, după câteva zile, în același buncăr în aparență abandonat.

-Ceva noutăți?

-Dana a invitat-o pe Eva Hirscher într-una din serile astea la cină. Se înțeleg mult mai bine decât înainte și Dana a aflat că următoarea țintă a Evei e o cetate din Transilvania, unde a lucrat la restaurare și unde vrea să plece.

-Excelent! Eva ieșită din peisaj înseamnă o bătaie de cap mai puțin pentru noi. Ai pus să fie urmărită?

-Da, dar a trebuit să-i aloc un al doilea om. Pe primul l-a prins ploaia sub geamurile Evei și acum bolește cu temperatură.

-Un individ mai robust sau măcar posesor de umbrelă n-ai găsit?

-Nu de asta e vorba. În noaptea când s-a înbolnăvit omul meu, în tot orașul n-a căzut picătură de ploaie, exceptând strada Evei, unde a plouat cu găleata.

-Asta nu contează. Ai pe altcineva care s-o urmărească?

-Da, e mereu o „codiță” pe urmele ei, doar mi-ai spus că Eva e periculoasă!

-Bine, ține-o tot așa. Dar discret – femeia nu trebuie să bănuiască nimic.

-Și dacă va pleca din oraș?

-Continuă urmărirea, altfel nu vom ști când se va întoarce.

---//---

Eva bănuia că era urmărită, era tot mai convinsă de asta și nu putea fi prostită ușor. I-ar fi fost lesne să provoace câte o furtună

pentru fiecare individ care i se posta noaptea sub geam, numai că în felul acesta n-ar fi rezolvat nimic. Exasperată de veșnicele „codițe" pe care le purta după ea peste tot, decise să plece la Rupea în încercarea de a scăpa de atențiile urmăritorilor. Se frământa mult întrebându-se cine erau acești oameni și ce le căşunase pe ea, dar întrebările ei rămâneau fără răspuns. Un singur fapt era evident, că urmărirea începuse odată cu schimbările petrecute în comportamentul lui Hanelore, dar în ce mod se legau aceste lucruri între ele, Eva n-ar fi putut spune. După ce depuse la editura Universității manuscrisul despre civilizația aborigenilor, se simți liberă ca păsările cerului și drept urmare, chiar a doua zi, își cumpără biletul de avion pentru Cluj.

Se îmbarcă într-o dimineață de început de vară, asta după ce studiase cu atenție fețele celor aflați în sala de așteptare a aeroportului . Oricât s-ar fi străduit să găsească o figură cunoscută, pe oamenii aceia îi vedea pentru prima oară și fața nici unuia din ei nu semăna cu fețele bărbaților care se aflaseră în ultimele nopți sub geamurile apartamentului ei. „Cu atât mai bine", gândi Eva. „Poate voi reuși să scap de urmăritori – ar fi un lucru minunat!"

La Cluj ajunse la ora prânzului, închirie o mașină și plecă la Brașov unde își depuse calabalâcul într-un hotel din centrul vechi al orașului, apoi ieși la o plimbare pe jos. Constată bucuroasă că nimeni nu se luase dupa ea – în fine, scăpase de orice „codiță"! Încântată și lipsită de griji, o luă agale către Casa Sfatului – muzeul o atrăgea ca un magnet. Își făcea reproșuri că nu-l anunțase de venirea ei pe Florian Silvestru, dar apoi se gândi că acesta lucrează Dumnezeu știe pe unde, iar ea nu era în misiune oficială și era perfect capabilă să se descurce singură.

---//---

Johann-Ulrich Heller (Uri pentru prieteni) spumega de mânie. După ce distrusese scrisoarea lui Honterus care îl avea ca destinatar, era convins că secretul existenței sale multiseculare fusese bine ascuns și nimeni n-ar fi putut face legătura între vampirul pomenit în scrisoare și aventurierul de astăzi, realizator pentru BBC al seriei de reportaje despre castelele bântuite. După câteva săptămâni de liniște, butonând la întâmplare telecomanda televizorului, Uri dădu peste interviul pe care un reporter doritor de senzațional i-l lua unui anume Florian Silvestru, istoric și arheolog, care vorbea exact despre scrisoarea cu pricina și evoca tema vampirismului. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, interviul era condimentat cu imagini filmate la intrarea fortăreței de la Rupea, unde se instalaseră o mulțime de vânzători de suveniruri, cu aceleași mărfuri răsuflate ca și cei de la Bran.

-Stăpâne al întunericului, ce dracu-i asta?

Nebun de furie și neînțelegând nimic, Ulrich se duse la Rupea numai ca să constate că acolo se găsea o copie a scrisorii, aflată în perfectă stare, cu numele destinatarului – propriul său nume – foarte vizibil și citeț caligrafiat.

„E doar o copie”, încercă Ulrich să se liniștească. „Probabil a fost făcută înainte ca eu să pătez originalul. Nu aveam de unde să știu câte copii s-au făcut, dar oricum altele nu se mai pot obține, pentru că originalul l-am distrus”. Pe deplin mulțumit cu acest raționament, turnă o sticlă de cerneală peste infama scrisoare, într-un moment în care era singur în fosta casă a judelui, unde se afla hârtia. După care plecă fluierând, cu mâinile în buzunare... dar se întoarse odată cu un grup numeros de turiști care urcau la cetate sporovăind pe tema scrisorii și a vampirismului. Își imagina deja mutrele lor lungi când vor găsi acolo o scrisoare indescifrabilă, pătată cu cerneală și se amuză râzând de unul singur. Dar înlemni când găsi scrisoarea în bună stare și părăsi încăperea cu capul în pământ, cuprins pe rând de furie, teamă și indignare. Secretul

fusese dezvăluit, iar asta însemna că își trădase specia și putea fi ucis – definitiv – pentru această neglijență.

Hotărât să distrugă scrisoarea prin orice metodă, Ulrich se întoarse la fortăreață noaptea. E drept că poarta fusese încuiată, dar ascensiunea pe un zid înalt de șase-șapte metri e o nimica toată pentru un vampir furios. La lumina lunii, turnă o nouă sticlă de cerneală peste copia scrisorii și se puse pe așteptat. Noaptea era lungă, iar el avea timp – trebuia să afle ce se întâmplă!

În primele câteva minute privi doar firele de praf plutind sub razele de lună, dar apoi cerneala pe care o turnase începu să sclipească argintie și dispăru, lăsând scrisoarea neatinsă.

-Pe mațele satanei, e magie aici, boscorodi el supărat. Na, las' că am ac de cojocul tău! Până și vrăjitoarele erau arse pe rug, așa că...

Extrase din rucsacul pe care-l purta o lumânare și niște chibrituri. În general, vampirii se tem de foc pentru că trupurile lor uscate se aprind cu ușurință, dar ei se tem și de soare, iar Ulrich era imun la radiația ultravioletă – e drept că asta îl costase câteva sute de ani de regim „vegetarian" (adică fără sânge de om). Dar izbutise, cu secole în urmă, să-și țină în frâu pornirile criminale, așa că acum aprinse lumânarea cu o mână sigură și apropie colțul scrisorii. Lumânarea se stinse! După o nouă serie de înjurături, unele greu de suportat pentru o ureche omenească, Ulrich trase concluzia:

-Trebuie distrus originalul, până când acela există orice copie e la adăpost – n-aș reuși nici cu dinamită!

Originalul se afla – o știa bine – la muzeul de istorie din Brașov. Se duse acolo să verifice în ce fel ar putea fura scrisoarea, pentru că n-ar fi riscat să încerce să arunce în aer Casa Sfatului, o clădire ridicată pe când el însuși mai fusese încă om.

De la muzeu ieși preocupat – sala în care se găsea expusă scrisoarea fusese dotată cu videocamere, nu văzu nici un unghi mort în toată încăperea, care să nu fie supravegheat și hârtia se odihnea sub un strat gros de sticlă incasabilă. E drept că dăduse și spargeri mai spectaculoase de-a lungul existenței sale, dar nici geamul gros, nici videocamerele nu-l preocupau (cei care le supravegheau erau totuși oameni și pe aceștia îi putea vrăji cu ușurință), ci magia care proteja scrisoarea, o magie probabil străveche, aruncată asupra ei cine știe când, de cine știe cine...

Îngândurat, ieși din muzeu hotărât să suie pe Tâmpa (o cunoscuse cândva ca dealul Zinne) și să-și limpezească mintea în natură, departe de furnicarul uman al orașului. La poartă se ciocni însă de o vizitatoare care tocmai intra, o femeie în vârstă, căruntă, îmbrăcată neconvențional în blugi și tricou. Femeia era mică și slabă și Ulrich își ceru scuze politicos pentru că aproape o răsturnase.

-Nu face nimic, domnule, e vina mea că dau buzna. Eu ar trebui să-mi cer scuze, dar vai, sunt atât de distrată!

Femeia era adorabilă – blugii și tricoul îi stăteau foarte bine, nu era nimic deplasat în ținuta ei și nu părea genul de femeie care vrea să pară mai tânără cu orice preț. Cu toate astea, chiar avea ceva surprinzător de tineresc în aspectul ei: poate părul alb tuns scurt și vâlvoi, poate ochii albaștri care râdeau, trădând o persoană veselă. Spontan, Ulrich se înclină politicos în fața ei, îi sărută mâna și apoi îi făcu loc să treacă.

Se prelinse moale în Piața Sfatului și se așeză pe o bancă, în apropierea fântânii arteziene. Rememorând întâmplarea, femeia îl șocase – în primul rând, figura ei îi era oarecum familiară. În mod sigur o mai văzuse cândva, dar nu-și mai putea aduce aminte unde și când. Apoi mâna pe care i-o sărutase: ardea ca o flacără, putea să jure că-i lăsase un semn pe buze! Mână de vrăjitoare, doar pielea lor are un asemenea efect asupra unui vampir. Și, pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, luat prin surprindere în timp ce mergea

îngândurat, frământând în minte problema scrisorii, Ulrich i se adresase femeii în germană, mai exact folosind limba lui maternă, adică germana de acum peste cinci sute de ani. Iar femeia îi răspunsese, fără să clipească, în același mod!

Era prea mult chiar și pentru un vampir! Ulrich stătea pe bancă, încercând să se adune. Lângă el se așeză un individ (fără să-i ceară voie, remarcă vampirul) care acum se zgâia ca prostul la ușa pe care dispăruse femeia. „O urmărește”, îi trecu brusc prin cap lui Ulrich. Dar în ce scop? Și cine e femeia? Hotărât lucru, excursia pe Tâmpa putea să mai aștepte. Își cumpără un ziar și reveni în piață, pe o altă bancă, astfel ca să vadă și spatele bărbatului (acesta nu se mișcase din loc) și clădirea Muzeului de Istorie.

„Din ce în ce mai interesant”, gândi vampirul. Următoarele două persoane care intrară în muzeu îi mai lămuriră din întrebări – erau o femeie înarmată cu un microfon având sigla postului local de televiziune și un bărbat care purta pe umăr una din acele videocamere profesionale, de cel puțin zece kilograme, pe care numai un individ solid ca un dulap le putea căra. Cei doi avură o discuție cu portarul, dar grație auzului fin al vampirilor, Ulrich înțelese fiecare cuvânt, chiar dacă se afla mai departe decât bărbatul despre care presupunea că e un urmăritor. Acesta se trase mai aproape de intrarea în muzeu și se lăsa de pe un picior pe altul, cu aerul unui gură-cască.

-Ni s-a telefonat acum câteva minute că Eva Hirscher tocmai a intrat în muzeu, i se adresă femeia cu microfonul portarului. Dacă e așa, am vrea să-i luăm un interviu. Se poate?

-Sigur. Cel care v-a telefonat e probabil șeful meu. Când cel mai celebru arheolog din ziua de azi ne trece pragul, asta va interesa desigur o jumătate din oraș. Poftiți, intrați!

Cei doi reprezentanți ai televiziunii dispărură îndărătul ușii muzeului, iar Ulrich se prefăcu absorbit de „Unsprezece metri”, ca

orice bărbat iubitor de fotbal. De fapt ziarul nu-l interesa deloc, cum nu-i păsa nici de sportul-rege cu a cărui naștere, cu cinci sute de ani în urmă, în Italia renascentistă, fusese contemporan. Dar ziarul era un paravan excelent, iar el îi făcuse câteva găuri minuscule cu un vârf de ac, prin care vedea intrarea muzeului, urmăritorul, piața, iar faptul că uneori schimba poziția ziarului era un lucru normal, nu? Doar citea, urmărind rândurile articolelor, sau cel puțin asta părea să facă. „Așa care va să zică”, își spuse el. „De aceea mi se părea cunoscută femeia, dacă e un arheolog celebru sigur i-am văzut fața prin ziare sau la televiziuni. Eva Hirscher, vrăjitoare pe deasupra! Descendenta Hirscherilor, patricieni din Brașovul de acum șapte secole – sau dacă nu, eu sunt un om viu, de treizeci de anișori numai. Asta explică faptul că știe germana veche, iar profesia de arheolog și-a ales-o, mai mult ca sigur, tocmai pentru că e o urmașă a celebrei familii și tot ce e istorie o interesează. Bun, toate se leagă, numai un lucru nu: dacă individul care s-a așezat lângă mine, apoi s-a ridicat de pe bancă și încearcă să tragă cu urechea voia un autograf al Evei, n-avea decât să plătească cei câțiva bănuți, taxa de intrare la muzeu și ar fi dat de ea, ba chiar asta ar fi flatat-o. Deci omul nu e un istoric sau un pasionat de istorie. Atunci de ce o așteaptă și ce treabă are cu ea?

Un om care iubește sportul nu se lasă până nu citește toate articolele dintr-un ziar sportiv. Ulrich se văzu înconjurat de câțiva microbiști care îi cerură părerea, iar acest lucru îi convenea – o discuție cu ei era un bun motiv să mai stea prin zonă și să aștepte ca numita Eva Hirscher să reapară. Nici măcar nu trebuia să se priceapă la fotbal – ajungea să se priceapă ceilalți, sau măcar ei să creadă acest lucru!

Peste mai bine de o oră, cei doi reporteri de la televiziune ieșiră din muzeu, împreună cu Eva Hirscher. Ulrich auzise întrebările interviului și se lămuri că Eva era cauza tuturor necazurilor lui – doar ea descoperise scrisoarea lui Honterus, faimoasa scrisoare pe care el nu o putea distruge. Și cu toate că ar fi trebuit să o deteste, se pomeni recunoscând în sinea lui că femeia i se părea simpatică. Era

genul de savant distrat, capabil să recite pe de rost toată lista de faraoni ai Egiptului, dar incapabilă să țină minte în ce zi a săptămânii se află.

Ulrich credea în intuițiile lui. Avusese timp să se convingă (foarte mult timp!) că acestea nu-l înșeală niciodată. Iar acum intuiția îi șoptea că nu întâmplător se ciocnise de Eva la poarta muzeului. Poate că ea descoperise blestemata de scrisoare, dar o voce interioară îi spunea vampirului că tot ea îl va ajuta să scape de hârtia lui Honterus. Fără să stea pe gânduri, hotărî să devină umbra femeii, s-o urmărească și s-o protejeze de necazuri, mai ales că „necazul" tocmai se pusese în mișcare, luându-se după Eva pe drumul acesteia spre hotelul în care stătea.

Ulrich îl evaluă pe bărbat: nu era prea isteț, altfel n-ar fi urmărit-o atât de vizibil. Sau planul lui era s-o sperie? De ce? Ce-i făcuse omului Eva Hirscher de se comporta astfel?

La întrebarea asta, Ulrich știa cum să obțină răspunsul. Urmăritorul Evei părea gata să-și petreacă noaptea în fața geamului ei, iar vampirul își făcu și el de lucru prin zonă. După ce femeia se retrase în camera ei de hotel, pe care nu o părăsi decât ca să coboare în restaurantul aflat la parterul clădirii, Ulrich așteptă să se întunece, apoi trecu la acțiune.

Vampirii sunt făpturi magice. Puterea lor vine din lumea de dincolo și din faptul că, spre deosebire de oameni, pe ei moartea nu-i mai poate speria. Întunericul le e casă și veșmânt, se confundă cu el și practic pot deveni invizibili ochiului uman după ce se lasă noaptea. Și tot atunci, devin incredibil de rapizi și de puternici, calități pe care le pierd ziua, când se complac într-un fel de moleșeală. Nu sunt vrăjitori iscusiți, asemenea celor cu sânge cald, dar sunt totuși în stare să invoce (cu destul succes, zic unii) o ceață neagră care îi ascunde cu desăvârșire. Singurul indiciu prin care pot fi detectați e senzația de frig intens resimțită de cei vii în prezența lor, dar acest lucru n-a pus, niciodată, pe nimeni pe gânduri – e știut doar că

muritorii au un talent aparte de a explica inexplicabilul, chiar cu prețul de a contrazice elementarele legi ale naturii.

Așadar urmăritorul Evei Hirscher își strânse în jurul trupului pardesiul, liniștindu-se cu ideea că frigul pe care îl simțea era nimic altceva decât apropierea nopții. Nici prin gând nu-i trecu să umble cu băgare de seamă și să întoarcă privirea în dreapta și-n stânga – nu, persoana care îl interesa se afla înaintea lui, nicidecum în urmă. După ce Eva intră în clădirea hotelului, omul deveni relaxat și neatent – știa că trebuia să stea toată noaptea în fața geamului ei, o idioțenie, pentru că orașul era liniștit, deci căută din ochi un locșor unde s-ar putea ascunde și trage un pui de somn.

Tresări înspăimântat când ceva rece ca un bloc de gheață îi strânse grumazul ca într-o menghină. Încercă să vadă ce anume îl atacase, dar nu dădu decât de întunericul nopții, care deveni brusc îngrozitor de rece. Bărbatul ar fi vrut să fugă și să scape din acel loc malefic, dar se pomeni ridicat în cârcă de o făptură pe care nu o putea vedea, iar această făptură îl căra ca pe un sac de cartofi.

Omul nu era din oraș și faptul că nu știa unde este dus îi mărea spaima. Vedea doar niște scări care urcau, niște ziduri de case vechi, apoi o bucată de asfalt netedă, un turn medieval și în final fu depus pe o bancă, pe ceea ce părea să fie promenada așezării. În locul unde ajunsese, orașul se zărea de sus, separat prin ziduri și turnuri de apărare de pădurea și muntele la poalele căruia fusese ridicat. Aici se aflau un șir de bănci și o alee, slab luminată la ora aceea târzie. Înainte să apuce să strige (de altfel aleea era pustie, cine să-l fi auzit?) bărbatul simți o mână grea și îngrozitor de rece acoperindu-i gura. Mai cumplit de atât nu era decât faptul că deslușea, aproape de el, un chip alb ca varul care părea să plutească în aer, pentru că nu zărea nici un trup de care să fie atașat capul cu pricina.

Încet, pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu lumina puțină, bărbatul se mai liniști. Pricepu că cel care îl atacase era pur și

simplu un ins îmbrăcat într-o helancă pe gât, neagră și pantaloni de asemenea negri. De aici impresia de cap care plutea, dar de fapt omul era cum nu se poate mai întreg. Dacă urmăritorul Evei Hirscher ar fi avut minte (sau aceasta n-ar fi fost amorțită de spaima pe care o trăsese), s-ar fi putut întreba cum de reușise să-l ia pe sus un individ slab ca o părere și cu un cap mai scund decât el. Dar așa, nu se gândi decât că are de-a face cu cineva mult mai puțin dotat fizic și sări la bătaie. Ideea se dovedi proastă – dacă ar fi dat cu toată forța într-un drug de fier, tot n-ar fi reușit să-și scrântească mâna în halul în care o făcu. Celălalt, pesemne, nu avea chef de bătaie, pentru că se mulțumi să-i înlănțuie brațele la spate și să-i mormăie ceva în ureche. Acel ceva fiind rostit într-o limbă necunoscută, singurul răspuns pe care îl primi fu „Milan”.

-Așa, Milan, frumos din partea ta că te-ai prezentat. Bănuiesc că ești sârb, numai că eu înțeleg un pic sârbește dar nu vorbesc limba. Ce preferi? Engleza? Româna? Germana? Italiana? Franceza? Maghiara?

Întrebările fuseseră formulate într-o engleză literară, dar Milan răspunse în germană:

-Prefer germana. Engleza o înțeleg, dar o vorbesc prost.

-Bine atunci, limba mea maternă e germana, așa că mie-mi convine. Decât să faci prostii, hai mai bine să stăm pe bancă și să discutăm. Te previn că e o idee rea să încerci să fugi, pentru că te-aș ajunge din urmă până și dacă ai avea un avans de un kilometru.

Aha! Bine că-l prevenise, pentru că Milan exact asta intenționa să facă. Pe măsură ce își revenea din șoc și începea să gândească, posibilitățile de a scăpa de omul în negru deveneau tot mai evidente. Acesta se așezase în stânga lui, iar lui Milan, care era stângaci, asta îi convenea de minune. Dacă celălalt fusese atât de prost încât nu-l perchiziționase...

Își strecură iute mâna stângă în buzunarul pantalonilor, de unde scoase un cuțit cu lama strălucitoare, un adevărat pumnal care, ținut cu vârful în jos, putea să spintece ușor vintrele imprudentului. Deși omul în negru se lăudase cu viteza lui de reacție, nu fu destul de rapid ca să oprească mâna care ținea pumnalul, iar Milan lovi cu sete.

Tot ce obținu fură niște hohote de râs – omul în negru se zguduia de râs literalmente.

-Uite, ține-ți jucăria. Zău, prefer să devii serios și să-mi răspunzi la întrebări. În felul acesta te las să pleci, preiau eu urmărirea Evei Hirscher și poți să dormi liniștit, în loc să-ți petreci noaptea pe stradă. Dar isprăvește cu prostiile la adresa mea, pentru că ai putea să mă scoți din sărite și atunci devin periculos.

-De unde să știu că domnul Martin a mai trimis pe cineva după femeia aia?

Lui Milan îi cam pieri cheful să se ia de omul în negru, după ce contemplă halul în care ajunsese pumnalul lui: cu lama strâmbă, cu vârful tocit, de parcă ar fi încercat să taie pietre cu el.

-Pe mine nu domnul Martin m-a trimis, eu sunt freelancer, adică lucrez pe cont propriu. Dar despre acest domn Martin mă interesează tot ce știi, așa că deșartă-ți sacul!

-Nu știu nimic, lasă-mă dracului în pace!

-Stăpâne al întunericului, această creatură nevolnică îți ia numele în deșert! Milan, mulțumește Dumnezeului tău că ai dat de un tip care de cinci sute de ani e vegetarian, pentru că altfel, pentru insulta asta, ți-aș fi băut sângele până la ultima picatură. Fiindcă te-ai purtat urât, nu am de gând să-ți cer voie să aflu ce mă interesează. Ia uită-te în ochii mei, puișor!

Milan își simți capul smucit într-un mod nu tocmai plăcut. Bineînțeles trecu peste toată vorbăria omului în negru, acesta era în mod clar nițel sărit. Ce intenționa să-i facă? Să-l hipnotizeze? Apărarea era simplă în cazul ăsta, trebuia doar să închidă ochii. Numai că lucrurile nu mergeau așa cum voia el, ci cum voia celălalt. De îndată ce dădu de fața ireal de albă, se simți absorbit de un soi de vârtej, ca și cum s-ar fi prăbușit în fundul unui lac negru, adânc. O clipă chiar avu senzația că nu poate să respire, dar apoi se făcu o lumină ciudată în jurul lui, de parcă n-ar fi fost noapte și el se pomeni pe peronul unei gări din Berlin, unde ajunsese cu o valiză ponosită, o viză pentru trei luni de ședere la o rudă îndepărtată și intenția de a nu se întoarce acasă decât peste mulți, mulți ani – bătrân și bogat!

Revăzu modul în care colindase orașul până când dăduse de apartamentul lui Alexei, într-un bloc de locuințe sociale dintr-un cartier plin cu imigranți. Vărul său îl primi bucuros – se angajase pe un șantier de construcții, ca zilier și acolo se căutau mereu oameni, chiar și necalificați. Milan însă nu făcu mulți purici în construcții. Munca era grea și se rezuma la căratul de saci de ciment și nisip, iar el credea despre sine că merită mai mult de la viață. Alexei fusese mereu cam încet la minte și se mulțumea cu salariul de mizerie, fericit că are o slujbă și un acoperiș deasupra capului și că poate trimite lunar o mică sumă bătrânei sale mame, rămasă la Novi Sad. Dar Milan voia mai mult. Războiul îi deschisese ochii – luptase contra bosniacilor și devenise expert în mitraliere, iar un asemenea talent nu trebuia să se irosească pe un șantier de construcții.

Se mută de la Alexei după vreo trei luni. Vărul său, un individ mult prea cinstit, sigur n-ar fi fost de acord cu noua lui slujbă: Milan găsi un patron de bordel clandestin, care îl angajă să aibă grijă de „marfa” lui. Asta însemna să bată clienții care deveneau violenți cu fetele, pe cei rău-platnici, bețivii și oamenii puși pe scandal. Cum Milan ucisese oameni în război, o bătaie bună nu era un lucru care să-i deranjeze conștiința, așa încât primi slujba cu entuziasm, mai ales că era mult mai bine plătit decât în construcții.

Numai că norocul îl părăsi rapid: avu o legătură cu una din fete și fu concediat. Trebui, prin urmare, să renunțe la apartamentul pe care-l închiriase și să se mute înapoi la Alexei, căruia nu-i putea spune cum se terminase munca lui de bodyguard. Dar tot Alexei, în simplitatea lui, fu cel care-i găsi o nouă slujbă.

-Ascultă, vere, am un pont pentru tine. Am reamenajat, acum o lună, un fost buncăr de pe vremea războiului mondial, abandonat la marginea orașului. Niște ciudați se tot duc acolo și șeful lor, unul Andreas Martin, caută oameni.

-Ca să facă ce?

-Știu eu? Șoferi, curieri, tipi din ăștia isteți care cunosc bine orașul. Am auzit că se plătește bine.

-De ce zici că Martin ăsta ar fi ciudat?

-Păi, un tip normal cu banii lui ar locui în oraș, la suprafață, nu ar sta sub pământ, în buncărul acela. E drept că noi l-am pus la punct cât am putut de bine, dar totuși...

-Cu ce se ocupă individul?

-Păi, are un fel de club de babete, dar știi... babe-babe, aproape centenare, care s-au dilit și-acum cred că sunt vrăjitoare. Ca să se poată juca de-a vrăjitoria, le-am amenajat un fel de laborator de chimie, iar ele plătesc o cotizație lunară ca să aibă acces acolo. Genial domnul Martin, nu?

Milan se arătase încântat și dornic să-l cunoască pe acest domn Martin cât mai repede cu putință. Spre deosebire de Alexei, lui i se aprinse un bec în cap când auzi că numitul Martin câștigă bine de pe urma femeilor pretins vrăjitoare. În mod sigur, clubul „babetelor”, cum le zicea Alexei, nu era decât o acoperire pentru alte activități, probabil ilegale. Iar el, un tip isteț, nu avea decât să descâlcească afacerile patronului și-apoi să-l șantajeze – trai și

viață, nene! Vreo două luni făcuse doar pe șoferul și cărase diverse pachete la adresele indicate de șeful lui, mâna dreaptă a domnului Martin, dar se pare că fusese destul de zelos, pentru că în urmă cu o săptămână însuși șeful cel mare îl chemase și-i dăduse misiunea să meargă la Brașov și s-o urmărească pe Eva Hirscher pe tot parcursul șederii ei acolo.

-Trebuie să fii umbra ei, i se spusese. Femeia e prețioasă pentru noi, așa că n-o vătăma, n-o speria, asigură-i protecția. Te descurci?

Sigur că se va descurca! Doar asigurase protecția și unor fetișcane zglobii, având un sfert din vârsta Evei. Îi povesti despre asta domnului Martim (trecând sub tăcere modul în care fusese concediat) și constată cu satisfacție că noul său patron nu avea nimic împotriva muncii la negru, ca paznic de bordel, o îndeletnicire care presupune adesea bătaie și amenințări. Ba chiar părea că genul acesta de angajat era ceea ce domnul Martin căutase, așa că bătură palma și sârbul se trezi într-o limuzină luxoasă, trimis în Transilvania, unde ținta lui urma să ajungă cu avionul.

Imaginile care se perindaseră prin mintea lui Milan fuseseră vii și colorate, ca într-un film văzut la cinematograf. Acum avu brusc senzația că înoată într-o apă rece și neagră, încercând să iasă la suprafață. Când o făcu, se trezi pe banca de pe alee, alături de omul în negru, ai cărui ochi sclipeau ca nestematele chiar și în lumina slabă a becurilor de pe stradă. „Toate astea s-au petrecut doar în mintea mea și eu n-am scos o vorbă”, gândi Milan. „Omul în negru nu va ști nimic”.

-Ba cred că știu totul, spuse glasul înghețat al omului. De regresie hipnotică ai auzit, nu? Dar nu-ți face griji, domnul Martin mi se pare tot atât de suspect cum ți se pare și ție. Apropo, cum se numește clubul ăla al lui?

-„Clubul vrăjitoarelor”, n-am auzit să aibă vreun alt nume.

-Eva Hirscher, ținta ta, era membră?

-Nu cred că era, adică în mod sigur nu. Când mi-a spus s-o urmăresc, domnul Martin mi-a arătat o mulțime de poze și filmări cu ea, dar niciunul din materialele video nu fusese făcut în buncăr. Mă gândesc chiar că Eva nici nu știe de existența acelui loc.

-Dacă nu era membră a clubului, ce interes au s-o urmărească?

-Domnul Martin nu mi-a spus și la banii pe care îi primesc e mai sigur să nu pun întrebări care ar putea să fie incomode. Știu doar că Hanelore Hirscher, cumnată-sa, e membră a clubului, pentru că am discutat cu un șofer care odată a dus-o de acasă la buncăr și înapoi.

-Aha, bun... Uite ce-i, Milan, lasă-mi un număr de telefon ca să te pot suna când Eva se va întoarce în Germania. Până atunci profită de banii și mașina domnului Martin și ocupă-te cu turismul. La sfârșitul misiunii vei primi un raport despre ce a făcut și pe unde a umblat Eva Hirscher în România, destul de detaliat ca șefii tăi să fie mulțumiți.

-Dar... dar n-o ucideți, nu? Domnul Martin mi-a spus să am grijă să nu i se întâmple nimic rău.

-Dinspre partea asta poți fi liniștit, nici dumneata, nici măcar eu n-am putea s-o ucidem pe Eva Hirscher. Ceea ce a omis să-ți spună domnul Martin, sau poate nu știa nici el, este că Eva e o vrăjitoare adevărată și are metode de apărare mult peste cele de care dispun oamenii obișnuiți. Așa că, vezi, ieși din calea ei înainte să te transforme într-o broască râioasă.

-Glumiți domnule, nu?

-Nu glumesc deloc! Dar n-am de gând să-ți explic lucrurile astea, pentru că muritori mai isteți decât tine nu le-au putut înțelege.

Ajunge să știi și-atât. Și-acum pleacă, du-te și profită de vacanța pe care ai primit-o plocon și nu-ți băga nasul în treburi care nu te privesc.

Cap. 6 Echipa

Tâmpa este o comoară pentru Brașov: acolo se pot sui turiștii amatori de o plimbare în natură, dar care nu vor totuși să părăsească orașul și tot acolo se duc fotografii înrăiți, care obțin de pe platforma ridicată pe buza prăpastiei niște imagini fenomenale, având în prim-plan Biserica Neagră și Piața Sfatului, iar în plan îndepărtat noile cartiere de vile cățărate abrupt pe dealurile din jurul centrului istoric. Și tot de pe Tâmpa putea un anumit domn, cu vederea neobișnuit de ascuțită, să supravegheze hotelul în care se cazase Eva Hirscher și să urmărească fiecare pas al femeii. Dimineața pe la ora opt, Eva se duse în parcare, luă de acolo mașina pe care o închiriase – un mic Ford argintiu – și plecă spre Rupea. Ulrich ar fi putut să bage mâna în foc că ea va merge la Rupea chiar și fără să o vadă. Apucase să se documenteze, în noaptea precedentă, despre viața Evei și aflase că ea a fost răspunzătoare de planul de restaurare al cetății din vechiul Burg Reps. Era normal să se ducă acolo!

Cu mâinile în buzunare și pășind agale, Ulrich coborî în oraș, găsi autogara și dibui un autobuz care pleca peste un sfert de oră în aceeași direcție. E adevărat că ar fi putut face drumul pe jos, dar de ce să se ostenească? Soarele era pe cer, iar el nu se grăbea – presimțea că Eva va sta la Rupea toată ziua.

Odată ce sosi la destinație, făcu o față de om scârbit – într-adevăr, înaintea intrării în cetate apăruseră o duzină de căsuțe și chioșcuri din lemn, în care niște oameni intreprinzători vindeau aiurelile tipice despre care muritorii își închipuie că au legătură cu vampirismul: funii împletite de usturoi, pelerine purpurii pe o parte și

negre pe cealaltă, schelete din plastic („fosforescente”, zicea reclama), colți tot din plastic, lilieci din blană sintetică și măști cu chipuri albe ca hârtia, de pe care se prelingeau picături roșii de sânge. „Prostia omenească e nelimitată”, gândi Ulrich văzând toate acele nimicuri. Dar își luă conștiincios un bilet de vizitator și urcă în cetate, convins că o va găsi acolo pe Eva.

O zări de departe: tocmai ieșea din casa judelui unde, pe masă, trona copia infamei scrisori și se ducea să se așeze pe o piatră, bucurându-se de primele raze cu adevărat calde ale soarelui de vară. Ulrich nu stătu mult pe gânduri, ci se așeză lângă ea.

-Bună ziua, doamnă Hirscher.

Eva tresări, vizibil speriată, dar se stăpâni imediat. „Probabil e doar un ziarist. Fii calmă, nu are cum să te urmărească”.

-Bună ziua, domnule. Nu vă cunosc, cu cine am onoarea? Deși... parcă îmi păreți cunoscut, dar nu știu de unde să vă iau.

-Ne-am ciocnit ieri unul de celălalt la intrarea în muzeul din Brașov, îi împrospătă Ulrich memoria. Constată că Eva se destinse cu totul.

-Ah, un confrate istoric, desigur! Cu ce vă pot fi de folos?

Ulrich privi în jur. La ora aceea matinală erau încă puțini turiști în cetate, dar el totuși coborî vocea la nivelul unei șoapte:

-Mă bucur că ați pus această întrebare, doamnă. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar v-ați însușit o scrisoare care îmi aparține mie.

-Eu? Niciodată n-aș face așa ceva!

-Să precizez că nu ați băgat-o pur și simplu în buzunar, ci ați expus-o aici și la Muzeul de Istorie din Brașov.

Eva clipi din ochi de câteva ori, teribil de mirată.

-Singura scrisoare pe care am expus-o și aici și la Brașov e cea a lui Honterus, care constituie un artefact istoric rarisim și merită să fie expusă. Am găsit-o atunci când am restaurat această cetate, așa că nu văd ce drept ați avea dumneavoastră asupra scrisorii.

Eva vorbise calm, așezat, cu tonul omului care explică binevoitor că e o confuzie la mijloc.

-Dreptul destinatarului, doamnă, spuse Ulrich la fel de calm, zâmbind. Văzuse destule reacții isterice ale oamenilor atunci când le vorbea despre vârsta lui reală și se pregătea să savureze și reacția Evei. Doamnă, mă numesc Johann-Ulrich Heller și domnul Honterus îmi scria mie. Vedeți, deci, că era normal să-mi remiteți mie scrisoarea, nu să o expuneți la muzeu. Având în vedere că ea face unele dezvăluiri destul de sensibile pentru mine...

-Domnule Heller, scrisoarea aceea are aproape cinci sute de ani. Să fim serioși, nu poate să vă privească pe dumneavoastră.

Ulrich se aplecă spre urechea Evei. Femeia se zgribuli, brusc lovită de un val de aer rece.

-Ei, hai, doamnă, nu judecați lucrurile din perspectiva îngustă a omenirii. Doar știm amândoi ce sunteți.

-Istoric și arheolog, replică automat Eva Hirscher.

-Și vrăjitoare, îi susură Ulrich în ureche. Pentru dumneavoastră timpul se măsoară altfel decât pentru oamenii obișnuiți.

-Vă înșelați, zilele trec pentru mine la fel ca pentru oricine altcineva. Tot așa se scurg lunile și anii, ba chiar deceniile. Numai că eu am prea mult de lucru ca să-mi permit să filosofez despre trecerea implacabilă a timpului – asta e distracția cumnatei mele.

-A, doamna Hanelore, soția fratelui Karl. Nu o cunosc, știu doar că în tinerețe a fost Miss Berlin, deci bănuiesc că era o femeie de o frumusețe răpitoare. Fratele dumneavoastră se poate considera un om norocos că are o astfel de nevastă. Dar povestiți-mi despre scrisoare – unde și cum ați găsit-o, totul! Sper că nu vă rețin și nu vă deranjez.

-Deloc, domnule Heller. Haideți cu mine!

Eva o luă înainte, coborând scara în spirală, teribil de abruptă, care leagă turnul străjii de casa judelui. Pe la mijlocul scării se afla o deschidere în zid, ducând spre o încăpere mică și tainică, săpată în piatră.

-Aici am găsit scrisoarea, arătă Eva spre un soi de etajeră. Am fost foarte mirată să dau de ea.

-Incredibil! Când am ajuns prima oară la Rupea, în locul ăsta se afla o ușă de lemn care masca intrarea în camera în care judele își ținea micul tezaur. Îmi aduc bine aminte ușa, pentru că judele m-a pus să copiez celebrul zăvor de la Biertan, ca să fie sigur că avutul pe care îl strânsese era la adăpost de ochii curioși. Și tot aici își avea sălașul Ali, piticul care-l slujea pe jude.

-O spuneți ca și cum ați fi văzut toate astea cu proprii ochi.

-Dar chiar le-am văzut, șopti Ulrich. Am vorbit și cu judele, doar cu Ali n-am putut să vorbesc, pentru că era mut. Judele avea două casete cu argintărie, zestrea neveste-sii, pe care le depozitase în aceeași încăpere, sub paza piticului. Casetele erau ambele din argint masiv, iar cea mai mică dintre ele avea un capac mare cât o copertă de biblioraft și era înaltă de o palmă și jumătate.

-Exact asta am găsit și noi, spuse Eva coborând și ea tonul vocii. Erau înnegrite de trecerea timpului și acoperite cu un strat de praf gros de câteva degete.

-Casetele nu mă interesează, făcu Ulrich nepăsător. Bănuiesc că nevasta judelui avea bijuterii frumoase, doar era o partidă bună și viile lui taică-su se întindeau cât vedeai cu ochii. Ceea ce mă preocupă este scrisoarea – am încercat să o distrug și n-am reușit. De ce? Ce farmec o protejează?

-Să distrugeți o scrisoare scrisă de mâna marelui Honterus? Ochii Evei ieșiră din orbite. Dar este o barbarie fără seamăn!

-Barbarie sau nu, să o las în mâinile oamenilor e semn de prostie, pentru că ea le dezvăluie existența noastră. Dacă mă ajutați să distrug scrisoarea, promit să vă fac cadou toată corespondența mea cu Honterus – doar ne-am scris de zeci de ori și am păstrat toate acele hârtii, pentru că era un om cultivat și un corespondent excelent.

Dacă până acum n-o uimise, de astă dată Ulrich o lăsă pe Eva cu gura căscată.

-Deci e adevărat, sunteți... sunteți...

-Da, vampir, Honterus nu s-a înșelat.

Pe mâna blondului stăruia o rază de soare, scoțându-i în evidență albeața nefirească a pielii. Ochii Evei priviră fix pata luminoasă.

-Dar nu ardeți la soare! Nu vă cred!

-Credeți ce vreți, dar asta sunt. Ceea ce aprinde corpul unui vampir e combinația dintre razele soarelui și sângele omenesc proaspăt băut, iar eu am băut pentru ultima oară sânge de om înainte ca Honterus, ba chiar și înainte ca strămoșul dumneavoastră, Lukas Hirscher, să se fi născut.

-L-ați cunoscut și pe Lukas?

-Da. S-a certat cu Honterus din cauza mea și l-a obligat să plece în exil. E drept că Honterus avea prieteni ciudați – îi alegea după ascuțimea minții și lipsa prejudecăților, iar unii dintre ei nu erau chiar oameni și asta l-a speriat pe Lukas. Încercați să-l înțelegeți, era autoritatea supremă în oraș, avea datoria de a proteja viețile oamenilor, iar Honterus se înconjurase de ființe cu puteri magice, care puteau distruge orașul dintr-o simplă toană.

-Așadar nu erați singurul...

-Nu. Uneori ne adunam cu toții la casa pe care Karl, fratele mai mic al lui Lukas, o avea departe de zidurile cetății și discutam acele lucruri care tulburau apele în vremea Renașterii: locul omului în univers, raportarea la divinitate, rolul bisericii... Fusesem la Roma în ultimii ani de domnie ai infamului papă Rodrigo Borgia și văzusem la ce nivel incredibil ajunsese corupția, care măcina ca un cancer corpul bisericii sfântului Petru. Pe atunci credeam că asist la agonia papalității și că ea nu va supraviețui loviturilor date de Martin Luther – dar suntem aici, cu cinci sute de ani mai târziu și papalitatea încă mai rezistă. Ce e asta, dacă nu un miracol dumnezeiesc?

-Karl Hirscher, murmură Eva. Și pe fratele meu tot Karl Hirscher îl cheamă, ca și pe fratele lui Lukas. Vorbiți-mi despre acești oameni! Au fost strămoșii mei!

-Lukas a fost un tip isteț, corect, mare iubitor de dreptate, dar Karl era chiar mai strălucit decât el. Însă omul care a adus glorie numelui familiei nici măcar nu e pomenit în vreun act, pentru că era o femeie și în vremea aceea femeile nu erau socotite chiar oameni. Iar ea nu era, într-adevăr, om, ci infinit mai mult.

-Vorbiți de Magdalena, soția lui Karl? Știu că a adus sângele magic în familie, dar am reușit să aflu foarte puține lucruri despre această femeie. În însemnările Hirscherilor numele ei a fost șters, ca și cum ceilalți s-ar fi rușinat de ea.

-Magdalena era cea mai puternică vrăjitoare pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Ulrich visător. Era frumoasă, voluntară, ambițioasă și practic ea a condus orașul Coroanei. Lukas o căuta ori de câte ori în oraș se iveau probleme, iar Magdalena avea câte un răspuns în fiecare situație. Dar era atât de plină de magie încât trebuia ținută departe de ochii lumii – era mereu însărcinată și toți copiii ei se nășteau vrăjitori, nu doar unul cum ar fi fost firesc. Unii levitau de la vârste fragede, alții transmutau elementele iar alții se transformau în animale și-apoi reveneau la forma lor umană, ziua în amiaza mare, fără nici un fel de pregătire.

-Dumnezeule! Înțeleapta Broască Țestoasă mi-a spus că așa ceva este posibil, dar eu nu l-am crezut.

-Cine e broasca asta?

-Mentorul meu, vraciul unui trib pierdut în inima Australiei. El m-a învățat să stăpânesc elementele naturii, să aduc ploaia sau vântul. Până a nu-l cunoaște, tot ce puteam face era să deplasez obiectele ușoare din jurul meu fără să pun mâna pe ele.

-Mda, foarte folositor. Poate că în deșertul Australiei să aduci ploaia înseamnă să-ți salvezi viața, dar la Berlin, unde plouă și așa prea des...

-Nu râdeți, domnule Heller! Chiar m-am folosit de talentul ăsta la Berlin, într-o noapte și mi-a prins bine.

Ulrich deveni numai urechi.

-Povestiți, doamnă!

Eva începu să ezite.

-Se spune că vampirii și vrăjitoarele trebuie să se țină departe unii de alții. Sunt în situația în care nu mai pot avea încredere în nimeni, nici măcar în propriul meu frate. Credeți-mă, știu să-mi apăr

pielea, dar să trăiești mereu ca pe un câmp de bătălie poate fi obositor dacă situația se prelungește prea mult.

-Noi suntem vânători și luptători din fire, bătălia e înscrisă în codul nostru genetic. Sunt gata să vă ajut.

-Încercați să mă păcăliți. Cum puteți fi un luptător, dacă ziceți că n-ați mai ucis oameni din epoca Renașterii?

Ulrich zâmbi – un zâmbet angelic, plăcut, nu zâmbetul ironic și rece care flutură uneori pe buzele înghețate ale celor de soiul lui.

-E mult mai distractiv să lupți cu armele minții decât cu ghearele și cu colții, spuse el. Îmi petrec vremea dezlegând enigme și nu am parte de nici un moment de plictiseală. Oamenii mă știu ca realizator al unui serial pentru televiziunea britanică despre castelele bântuite, ceea ce în esență nu e altceva decât o muncă de detectiv – uneori trebuie să elucidez crime petrecute cu secole în urmă și să fac cunoscut adevărul. Chiar și cele mai supărate fantome devin inofensive după ce misterul morții lor a fost dezlegat: se simt răzbunate și își găsesc liniștea sufletului. Chiar dacă vor continua să bântuie noaptea pe coridoare pustii și să se arunce din turnuri ruinate, nu vor mai face nici un rău celor vii și asta e tot ce contează.

-Păi, pare palpitant, acceptă Eva Hirscher. E un pic ca și arheologia, nu?

-Noi ar trebui să facem echipă comună, propuse Ulrich. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru că nu sunt în stare să distrug blestemata aia de scrisoare, aveți nevoie de ajutorul meu pentru că vă comportați ca un om urmărit, cu nervii întinși la maximum. Eu pot afla cine și de ce vă urmărește, iar după aceea vom hotărî împreună ce e de făcut.

Eva trase adânc aer în piept – un oftat de ușurare, ca și cum cineva tocmai i-ar fi luat o piatră de pe inimă.

-Problema scrisorii e simplă, spuse ea. Am simțit încărcătura magică din clipa în care am atins hârtia și știu că a fost fermecată de un vrăjitor puternic, deși nu înțeleg ce interes avea ca scrisoarea să devină indestructibilă.

-Poate era unul dintre copiii Magdalenei, presupuse Ulrich. Erau adorabili, își băgau mânuțele lor mici peste tot, făceau vrăji fără să știe, numai din joacă. Honterus mergea destul de des în casă la ei, e posibil să o fi scris chiar acolo, iar copiii să considere scrisoarea o jucărie.

-Poate fi și asta, nu vom ști niciodată cine și de ce a aplicat magia asupra scrisorii. Cum ați încercat să scăpați de ea?

-Am vrut să-i dau foc, dar flacăra s-a stins. Am mai vrut s-o stropesc cu cerneală, ca numele meu să nu fie vizibil, dar cerneala a dispărut. În fond oamenii știu de existența vampirilor, doar am cercetat în detaliu subiectul, așa că scrisoarea în sine nu ar fi deranjantă. Dar numele meu pus acolo ar putea să dea cuiva idei. Sunt o persoană publică destul de cunoscută, iar un individ isteț care ar cotrobăi în trecutul meu ar afla lucruri interesante, de exemplu faptul că nimeni nu are amintiri despre copilăria mea. Pe când un nume oarecare ca destinatar al scrisorii nu ar ridica probleme: oamenii sunt obișnuiți să dea la o parte toate acele lucruri pe care nu le pot înțelege și ar interpreta mesajul lui Honterus ca pe o superstiție de Ev Mediu.

-Deci de fapt scrisoarea nu trebuie distrusă, concluzionă Eva Hirscher. La asta mă gândeam și eu. Așa lucrurile devin mult mai simple: ajunge să furați scrisoarea și sa o înlocuiți cu una al cărei text îl veți compune după plac. Bănuiesc că hârtie veche și cerneală preparată după rețeta acelor vremuri aveți, cât despre imitarea scrisului lui Honterus, daca ați păstrat corespundența cu el, surse de inspirație ar fi. V-aș ajuta cu scrisoarea originală, dar mentorul meu mi-a vorbit despre slăbirea fluxurilor de magie în lumea contemporană, tocmai pentru că oamenii nu mai cred în vrăji și nu

mai exersează. Mi-e teamă că mi-ar fi imposibil să desfac o legătură pusă acum sute de ani pe hârtia lui Honterus, chiar dacă autorul a fost cineva din familia mea. Știți, se spune că e mai ușor să îndepărtezi farmecele făcute de cineva cu același sânge, dar eu n-am încercat niciodată și nu știu dacă aș reuși. Tot ce pot să fac e să aduc ploaie și vânt.

Ulrich o privi surâzând. Eva parcă din mărunțică se făcuse și mai mică.

-Nu trebuie să vă îndoiți de puterile pe care le aveți. Magdalena nu se îndoia niciodată și asta o făcea să fie atât de puternică. Femeia aceea era mereu sigură de sine, iar nouă felul ei de a fi ne aducea liniște și confort, pentru că dacă Magdalena spunea că a rezolvat o situație de criză, apoi situația aceea era rezolvată odată pentru totdeauna.

-Ce știa să facă?

-Ce nu știa? Poțiuni de uitare, modificarea memoriei, aducea ploaia sau soarele, transforma metalele comune în aur și argint, ba chiar a reușit să-i spioneze pe toti aceia care asediau Brașovul în zilele ei, sub forma unei pisici tărcate. Citea gândurile oamenilor și le schimba hotărârile după plac, iar unii spun că zbura – pentru asta n-aș putea să bag mâna în foc, că n-am văzut-o.

-Păcat că n-a trăit decât treizeci de ani, zise Eva. Cel puțin vechile documente de familie precizează că bărbatul ei a rămas văduv de tânăr și nu s-a mai recăsătorit niciodată, deși toată familia umbla să-i găsească o nevastă potrivită rangului.

Ulrich ridică din sprâncene, un gest care exprima îndoiala.

-N-aș băga mâna în foc că Magdalena a trăit puțin. În cazul ei aș zice că a trăit atât de intens încât timpul nu se măsura după legile omenești. Se aplecă spre Eva și șopti complice: cumnata lui Lukas

Hirscher călătorea în timp! Este cea mai spectaculoasă abilitate a unui vrăjitor și n-am mai văzut pe nimeni altcineva capabil să o facă.

Eva îl privi șocată.

-Chestia asta chiar... chiar există?

-Da.

-Iar eu reușesc să stârnesc câteva picături de ploaie din cerul senin și mi se pare că sunt măreață.

-Eva, ceea ce vă lipsește este antrenamentul. Epoca modernă nu este propice vrăjitoarelor și-apoi legea sângelui funcționează implacabil. Dacă tatăl sau mama unui copil sunt vrăjitori, moștenirea acelui copil va conține o jumătate de sânge magic și o jumătate de sânge uman. Dacă unul din bunici a fost vrăjitor, rămâne doar un sfert. Un străbunic – o optime. Asta face ca la a șaptea generație partea de sânge vrăjitoresc să fie mai mică de unu la sută. În acest caz magia dispare. Șapte generații înseamnă între o sută cinzeci și două sute de ani, iar noi vorbim aici de o perioadă de cinci secole.

-Tatăl meu și-a văzut străbunica făcând vrăji, protestă Eva.

-Atunci au fost și alți vrăjitori în familie, în afara Magdalenei. Asta schimbă lucrurile – dacă un copil primește sânge magic de la mai mulți strămoși, calitățile magice se adună, dar într-un mod miraculos. Copilul va avea o forță magică mai puternică decât toți strămoșii vrăjitori la un loc.

-Toate lucrurile stranii se explică prin această lege a sângelui?

-Poate că oamenii și magicienii au și alte explicații, dar noi, vampirii, n-am studiat decât impactul sângelui. E domeniul nostru, cum ar veni. Recunosc că mi-ar fi plăcut grozav să mă ajutați să-mi șterg numele de pe scrisoarea lui Honterus, nu să o înlocuiesc cu totul. N-aș vrea să-i lipsesc pe preacinstiții brașoveni de un artefact

original de secol XVI, însă nu vă pot forța să vă depășiți limitele, mai ales dacă nu v-ați antrenat în acest scop. Dar e bine și-așa – rămâne soluția înlocuirii și voi proceda întocmai cum mi-ați sugerat, după care toată corespondența mea cu Honterus vă aparține.

-Teoretic știu ce ar trebui să fac, șopti Eva. Ca o vrajă pusă pe un obiect să fie ridicată, trebuie ca vrăjitorul care ridică vraja să facă parte din aceeași familie cu cel care a produs magia inițială. Dacă acest vrăjitor nu este la fel de puternic ca strămoșul lui, își poate spori puterile lucrând într-un loc încărcat cu magie primară.

-Ce sunt locurile „încărcate cu magie primară”?

-Stonehenge, spuse Eva. Carnac, Avalon, Valea Regilor din Egipt, Atlantida (dacă ar putea fi localizată), locuri din astea pe care oamenii le numesc misterioase sau încărcate cu energie paranormală.

-Noi le zicem locuri intersectate de liniile Ley, care transportă energia telurică. Voi căuta un astfel de loc.

-Să fie aproape și de Brașov și de Rupea, ceru Eva. Cel puțin asta spun legendele noastre.

-Deci cât mai aproape de locul în care presupunem că s-a săvârșit magia inițială. Încep să înțeleg, făcu Ulrich. Dar acum să lăsăm pe moment problemele mele și să revenim la ale dumneavoastră. Cine vă terorizează și de ce?

-N-am idee. De fapt nu mă terorizează, doar mă urmărește, dar la modul insistent și continuu. E teribil de neplăcut să nu poți ieși din casă fără ca cineva să nu se ia după tine, noaptea un bărbat străin să-ți pândească în fața geamului chiar și când dormi, iar în orice loc te-ai duce să fie permanent cineva care te observă, de parcă ai fi o vedetă de cinema vânată de paparazzi.

-Să fim serioși, sunteți celebră. Unii vă considerăcel mai mare arheolog care a trăit vreodată!

-Da, minunat. Sunt o babă trecută de șaizeci de ani, cu părul cărunt și fața plină de riduri căpătate în lungii ani cât am săpat pe siturile arheologice, pe vreme bună sau proastă, pe soare sau ploaie. Cine ar fi interesat să-mi pună poza pe vreo copertă de revistă?De altfel n-am observat niciodată un aparat de fotografiat profesionist la urmăritorii mei.

-Apropo de aparatele de fotografiat, de ăsta ce ziceți? îl cunoașteți?

Ulrich îi întinse telefonul lui, pe ecranul căruia trona chipul lui Milan.

-Nu-l știu.

-Nici după nume? Îl cheamă Milan.

-Nu.

-Păcat, pentru că el vă știe. L-am amenințat noaptea trecută că va avea de-a face cu mine dacă vă mai spionează. Mi-a spus că e amic cu un om care lucrează uneori ca șofer la Berlin si care a dus-o pe cumnata dumneavoastră, Hanelore, într-un loc numit „Clubul Vrăjitoarelor", un loc în afara orașului patronat de un anume Andreas Martin. Vi se va părea ciudat, dar am învățat să fac căutări pe internet, chiar dacă pe vremea mea nu existau asemenea ustensile. Ei bine, nici un Andreas Martin nu are un teren în afara Berlinului și nu patronează nici un fel de club.

-Numele e fals, spuse Eva. Aici ajungem pe terenul meu, istoria. Andreas Martin era avocatul din oficiu la ultimul proces al vrăjitoarelor, ținut la Berlin acum trei sute de ani. Obiceiul oribil al arderii pe rug pierdea tot mai mult teren, așa că avocatul Martin a obținut doar închisoare pentru clientele lui. Au fost eliberate după

câteva luni, atunci când s-a constatat că nu-și puteau părăsi celulele transformându-se în insecte, iar epidemia de vărsat de vânt la copiii din oraș n-a încetat, chiar cu „vrăjitoarele” după gratii, supravegheate non-stop și împiedicate să facă orice fel de ritual magic. Orice om preocupat de istoria magiei ar fi putut să dea de numele Andreas Martin și să-l folosească.

-Iertați-mă că vă întreb de-a dreptul, ați frecventat cumva „Clubul vrăjitoarelor”?

-Nu. Nu fac parte din nici un fel de club sau organizație de soiul ăsta, am luat vrăjitoria pe cont propriu. Poate că sună egoist, poate veți spune că nu vreau să împart puterea. De fapt nu vreau să împart pericolele, sunt conștientă de ele și le țin doar pentru mine.

-Hanelore posedă și ea sânge magic?

-În niciun caz! Nu bârfesc și nu-mi vorbesc cumnata de rău, dar e cea mai obtuză și mai lipsită de magie persoană din câte există. De când o știu, nu caută decât să râdă de mine și să facă ironii pe seama faptului că aș fi o vrăjitoare. E drept că lucrurile s-au schimbat în ultima vreme și chiar l-am întrebat pe Karl ce a pățit Hanelore. Mi-a răspuns că vecina lor, Sonia, a atras-o în acel club cu promisiunea că în felul acesta își va „vrăji” grădina ca să arate mai bine. Nu știu ce-i face Sonia grădinii, dar Hanelore a devenit brusc pricepută într-ale grădinăritului, deși pot să bag mâna în foc că n-are într-însa nici un strop de magie. Hanelore e mai îngăduitoare chiar și față de mine – numai că asta tot nu explică legătura dintre clubul ei și urmărirea mea.

-Sunteți sigură că există o legătură?

-Din păcate da. Urmărirea a început după ce am revenit din Australia și cam tot atunci Hanelore s-a apucat să frecventeze clubul. Ea bineînțeles nu vorbește despre asta – știti cum e în cazul acestor confrerii, secretul e sarea și piperul întregii distracții – dar i-

au scăpat fără voia ei niște cuvinte spuse la întâmplare, pe care le-am pus cap la cap și am înțeles totul.

-Magicienii Hanelorei au încercat să vă racoleze? Asta ar explica urmărirea. Pare firesc să vrea să aducă în club o vrăjitoare mai puternică decât cele care frecventează actualmente grupul.

-Nu, nici vorbă de racolare. Hanelore chiar se ferește de mine dar – în fine – am aflat ce se întâmplă acolo: ritualuri caraghioase și un pic de chimie elementară, în general chestii fără sens.

-Cum ați aflat aceste lucruri?

-A fost fără voia mea. Hanelore se gândea la ele când ne-am întâlnit ultima oară.

-Aha, nu puteți decât să aduceți vântul și ploaia, dar citiți gândurile oamenilor. Din ce în ce mai bine...

-Nu am vrut să fac asta. Sunt o novice într-ale magiei și umeori îmi reușesc niște lucruri pe care altă dată nu le pot repeta, nu știu nici eu de ce.

-Lipsă de antrenament, zise Ulrich calm. Pe această Sonia o cunoașteți?

-Nu, n-am văzut-o niciodată. Știu doar că stă în casa de lângă cea a fratelui meu, împreună cu soțul Max, dar nici pe ea, nici pe el nu i-am întâlnit până acum.

-Oamenii ăștia locuiesc dintotdeauna lângă domnul Hirscher? Nu s-au mutat acolo recent?

-Nu, sunt băștinași ai cartierului, cel puțin Hanelore susține acest lucru. Știu la ce vă gândiți: că au venit în zonă ca să mă țină pe mine sub observație, dar ceva nu se leagă. Atunci când fratele

meu și-a cumpărat casa, Sonia și Max locuiau deja pe proprietatea aflată lângă cea a lui Karl.

-Prea bine, în cazul acesta ne rămâne să aflăm cum de știa „Clubul Vrăjitoarelor” că sunteți o persoană cu abilități paranormale și de ce a pus să fiți urmărită. Presupun că suntem de acord că urmărirea dumneavoastră a început în momentul în care v-ați întors la Berlin, venind din Australia.

-Nu chiar imediat, dar din clipa în care Hanelore a intrat în club, m-am simțit urmărită. Înainte de a pleca la Uluru n-am sesizat niciodată că o „codiță” s-ar ține după mine. E drept că până atunci nici nu m-au preocupat abilitățile mele ieșite din comun, mă mulțumeam să constat că descoperirile pe care le făceam erau mai multe și mai importante decât ale celorlalți arheologi, dar puneam acest lucru pe seama flerului meu, a norocului chior sau a cunoștințelor mele de istorie. Însă când am dat de scrisoarea lui Honterus și ea a început să strălucească în mâinile mele și să-mi ardă degetele, am înțeles că nu pot ignora la nesfârșit această latură a personalității mele și am căutat acele triburi primitive care încă țin magia la loc de cinste. Aveam două șanse să le găsesc: fie în Amazonia, fie în centrul Australiei. Cum în Amazonia am mai fost și clima umedă de acolo nu mi-a priit, am plecat la Uluru și am avut noroc să-l descopăr pe omul pe care-l căutam. Înțeleapta Broască Țestoasă a recunoscut imediat ce sunt și s-a apucat să mă învețe lucrurile care asigurau supraviețuirea tribului din care făcea parte. Am plecat în Australia pentru o vară și am rămas trei ani, dar la întoarcere mă împăcasem cu statutul meu de vrăjitoare, pe care-l respinsesem toată viața.

-Eva, îmi pare rău să o spun dar o vrăjitoare adevărată nu învață prea multe în felul acesta. Oamenii care intră în contact cu magia scriu, fiecare, câte o carte de vrăji – un rețetar care consemnează experiențele lor reușite. Dacă ați avut vrăjitoare în familie, trebuie să căutați una din aceste cărți – prin ea, glasul

străbunilor vă va vorbi și veți înțelege lucrurile legate de lumea magică.

-Dar am răscolit de sute de ori arhivele familiei. Nu era nimic de soiul ăsta printre vechile acte.

-Cărțile de vrăji sunt tainice și cifrate. Nu se arată decât celui chemat și numai la momentul potrivit. Privite de un om obișnuit, par o înșiruire de pagini albe sau un plictisitor jurnal de familie, nimic mai mult. Scrisul secret din ele apare doar în anumite condiții: la invocarea unui descântec, la turnarea unei substanțe de contrast peste pagini sau la stropirea hârtiei cu sânge. Această din urmă metodă era cea mai folosită, pentru că ea garanta păstrarea informației în aceeași familie – doar sângele unei rude putea face să apară textul scris.

Eva asculta stând stană de piatră.

-Zei din ceruri, spuse ea într-un târziu, aflu pentru prima oară aceste lucruri. Am găsit, într-adevăr, caiete cu paginile complet albe printre vechiturile familiei, dar nu m-am gândit nici o clipă că ar putea conține ceva folositor pentru mine.

-Ceva vital, aș spune, adăugă vampirul. Dacă cineva vă urmărește, înseamnă că acel cineva vă știe de vrăjitoare și și-a luat măsurile de precauție necesare. Nu cred că flecăreala cumnatei v-a dat de gol, pentru că, din câte mi-o descrieți pe Hanelore, femeia nu e din cale-afară de credibilă și probabil e groaznic de superficială, ceea ce n-o face să fie un observator destul de atent. Atunci? Presupun că la Berlin există un vrăjitor îndeajuns de puternic ca să pătrundă în gândurile dumneavoastră și să detecteze acolo esența magică. Acest om nu vrea să vă facă rău, cel puțin nu deocamdată – Milan mi-a spus că i s-a poruncit să nu vă atace. Acum trăiți în liniște și pace, Eva, dar lucrurile s-ar putea să nu rămână așa la nesfârșit. Lumea vrăjitorilor e dură și lupta pentru putere a făcut multe victime.

-Mă speriați...

-Nu, vă previn doar. Știind toate astea, ce veți face acum?

-Aș dori să ajung cât mai repede acasă, la apartamentul meu și la cărțile mele, printre care mă voi apuca să caut cartea de magie a strămoșilor.

-Vă voi urma în scurtă vreme, imediat după ce voi fi înlocuit scrisoarea lui Honterus. Vă aduc și corespondența promisă.

-De ce mă ajutați? Vampirii nu au tocmai renumele de cei mai săritori și mai amabili pământeni.

-...și nici vrăjitorii, de persoane încrezătoare! Vă ajut pentru că avem aceleași interese – ca muritorilor de rând lumea făpturilor magice să le rămână inaccesibilă: o poveste, o legendă din vremurile de demult.

-Bine, atunci dacă am devenit o echipă, nu-mi mai spuneți „doamna Hirscher”. Pentru dumneavoastră sunt Eva și-atât.

-Am înțeles, Eva. Eu sunt Ulrich, zis și Uri de cei apropiați. Noroc Eva și doresc succes echipei noastre – vom avea nevoie de așa ceva, mai mult decât crezi.

Cap. 7 O noapte agitată

Scrisoarea lui Honterus nu suferise decât o modificare minoră: numele de Johann-Ulrich Heller fusese transformat în Johann-Wulfried Haller, un individ inventat despre care nimeni n-ar fi putut afla nimic, nici dacă ar fi căutat cu cinci sute de ani în urmă, nici astăzi. În rest Uri lăsase textul neschimbat și doar îl copiase pe o hârtie identică, având vechimea necesară. După ce înlocui scrisorile (nimeni n-ar fi putut identifica falsul, pentru că imitația fusese realizată cu mare artă), puse scrisoarea originală peste teancul de

corespondență cu Honterus, care zăcea acum într-o caseta de lemn legată cu o panglică roșie, așa cum se leagă ambalajul cadourilor de Crăciun. Știa că Eva se va bucura de cadou și era încântat să-i aducă ceva care s-o binedispună. Lui Ulrich îi plăceau firile hotărâte și luptătoare, pe care greutățile nu le sperie, iar Eva era un asemenea om. Faptul că ea se dusese până în Australia ca să-și descopere rădăcinile magice îi stârnea vampirului respect, ceea ce nu era puțin lucru.

Pe vrăjitoare o găsi în apartamentul ei, într-un trening decolorat, printre stive de documente vechi, așezată de-a dreptul pe covorul din ceea ce părea camera ei de studiu. Pe jos se mai găseau, în afara caietelor cu foile îngălbenite, și câteva ghemotoace de vată pe care se vedeau pete roșii și o cutie de ace cu gămălie.

-Cred că sunt proastă, se plânse ea când îl văzu. Proastă și neîndemânatică!

-Da' ce tot faci, pe mațele Satanei? Și ce e cu mirosul îngrozitor de sânge de pe-aici?

-Nu știam că sângele miroase!

-Așa e, cineva care nu e vampir nu poate simți acest lucru. Dă-mi voie să aerisesc, pentru că sângele tău de vrăjitoare îmi arde căile respiratorii.

-Aerisește, bombăni Eva.

-Dar tot nu mi-ai spus ce faci.

-Mă înțep în vârfurile degetelor și picur sânge pe fiecare filă a caietelor ăstora vechi, în speranța deșartă că va apărea cine știe ce text magic. Dar până acum n-am obținut decât două lucruri – primul, să pătez bunătate de hârtie antică, iar al doilea, să mă doară îngrozitor degetele.

Pe fața serioasă a vampirului flutură un zâmbet.

-Da’ știu că ești căpoasă! Nu ți-ar fi ajuns să faci asta o singură dată? De ce a trebuit să întinzi sângele pe fiecare pagină?

-Pentru că foile, fiind toate albe, nu aveam de unde să știu pe care din ele e un text secret și pe care nu e.

-Eva, dacă un mesaj ar fi fost ascuns în felul acesta, era suficientă o singură picătură de sânge pentru ca textul să apară în integralitatea lui, pe toate paginile.

-Și eu atunci de ce m-am înțepat de sute de ori? De ce mi-ai spus că așa se procedează?

-Ți-am spus că așa am fi procedat noi, vampirii, pentru care sângele e nu doar un aliment ci și o substanță magică. Nu am de unde să știu care sunt regulile în lumea vrăjitoarelor, pentru simplul motiv că voi sunteți altă specie.

-Of, muncă și suferință în zadar, făcu Eva luându-se cu mâinile de cap. Tocmai când credeam că sunt atât de aproape…

Apoi, dintr-o dată, fața i se lungi și ochii i se căscară de uimire.

-Ce... ce e asta? De unde vine?

Ulrich se repezi pe covor lângă ea, fără să încerce să imite gesturile unui om, ci așa cum se mișcă vampirii: instantaneu, insesizabil pentru ochiul uman. Văzuse și el ciudățenia: pagina albă până atunci se coloră și se animă din senin, arătând ca un ecran pe care se proiecta un film. Întrebarea Evei, „de unde vine asta?” era perfect justificată. Dar imaginea se stinse la fel de brusc cum a apărut, lăsând în urmă din nou o foaie de hârtie albă, nițel îngălbenită de trecerea timpului.

-Asta vine de aici, spuse vampirul ridicând ceva invizibil de pe caiet. Poftim, când ți-ai trecut mâinile prin păr, un fir a căzut pe foaia albă și așa s-a format imaginea. Ceea ce nu dovedește decât faptul că am presupus corect, sunt cărți de magie în familia ta, care nu-și transmit secretul decât celor din aceeași familie. Firul de păr conținea ADN-ul tău și el a declanșat reacția caietului.

Dar Eva nu-l mai asculta. Pe fața ei se întipărise expresia unei spaime de moarte.

-Ulrich, trebuie să ajung acolo acum, imediat! Și m-aș simți mai bine dacă ai veni și tu cu mine.

-Explică-te! Eu n-am zărit decât imaginea unei flăcări.

Dar pentru că o văzu panicată, adăugă:

-Oricum, nu poți pleca nicăieri în haine de casă. Schimbă-te în altă cameră și lasă ușa întredeschisă, în vremea asta îmi vei explica de ce crezi că trebuie s-o luăm la goană acum, noaptea, pe ploaie. Iar dacă îmi furnizezi o explicație logică, promit să mă ocup eu cu transportul, doar știi că vampirii se pot mișca incredibil de repede.

Eva trecu în dormitor, de unde se auziră sertare trase și uși trântite. Între timp vorbea:

-Ceea ce am văzut a fost o casă care a explodat. Iar casa aia o cunosc – e chiar lângă cea a fratelui meu Karl.

-Nu știu ce ți-a arătat caietul: prezentul, viitorul sau a fost doar o avertizare că ceva rău s-ar putea întâmpla. Nu intra în panică de la atâta lucru!

Dar Eva răsări lângă el, îmbrăcată într-o salopetă închisă la culoare și cu impermeabilul pe braț.

-Eu partea mea de înțelegere mi-am respectat-o, ți-am povestit ce am văzut. Acum urmează partea ta: vreau să ajung acolo cât mai iute.

-Prea bine, încuie ușa pe dinafară, dă-mi adresa fratelui tău, ține-te de mine și închide ochii.

Eva făcu ce i se ceruse. Să te țină un vampir înlănțuită de corpul lui nu e un lucru plăcut, e ca și cum te-ai lipi de un sloi de gheață. Dar Eva rezistă eroic, în schimb după câteva clipe miji ochii. I se păru că se află la bordul unei mașini de curse în plină viteză, cel puțin casele și străzile alunecau pe lângă ei cu aceeași rapiditate. Ameți și închise ochii din nou, iar Ulrich o strânse în brațe cu și mai multă forță.

Nu știa cât timp a trecut astfel, în orice caz trebuia să fi fost foarte puțin, pentru că ea uitase să respire și orice om care nu respiră preț de câteva minute se sufocă. Deschise ochii atunci când auzi sirene de poliție în jurul ei și se trezi în fundul grădinii cumnată-sii. Ulrich îi puse o mână peste gură și-i șopti la ureche:

-Trebuie să nu fim văzuți, pentru că nu vei putea să explici poliției de unde știai ce s-a întâmplat. Nu uita, avem o regulă pe care o respectăm cu strictețe: niciodată nu implicăm oamenii în lucrurile care privesc magia. Dar dacă tot suntem aici, deschidem bine ochii și urechile, mai ales eu și ne gândim la cele mai improbabile ipoteze, mai ales tu. Casele nu prea au obiceiul să sară în aer din senin, așa că poliția va face o anchetă. În paralel va trebui să ne facem și noi propria noastră anchetă, dar fără a ne fi simțită prezența. Regula este: nu țipi, nu te arăți, iar dacă îți spun să stai locului în beznă, exact asta faci. Și mai ales nu comentezi. Ai înțeles?

Eva dădu din cap în semn că pricepuse. Ulrich își luă mâna de pe gura ei. Pe stradă apărură și pompierii, care îndreptară tulumba cu apă spre casa care ardea. Flăcările luminau vecinătatea, dar în grădină, acolo unde se aflau ei, bezna era deasă.

-Rămâi aici, șopti Ulrich și dispăru.

Reveni la fel de neauzit cum plecase și o strânse pe Eva de talie, transportând-o – prin aer – într-o altă grădină aflată cu câteva case mai departe, la fel de întunecoasă.

-Te-am luat de acolo pentru că spațiul se aglomerează – acum au chemat și o ambulanță – și riscam să fim descoperiți.

-Doamne, e cineva rănit? Karl? Hanelore?

-Amândoi sunt bine, Hanelore e cam speriată dar răspunde destul de lucid la întrebările poliției. Ambulanța era pentru bărbatul din casa care a ars. Nevastă-sa a fost găsită carbonizată.

-Dumnezeule! Max și Sonia! Povestește tot ce ai auzit.

-Poliția presupune că a fost o explozie cauzată de o acumulare de gaze, deși Hanelore tot încerca să le explice că ea n-a simțit miros de gaz decât chiar în clipa exploziei, când geamurile ei s-au spart în urma suflului. Cei doi bărbați, fratele tău și acest Max, tocmai se întorceau de la pescuit și au auzit bubuitura când erau la două străzi distanță. Max e în stare de șoc. Nevastă-sa era singură în casă și a murit pe loc.Deocamdată poliția crede că a fost un accident.

-Și tu ce crezi?

-Mă pune pe gânduri declarația cumnatei tale. Un accident se produce când au loc scăpări de gaze care se acumulează până ajung la o concentrație critică, moment în care cea mai mică scânteie le poate aprinde. Dar Hanelore zice că înainte de explozie nu s-a simțit deloc miros de gaz. Am două variante aici: fie vorbim de un act magic, dar mă îndoiesc că în lumea modernă mai sunt vrăjitori capabili să arunce o casă în aer, fie căutăm un criminal uman. Și dacă e așa, un vampir vede ceea ce ar putea să scape poliției. Așteaptă-mă aici!

Ulrich dispăru în tăcere, înghițit de întuneric. Evei trecerea timpului i se păru chinuitoare – se aștepta ca poliția s-o descopere în fiecare moment, ignorând distanța de siguranță pe care vampirul o pusese între ei și locul exploziei. În acest timp polițiștii căutau urme în grădina Soniei, dar nu ajunseră la nici o concluzie, pentru că drumurile dintre răsadurile perfect aliniate fuseseră acoperite cu dale de piatră, iar pe acestea nu se întipărise nimic.

-Probabil vom clasa cazul ca pe un accident, spuseră ei. Având în vedere vârsta victimei, putem presupune că a deschis gazul și a uitat să aprindă flacăra. La bătrâni se mai întâmplă, din păcate...

Degeaba se zbătu Hanelore să argumenteze că prietena ei fusese perfect lucidă și n-ar fi făcut o asemenea greșeală, nimeni n-o luă în serios. Dar când se întoarse lângă Eva, Ulrich radia.

-Nasul unui vampir e uneori singurul instrument, de mare precizie aș zice, care poate da de capătul unui caz de omucidere.

-Așadar a fost crimă?

-Da, am și numele criminalului.

-Poate dacă poliția ar folosi câinii...

-Las-o baltă, a plouat tot timpul. Pe ploaie câinii pierd urma, pe când noi nu. Mirosul sângelui unui om ni se întipărește în minte pentru totdeauna și așa îl vom putea regăsi printre un milion de alți oameni, numai după acest unic indiciu. Milan a fost în grădina Soniei și apoi a pătruns în casă. Acolo mirosea îngrozitor a ars, dar totuși am mai simțit încă urma trecerii lui. Milan e bărbatul care te-a urmărit la Brașov, din ordinul lui Andreas Martin și al acelui club al vrăjitoarelor pe care îl frecventează cumnata ta. Dacă oamenii ăștia ajung să ucidă, mă întreb ce ascunde clubul ăla, pentru ce mișelie slujește de paravan?

-Cu ce era vinovată Sonia?

-Am căutat pagina ei de pe rețelele de socializare, spuse Ulrich arătându-și cu mândrie telefonul, ultimul răcnet al tehnologiei, cu conexiune rapidă la internet. Femeia era genul de curioasă fără leac și probabil a văzut sau a auzit lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă sau să le audă. Ceea ce știu despre Milan e că se descurcă și el cum poate, e drept că nu chiar cinstit și execută niște ordine. În mod sigur nu lui i-a venit ideea s-o scoată pe Sonia din joc.

-Numești asta un joc? Doar a murit un om, spuse Eva revoltată.

-Da, e un joc, dar nu al meu ci al acelui Andreas Martin, iar eu pe el îl voi vâna de acum înainte. Eva, te duc acasă, după care plec să găsesc unde naiba se află clubul acela. Dar promite-mi că îți păzești pielea și te uiți pe caietele familiei tale cât de des o poți face, pentru că ele îți vor semnala dacă există o primejdie, cât de mică. Deși Milan mi-a spus că ție nu vor să-ți pricinuiască nici un rău, nu e el cel care decide. Ne-am înțeles?

-Da. Dar dacă mă sună Hanelore și-mi cere să trec pe la ea?

-Atunci nu am decât un sfat pentru tine: verifică-ți frânele mașinii ca și cum soarta întregii omeniri ar depinde de asta.

Eva se pomeni ridicată în aer și până avu timp să se dumirească ce se petrece, văzu poarta casei sale răsărind din întuneric. Ulrich îi inspectă locuința și declară că nu simte nici un miros străin, după care plecă în mare viteză.

---//---

Nu avea decât o descriere sumară, din partea Evei, a ceea ce trebuia să fie „Clubul Vrăjitoarelor” – și aceea luată din mintea Hanelorei, prin mijloace nu tocmai convenționale. Dar Ulrich se

descurcă să găsească hambarul aparent abandonat, situat la vreo zece kilometri de centura exterioară de șosele a Berlinului. Vampirul se piti lângă clădire și așteptă. Un om își parcă mașina în parcarea din apropiere și veni în vecinătatea hambarului – era Milan. Când Milan deschise ușa, Ulrich se afla în spatele lui. După ce omul intră, vampirul se strâmbă nemulțumit. Pentru un ceasornicar cu cinci secole de experiență, nici un lacăt și nici un zăvor nu constituie o problemă. Dar Milan folosise un card de acces, iar sistemul de închidere al ușii era unul electronic. Pentru Ulrich, electronica era un mister mai adânc decât scrierea chinezească, așa că acum stătea dezorientat și furios în fața unei uși pe care nu o putea deschide. Dându-și repede seama că nu va fi în stare să intre pe ușă, vampirul căută o altă cale de acces.

Clădirea era imensă, dreptunghiulară, ceva între hambar, depozit și siloz. Nu avea geamuri și singurul mod de acces era prin blestemata de ușă pe care intrase Milan. Întreaga construcție fusese făcută din scânduri solide, date cu o vopsea care permitea apei de ploaie să alunece de-a lungul lor fără să distrugă lemnul.

Ulrich zâmbi. Nu era nici o problemă pentru ghearele lui ascuțite să facă praf o structură de lemn. Se lăsă la pământ, ochi un loc unde iarba crescuse mai înaltă pe lângă clădire și acolo scrijeli cu vârfurile degetelor o formă aproximativ pătrată la baza zidului. Apoi se gândi la toate lucrurile urâte pe care oamenii le făcuseră în lunga lui existență. Ca să-și scoată ghearele, trebuia să fie furios, altfel magia străveche nu putea să funcționeze. E drept că în starea aceasta gentlemanul elegant de azi devenea un monstru preistoric, însetat de sânge uman, dar blondul se convinsese deja că își putea controla impulsurile sadice. În plus, cupa de aur, darul unui mare vrăjitor, îi era la îndemână pentru cazul în care setea l-ar fi chinuit prea rău. Se apucă să adâncească cu ghearele dungile săpate în fibra lemnului, până când reuși să desprindă cu totul pătratul pe care îl marcase. Jubila – fusese o joacă de copil! Întinse mâna înainte, ca să pipăie spațiul întunecat din fața lui și înlemni: dăduse de un zid de beton!

-Pe mațele Satanei, ce e asta? Ce interes ar avea cineva să dubleze o structură de lemn cu una de beton?

Apoi își aminti de ce-i spusese Eva despre nenumăratele buncăre presărate în jurul Berlinului spre finalul celui de-al doilea război mondial. Deci construcția inițială fusese cea de beton, peste care cineva adăugase ulterior un strat subțire de lemn, ca să-i dea o impresie de fragilitate. Ce naiba făceau vrăjitoarele alea în clubul lor de aveau nevoie de o structură atât de solidă? Reinventau dinamita, cumva? Sau altceva la fel de periculos?

Ulrich se înfuriase de-a binelea, din cauza obstacolului neașteptat care îi bara trecerea, iar furia, se știe, face oamenii mai puternici. Cât despre vampiri... Cu un pumn bine plasat, care cutremură tot peretele, făcu să se prăbușească o bucată zdravănă de beton armat. Dincolo de ea, către interiorul clădirii, se afla un alt strat de lemn.

-Inocență până la capăt și aspect idilic de viață la țară, mormăi vampirul. Na, las' că aflu eu ce-i cu mascarada asta!

Al doilea rând de lemn cedă ca și cel de la exteriorul construcției și Ulrich pătrunse într-o uriașă încăpere întunecată, pe care ochii lui de prădător nocturn o cercetară asiduu. Pe jos era pământ bătătorit acoperit cu paie, deși blondul ar fi putut băga mâna în foc că sub stratul subțire de pământ se găsea tot beton. Pe pereți fuseseră agățate seceri și coase, în încercarea de a re-crea un inventar agricol de acum două sute de ani.

-Din ce în ce mai interesant, bombăni Ulrich.

Dar paielor le găsi imediat o utilizare potrivită: le adună formând din ele o căpiță decentă, cu care mască spărtura din perete prin care intrase. Apoi se apucă să măsoare la pas imensa hală, atent la orice lucru care ar fi putut să-i atragă atenția. Cel mai ciudat aspect era spațiul gol – nici urmă de Milan, care intrase ceva mai devreme.

-Vrăjitorii ăștia se pot dematerializa, se transformă în insecte sau... dar Milan nu are sânge magic, l-aș fi simțit dacă avea. Un om a intrat aici și n-a ieșit, deci trebuie să se afle încă în această încăpere. Da, dar unde?

Cercetă tavanul din bârne solide de lemn, aflat la mare înălțime.

-Pe acolo n-a ieșit, constată el. Dacă nu pe sus, atunci pe jos?

Studie atent podeaua și descoperi capacul metalic care ducea la subsol.

-Ia te uită, ce e asta?

Din fericire capacul avea un mâner simplu, nu vreo gogoriță de încuietoare electronică. Ulrich trase de mâner și văzu treptele și coridorul aflate dedesubt, când o mișcare îi atrase atenția: cineva dădea la o parte căpița lui de fân!

-Hei, cine-i acolo? Cine mă atacă?

Dintre paiele care i se agățaseră de părul cărunt, aflat în veșnică dezordine, îl priveau ochii albaștri, speriați de moarte, ai Evei Hirscher.

-Pot să știu de ce te aventurezi în mediul ăsta ostil, în loc să stai în locuința ta și să mă lași pe mine să rezolv cazul?o certă Ulrich, vorbind în șoaptă. Tu nu-ți dai seama că mașina ta aflată în parcare ne va da de gol pe amândoi? De ce a trebuit să vii?

-Nu e nici o mașină, reuși cu greu să articuleze Eva, gâtuită de spaimă.

Ulrich o mai bombăni o vreme, apoi se opri ca lovit de fulger.

-Ce-ai spus? Cum adică „nu e nici o mașină”? Dar prin ce mijloace ai ajuns aici?

-Nu știu, spuse Eva tremurând toată. După ce ai plecat de la mine, a sunat Hanelore, voia să trec pe la ea. Mi-a povestit la telefon ceva despre un accident teribil în care a murit vecina ei, iar eu bineînțeles că mi-am ținut gura și m-am prefăcut foarte mirată, ca și cum n-aș fi știut ce se întâmplase. M-am dus la Karl și Hanelore, am ascultat încă odată relatarea morții Soniei, apoi cumnata mea a ieșit în bucătărie ca să prepare niște cafele.

-Acum, noaptea, mustăci Ulrich. Voi chiar nu mai voiați să aveți somn...

-În fine, mi-am băut cafeaua ca să n-o supăr pe Hanelore, care era în stare de șoc după toate câte i se întâmplaseră, iar când mi-am pus ceașca pe masă, mâna mea a atins-o din greșeală pe a ei. Atunci am văzut cu claritate locul acesta – știam că văd în mintea ei, că la asta se gândea Hanelore, dar am încercat să nu spun nimic și să continui conversația cu ea. Dar apoi cumnata mea s-a plâns de oboseală, Karl a zis că o trimite la culcare și eu am plecat. Țin minte că am ieșit pe poartă, îmi vedeam mașina parcată în fața casei și îmi căutam cheile. Apoi imaginea întrezărită în mintea Hanelorei a revenit și eu m-am trezit aici, fără să am habar cum. Mașina mea e și acum pe strada pe care locuiește fratele meu.

-Ți s-a mai întâmplat așa ceva până acum?

-Nu, niciodată. Sunt îngrozită ca de bombe.

-Să nu te sperii, e doar natura ta de vrăjitoare care se manifestă astfel.

-Am peste șaizeci de ani și bănuiesc că natura mea nu s-a schimbat în acest timp. De ce mi se întâmplă toate astea acum?

-De ce eu nu dispun de forțele mele de vampir decât noaptea și de ce oamenii-lup se transformă doar pe lună plină? Regulile după care funcționează magia nu le sunt cunoscute făpturilor magice și cu atât mai puțin oamenilor. Dar bănuiesc că până acum n-ai fost pusă niciodată în vreun pericol serios și magia nu trebuia să-ți protejeze viața, pe când acum...

-Bine și ce facem?

-Uite ce-i, voiam să te țin departe de toate astea, pentru binele și siguranța ta. Dar dacă magia te-a adus încoace, înseamnă că locul tău e aici. Deci coboară scara aia blestemată, fără să faci nici un zgomot, iar dacă cineva te prinde, e treaba ta cum te descurci.

-Fir-ar, e beznă, se plânse Eva.

-Nu cred c-ar fi prudent să aprind o lumină, având în vedere că Milan tocmai a venit încoace și nu știm dacă e singur sau mai sunt și alții în hrubă. Orientează-te pe pipăite.

Eva se descurca mai bine decât s-ar fi așteptat vampirul. „Se vede că a săpat ani de zile după antichități și a explorat tot felul de peșteri”, gândi el. Odată ajunși la baza scării, lucrurile deveneau mai simple pentru că din capătul îndepărtat al coridorului răzbătea o geană de lumină. Pătrunseră în sala cu scaunele aliniate în rânduri ordonate, unde comunitatea vrăjitoarelor își ținea adunările.

-Am văzut asta în mintea cumnată-mii, șușoti Eva. Din încăperea aceasta se intră într-un laborator de chimie. Când a fost consacrată ca vrăjitoare, i s-a cerut să se ducă acolo și să prepare un leac pentru răgușeală.

Din laborator se auzeau voci. Ulrich recunoscu ușor glasul lui Milan.

-Am rezolvat situația așa cum mi-ați cerut, domnule Martin. N-am lăsat urme, am lucrat cu mănuși și poliția nu bănuiește nimic. Au

clasat cazul ca fiind un accident domestic. Casa era asigurată, așa încât boșorogul care locuia acolo n-are decât să-și cumpere o locuință nouă, nu rămâne pe drumuri.

-Și femeia?

-E moartă, așa cum ați cerut.

-Vecinii?

-Cei mai apropiați erau familia Hirscher. În afară de o spaimă și câteva geamuri sparte, nu au pățit nimic.

-Aș fi preferat să nu fie amestecați Hirscherii.

-Știu, domnule, dar Eva nici n-a trecut pe acolo. Va afla mâine de la televizor, dacă n-o sună cumnată-sa azi-noapte.

-Foarte bine, Milan, poți să pleci. Sunt mulțumit de tine, uite-ți banii.

Se auzi foșnetul unor bancnote. Eva privi în jur speriată.

-Ce facem? Unde ne ascundem dacă Milan iese din laborator?

Fără o vorbă, Ulrich îi arătă masa-altar a vrăjitoarelor, acoperită cu o față de masă neagră, lungă până la pământ. Se strecurară amândoi sub ea și așteptară, Eva ținându-și respirația și simțind o reală invidie față de vampir, care nu avea nevoie de aer. Se auziră niște pași care se apropiau, apoi se îndepărtară.

-Milan tocmai a plecat, observă Ulrich. Ce va face acum Andreas Martin? E singur sau mai are pe cineva cu el?

Răspunsul la această întrebare veni repede, sub forma unor pași ușori, de femeie.

-Ai dormit bine, Monika?

-Da, dragule. Dar parcă am auzit voci, ai vorbit tu cu cineva?

-Cu unul din șoferii noștri, drăguțo.

-Și l-ai trimis acasă? Pe mine cine mă conduce la apartamentul meu?

-Eu, cine? Andreas Martin râse. Știi cât țin la tine, fetițo. Te-aș lăsa pe mâna unui șofer oarecare?

Se auzi zgomotul unor sărutări, după care luminile se aprinseră în sala în care se pitiseră Ulrich și Eva și se stinseră în laborator. Două perechi de pași se îndepărtară, apoi încăperea fu cufundată în beznă. Zgomotul pașilor răsună pe coridor, capacul metalic de la intrare se ridică și fu coborât la loc, dar pe urmă se lăsă o liniște mormântală. Ulrich așteptă câteva minute înainte să vorbească:

-Au plecat cu toții, suntem singuri. Am auzit mașina lui Martin demarând din parcare. Tare aș vrea să știu cine era această Monika.

-Se vede că vampirii nu au nevoie de prognoze meteo. Eu am recunoscut-o după glas, e prezentatoarea de la „Timpul probabil” și apare în fiecare seară la televizor. O blondă simpatică, despre care se spune că ar confirma toate glumele cu blonde.

-Deci o proastă, concluzionă Ulrich.

-Să nu generalizăm! Cândva și eu eram blondă.

-Cei prezenți se exclud întotdeauna, pară lovitura vampirul. Știi ce? Stai să fiu sigur că nu există dispozitive de supraveghere electronică. Te anunț dacă poți ieși în siguranță.

Eva rămase singură în întunericul absolut și în liniștea mormântală, pentru că pașii ușori ai lui Ulrich nu puteau fi detectați de urechea unui muritor. „Te pomenești că ți-e frică”, se luă ea în zeflemea. „Doar ești o făptură magică și astfel de creaturi nu

cunosc frica". Dar nu avu vreme să mediteze prea mult – se auzi declicul unui întrerupător electric și chiar ascunsă sub fața de masă neagră, Eva își dădu seama că încăperea se luminase. Neștiind dacă asta era de bine sau de rău, se trase într-un colț sub masa solidă și uită să mai respire. Dar glasul lui Ulrich răsună ferm:

-Poți ieși de acolo, suntem singuri și nu există camere video. Hai cu mine, să-ți arăt la ce folosește de fapt laboratorul pentru leacuri al vrăjitoarelor.

Gemând, Eva ieși de sub masă și își îndreptă picioarele.

-Hotărât lucru, contorsionismul s-a inventat pentru persoane mai tinere.Deci unde mergem?

-În laborator, repetă Ulrich amuzat. E incredibil cu ce se ocupă oamenii ăștia. Dacă ar ști, cumnatei tale i s-ar ridica părul măciucă în cap.

În sala plină de stative pentru eprubete, pe care Eva o cunoștea – atât cât văzuse din ea în mintea Hanelorei – se găseau cutii stivuite lângă perete, iar în cutii pliculețe pline cu un praf alb.

-E ceea ce cred eu?întrebă Eva circumspectă.

-Nu e, desigur, nici făină, deși locul ăsta aduce cu o moară veche, nici bicarbonat de sodiu sau praf de copt. Ai dreptul la trei încercări, dacă nu ghicești...

-Știu, mă mănâncă vampirul cel sângeros. Droguri?

-Cum de-ai nimerit-o din prima?

-Ți-am spus că în meseria mea starea vremii contează. E penibil să sapi într-un pământ transformat în mlaștină, oricât de prețioase ar fi artefactele pe care speri să le descoperi acolo. Așa că

o văd pe Monika seară de seară și am observat că uneori avea un aer absent și ușor euforic. Punând lucrurile cap la cap...

-Mda, am uitat cu cine am de-a face. Dacă ești o detectivă a trecutului, poți cu aceeași ușurință să tragi concluzii juste referitoare la prezent.

-Și-acum ce facem?

-Știu eu? Ar trebui să anunțăm cumva poliția, dar în acest caz cumnata ta va fi anchetată.

-Nu putem decât bănui că aici se găsesc liste cu „vrăjitoarele" participante la ritualuri. Hai să cercetăm temeinic locul, poate dăm de lucruri interesante.

-Da, dar îți lași amprentele peste tot.

-Nimic mai fals. În orice laborator se află mănuși de cauciuc, iar dacă nu găsim așa ceva, sacrific o pereche din rezerva mea strategică, pe care o port mereu în buzunar.

Ulrich făcu ochii mari, văzând cu câtă nonșalanță își extrage Eva o pereche de mănuși de cauciuc din buzunarul salopetei și le pune pe mâini.

-Nu sunt chiar pentru chirurgie, dar ca să atingi tot felul de relicve antice sunt numai bune. Mă pun la dispoziția ta, spune-mi doar unde trebuie cotrobăit și se rezolvă.

-Acolo, zise vampirul arătând spre o ușă.

Eva apăsă pe clanță și se pomeni în încăperea plină cu fotolii și canapele unde Monika obișnuia să se relaxeze.

-Putem trece peste camera asta. Doar nu era încuiată, deci nu e nimic interesant aici, adăugă Ulrich.

Din camera cu fotoliile se intra într-o încăpere a cărei ușă fusese încuiată cu cheia.

-Aici măcar promite să fie ceva de cercetat, spuse vampirul. Lasă-mă pe mine, de sute de ani mă ocup cu ușile încuiate.

Pe dată în palma lui apăru o banală agrafă de birou, pe care o îndoi într-un anume fel și apoi o introduse în broască. Mai bombăni ceva despre coarnele celui Întunecat, dar între timp mânuia agrafa cu îndemânare. După câteva secunde, ușa se deschise.

Dădură cu ochii de o săliță mică, mobilată însă elegant: un scaun directorial, un birou din lemn masiv, de nuc, sprijinit pe gheare de leu și un dulap cu vitrină alcătuiau întregul mobilier al locului. În vitrină găsiră registrele „Clubului Vrăjitoarelor", cu liste de nume și datele de plată ale cotizațiilor.

-Cumnata mea dă bani ca să învețe trucuri ieftine, constată vag amuzată Eva. Rahat!

Dar nu mai adăugă nimic altceva, ci se apucă să studieze cu atenție registrele contabile ale asociației, o treabă care ar fi putut plictisi până și pe omul cel mai dotat cu duhul blândeții și cu o rezervă infinită de răbdare. Eva, ca arheolog, adora șirurile lungi de cifre – dacă fusese capabilă să memoreze anii de domnie ai tuturor faraonilor egipteni, listele cu datele de intrare în club ale membrelor, datele la care avuseseră loc precedentele adunări și datele de incasare a cotizațiilor clubului exercitau asupra ei o adevărată fascinație. Ulrich însă, pragmatic până în vârful unghiilor, se apucă să le fotografieze cu telefonul. Văzând că vampirul îi fură îndeletnicirea, Eva se tolăni în fotoliul de la birou, singurul din încăpere.

-Sper că Andreas Martin nu e chiar așa de pedant încât să știe exact cum și-a lăsat poziționat scaunul, dar nu-mi mai pasă. Statul sub masă mi-a terminat genunchii, se plânse ea. Am totuși o vârstă...

-Pe care o uiți atunci când trebuie să sapi pe vreun șantier arheologic și te captivează ceea ce faci. Cât despre poziția fotoliului, nu-ți bate capul, îl voi pune eu la loc.

-Grozav. În cazul ăsta îmi permit să mă fac comodă.

Eva își răsuci picioarele și le vârî sub birou.

-Au, la dracu'!

-Nu-mi înjura șeful! Ce-ai pățit?

-Mi-am lovit genunchii de tăblia mesei – bieții mei genunchi care și așa dor!

-Dacă-ți ridici picioarele în tavan…

-Dar nu le-am ridicat! Știu că nu e normal să mă fi lovit, dar tocmai asta mi s-a întâmplat.

-Ciudat. La cât e de înaltă tăblia biroului, nu trebuia să te lovești. Doar dacă...

Într-o clipită, Ulrich dispăru sub birou, de unde comenta:

-Doar dacă sub tăblie nu era un sertar secret, invizibil de afară. Ia să vedem!

Eva se lăsă în genunchi fără să crâcnească. Se pare că suferea de artroză numai atunci când nu avea ceva interesant de făcut! Priveau amândoi, concentrați, o mică placă de lemn montată sub tăblia biroului, formând un fel de buzunar plat, dar destul de întins.

-Cum se deschide oare?se întrebă Ulrich.

Eva puse și ea mâna, dar și-o retrase după ce, la contactul cu lemnul, din vârfurile degetelor ei țâșniră scântei.

-Magie?făcu ea mirată.

-Nu știu, să vedem!

Ulrich mișcă ușor sertarul și acesta alunecă înainte, spre scaunul de la birou, lăsând să se vadă conținutul lui: un plic maroniu, mare, din hârtie de amabalaj. Vampirul pipăi plicul și trase concluzia:

-Carton tare – probabil sunt poze.

-Rupe plicul, sugeră Eva. Am văzut în vitrina cu registrele unele plicuri similare, așa că n-ar fi nici o pagubă. Oricum nu are decât rol de protecție, n-a fost niciodată trimis prin poștă.

Așa și era: pe plic nu figurau adrese de destinatar sau expeditor și nu se găseau timbre. Ulrich îl rupse, lăsând să cadă din el mai multe fotografii vechi, în alb-negru.

-Pozele astea le-am mai văzut, zise Eva emoționată. Erau printre caietele moștenite de la ai mei, pe care le-au adus din Brașovul de baștină când s-au mutat în Germania. Atât că nu știu ce reprezintă.

-Dar te pretinzi istoric, o tachină vampirul.

-Asta văd că sunt niște ruine, dar în absența unei localizări și a unor date suplimentare, numai pe baza pozelor, n-aș putea să zic nimic în plus.

-Cunosc locul, mărturisi Ulrich. Cum de nu ne-a dat prin cap să încercăm să ridicăm magia de pe scrisoarea lui Honterus în acel loc? Sigur ne-ar fi reușit, pentru că se află la intersecția unor linii de forță ale Pământului. E vorba de satul Șinca Veche, de lângă Brașov și din apropiere de Rupea.

-E mănăstirea sau Templul Ursitelor?întrebă Eva.

-Da.

-Mi-am propus să vizitez locul, dar între timp a intervenit povestea cu abilitățile mele de vrăjitoare și am plecat la Uluru ca să explorez latura mea magică. Nu aveam idee că voi lipsi din Europa atât de mult.

-Ca să-ți explorezi latura magică, așa cum zici, Șinca Veche ar fi fost un loc la fel de bun ca Uluru, dacă nu chiar mai bun. Poate n-ai fi avut ca mentor o Broască Țestoasă, dar sigur te-ar fi ajutat spiritele strămoșilor trecuți dincolo, pentru că Șinca e un portal între lumea văzută și cea nevăzută.

-Am citit câte ceva, dar pe atunci eram doar istoric, așa că n-am crezut o boabă din ceea ce citeam. Acum însă văd realitatea cu alți ochi. E adevărat măcar un pic din ce se zvonește?

-Nu știu ce zvonuri au ajuns la urechile tale, spuse Ulrich. N-ar fi mai bine să povestești ce știi?

-Nu mare lucru, pentru că în general istoricii nu cunosc mare lucru. Cronici de acum trei secole vorbesc de o ciudată efervescență religioasă în acel loc în jurul anului 1700, când s-au construit patru biserici din lemn la Șinca, iar una s-a săpat în roca moale a dealului Pleșul, de lângă sat. Cele din lemn s-au distrus, dar biserica de piatră e încă neatinsă, în ciuda vicisitudinilor timpului. Însă multă lume nu crede această datare, pentru că pe un perete al stâncii s-au găsit desenate simboluri stranii: steaua lui David, simbolul chinezesc pentru energiile Yin și Yang, de unde unii au dedus că ar fi vorba de un templu mult mai vechi, precreștin. Unii istorici cu mintea mai zglobie îi coboară originile în timp la sfârșitul comunei primitive, acum vreo șapte mii de ani și susțin că a fost un loc sacru al dacilor. La câteva sute de metri distanță de templu e un loc tare straniu, o esplanadă perfect rotundă, supraînălțată față de restul terenului, care ar fi putut să fie un amfiteatru precreștin.

-Da, și cetatea de la Rupea, cu originile ei incerte, pierdute în negura timpului, e la mică distanță de Șinca Veche, observă Ulrich. Oamenii poate cred în coincidențe, dar noi nu și căutăm fapte. Deci?

-Zvonurile circulă dar nimic n-a fost confirmat științific. Se vorbește inclusiv de centrul energetic al Daciei, de locul unde au fost ascunse cristalele energetice prin care atlanții comunicau cu civilizațiile extraterestre sau de locul în care ar fi fost îngropat tezaurul regelui dac Decebal, cel față de care tezaurul Troiei e o joacă de copil.

-Și tu ce crezi?

-Nimic. Nici măcar n-am văzut locul.

-Foarte rău, e momentul să remediezi această scăpare. Dacă oamenii au acolo revelații, tu, ca vrăjitoare...

-Bine, dacă vrei mergem împreună, de îndată ce scăpăm din laboratoarele lui Andreas Martin. A propos de asta, de ce crezi că ține Andreas aceste fotografii?

Ulrich întoarse pozele pe verso, dar spatele cartoanelor era gol.

-Nu știu, Ăsta-i un alt element pe care va trebui să-l cercetăm și mi-e teamă că povestea cu drogurile e cea mai nevinovată dintre îndeletnicirile individului. Eva, de ce e omul ăsta interesat de tine?

-Pentru că Hanelore face parte din organizația lui?

-Nu, cred că de Hanelore avea nevoie doar pentru a te atrage pe tine. Știu că nici o specie nu are mirosul atât de dezvoltat pe cât îl au vampirii, iar eu simt că aici miroase a magie din greu. Andreas Martin e un vrăjitor adevărat și face studii despre un loc care amplifică energiile venite din lumea imaterială. Ție ce-ți spune asta?

-Că vrea să-și sporească puterile, să devină nespus de puternic.

-Corect, Eva, dar din păcate puterea absolută corupe la modul absolut. Nici o creatură a universului, devenită excesiv de puternică, nu a gândit și nu a înfăptuit ceva bun.

-Atunci va trebui să-l oprim, spuse femeia hotărâtă. Dacă a fost în stare s-o ucidă pe Sonia doar pentru că ea era curioasă, mi-e clar cu ce fel de indivizi avem de-a face.

-Pozele sunt unele de duzină, așa încât le poți pune la loc, nu avem nevoie de ele ca să ajungem la Șinca Veche. Hai să facem ordine și să plecăm de aici, pentru că în curând va fi ziuă și forțele mele scad, iar eu va trebui să te duc în spate până la mașina ta. Pentru oricine întreabă, ți-ai petrecut noaptea la fratele și la cumnata ta. Hanelore poate confirma că te-a chemat, iar Karl precis nu s-a uitat la ceas ca să știe când v-ați despărțit. Nici tu, nici eu n-am fost aici, nu cunoaștem acest loc și n-avem nici o legătură cu gaura din perete.

-Și poliția? Nu-i spunem nimic?

-Noi ascundem de poliția umană existența făpturilor magice, iar Andreas Martin e vrăjitor. Va trebui să ne socotim singuri cu el.

-Dar suntem destul de puternici ca să o facem? Omul ăsta nu se dă în lături să folosească ucigași plătiți!

-Bun venit în lumea noastră, Eva. Vei vedea, e o lume în care toate jocurile se joacă numai pe viață și pe moarte.

-Minunat, n-am ce zice!

-...dar, dacă tot numeri avantajele lui Martin asupra noastră, pune la socoteală faptul că pe mine moartea nu mă mai sperie. E doar starea mea naturală, atâta tot.

-Bine, voi încerca să nu uit asta.

Cap. 8 O afacere de familie

-Dacă voiam să ajungem la Șinca Veche, ce naiba căutăm la Biertan? Și de ce nu l-am urmărit pe Andreas Martin, ca să știm ce are de gând și care va fi următorul lui pas? Și de ce mă aflu în Transilvania, când poate că viața fratelui meu Karl și a cumnată-mii sunt în primejdie?

Ulrich răspunse râzând:

-De la Biertan ne vom duce la Șinca, parcă ți-am mai explicat asta. Nu avem nevoie să știm planurile lui Andreas Martin dacă noi vom face prima mișcare, nu el. Nu uita, cine mută primul stabilește regulile jocului, iar noi exact cu asta ne ocupăm acum. Cât despre Karl și Hanelore, ei nu se află la Berlin, iar acolo unde e fratele tău în clipa asta, Martin n-are nici un interes să-l urmărească.

Eva se încruntă.

-Ulrich, tu îmi ascunzi ceva!

-Eu? Vampirul făcu o figură inocentă. Nu-ți ascund nimic, parcă îți spusesem deja că o existență infinită înseamnă infinite ocazii de a face bani. Sunt nespus de bogat, ca orice vampir care se respectă, atât că eu nu dau banii pe prostii cum ar fi castelele spectaculoase, ci mă mulțumesc cu casa mea de pe Cheile Nerei. Asta înseamnă că am la dispoziție un munte de bănet cu care să fac orice îmi trece prin cap, de exemplu să mituiesc sau să sponsorizez, zi-i cum vrei.

-Păi nu e chiar același lucru, o treabă e ilegală, cealaltă nu.

-Just! Așa că de astă dată am recurs la sponsorizare, mai precis am plătit un concurs organizat de revista pentru pescari pe care o citește fratele tău. Ca din întâmplare, Karl a câștigat concursul și acum se află la granița dintre Statele Unite și Canada, într-o excursie de două săptămâni, cu un set nou-nouț de undițe. Hanelore e cu el, ea trimite zilnic revistei impresii de vacanță, asta e regula jocului și se pare că-i face plăcere. Până la întoarcerea ta la Berlin ei vor fi ocupați și nici dacă ar vrea n-ar putea să-și bage nasul în lucrurile necurate care se petrec la „Clubul Vrăjitoarelor”.

-Splendid aranjament, dar fiind vorba de rudele mele, aș fi preferat să știu ce pui la cale.

-Las-o baltă, Eva, de cinci sute de ani sunt obișnuit să acționez fără să cer cuiva părerea și mi-ar fi foarte greu să-mi schimb obiceiurile așa, deodată. Tu mai bine deschide ochii și fii atentă la tot ce te înconjoară, pentru că în biserica asta se află lucruri interesante.

-Am mai fost aici și cunosc celebrul zăvor care închidea cândva camera tezaurului.

Din altar o ușă pe care nu puteai intra decât aplecându-te ducea în numita cameră a tezaurului, mică, fără ferestre și acum cu desăvârșire goală. Faimosul zăvor era la locul lui, expus admirației turiștilor, deși nu mai închidea nimic, pentru că ușa pe care fusese montat cu mai mult de cinci secole în urmă era tot timpul deschisă. Ulrich mângâie cu mâna zăvorul.

-îi țin minte perfect fiecare rotiță. A trebuit să vin noaptea aici ca să-l pot copia pentru îngâmfatul acela de jude din Rupea, care n-ar fi admis în ruptul capului ca altcineva să aibă ceva mai grozav decât el.

-Cum ai intrat în biserică?

-Așa cum intru și acum – pot deschide orice ușă, oricât de sofisticat ar fi sistemul care o închide – până și pe aceasta.

-Se spune că nimeni nu a putut vreodată să treacă de zăvorul de la Biertan, observă Eva.

-Adevărat, dacă asta se referă la oameni. Doar nu era să mă laud că eu am intrat clandestin.

-Deci nu mai erai om atunci... Nu ți-a fost teamă să pătrunzi într-o biserică? Se spune că vampirii iau foc în locurile sfințite.

-Se spune, da... Dar eu veneam de la Roma, unde m-am învârtit printre scrierile secrete păstrate la Vatican. Prima oară când am ajuns în cetatea papilor m-am temut, dar văzând corupția care domnea acolo, mi-am spus că un asemenea loc nu poate avea nimic sfânt, așa că mi-am făcut curaj și am intrat. Nu s-a întâmplat nimic rău și ăsta a fost primul mit despre vampiri pe care l-am spulberat. Au urmat multe altele...

-Și aici? Cum a fost atunci, noaptea, când ai intrat ca să vezi zăvorul?

-Aici chiar a fost interesant. Camera tezaurului era plină, pe o masă se găseau catastifele bisericii, iar sub masă lăzi înțesate cu aur și argint, covoare prețioase aduse de negustori din orient, mătăsuri rare și punguțe cu tămâie, care era mai scumpă decât aurul. Dar nu m-am lăsat ispitit – văzusem tezaurul papilor și știam ce înseamnă bogăția. Altceva mi-a atras atenția, un lucru care azi nu mai există și e păcat.

-Nici tezaurul nu mai există, observă cu justețe Eva.

-Tezaurul... lasă-mă cu el, cât timp va exista omenirea, mereu va găsi modalități să obțină aur. O operă de artă însă, odată ce a fost distrusă, e pierdută pentru totdeauna.

Ulrich își roti ochii prin mica încăpere, cu zidurile văruite într-un alb imaculat.

-Când am venit aici pentru prima oară, biserica aceasta era catolică și pereții fuseseră decorați cu fresce bogate.

-Oh, păcat...

-De asta te-am adus la Biertan. Ești vrăjitoare, Eva – folosește-ți darul! Închide ochii, atinge pereții și spune-mi dacă simți sau dacă vezi ceva. Eu nu am darul tău și tot ce mi-a rămas sunt doar amintirile.

Eva se apropie de perete și puse mâna, temătoare, pe zidul alb. Așa cum anticipase vampirul, degetele femeii emiseră mici scântei.

-Simt un fel de furnicături, parcă ar fi electricitate, mărturisi Eva.

-Era de așteptat. Acum închide ochii și spune-mi dacă în mintea ta se formează vreo imagine. Încearcă să nu întrerupi contactul cu peretele.

Vrăjitoarea rămase tăcută câteva clipe, apoi spuse:

-Acum văd clar – e o pictură în culori foarte vii, pe fondul unui cer albastru, de vară. Are o mulțime de personaje, desenate destul de realist, în schimb perspectiva lipsește cu desăvârșire. Nu-mi pot da seama care sunt personajele aflate în prim-plan și care în plan secund decât din faptul că unele sunt mai mari, altele mai mici. Poartă haine medievale și majoritatea par oameni simpli, de la țară.

-Ce reprezintă fresca?

-Scena învierii lui Isus, care e în centrul tabloului, cu o aureolă de un alb strălucitor în jurul capului. Mormântul Mântuitorului e figurat într-o grotă naturală, având trei deschideri spre cer, prin care

pătrund razele unui soare care luminează chipul lui Isus. Hei, dar ăsta e... e chiar locul din fotografiile lui Andreas Martin!

Surprinsă, Eva deschise ochii și își luă mâna de pe perete. Clipi des, orbită de albul strălucitor al zidului – acum acolo nu se afla nici o frescă, nici un desen, nimic.

-Ce naiba a fost asta, Ulrich? Oh, iartă-mă că înjur într-o biserică!

-Sunt exact persoana potrivită de la care să-ți ceri scuze, rânji vampirul. Ceea ce ai văzut a existat aici înainte ca biserica asta să treacă la cultul reformat. În jurul anului 1540 am mai putut contempla pictura pe perete și era exact așa cum ai descris-o tu. Apoi adepții noului cult au acoperit-o cu var, lăsând comunității catolice, mult împuținată numeric, un turn al fortificației exterioare pe care aceștia l-au transformat într-o capelă și unde pictura s-a păstrat până în ziua de astăzi. Culmea e că împărțeala s-a făcut prin bună învoială între cele două comunități, fără să se verse nici o picătură de sânge.

-Remarcabil, făcu Eva. Mai rar așa înțelegere!

-Bine, acum abandonează vrăjitoria și redevino istoric. Cum interpretezi ceea ce tocmai ai văzut?

-Păi, prima mea observație e că povestea cu săparea în piatră a bisericii rupestre de la Șinca Veche în jurul anului 1700 e doar un mit. Dacă ar fi fost așa, ea n-ar fi putut apărea într-o pictură cu două secole mai veche.

-Până aici e bine. Am fost pentru prima oară la Șinca înaintea anului 1500 și Templul Ursitelor era deja acolo. Mai mult, țăranii din zonă spuneau că s-a aflat dintotdeauna acolo, că ei știau peștera cu cele două altare din noaptea timpului.

-Am remarcat ciudățenia, zise Eva. Bisericile creștine nu au două altare unul lângă celălalt, marile catedrale gotice posedă altare

secundare, dedicate unor sfinți de mai mică importanță, dar aceste altare se află în navele laterale ale clădirii, niciodată în același loc cu altarul principal.

-Arhitectura religioasă nu e tocmai punctul meu forte, se scuză Ulrich. Explică-mi pe înțelesul meu de profan ce e cu povestea asta cu cele două altare.

-E indiciul cel mai clar că ne aflăm cu adevărat în fața unui templu antic, transformat ulterior în biserică. Romanii erau politeiști, în templele lor se găseau, unele lângă altele, altare închinate mai multor zei.

-Unii zic că templul ăla e acolo de șapte mii de ani, mormăi vampirul. Nici măcar eu nu știu ce să cred când aud de o asemenea perioadă de timp.

-Că e posibil să fie adevărat, Ulrich. Templul e de piatră și piatra nu poate fi datată cu carbon-14. Și dacă ar fi așa, de ce-l interesează subiectul pe Andreas Martin?

-Acum șapte mii de ani omenirea era în epoca bronzului, nu? Știința încă nu se născuse, oamenii interpretau lumea din jur numai călăuziți de magie. Într-un asemenea templu se desfășurau ritualuri magice, iar Martin este vrăjitor. Ca și tine, caută să recupereze ceva din magia străveche, adevărată și foarte puternică. Dacă n-ar fi decât asta și tot ar fi un motiv îndestulător ca să-l preocupe locul cu pricina.

-Dacă... îl îngână Eva. Dar mai e și altceva, nu?

Ulrich nu răspunse, dar ea insistă:

-Acum nu mai suntem o echipă? Echipele se sudează prin sinceritate, tu de ce încerci să-mi ascunzi adevărul?

-Nu vreau să te supăr, Eva. Și-apoi nu am dovezi, e doar o presupunere de-a mea.

-Orice ar fi, vorbește. Promit să nu mă supăr.

-Muritorii, spuse Ulrich, sunt excesiv de obsedați de valorile materiale. De ce produce Martin droguri? Ca să câștige mult, ușor și repede. Iar despre triburile care trăiau pe teritoriul vechii Dacii toți învățații antichității spuneau că erau fabulos de bogate.

-Martin caută o comoară? Dar arheologii folosesc de zeci de ani detectoare de metale și nu le-a scăpat nimic. E imposibil să se afle în zonă comori încă nedescoperite.

-Da, și la Rupea s-au folosit detectoarele de metale. Cu toate astea, eu însumi am îngropat în pădurea de la baza dealului cetății armele a cinci sute de turci asediatori, în anul 1544 și nimeni n-a găsit nimic, pentru că toți istoricii au studiat doar cetatea, în pădure nu s-a dus nimeni.

-Dar nu e nici o pădure în jurul cetății de la Rupea!

-Acum nu mai e, însă cu aproape cinci secole în urmă doar cetatea se afla pe un deal pleșuv, restul ținutului era acoperit cu păduri dese, care se întindeau până aproape de sat.

-Ai putea regăsi locul în care ai îngropat armele turcilor? Deși probabil rugina le-a corodat iremediabil, totuși sper să mai pot afla câte ceva.

Ulrich păru amuzat. Când vorbi, era vesel din cale-afară.

-Nu erau doar arme de fier acolo, Eva. Țin minte și acum teaca de argint a sabiei curbate a beiului, bătută în pietre prețioase. Era o operă de artă de toată frumusețea!

-Cum se face că ai îngropat armele acelea? Povestește-mi toată întâmplarea, te rog! Ador poveștile de demult!

Ieșiră din sala tezaurului și urcară scara în spirală, teribil de îngustă și de înclinată, care ducea în cor și la vechea orgă. Acolo se așezară pe băncile corului și Ulrich începu să explice:

-S-a întâmplat în iarna anului 1544, la mijloc de ianuarie, pe un ger cumplit. O trupă de vreo cinci sute de turci trecuse în toamna dinainte în Transilvania, în scop de jaf, dar frigul o surprinsese mai devreme decât se așteptau oamenii, iar apoi a început să ningă și zăpada a acoperit ținutul într-un strat neobișnuit de gros. Turcii nu aveau altă posibilitate de supraviețuire decât jaful și să ocupe o cetate, îndărătul zidurilor căreia să trăiască până în primăvară, atacând satele și furând animale și grâne. Era imposibil să traversezi munții în iarna aceea. Au încercat să asedieze Brașovul, dar fortificațiile puternice ale orașului și mercenarii angajați de negustorii înstăriți nu le-au lăsat nici o șansă, așa că după doar trei zile s-au lămurit cu ce forțe puternice aveau de-a face și au plecat. Au jefuit satele izolate și mici până au ajuns la Rupea, atrași de faima tezaurului bisericii, pe care își puseseră în cap să-l prade. Era după ce i-am făurit judelui zăvorul, o muncă migăloasă care mi-a luat destul timp, așa încât am decis că stătusem prea multă vreme la Rupea și am anunțat în cetate că voi pleca la Praga, să studiez alchimia. Și chiar asta voiam să fac, dar întâlnirea cu turcii m-a oprit. Îmi jurasem că nu mă voi mai amesteca în războaiele dintre creștini și necredincioși, pentru că și unii și alții ne tratau pe noi, vampirii, într-un mod îngrozitor.

-Iar voi erați blânzi ca niște mielușei și cu desăvârșire nevinovați, observă Eva cu sarcasm, dar Ulrich preferă s-o ignore și continuă:

-Turcii au dat foc satului de la poalele cetății, iar asta m-a supărat grozav, pentru că bieții săteni nu le făcuseră nici un rău. Ca să le dau o lecție, am pătruns noaptea în tabăra lor și le-am scos

tunul din funcțiune, iar ei se bazau foarte mult pe tunul acela. Cum nu mă pricepeam la armele de foc – nu mă pricep nici astăzi – n-am putut decât să-i strâmb țeava, ca să-l fac inutilizabil.

-Cu mâinile goale?întrebă Eva.

-Da, cu mâinile goale. Pentru noi e un mizilic.

O spusese firesc, fără să se laude. „Dumnezeule, deci e adevărat”, constată vrăjitoarea. „Tot ce se spune despre puterea băutorilor de sânge nu sunt simple fabulații”.

-Bun, ai scos din funcțiune tunul. Și-apoi?

-Apoi m-am furișat lângă focurile lor de tabără și am turnat în ele ulei de lavandă, șoptind incantația care provoacă oamenilor un somn de plumb. Lavanda i-a ajutat să se liniștească mai repede și după câteva minute toată tabăra dormea dusă. Am adunat armele oștenilor și le-am îngropat în pădure, iar praful de pușcă l-am împrăștiat în zăpadă ca să nu se mai poată aprinde. După care, mulțumit de isprava mea, am vrut să plec.

-Ai vrut, dar n-ai plecat, nu? Ce anume putea să te rețină?

-Un gând cu adevărat țicnit, recunoscu vampirul râzând. Dacă tot aveam de-a face cu cinci sute de inși complet lipsiți de voință, care dormeau ca niște saci de cartofi, i-am pus să-și dea în somn izmenele jos, le-am strâns și pe astea și le-am agățat de crengile cele mai înalte ale copacilor pădurii. Eu, dacă vreau, pot face salturi uriașe, pe când ei nu puteau. Știam că munca asta cu recuperatul hainelor le va lua o grămadă de timp, timp în care vor ajunge de râsul celor din cetate. Erau goi și neînarmați, deci eram sigur că le scosesem din cap ideea de a cuceri Rupea. Și într-adevăr, a doua zi au abandonat tabăra cu tun cu tot și au plecat spre sud, dar numai prin câmp deschis, ferindu-se de pădure ca de flăcările iadului. Pesemne în mintea lor încețoșată de povești medievale, copacii fuseseră aceia care le furaseră izmenele.

Evei îi dădură lacrimile de râs.

-Zău, Ulrich, ești fenomenal! Să împiedici un război șterpelind niște izmene, numai tu puteai fi atât de inventiv. Dar de aia eu tot vreau să-mi arăți locul în care ai îngropat armele turcilor, poate rezolv cu arheologii din Brașov să deschidem un șantier de săpături în zonă.

-Nu va fi cine știe cât de săpat, le-am adunat frumușel într-un singur loc. Însă noi parcă voiam să ajungem la Șinca Veche mai întâi și abia apoi la Rupea.

-Păi nu e mare distanță între localitățile astea, zise Eva cu nasul într-o hartă turistică. Le putem atinge pe ambele în aceeași zi.

-Dacă tu crezi... te previn, Șinca Veche e un loc magic și magia deformează timpul, eu cel puțin asta am învățat de la Magdalena Hirscher.

Coborâră din corul bisericii, părăsiră cele trei rânduri de fortificații și se îndreptară spre parcarea din centrul Biertanului, disproporționat de mare pentru micul sat, dar totuși mereu neîncăpătoare pentru mașinile și autocarele cu turiști. Acolo își lăsase și Eva limuzina închiriată din Brașov, unde își stabilise „centrul de operațiuni” la un hotel din orașul vechi.

---//---

Șinca Veche e doar un sat pe drumul dintre Brașov și Făgăraș și nu multă lume se oprește acolo. În schimb după ce au traversat satul, mașinile sunt parcate și oamenii se îndreaptă spre dealul Pleșul, urcând pe poteci înguste, pastorale, către Templul Ursitelor. Cei mai norocoși sau mai credincioși dintre ei aud la mică distanță

de templu cântece bisericești intonate de un cor de bărbați, deși nu mai sunt călugări la templu de aproape trei secole. Cei care au auzit corul spun că muzica venea de sus, iar cuvintele, deși foarte clar pronunțate, erau de neînțeles pentru omul modern și probabil fuseseră rostite într-un grai arhaic. Din timp în timp, ziarele mai publicau câte o întâmplare stranie petrecută în jurul templului, cea mai recentă fiind povestea unui bărbat care a întâlnit niște turiști neștiutori în zonă. Hotărât să le arate frumusețea locului, i-a condus prin peștera-biserică, luminând zidurile cu flacăra brichetei lui, până când tot gazul s-a consumat. La ieșirea din templu, omul a văzut ceva lucind în iarbă: o brichetă identică, având exact aceeași culoare cu a lui, plină. Bricheta nu fusese acolo la intrarea în biserică și nimeni altcineva nu se aflase în zonă în tot acest timp, în afara perechii de turiști, iar ei nu aveau și nu pierduseră nici o brichetă...

Eva îndepărtă ziarul cu „ultimele mistere de la Șinca Veche” (îl cumpărase în sat) și deveni atentă la drum. Se apropiau de dealul Pleșul, iar degetele mâinilor ei începură să scânteieze. Veniseră în zori, înainte ca hoarda de turiști să dea năvală, tocmai pentru că Ulrich se aștepta la fenomene stranii în prezența vrăjitoarei și voia să evite martorii umani. Eva se îndreptă hotărâtă spre templu, a cărui intrare fusese protejată de intemperii printr-o structură de scânduri, pe care ea o găsi oribilă.

-Sper să nu-i dau foc, murmură Eva la urechea vampirului. Ar fi cam neplăcut, nu?

-Gândește-te la altceva, îi susură el. De pildă la niște turci în fundul gol, cu izmenele agățate în vârful copacilor.

Eva pufni în râs și Ulrich oftă ușurat. Acum, că îi risipise concentrarea și îi mutase gândul de la misterele din templu, vrăjitoarea nu mai era periculoasă. Atât știau până și morții-vii (deși ei nu prea se bazau pe magie, ci pe forța lor fizică) – o vrajă nu reușea niciodată fără o bună doză de concentrare și de energie mentală.

Intrară în templu și găsiră lumânări lăsate de turiștii din ajun, acum stinse. Le aprinseră din nou, Ulrich cu o brichetă, Eva cu o incantație. Flăcările lumânărilor aprinse de ea se ridicară până în tavan. La lumina lor tremurătoare, care făcea ca umbre ciudate să danseze pe pereți, admirară straniile desene care împodobeau peștera: simbolul Yin și Yang, steaua lui David, profilul unui bărbat bărbos, cu părul lung...

-Cu adevărat ezoteric, spuse Ulrich vorbind în șoaptă. Mă tulbură!

Scoase din buznar scrisoarea lui Honterus, cea originală și indestructibilă și o puse pe unul din cele două altare. Eva își trecu mâinile peste hârtie, fără să o atingă, șoptind ceva într-un grai pe care vampirul nu-l înțelegea.

-În ce limbă ai vorbit?o întrebă el după ce ea termină incantația.

-Limba din Egiptul faraonilor, din Regatul de Mijloc, spuse Eva cu un aer firesc. Aia a fost patria magiei, orice vrăjitor care se respectă ar trebui să-i cunoască limba, nu să folosească latina sau greaca, două limbi în care multe din înțelesurile ascunse ale vechilor texte se pierd. Poftim, iată-ți scrisoarea!

Ulrich fluieră admirativ. Scrisul lui Honterus pălise și hârtia părea mai veche și mai fragilă decât fusese înainte. Pata de cerneală care îi acoperea numele era din nou vizibilă, iar pe un colț al scrisorii se vedeau urme de arsură și dâre de funingine.

-E a ta, îi spuse vampirul Evei. Ți-o dăruiesc, așa cum ți-am promis.

Dar în aceeași clipă mâna care ținea scrisoarea se retrase și Ulrich își apropie hârtia de ochi. Sub cerneala de cinci ori centenară se găseau câteva cuvinte scrise cu creionul. Era scrisul lui Honterus, care mizase pe vederea ascuțită a vampirului ca să-i transmită un

mesaj pe care numai el l-ar fi putut vedea. „Ferește-te de Hirscheri”, acesta era textul. Impasibil, Ulrich puse scrisoarea în mâna Evei.

-Ce este, ai văzut ceva interesant?

-Mi s-a părut doar. Uite-te și tu, nu e nimic suspect pe scrisoare.

Desigur că nu era. Nici o persoană cu sânge cald nu avea acuitatea vizuală necesară ca să observe scrisul cu creionul. Eva puse cu grijă scrisoarea într-o mapă de protecție. De afară se auziră două pocnete seci, nu prea puternice dar totuși clare în aerul neclintit al dimineții.

-Vin turiștii, spuse vrăjitoarea oftând.

-Poate că nu mă pricep la armele de foc, dar știu să deosebesc zgomotul făcut de un revolver cu amortizor.

-Ulrich, tu... vorbești serios?

Dar el n-o mai asculta. Se repezi spre ieșirea din templu unde, pe cărarea spre peșteră, Milan zăcea într-o baltă de sânge. Eva îl ajunse în scurtă vreme și încremeni văzând sângele împrăștiat pretutindeni. Nu știa cum e să fii vampir, însă își dădea seama cât de greu îi venea lui Ulrich să-și mențină autocontrolul.

-E mort?întrebă ea cu glas tremurător.

-Aproape. În locul lui Andreas Martin aș căuta să-mi tocmesc niște țintași mai buni.

-Ești sigur că el e de vină?

-Sună după o ambulanță și lasă vorba, i-o tăie scurt vampirul. Viața omului ăstuia depinde de viteza cu care acționăm.

Eva făcu ce i se ceruse, apoi însă își scoase din rucsac vechea carte cu paginile albe lăsată moștenire de strămoșii ei și o pungută de piele în care se găseau câteva pietricele roșii.

-Până vine ambulanța, fac și eu ce pot. Ține-mi cartea deschisă!

-La ce pagină?

-Nu contează, sunt albe toate.

Eva își rupse un fir din părul veșnic vâlvoi, își înmuie un deget în sângele care se găsea peste tot, apoi lăsă să-i cadă pe carte firul de păr și picătura de sânge. Pagina se umplu cu un scris mărunt, cu litere gotice.

-Ierburile nu le avem, va trebui să mă descurc doar cu incantația, bombăni medievalista în timp ce așeză pe pieptul rănitului pietricelele.

-Am eu câteva ierburi, dacă-mi spui ce cauți...

-Rostopască, citi Eva. Mușețel. Iarba-fiarelor.

-De iarba-fiarelor nu vei avea nevoie, se folosea pentru rănile cauzate de cuțite otrăvite. Celelalte sunt aici!

Vampirul îi întinse trei sticluțe mici, închise la culoare.

-De ce trei?

-Ulei de lavandă, ca să doarmă. Altfel, îți va fi greu să explici medicului de pe ambulanță cum de un om recent împușcat e vioi și are chef de vorbă.

-Corect. Însă tot am nevoie de ambulanță, eu niciodată n-am scos un glonț dintr-o rană.

Ulrich văzuse trupul lui Milan înaintea Evei și își dăduse seama de starea critică a acestuia: glonțul pătrunsese în partea stângă a pieptului, prea aproape de inimă ca să poată fi scos de cineva fără experiență. Sprijini capul rănitului și o lăsă pe vrăjitoare să se ocupe de restul – iar ea se ocupa al naibii de bine, de parcă fusese infirmieră o viață întreagă. Se mișca automat, cu gesturi de robot, dar se mișca exact atât cât era necesar și făcea exact ce era necesar, fără urmă de teamă sau de nesiguranță. „Magia cărții îi dă starea asta", gândi vampirul.

Eva reuși să oprească pierderea de sânge, iar cu pietrele roșii de la Uluru îi aduse înapoi rănitului o parte din energia pierdută. Milan deschise ochii, având o privire tulbure și cam confuză, dar apoi păru să-și dea seama unde se află și încercă să spună ceva.

-Nu acum, îl opri Eva, stropindu-i generos hainele cu ulei de lavandă, ca să-l facă să doarmă. Dar cum privirea lui Milan trăda panica, ea îi spuse lui Ulrich: de băiatul ăsta mă pot ocupa singură, mai bine du-te și vezi ce se întâmplă prin zonă. Ar fi al naibii de neplăcut să știm că un asasin se plimbă pe-aici după placul inimii și că, la o adică, ne-ar putea lua pe noi în vizor. De fapt, scuze, pe mine – cred că tu nu ai nici o treabă cu armele de foc.

-Ba da, rânji Ulrich, îmi place grozav să le strâmb țeava, numai așa, de-al dracului ce sunt.

Ambulanța îl duse pe Milan la un spital din Brașov, iar Eva declară poliției că nu cunoaște victima și nu văzuse atacatorul, ceea ce din punctul ei de vedere era adevărat. Ea doar venise să viziteze templul și pe când se afla în grotă auzise un zgomot ciudat, iar la ieșire găsise un bărbat întins pe jos, sângerând.

-Ați venit singură la Șinca, nu?vru să știe polițistul care îi punea întrebări.

-M-am întâlnit ieri cu un cunoscut, Uri Heller, pasionat și el de istorie, cu care am fost la Biertan, dar la Șinca n-a mai vrut să vină,

spuse Eva. Se gândea să-l protejeze astfel pe vampir, care părea să cunoască victima. Și-apoi Ulrich dispăruse din peisaj înainte de venirea poliției, lăsând-o singură. Naiba știe pe unde s-o fi ascuns!

-Locuiți în Brașov?întrebă omul de la poliție

-Nu, la Brașov stau la hotel. Dar cunosc bine orașul, pentru că am locuit un an de zile acolo.

-Cu ce ocazie?

-Lucram la restaurarea cetății de la Rupea. Meseria mea e de arheolog.

-Și acum de ce sunteți aici? Tot în interes profesional?

-Nu, sunt în vacanță, deși, ca istoric, locul ăsta mă fascinează. Dar de astă dată am venit la Șinca de capul meu, nu e nimic oficial.

După ce notară tot ceea ce ea spusese, polițiștii hotărâră s-o lase în pace. În fond, între ea și încercarea de crimă nu se putea stabili nici o legătură, iar Eva le dăduse adresa hotelului unde se cazase, în caz că mai aveau și alte întrebări.

-Să vă escortăm până la Brașov, doamnă?

-Nu, mulțumesc, mă descurc. Și-apoi aș mai sta prin zonă, am citit ceva despre un amfiteatru natural aflat în apropierea templului și m-aș duce să-l văd.

Un alt polițist îi spuse celui care tocmai vorbise cu ea:

-Am verificat amfiteatrul, nu se ascunde nimeni acolo. Dacă vrea să-l vadă, nu e nici un pericol.

-Te-ai uitat bine? Avem de-a face cu un asasin de meserie, într-un loc plin cu turiști! Ai găsit arma crimei?

-Nu, mai încolo nu sunt nici un fel de urme. Dar nu pot fi de acord cu tine, dacă ar fi fost de meserie n-ar fi ratat ținta.

-Ei, și tu! Doar suntem la Șinca Veche, dacă-i asculți pe săteni aici are loc în fiecare zi câte o minune.

Eva se îndreptă în direcția amfiteatrului, o structură mai înaltă decât zona din jur, inundată de iarbă și de arbuști. Îl găsi fără bătaie de cap, forma perfect circulară fiind vizibilă de la distanță. La drept vorbind acel amfiteatru n-o prea interesa, înainte de a-l vedea putea să jure că era o relicvă romană și prin urmare pentru ea nu avea secrete. Dar trebuia să justifice cumva dorința de a mai rămâne în Șinca, în speranța că Ulrich va răsări de undeva după plecarea polițiștilor. Păși către mijlocul amfiteatrului, strecurându-se printre copăceii care crescuseră de-a valma, blocându-i drumul. Întreaga structură avea un diametru de vreo douăzeci de metri și Eva răzbi cumva chiar până în punctul central. De îndată ce ajunse acolo, începu să se simtă ciudat: amețea din senin, o stare pe care nu o mai trăise niciodată înainte.

-La naiba, bombăni ea așezându-se în iarbă, apoi închise ochii.

Dintr-o dată, o mulțime de imagini îi invadară mintea – imagini aparent fără legătură unele cu altele, care se succedau ca o proiecție de diapozitive: arborele genealogic al Hirscherilor, personaje îmbrăcate în haine de epocă, pe care nu le mai văzuse niciodată, oameni fugind speriați prin ceea ce părea să fie o cetate medievală, plină de coridoare și uși tainice, secvențe de bătălie, un vrăjitor într-o robă lungă, neagră, brodată cu steluțe aurii, șoptind o incantație...

-Doamnă, vă simțiți bine?

Eva deschise ochii. Unul dintre polițiști stătea lânga ea, în picioare.

-Păi, nu prea grozav, recunoscu medievalista. Pesemne totuși m-a afectat imaginea omului rănit. Amețesc... de fapt totul s-ar rezolva dacă aș bea o cafea bună.

-Haideți cu mine, de când Șinca a devenit sat turistic, avem și cafenea pe-aici.

Eva se ridică. Înainte de a părăsi amfiteatrul, se opri și ascultă cu atenție.

-Auziți și dumneavoastră?

Polițistul ridică din umeri.

-Turiștii aud în zona asta tot soiul de cântări bisericești și de coruri de călugări, dar mie nu mi s-a întâmplat niciodată ceva de felul ăsta. Știți, probabil noi, localnicii, suntem atât de obișnuiți cu ciudățenia zonei încât nici nu o băgăm în seamă.

Eva nu mai zise nimic. Nu voia să-i mărturisească tânărului polițist că ea nu cântări bisericești auzise, ci zăngănit de arme și strigăte de agonie, ca și cum ar fi fost martora, peste timp, a sunetelor produse în cine știe ce bătălie uitată de istorie. Se bucură să se vadă instalată în cafenea, cu o ceașcă de cafea fierbinte în față și să lase în urmă locul acela misterios. După ce-și bău cafeaua, nu avu ce să facă, trebui să-și ia mașina și să plece la Brașov fără Ulrich, care efectiv se evaporase. „E vampir”, gândi Eva. „Se descurcă el, noaptea fuge mai repede decât o mașină de curse. Mă va găsi, dacă – și când – va avea nevoie de mine”. Părăsi Șinca Veche cu o urmă de regret – avea impresia că nu procedase chiar corect cu Ulrich – dar știa că nu putea face altfel. Peste o oră era la Brașov, întinsă pe pat în camera ei de hotel, rememorând cu ochii închiși ciudățeniile acelei zile.

---//---

Zadarnic îl căutară polițiștii pe omul care încercase să-l asasineze pe Milan – personajul dispăruse fără să lase urme, de parcă un vrăjitor ar fi rostit un hocus-pocus asupra lui. De fapt era chiar mai rău de atât, pentru că un vampir îl ținea de un cot, dirijându-i fiecare pas.

-Nu călca în noroi, idiotule! Pășește numai pe stâncă, așa nu vei putea fi găsit.

Cei doi își croiau cărarea printr-o zonă împădurită, presărată cu stânci izolate care ieșeau din pământ ca niște dinți de balaur. Însoțitorul asasinului îl îmbrâncea și-l împingea fără milă, făcându-l s-o ia pe unde voia el, în absența oricărui drum, oricât de neînsemnat ar fi fost. Omului evident că nu-i convenea lucrul acesta, dar îi era imposibil să scape, cu cotul vârât în menghina de oțel a degetelor însoțitorului, cu care nici el nu știa cum se pricopsise.

-Poliția te ia cu binișorul, eu n-am astfel de scrupule, zisese Ulrich.

-Dar bine, ce ți-am făcut?

-Mie? Nimic, dacă crezi că mi-ai putea face ceva n-ai idee peste ce belea ai dat. Dar l-ai împușcat pe Milan și treaba asta nu-mi place.

-E fratele tău? Ți-e rudă cumva, de îi iei apărarea?

-Nu mi-e rudă și nu-mi fac iluzii în privința lui, e tot atât de ticălos ca și tine. Nu mă interesează nici el, nu mă interesezi nici tu, să-ți fie clar. Dar vreau să aflu cine e individul care angajează neisprăviți ca tine și ca Milan și mai ales de ce o face. Vorbești, te scap de poliție. Taci sau spui prostii, ai încurcat-o!

-Poliția e peste tot, n-am scăpare. Dacă nu m-ai fi împiedicat să ajung în parcare, acum eram departe. Până venea poliția, aș fi putut pleca nestingherit.

-Ești prost, spuse Ulrich disprețuitor. Cu toată electronica de la bordul mașinilor, alea sunt ușor de urmărit. Poliția ți-ar fi luat urma, poți să fii sigur de asta.

-Parcă așa nu poate să-mi ia urma?

-Poate, dar nu va ști cum. Ei păzesc drumurile circulate, iar noi ne vom deplasa departe de orice șosea, cărare sau potecă de picior. Cu mine vei fi imposibil de prins, asta dacă te hotărești să vorbești și să-mi spui adevărul.

-De unde știi că nu te trag pe sfoară?

Vampirul rânji drăcește.

-Cei de teapa mea sunt greu de păcălit. Dacă ții la viața ta, eviți să fii nesincer cu mine. Și-apoi îi știu și pe Milan și pe Andreas Martin.

S-ar fi așteptat ca aceste nume să producă un efect oarecare asupra criminalului, dar fața omului nu exprima nimic, nici o surpriză.

-Nu știu despre ce vorbești. De Milan n-am auzit niciodată, iar Andreas Martin nu valorează nici cât o ceapă degerată.

-Milan era tipul pe care trebuia să-l omori.

-Nu mi se spune niciodată vreun nume. Tot ce primesc e un teanc de fotografii.

-Aha, bun. Ce ziceai de Andreas Martin?

-Că e un nimeni.

Fu rândul lui Ulrich să-și controleze cu strășnicie mimica feței, pentru a nu lăsa să-i scape nici un gest de surprindere.

-Nu el te-a angajat?

-Am eu mutră de fraier? Martin ăla e un zgârie-brânză, nu merită nici să ridici un deget pentru el. Are în cap numai prostii cu vrăjitoria, dar creier nici cât un copil de zece ani.

-Hm, eu știam că se ocupă cu drogurile și câștigă bani frumoși din afacere.

-Te pomenești că tu ești ăla care i-a găurit zidul depozitului, de știi ce învârte. N-am idee cu ce scule ai făcut-o, în orice caz bietul Martin a înnebunit de furie, iar când s-a pus și șeful cu gura pe el...

-Deci nu Martin conduce afacerea? Mai e altul deasupra lui?

-În povestea cu drogurile el e șeful, într-adevăr, numai că e destul de prost ca să nu sesizeze că e doar un pion pe tabla de șah. În Clubul Vrăjitoarelor, adevăratul șef își spune Hannes Merliner.

-Merliner, bombăni Ulrich. Asta vine de la Merlin, vrăjitorul, nu?

-Întocmai. Hannes i-a băgat lui Martin în cap că ar avea stofă de magician, ceea ce e doar un sfert de adevăr, însă Martin îl crede pentru că are chef să-l creadă. Prietena lui, Monika, joacă rolul de „mare preoteasă”. Dar singurul care știe ce vorbește în clubul ăla de nebuni e șeful meu.

-El te-a trimis să-l ucizi pe Milan?

-Da. Îl suspectează că a ciripit pe undeva și că din cauza asta ne-am ales cu gaura din zid. Martin nu are habar că trebuia să-i lichidez protejatul, de altfel nici pe mine nu mă prea știe, de aia am fost ales.

-Bine, dar absența lui Milan nu i-ar fi trezit suspiciuni?

-Hannes avea scenariul pregătit: omul lui Andreas Martin a ucis niște bosniaci în război, iar bosniacii sunt, se știe, un popor teribil de răzbunător.

-S-a gândit la tot domnul Hannes, spuse Ulrich apreciativ.

-Te cred. Nici o furnică nu trece prin iarbă fără ca el să știe. Doar la club stă în umbra lui Martin și face pe nevinovatul, dar oamenii ăia sunt incredibil de ușor de păcălit.

-De fapt, ce ascunde șeful tău? Adică stai, probabil nu ai nici o șansă să afli așa ceva...

Omul lăsă să-i treacă întrebarea pe lângă ureche și nu comentă în nici un fel. Rătăciră, discutând într-una, prin ținuturi tot mai muntoase, apropiindu-se încet de Brașov.

-Umblând pe jos vom ajunge într-o săptămână, cu toate ocolurile pe care le facem. De parcă n-ar exista autobuze!

-Autobuzele opresc în sate, acolo unde prezența nici unui om din afara așezării nu scapă neobservată. Nu avem nevoie de autobuze, la noapte vom fi în Brașov, spuse Ulrich cu o credință neabătută.

-Nu pot să-mi imaginez așa ceva, dar dacă tu zici...

Înserarea îi prinse pe o culme de deal, unde vampirul se oprise la umbra unui pom și se întinsese în iarbă, cu mâinile sub cap.

-Zău dacă pot să cred că vom fi în Brașov la noapte! Tu mai mult te odihnești decât mergi.

-Așa și trebuie. E o artă să știi să-ți economisești energia, spuse Ulrich amuzat. Privi ultimele raze ale soarelui stingându-se la

orizont, apoi își scotoci rucsacul, din care scoase un banal pahar de plastic roșu.

-Eu îmi voi lua cina. Din păcate stomacul tău nu ar suporta așa ceva, deci nu te ispitesc. Bănuiesc că ai la tine ceva de mâncare, nu?

-Aveam, fir-ar să fie, dar a rămas în mașina pe care am închiriat-o. Zace și acum în parcare la Șinca Veche.

-Acolo nu ne întoarcem, făcu vampirul hotărât. Promit să te las în Brașov la un fast-food deschis nonstop, ca să nu mori de foame.

-Dacă mă lași în gară va fi perfect, voi găsi ceva de mâncare, iar dimineața ar cam trebui să plec la București. Mâine după prânz am avionul de întoarcere la Berlin.

Ulrich zâmbi.

-Se pare că nu te mai îndoiești că te duc la Brașov în noaptea asta. Foarte bine, atunci e timpul să mă apuc de cină. Asta îmi va da energia necesară pentru ceea ce urmează.

Își trecu o mână peste paharul de plastic, care se transformă într-o cupă de aur bătută cu nestemate incredibile. Cupa era plină cu un lichid care semăna oarecum cu bulionul de roșii, atât că avea o nuanță mai închisă, stacojie. Omului care era cu el îi căzu fața.

-Asta cum ai mai făcut-o? Șeful meu e un magician de prima mână, dar nici pe el nu l-am văzut făcând așa ceva.

-Nu e meritul meu. Pocalul cu nestemate l-am primit de la cel mai mare vrăjitor care a trăit pe pământ vreodată, adevăratul Merlin.

-Drace! Ăla cu Arthur și masa rotundă?

-Da.

-Nu e posibil! Dacă nu-i un personaj de ficțiune, atunci a trăit cu peste o mie de ani în urmă.

-A trăit atunci, însă mai trăiește și acum. Merlin este nemuritor, ca toți vrăjitorii cu adevărat mari.

Ulrich goli dintr-o înghițitură conținutul cupei și se linse pe buze.

-A fost delicios.

-Ce bei acolo? Vin roșu? Bulion?

-Sânge de om, răspunse vampirul impasibil. Dar nu te îngrijora, n-am obiceiul să atac oamenii din senin. Bineînțeles, cei care sunt nesinceri cu mine se exceptează de la această regulă.

Își flutură mâna în direcția pocalului de aur, care redeveni un pahar de plastic. Îl luă și-l aruncă nepăsător în rucsac, apoi vorbi calm omului de lângă el, care era din ce în ce mai înmărmurit.

-Așa, acum uite ce vom face: iei în spinare rucsacul meu – să nu te sperii, e ușor – după care mi te sui în cârcă și mă iei de gât cu mâinile, ca să nu cazi. Dacă ți-e teamă, închizi ochii, da?

Ce putea omul, uimit și speriat, să facă? Execută ordinul primit, cu mișcări temătoare. Ulrich era mai scund și mult mai firav decât el, iar ideea de a i se sui în spinare părea nebunească.

-Închide ochii, am spus, repetă vampirul. Poate ești vitezoman, însă în mod sigur vei trage o sperietură zdravănă când vei vedea ce te așteaptă.

Omul miji ochii. Să-i închidă de tot în prezența unui individ care delirează despre vampiri și magicieni nemuritori, ar fi fost o prostie greu de catalogat. Simți că Ulrich începe să se miște și se miră că poate căra în spinare un ins mai solid decât el. Apoi însă formele și

culorile lucrurilor din jur se contopiră într-un caleidoscop amețitor și tot ce îi rămase din lumea înconjurătoare fu doar senzația de viteză, o viteză niciodată resimțită mai înainte de o ființă umană. Timpul părea suspendat undeva în urmă, își pierduse semnificația și însăși noțiunea de timp avea în ea ceva caraghios. Dealuri, munți și sate, păduri și locuri despădurite treceau pe lângă ei ca niște păreri, ruine de cetăți și biserici fantomatice apăreau și dispăreau în fracțiuni de secundă.Până omul se dezmetici, Ulrich îl scutură din spinare.

-Poftim, suntem la intrarea în Brașov, de aici mai mergi și pe picioarele tale, că n-am de gând să apar cu tine în cârcă, s-ar uita lumea la noi ca la urs. Te duc la gara centrală, așa cum ți-am promis și acolo ne despărțim, tu pleci la București, eu la spital, să dau de Milan și să mă asigur că nu a ciripit.

-Incredibil ce cursă infernală a fost asta, zise omul. Dacă eu abia îmi trag sufletul, nici nu îndrăznesc să te întreb tu cum de mai poți răsufla.

-Eu n-am nevoie de aer. Ăsta e unul din secretele alergatului rapid.

-Chiar nu respiri? Deloc?

-Deloc. Trag aer în piept numai ca să analizez mirosurile din jurul meu, dar nu am nevoie de el. Cât despre suflet, las-o baltă. Nu știu ce adunătură de popi țicniți a stabilit, nu am idee pe baza căror dovezi, că noi nu avem suflet.

-Și... e așa?

-Aș vrea eu – unele lucruri ar deveni mult mai simple. Dar cred că mai puțin suflet decât mine au „meseriașii” din tagma ta. Cei ca mine ucid doar de sete, întocmai ca animalele sălbatice. Dar nimeni dintre ai mei n-ar ucide pentru bani și cred că ăsta e cel mai dezonorant lucru pe care ar putea să-l facă cineva.

-Pentru mine e doar o profesie bănoasă, recunoscu ucigașul. Îmi spun mereu că cine își permite să plătească tarifele mele, are motive temeinice să o facă. Sunt asemenea unui călău, nu eu pronunț sentința, doar o execut.

-În felul acesta conștiința ta se simte liniștită?

-Da, foarte liniștită.

-Asta te privește doar pe tine, dar să știi că în Brașovul medieval călăul avea o casă în afara zidurilor orașului și nu era primit niciodată în cetate. I se deschideau porțile doar dacă avea loc o execuție, iar lângă locuința lui se afla groapa de gunoi a urbei, în care se aruncau toate murdăriile, de la animale moarte la trupurile celor executați și la deșeuri din cele mai diverse. Din groapa aia, mai ales vara, se ridicau miasme îngrozitoare. Ți-ar fi plăcut să trăiești în asemenea condiții, în disprețul tuturor?

-Nici un călău n-a murit de foame, niciodată, răspunse omul.

-Aici ai dreptate. Unul a fost chiar ucis de propriul ginere, care voia să-i ia meseria. O asemenea activitate, considerată degradantă, se lăsa moștenire în cele mai de jos familii ale orașului.

-Da, dar aveau bani, repetă omul cu încăpățânare.

-Fiecare cu părerea lui. În vremea aceea însă, bunul renume conta cel puțin la fel de mult ca și banii.

Spunând acestea, Ulrich se îndepărtă cu un pas de cel pe care-l cărase în spinare, ca și cum acesta ar fi suferit de vreo boală contagioasă. Încerca să devină un om al zilelor noastre, numai că uneori nu reușea și pace: învățase, cu secole în urmă, că oamenii care și-au pierdut bunul renume sunt nefrecventabili și încă mai aplica cele învățate.

Până la gară merseră în liniște. Asasinul tocmit de Hannes Merliner nu cunoștea orașul și la fiecare colț de stradă Ulrich trebuia să-l îndrume încotro s-o ia. „Aș putea să-l duc direct la poliție”, gândi vampirul. „Dar i-am promis că-l scap. Deși... chiar merită?” Înainte de a se despărți, întrebă totuși:

-Cu revolverul ce vei face? Doar nu-l poți lua cu tine în avion...

-Nu, nici vorbă. Îl trimit prin poștă la Berlin și scriu pe colet că este o armă de jucărie. Am mai făcut asta, fără să dau vreodată de necaz.

-Hm, ești un adevărat profesionist. Ar trebui să mă despart de tine spunându-ți că mă simt onorat că te-am întâlnit, dar nici măcar eu nu pot să mint în halul ăsta. Sper să nu ne mai vedem niciodată – de fapt nici numele nu ți l-am cerut, pentru că nu doresc să-mi încarc memoria cu minciunile unei pramatii.

-Vrei să-ți rămân dator pentru că m-ai scăpat de poliție, dar în meseria noastră datoriile se plătesc cu revolverul, zise omul enervat de aerul de superioritate și dispreț al lui Ulrich.

-Încearcă să mă împuști, vei avea surpriza vieții tale!

Blondul se răsuci pe călcâie, hotărât să-l lase pe individ în fața gării, să se descurce cum va putea. Se îndepărtă fără o vorbă, când auzi că celălalt îl strigă:

-Hei, domnule! Întoarce-te, mai am o vorbă să-ți spun.

-Da?

-Să nu crezi că sunt cel mai mare ticălos de pe fața pământului. Șeful meu este, cel care se dă drept Hannnes Merliner. Dar eu i-am auzit odată numele adevărat, îl cheamă Hirscher... Lukas Hirscher.

Ulrich rămase pironit locului, dar apoi se îndepărtă iute, ca celălalt să nu-și dea seama ce efect a avut auzul numelui asupra lui. Porni să găsească spitalul în care fusese internat Milan, iar pe drum cugeta: „Lukas Hirscher... nu poate fi acel Lukas Hirscher, a murit în anul 1541 și sigur nu a fost vampir, vrăjitor sau vreo altă ființă paranormală. În afară de Karl, Eva mai are și alte rude, despre care nu mi-a vorbit? Dar poate că nici nu e rudă cu Eva? Sau este? O rudă care vrea s-o scape pe ea de urmărirea enervantă a lui Milan? Nu, nu se potrivește. Dacă ar fi fost asta, mai simplu era să-l oblige pe Andreas Martin să-l retragă pe Milan. Dar de ce o urmărește Milan pe Eva? Și știe că amicul lui de răutăți e un Hirscher, sau îl cunoaște doar ca pe domnul Merliner?”

Toate aceste întrebări i se învârteau în cap când găsi locul unde era internat Milan. Odată ce un vampir a simțit mirosul sângelui unui om, îl va găsi oriunde pe fața pământului, iar Ulrich simțise mirosul sângelui lui Milan mai mult decât ar fi dorit. Fu un fleac să pătrundă în spital, să îmbrace un halat alb și să pretindă că e un nou infirmier aflat în schimbul de noapte. Când ajunse lângă Milan, care dormea singur într-o rezervă, îl trezi, îl hipnotiză și-i sugeră că fusese atacat de un bosniac dornic de răzbunare, fratele unuia din cei pe care el îi ucisese cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, în război. Scenariul compus de acel Merliner alias Hirscher i se păru bun pentru urechile poliției, pentru că scotea din ecuație lumea vrăjitorilor. În zori, mulțumit de ceea ce făcuse, Ulrich plecă să se odihnească după o zi lungă.

Cap. 9 Bucata de papirus

Pentru a treia zi consecutiv, Eva ședea în fața templului de la Șinca Veche, așteptându-l pe Ulrich. Spre deosebire de zilele trecute, de astă dată măcar nu vedea polițiști pretutindeni în jurul ei. Așteptă vreo oră, cu ochii întredeschiși, părând că se roagă sau meditează, ceea ce nu era departe de adevăr: se gândea mereu la

imaginile de bătălie pe care le „văzuse” în amfiteatru și care îi apăreau, iar și iar, de câte ori închidea ochii. Scenele de război și sânge o afectaseră atât de mult încât, chiar și atunci când pretindea că meditează, lăsa să-i scape câte o privire printre gene, ca omului care, cu ochii închiși, se teme de întuneric. De astă dată, întrezări o umbră neagră postându-se în fața ei, care îi întrerupse șirul gândurilor. Ridică ochii și tresări.

-Salut, Ulrich, credeam că nu te mai văd. Scuză-mă că am plecat de aici acum câteva zile fără să te aștept, dar poliția devenise exagerat de curioasă și n-am vrut să risc nimic.

-Foarte bine, spuse rece vampirul. Acum cred că nu te mai sâcâie, Milan a recunoscut că a fost atacat de fratele unui bosniac pe care l-a ucis în război.

Eva sesiză imediat tonul indiferent al vocii și aerul bosumflat al vampirului. Încercă să ignore evidența și continuă conversația pe un ton care se voia vesel, dar nu reușea să fie.

-Deci te-ai întors ca să-mi arăți unde ai îngropat armele turcilor care au atacat Rupea? Mulțumesc anticipat!

-Lasă mulțumirile, nu le merit. Ești vrăjitoare, vei fi în stare să găsești singură locul. Cred că m-am amestecat destul în treburile tale, e vremea să mă întorc la casa mea.

-Ulrich, ce te-a supărat? Îmi dau seama că e ceva ce nu-ți convine, dar atât timp cât te ferești de mine... Suntem amândoi creaturi magice, amândoi trebuie să ascundem magia de ochii muritorilor... și atunci? De unde această răceală? Nu mai suntem de aceeași parte a baricadei?

-Se pare că nu, răspunse vampirul fără nici o intonație în glas. Am venit să văd că ești bine și nu te-a rănit nimeni, am văzut, acum plec.

Se răsuci pe călcâie și o luă vijelios în josul dealului – puțini oameni l-ar fi putut urmări, la pașii mari și iuți pe care îi făcea. Și totuși, la un cot al drumului, Eva îi apăru dinainte. Ținea în mâini vechea carte ponosită, cu filele albe, moștenită de Hirscheri din generație în generație.

-Cum naiba ai făcut asta?bombăni Ulrich.

-Sunt vrăjitoare, parcă așa ai zis.

-Hm, da, văd. Tocmai ce ai descoperit acest lucru și deja te apuci de magia avansată. Vrei să te cred?

-Sângele Magdalenei Hirscher curge prin venele mele. Sunt o Hirscher, Ulrich, deși nici eu nu știu cu adevărat ce înseamnă să fii o Hirscher.

-Se pare că Honterus știa cel mai bine, din moment ce mi-a scris să mă feresc de Hirscheri. Același sfat l-am primit de la individul care a încercat să-l asasineze pe Milan. Mi-ar fi cam greu să înghit teoria pe care mi-o servești, că ești o vrăjitoare începătoare cu totul inocentă, când primesc astfel de avertismente.

Eva rămase fără grai. Pe chipul ei se zugrăvi expresia unei surprize nemărginite.

-Măcar știu ce te-a întos împotriva mea, spuse ea într-un târziu: niște povești medievale debitate acum cinci secole. De ce mă așteptam oare să nu pleci urechea la astfel de inepții?

-Individul care a încercat să-l suprime pe Milan era cât se poate de modern și sigur n-a vrut să-mi servească „povești medievale”, dar și el a spus același lucru: ferește-te de Hirscheri. Mă acuzi că nu aș fi sincer față de tine, dar tu, Eva, ce tăinuiești?

Din ochii femeii țâșniră două lacrimi, pe care și le șterse cu mâneca tricoului.

-Bine, am înțeles, nici aici nu sunt binevenită, în fosta patrie a strămoșilor mei, cum nu sunt binevenită nici la Berlin. Te comporți ca fratele meu și ca Hanelore, care mă condamnă pentru ceva ce n-am vrut să fiu. Nu-mi rămâne decât să mă întorc la Uluru, în Australia, măcar acolo „primitivii” ăia nu consideră o rușine să fii vrăjitor. Poate că de la ei voi învăța ce înseamnă să fii o Hirscher.

Ulrich o privi tulburat. Oricât ar fi fost de vampir, îi displăcea profund să facă o femeie să plângă. În mentalitatea lui era mult mai normal să tortureze un bărbat, decât să smulgă până și o singură lacrimă unei femei. O luă pe Eva pe după umăr și începu să se plimbe cu ea, îndreptându-se în direcția în care se găsea „amfiteatrul”. Eva ezită.

-Mi-e frică de locul acela!

-De ce?

-Pentru că văd niște lucruri... nu știu cum să descriu fenomenul, dar pur și simplu m-am așezat în mijlocul cercului de pământ, am închis ochii și mintea mea s-a umplut de scene cumplite de bătălie. Am văzut râuri de sânge, oameni hăcuiți cu săbiile, făcuți terci de buzdugane și străpunși de mii de săgeți. Sunt istoric și știu că astfel de fapte s-au petrecut timp de mii de ani, dar una e să citești despre ele, alta e să le vezi aevea.

-Dar, chiar și așa, tot vrei să-ți arăt locul unde am îngropat armele turcilor...

-Acum nu mai sunt atât de sigură că vreau asta. Deși, ca istoric, ar trebui să nu-mi pese de viziuni și să-mi văd de treabă.

-Numai că viziunile te-au ajutat să descoperi suta aceea de tezaure asociate cu numele tău, care te-au făcut celebră. Eva, de când te știi, nu de ieri, de alaltăieri, ai trăit la granița dintre lumea oamenilor și lumea noastră, a celorlalți... lumea magică. Ce te-a speriat acum, din senin?

-Nu știu, totul. Sunt arheolog de patruzeci de ani, dar până a nu mă ocupa de restaurarea cetății de la Rupea, încă nu mi s-au postat bărbați străini sub geamurile apartamentului, cu scopul de a-mi urmări fiecare mișcare. Încă nu s-a întâmplat ca Hanelore să frecventeze un club de vrăjitoare, iar casa vecinei ei, Sonia, să sară în aer. Și încă n-am fost spionată de un individ care să incaseze din cauza mea un glonț în apropierea inimii.

-Acum pricep ce te supără, spuse Ulrich calm. Când am devenit vampir am avut aceleași remușcări, gândindu-mă că am ajuns să fiu un ucigaș îngrozitor. Nu te acuza degeaba pentru soarta lui Milan, nu tu ești de vină și de altfel individul va scăpa cu viață. Dacă vrei să-ți relatez povestea completă, ticălosul care avea ca misiune înlăturarea lui Milan mi-a spus că Lukas Hirscher l-a plătit să facă asta, acest Lukas frecventând „clubul vrăjitoarelor" sub numele de Hannes Merliner.

-Lukas Hirscher a murit în 1541 la Brașov și a fost înmormântat la biserica Sfintei Maria, cu toate onorurile cuvenite unui fost jude regal și patrician al orașului, spuse Eva. Mi-au parvenit relatările scrise ale acestui episod și pot să bag mâna în foc că Lukas e mort, nu a devenit unul ca tine și nu bântuie în lumea oamenilor.

Ulrich nu spuse o vorbă, doar se opri, se așeză în iarbă și-și adânci fruntea în palme. Cum nu respira, părea o statuie – un fel de „gânditor" mai mare și nu atât de schematizat, dar în esență avea exact aceeași postură, de om dus pe gânduri, care a dat de o problemă aflată mai presus de puterea lui de înțelegere. Eva se așeză și ea și-i cuprinse umărul cu brațele.

-Crede-mă că-ți spun adevărul! N-am povestit nimănui până acum că m-am simțit urmărită, nici măcar fratelui meu și cu atât mai puțin poliției. Dar nu delirez. Uite!

Îi întinse telefonul ei, pe ecranul căruia se zărea o fotografie făcuta noaptea, de sus, unui individ care stătea sub un felinar și se

uita spre fereastra de unde fusese făcută fotografia. Ulrich privi doar o fracțiune de secundă, dar recunoscu imediat personajul.

-Ăsta e tipul care zici că te-a spionat?

-Da. Îl cunoști?

-E cel care a încercat să-l împuște pe Milan. L-am făcut scăpat de poliție cu condiția să-mi spună adevărul, iar el mi-a pomenit numele lui Lukas Hirscher. Eva, ai cumva un arbore genealogic al familiei tale?

-Bineînțeles, spuse ea indignată. Fac cercetări legate de subiect de când eram studentă și zău că nu mi-a fost simplu, dar am reușit să ajung cu investigațiile în jurul anului 1300, în Saxonia. Desenul tronează și acum pe un perete al apartamentului meu de la Berlin.

-Ai și o fotografie a obiectului?

-Stai să caut. Uite!

Încă odată, Eva îi întinse vampirului telefonul ei. Ulrich privi cu atenție.

-Sper că nu consideri asta realizarea cea mai importantă a vieții tale.

-La drept vorbind, mă mândresc cu cât de mult am reușit să descâlcesc firele trecutului, recunoscu vrăjitoarea. Dar de ce întrebi?

-Pentru că ce ai desenat tu aici este un fals. Eva, ai trăit într-o iluzie întreaga ta viață – arborele tău genealogic este un fals!

-Am cercetat toate sursele istorice cu cea mai mare seriozitate!

-Da, dar ai produs o schemă valabilă pentru oameni, nu pentru vrăjitori. Ți-am mai spus că Magdalena călătorea în timp.

-Așa, și?

-Și tu ai figurat în schemă numai copiii pe care i-a avut ea cu Karl, fratele judelui regal, în secolul al XVI-lea. Dar Magdalena trebuie să fi avut copii și în alte epoci istorice – asta explică de ce sângele magic nu și-a diminuat puterea în familia ta. Magdalena putea să fie străbunica ta, bunica ta sau chiar mama ta. Acum pricepi?

-Nu avea cum, Ulrich! Am stabilit doar că Magdalena a murit de tânără, la vreo treizeci de ani, în timp ce mama, bunica sau străbunica au fost femei longevive.

-Asta nu exclude prezența ei în viața familiei în epoci în care ea ar fi trebuit să fie moartă demult. Eva, o țin minte și acum cu exactitate, după cinci sute de ani: cosițe blonde, ochi albaștri, o față ca cea a unei păpuși din cel mai fin porțelan, buze ca cireșele. Era vioaie, educată, spirituală și oamenii se înghesuiau în jurul ei, inclusiv cei foarte învățați, așa cum a fost Honterus. În timp ce se ocupa cu cele mai variate lucruri, din senin chipul ei devenea rigid și privirea absentă, un episod care putea să dureze câteva clipe sau câteva ore. Pe atunci nu am înțeles ce se petrecea, dar acum știu – Magdalena își abandona trupul și călătorea în alt timp, luând înfățișarea altor femei din familie. Făcea asta ca să transmită cât mai multă magie generațiilor următoare – în cazul vostru, înjumătățirea abilităților magice cu fiecare generație care a trecut nu se aplică, pentru că cea care a adus sângele magic membrilor clanului a rămas mereu prezentă printre voi. Unii dintre copiii Hirscher nu aparțin de fapt mamelor lor, ci sunt copiii Magdalenei.

Eva cugetă un timp, apoi vorbi rar, dusă pe gânduri:

-Nu neg existența călătoriei în timp, observ doar că pentru a avea urmași direcți în alte epoci istorice decât cea în care a trăit, Magdalena trebuia să călătorească nu doar cu spiritul, ci și cu corpul ei fizic. Este posibil așa ceva?

-Am surprins-o odată, într-o zi de primăvară timpurie, șezând pe un scaun în fața geamului deschis. Afară se încălzise brusc și oamenii au deschis larg ferestrele caselor, pentru că înăuntru era mult mai frig decât afară. Magdalena purta o rochie groasă, din catifea cu mânecile tivite cu blană și avea la gât un șirag de perle. A intrat iarăși în starea ei ciudată și cu toate că o vedeam clar, am remarcat un lucru straniu: pe dușumea se proiecta umbra scaunului ei, atât că scaunul era gol! Pe ea o zăream, dar trupul ei nu făcea nici o umbră, razele soarelui treceau prin el ca și cum nu ar fi fost acolo. Mai târziu am plecat la Praga, unde am lucrat decenii la rând cu un vrăjitor și alchimist de la curtea lui Rudolf al II-lea, regele ahtiat după paranormal. Vrăjitorul acesta mi-a spus că poți recunoaște până și cea mai avansată magie dacă te uiți cu atenție, pentru că vei găsi întotdeauna un element – cel puțin unul – care sfidează logica și bunul simț comun. În cazul Magdalenei, elementul acesta a fost absența umbrei – el arăta clar că trupul pe care îl vedeam șezând pe scaun era o iluzie optică abil creată, dar nu mai mult decât o iluzie.

-Bine, până aici am înțeles. Însă care era motivația Magdalenei, ce o determina să procedeze astfel?

-Pot bănui doar că la început a fost curiozitatea de a ști ce urma să se întâmple în familie după moartea ei. Apoi a intervenit beția puterii și încearcă să n-o judeci pentru asta: ea era creierul din spatele alianțelor politice care au asigurat pacea și bunăstarea Brașovului, dar nimeni nu știa acest lucru. Bărbatul ei, Karl, a iubit-o și a protejat-o cât s-a priceput, dar alți Hirscheri n-au fost tot atât de binevoitori cu talentele ei și s-au găsit destui oameni, chiar din familie, care să-i facă viața iad. Gândește-te că i-au fost luați aproape toți copiii, n-a avut parte de bucuria de a-i vedea crescând.

-Pe atunci mortalitatea infantilă era...

-Nu mă lua cu poveștile, Eva! Magdalena dispunea de leacuri mult peste epoca ei și copiii pe care i-a născut au trăit. Dar aveau o asemenea încărcătură de sânge magic, încât trebuiau crescuți

departe de lumea oamenilor. Unii au fost dați spre adopție, alții au intrat la mănăstiri, alții au luat calea codrilor și s-au sălbăticit. În vremurile acelea s-a spus și că ea a pierdut câteva sarcini, dar asta nu era ceva de mirare, toate femeile pe atunci pățeau la fel. Atât că în cazul Magdalenei nu a existat nici o înmormântare de prunc, ceea ce nu poate însemna decât că toți copiii ei au rămas în viață până la maturitate. Nu cred că i-a fost prea greu să asmută acești copii nedreptățiți împotriva ramurii oficiale a familiei – în fond, le era refuzată moștenirea Hirscherilor, averea și bunul renume. Au primit în schimb moștenirea cealaltă, ascunsă cu grijă, tăinuită ca o boală rușinoasă și nu prețuită ca un lucru demn de laudă: magia.

Nu pot decât să presupun că, încă de acum cinci sute de ani, cineva din ramura izgonită a familiei vă ținea sub observație pe voi, Hirscherii acceptați de restul clanului. Poate că în mâinile voastre se află un vechi document de familie căruia nici măcar nu-i cunoașteți valoarea, dar pe care ceilalți îl doresc. Sau poate e altceva, un obiect cu puteri misterioase. Orice ar fi, pregătește-te să trăiești mereu cu o umbră în urma ta – de altfel așa ai trăit și până acum, doar că nu ți-ai dat seama. Găsirea scrisorii lui Honterus ți-a deschis ochii asupra moștenirii tale, dar cunoașterea a venit mereu la pachet cu necazurile. Nu mai poți da înapoi, Eva – într-o ramură a familiei alcătuită din oameni normali, așa ca fratele și cumnata ta, tu ești excepția cu sânge magic. Ca să oprești ramura cu puteri paranormale a familie să declanșeze haosul, trebuie să afli cine sunt, ce vor și ce caută acești vrăjitori. Știu că nu e simplu deloc, dar ești singura făptură care poate face asta, așa că dă-ți osteneala!

Eva nu-și ascunse tulburarea. Se oprise locului din plimbare și-și lăsa greutatea corpului de pe un picior pe celălalt cu un aer nedumerit.

-Ce ai de gând să faci?o întrebă Ulrich. Tot mai vrei să ne întoarcem la Rupea și să căutăm armele pe care le-am îngropat acum o jumătate de mileniu?

Ea îl privi îngândurată și răspunse întrebării cu o altă întrebare:

-Ai cunoscut-o pe Magdalena? Unde a trăit? A călătorit mult sau era o sedentară? În ce loc și-a petrecut cea mai mare parte din timp?

-Pe vremea aceea femeile se deplasau puțin și își duceau viața în jurul căminului. Chiar dacă era ciudată în multe alte privințe, Magdalena încerca să nu șocheze prin comportament, așa că a fost o casnică, asemenea tuturor femeilor epocii. E drept că avea metodele ei de a călători, numai că aceste metode scăpau cu totul înțelegerii omenești. Cea mai mare parte din timp și-a petrecut-o în casa izolată din pădure a soțului ei, care se găsea cam unde e acum Poiana Brașov. Mai avea o mătușă la Rupea, pe care o vizita uneori și într-o vreme au circulat povești că ar fi fost văzută la Șinca și la Brașov în același timp.

-Șinca, Rupea, Brașov, repetă Eva. E clar deci că trebuie să rămânem în zonă, iar ca un arheolog să-și justifice existența într-un anumit loc, trebuie neapărat să sape după ceva. Arată-mi locul în care ai îngropat armele turcilor și voi aranja cu conducerea muzeului din Brașov să deschidem un șantier acolo, după care mă ocup să tragem de timp atât cât va fi nevoie și în vremea asta să ne putem desfășura propriile investigații.

-Planul tău sună bine. Dar, dacă tot suntem la Șinca Veche, nu te pasionează să vezi ce e cu amfiteatrul ăla despre care oamenii susțin că e o formațiune naturală?

-Da' de unde naturală, pufni Eva. Construcție antică scrie pe terenul acela, sau dacă nu, eu sunt bucătăreasă, nu istoric. Dar mi-e teamă să merg să văd locul, simt acolo o energie care pentru mine este malefică. E ceva care mă tulbură – scene de bătălie, moarte și distrugere mi se derulează în fața ochilor când ajung în acel loc.

-Tocmai de aceea nu ai voie să lași locul necercetat. Lucrurile de care ne temem dobândesc puteri asupra noastră și ne blochează

propria noastră energie, așa că...

-Bine, bine, hai la amfiteatru. Dar să mă ții de mână, de acord?

-Desigur, acceptă Ulrich iute. Eva nu părea genul de femeie care se speria ușor și dacă ea îi ceruse asta, era limpede că locul acela avea asupra ei o înrâurire misterioasă.

Străbătură așadar distanța între templu și cercul rotund de pământ supraînălțat, într-o plimbare liniștită, mână în mână, ca doi prieteni vechi de când lumea. În mijlocul cercului, Eva se opri.

-Auzi?

Ulrich fusese acolo de zeci de ori și niciodată nu auzise nimic. Nu se aștepta, firește, să-i răsune în urechi cântări bisericești, astea erau pentru muritori, dar nici alte zgomote nu-i captaseră atenția, în afara sunetelor normale ale pădurii pline de fel și fel de sălbăticiuni. Acum însă, cu Eva de mână, auzi un murmur îndepărtat care se tot apropia și devenea un zgomot tot mai puternic, până când urechea lui sensibilă deosebi zăngănit de arme, chiote de luptă și strigătele disperate ale muribunzilor și răniților.

-Da, aud.

Eva păli și făcu fețe-fețe.

-Eu nu doar că aud, dar și văd, iar ce văd nu-mi place deloc.

Vampirul privi în jos: zărea pământul pietros al unui luminiș al pădurii, soarele ridicându-se la orizont și desenând umbre prelungi și tot acest peisaj liniștit nu se potrivea defel cu nechezatul cailor și zgomotele bătăliei care îi răsunau în urechi. Pe iarbă se vedeau umbrele lor ținându-se de mână... apoi umbra Evei începu să pălească, să devină din ce în ce mai eterică și mai lipsită de substanță.

-Eva, oprește-te, nu-mi face asta!

-Dar nu fac nimic! Ceva mă trage înapoi în timp și nu pot rezista.

În glasul ei, care se auzea de foarte departe, se citea disperarea. Ulrich o îmbrățișă cu putere.

-Fă și tu la fel! Ia-mă cu tine, ca să te pot apăra.

Eva îl strânse în brațe și Ulrich închise ochii, pentru că începu să amețească. „Drace”, gândi el, „acum știu ce simt oamenii atunci când călătoresc alături de vampiri ca noi. La naiba, dar e groaznic, mă doare capul și mi-e greață mai rău decât dacă aș decola într-un supersonic. Ceva e defect în magia asta, pentru că pe mine n-ar trebui să mă doară capul și n-ar trebui să simt neplăcerile omenești”. La fel de brusc cum începuse, vârtejul în care fusese absorbit se potoli din senin.

Vampirul privi în jur: se aflau tot în mijlocul amfiteatrului. De astă dată peste ridicătura de pământ, mult mai puțin cotropită de vegetație, se vedea un gard făcut din nuiele, înălțat cam cât un stat de om și mai bine. Îndărătul acestui zid improvizat se aflau o mână de oameni, înarmați toți, dar nu se vedea nici o armă de foc. Spre ei se îndrepta o șarjă de cavalerie, cu săbiile scoase din teacă.

-Război, chiui Ulrich entuziasmat. Pe mațele lui Belzebuth, de când mi-era dor de o bătălie adevărată!

-Să nu uiți că jurământul pe care l-ai depus te leagă pentru totdeauna, indiferent dacă ai călători în timp sau nu. Ucide un om și soarele te va face scrum, așa că mai încet cu pofta de bătaie!

-Eva, îmi strici toată distracția! Așa un chef aș fi avut să-i trimit plocon lui Scaraoțchi pe călăreții ăia care atacă niște pedestrași mult inferiori numeric!

-Ai picat în mijlocul evenimentelor și de fapt n-ai habar cine e de vină, așa că abține-te.

-Să fiu un simplu spectator? Să mă uit doar, nemișcat ca o statuie? Dar dacă te atacă pe tine, ce vrei să fac?

-Nici măcar ăsta nu e un motiv ca să ucizi.

Călăreții părură să sesizeze brusc prezența celor doi intruși, pentru că își modificară direcția atacului. Acum nu mai erau interesați de oamenii care se ascundeau îndărătul gardului de nuiele, ci se pregăteau să îl sară ca să nimerească în mijlocul amfiteatrului, acolo unde se găseau Eva și Ulrich. Acesta se întreba tocmai ce impresie va face vrăjitoarea asupra unor oameni care au trăit cu sute de ani în urmă – era tunsă scurt și îmbrăcată într-o pereche de blugi și un tricou, un echipament modern în buzunarul căruia se găsea telefonul ei mobil care brusc își pierduse semnalul. Cu o mișcare fulgerătoare, Ulrich înșfăcă sabia grea a unui individ care zăcea mort la picioarele sale și o cântări în mână.

-Primitiv lucrată, oțel de proastă calitate... ev mediu timpuriu. Altă perioadă n-ai găsit?

Eva ridică din umeri – doar nu ea alesese! Vampirul o piti în spatele lui și când primul călăreț trecu peste gard cu un salt, reteză cu o singură lovitură cele patru picioare ale calului. Călărețul se prăvăli la pământ, Ulrich îl ridică și îl azvârli peste gard ca pe un pietroi. Eva păru îngrozită de agonia animalului.

-Oameni nu, cai nu, bombăni vampirul. Ce naiba am și eu voie să ucid pe aici?

Întoarse sabia, o armă grosolană, cu mânerul spre inamic și începu s-o folosească pe post de ghioagă. Orice imprudent care trecea de gard era miruit în cap, iar apoi omul amețit de lovitură era trimis înapoi ca o minge. Cei câțiva oameni din amfiteatru prindeau și puneau la adăpost, cu vădită încântare, caii rămași fără stăpân.

Toate astea se petrecură incredibil de repede, pentru că vampirii se deplasează cu o viteză ireală. În scurt timp atacatorii începură să bată în retragere, derutați de personajul care li se pusese împotrivă și neștiind ce li se întâmplă. Prinzând curaj, Eva se desprinse de gardul îndărătul căruia se pitise, dar brațul lung al vampirului i se încolăci în jurul taliei. O prinse zdravăn și o lipi de propriul trup, rece ca gheața chiar și în focul luptei.

-Eva, rămâi lângă mine! Dacă cineva vrea să scape de tine, aici e locul și momentul potrivit – în epoca în care trăiești tu, uciderea celui mai faimos arheolog ar stârni multă vâlvă și ar produce o anchetă interminabilă.

-Crezi că am fost atrasă într-o cursă?

-Nu știu, dar nu exclud posibilitatea. Acum însă gândește-te cum să faci să te întorci în lumea ta. De altfel și eu m-am săturat de un Ev Mediu în care n-am voie să ucid pe nimeni, parcă epoca aia n-avea nici un haz fără o execuție artistic realizată sau o tortură care să dureze zile în șir.

Bosumflată, Eva își puse mâinile în buzunarele pantalonilor, simulând indiferența.

-Da, știu ce nu-ți place. Istoria arată mai bine citită în cărți decât trăită pe viu, dar n-am ce-ți face. Nu te mai gândi la calul ăla, sătenii din Șinca vor prepara din el o friptură grozavă și vor sărbători trei zile o victorie care n-a fost a lor.

Eva nu răspunse. Când scoase mâna din buunar, ținea în ea telefonul al cărui ecran se lumină brusc, trezit la viață de o forță misterioasă.

-Cred că știu cum ne vom întoarce – cu ăsta! Hai, ține-te de mine!

Înainte de a părăsi câmpul de bătălie care rămase în urmă, undeva în noaptea timpului, Eva simți pentru o clipă că unul dintre pedestrașii care luptaseră în amfiteatru se apropie de ea și-i îndeasă o hârtie în mână. Dar senzația nu dură decât o clipă, după care vârtejul amețitor îi absorbi. Când vrăjitoarea deschise din nou ochii, se afla la marginea amfiteatrului, spre care se îndrepta un grup zgomotos de turiști cu un ghid care dădea explicații în engleză. Pe fundal, de la depărtare, se auzeau mașinile trecând pe șoseaua Brașov – Făgăraș.

---//---

-Drace, bombăni Ulrich. E de rău dacă oricine, de la distanță, te poate face să aterizezi în orice altă epocă decât a ta. Într-o lume despre care nu știi mare lucru, e un fleac să fii ucisă. Văzând privirea încruntată a Evei, continuă repede: știu că ești un istoric prestigios și cunoști despre trecut mai multe decât oricine altcineva, dar asta încă nu e destul ca să poți supraviețui oriunde, în orice condiții. Presupun că nu ști să porți o luptă cu o sabie în mână și nici n-ai fi capabilă să pui pe tine o armură de zeci de kilograme.

-Ulrich, liniștește-te! Prea judeci lucrurile din punctul de vedere al unui vampir.

-Adică?

-Păi, voi vedeți răul peste tot, niciodată binele. Crezi că am fost atrasă într-o cursă, dar mie mi se pare că dimpotrivă, cineva mi-a dat o mână de ajutor.

-Desigur, acel „cineva” am fost eu, care te-am împiedicat să fii hăcuită de nebunii cu săbiile.

-Îți mulțumesc că ai fost acolo să mă aperi, sigur că prezența ta era liniștitoare. Dar eu nu la tine mă gândeam, ci la omul care mi-a dat biletul.

-Ce bilet?

Eva netezi cu grijă micul petec gălbui pe care îl strânsese în pumn. Pe el se zărea un soi de desen.

-Ce-i asta?întrebă vampirul mirat.

-N-am apucat încă să-l studiez, dar pot să-ți spun că n-avea ce să caute în epoca în care s-a desfășurat bătălia la care tocmai am fost martori. În Evul Mediu și în zorii Renașterii se scria pe pergament, care se obținea prin prelucrarea pieilor de animale, iar mai apoi pe hârtie. Dar ce am primit de la omul acela nu e nici una, nici alta.

-Nu mă mai fierbe atât. Știi sau nu știi ce e?

-Bineînțeles că știu! E papirus, din cele fabricate acum mii de ani pe malurile Nilului. Voi face o datare cu carbon radioactiv, dar dacă intuiția nu mă înșeală, avem aici un artefact antic.

-Și desenul?

-E un cerc în interiorul căruia a fost marcat un punct.

-Mesajul l-ai primit în amfiteatrul de la Șinca Veche, de unde e limpede că cercul nu poate să reprezinte decât acel amfiteatru. Cei care l-au construit, au îngropat ceva în locul marcat de punct și acum rolul tău de istoric e să găsești locul și să dezgropi comoara. Mesajul datează cel mai devreme din secolul întâi, pentru că atunci au cucerit romanii Egiptul și au pus mâna pe atelierele de produs papirusuri. Uite, încep să mă descurc ca istoric, nu?

-Dacă ar fi vorba de istoria umană, te-aș pofti să vii cu mine la următorul congres de arheologie. Dar nu e și după plimbarea asta în timp mă simt groaznic: moartă de oboseală deși e încă dimineață, amețită și somnoroasă. Mă însoțești la cafenea?

Numita cafenea era de fapt un fel de cârciumă mai răsărită, cu băuturi diverse și un expresor de cafea mare, din cele folosite în baruri. La cele câteva mese nu prea era lume, fiind în plin sezon agricol. Eva își bău cafeaua fără să scoată o vorbă, după care scotoci în rucsac după cheile mașinii.

-Plecăm? Vrei să șofez eu?

-Ulrich, până și oamenii s-au lămurit ce fel de șoferi sunteți voi. Pentru că nu vi se poate întâmpla nimic rău, n-aveți mamă, n-aveți tată și mai ales nu aveți frâne. Mașina asta e închiriată și n-am chef s-o plătesc, așa că nu te las la volan. Dar dacă mă ții de vorbă e în ordine, pentru că sunt atât de epuizată că aș putea să adorm.

Ajunseră la Brașov cu Eva șofând atentă și ceva mai lent decât de obicei, în timp ce Ulrich îi povestea toate glumele cu stafii pe care le auzise vreodată. Femeia opri la baza stației de telecabină.

-Hai cu mine pe Tâmpa. Un pic de aer rece și proaspăt e tot ce-mi trebuie.

Nonconformistă cum îi era felul, Eva ochi un petec de iarbă pe care roua se uscase și se trânti pe pământ fără multe fasoane. Scoase papirusul dintr-o mapă cu filele transparente, pe care o purta mereu în geantă sau în rucsac, menită să protejeze documente vechi și valoroase. Vampirul își încolăci turcește picioarele și se așeză lângă ea.

-În primul rând, Ulrich, m-am înșelat în ceea ce privește amfitreatrul de la Șinca. Nu e ridicat de romani, deși eu asta aș fi vrut, pentru că ar fi fost mai simplu. Dar nu are rost să mă mint, acela nu e un amfiteatru roman.

-Oamenii zic că este natural, de ce n-ar fi corectă părerea lor?

-Pentru că nu este o formațiune naturală. Ulrich, roman nu e fiindcă romanii construiau în apropiere de castrele lor, iar la Șinca n-a existat o colonie romană. E drept că înaintea romanilor nimeni nu trasa cercuri perfecte, stadioanele grecești fiind doar semicirculare. Dar cercul ăla nu e roman, n-are cum să fie. Pe tine la ce te duce gândul?

-La neolitic, răspunse vampirul. La Stonehenge, la menhirii din Carnac-ul breton, la Avesbury și Locmariaquer. Nu pot să cred că valul acela de pământ ar fi putut rezista atât de mult în timp, dacă dedesubt nu s-ar afla o structură de piatră.

-Tu chiar ești bun! Ai citit mult și stii multe. Cunoști și povestea din spatele ridicării Stonehenge-ului?

-Desigur. A fost construit de uriași, în Irlanda. După ce oamenii au luat locul uriașilor, Merlin l-a trasportat în Anglia printr-o singură răsucire a baghetei sale de vrăjitor.

-Bine, ai rostit cuvântul magic.

-„Vrăjitor”? Vrei să spui că și amfiteatrul de la Șinca a apărut ca urmare a unui act de magie?

-Așa cred. Când oamenii au evoluat destul ca să înceapă să-și pună întrebări, singurul răspuns la toate fenomenele lumii înconjurătoare a fost magia. Apoi oamenii și-au creat zei și mii de ani au privit spre cer. Religia a luat locul magiei și totul se întâmpla din voia Domnului. În vremuri mai apropiate, oamenii au început să cerceteze chiar ei lumea din jurul lor, iar știința a luat locul religiei. Dar la început n-a existat decât magia și ea era atotputernică. Vrăjitoarele dansau în cerc, așa s-au creat primele structuri circulare, cu milenii înaintea amfiteatrelor romane.

-Șinca a fost realizată de vrăjitoare din neolitic?

-Probabil că da. După ce mi-ai vorbit de abilitatea Magdalenei de a călători în timp, am vrut să aflu cum se face asta. Mi-am rupt un fir de păr și l-am aruncat peste o filă a străvechiului caiet cu paginile albe, iar ce am aflat a fost surprinzător.

-În ritmul ăsta vei ajunge cheală...

Eva își scutură părul, dezordonat și vâlvoi, ca de obicei.

-Din fericire am mai mult păr decât îmi doresc.

-Arată ca o căpiță de fân. Nu mergi niciodată la coafor?

-Nu. ADN-ul nostru e diferit de cel uman și în părul vrăjitoarelor se ascund unele din puterile lor. Mă tund singură și arunc în foc tot părul care nu-mi mai e necesar. De altfel și Înțeleapta Broască Țestoasă mi-a atras atenția să evit coaforul și cabinetele de cosmetică.

-Hm, se cam vede!

-Mulțumesc de compliment!

-Nu mi-o lua în nume de rău, nu asta mi-a fost intenția. Pentru oameni, arăți ca savantul distrat atât de obsedat de cercetările lui că nu are niciodată vreme pentru sine. Dar nu m-ai lămurit ce ai aflat legat de călătoria în timp.

-Ca să pleci cu totul, nu doar să colinzi cu gândul în alte locuri sau în alte timpuri – asta poate face până și un om dotat cu multă imaginație – trebuie să te afli într-un loc unde au dansat vrăjitoarele, altfel magia călătoriei în timp nu funcționează.

-Acum înțeleg ce căuta Magdalena la Șinca.

-Da, așa se explică multe lucruri, inclusiv zgomotele de bătălie pe care le tot auzeam în apropierea amfiteatrului. Eram chemată

acolo ca să primesc papirusul.

-Nu-ți mai rămâne decât să sapi în locul indicat în desen.

Eva privi îngândurată desenul.

-Ei, aici e problema! Asta nu-i o hartă modernă, pe care să fie indicate punctele cardinale. Avem un desen al unui cerc și în interior un punct. Tot ce cunoaștem este distanța dintre punct și circumferință.

-Vom trasa un cerc mai mic, înscris în primul, cu raza egală cu distanța dintre centrul comun al celor două cercuri și punctul din desen. În felul acesta nu avem cum să ratăm punctul marcat pe papirus.

-Nu știam că te pasionează și matematica, Ulrich. Propunerea ta e pe deplin rezonabilă. Dar ca să ne justificăm interesul pentru zona asta, trebuie să-mi arăți unde ai îngropat armele de la Rupea.

-Ăsta e un lucru mai problematic decât cercul tău. Când am îngropat armele, mă aflam într-o pădure care nu mai există și priveam spre cetate. Numai că cetatea pe care o vedeam avea două rânduri de fortificații, nu trei ca astăzi. Ultimul rând de ziduri a fost adăugat după anul 1700.

-Nu ai nici un reper care a rămas neschimbat din vremurile acelea?

-Casa judelui e mai puțin atinsă de trecerea timpului și face parte din primul rând de fortificații, ridicat cu mult înainte ca eu să mă fi născut. Aș putea să plec de la acest reper.

-Să-mi dai doar o poziție aproximativă, fiind vorba de arme vom folosi detectoarele de metale. Totul e să ticluiesc o poveste credibilă, cu care să-l conving pe Florian Silvestru să deschidă un șantier arheologic la așa o distanțămare de cetate.

-Când au dus vrăjitoarele lipsă de imaginație?mormăi vampirul.

Cap. 10 Torturat

-El e tânărul meu colaborator, Ulrich Heller, îl prezentă Eva pe Uri lui Florian Silvestru.

Vampirul le întoarse spatele și trase o strâmbătură: „auzi la ea, tânăr colaborator! N-are decât șaizeci de ani, eu am peste cinci sute – tineretul de azi, lipsit de cel mai elementar respect!” E drept că Ulrich încetase să mai îmbătrânească la treizeci de ani, așa încât, privit prin ochii unui om, el putea să pară într-adevăr „tânărul colaborator” al Evei Hirscher.

-Tot arheolog?întrebă Florian.

-Doar în vacanțe și ca hobby de timp liber. Ca preocupare de bază sunt realizator al serialului TV dedicat castelelor bântuite, difuzat de BBC.

-Ah, bineînțeles, de asta mi se părea numele cunoscut, făcu Florian. Am urmărit și eu câteva episoade, când timpul mi-a permis-o. Informațiile istorice sunt remarcabil de exacte. Sunteți, desigur, de profesie istoric.

-Nu chiar, spuse blondul zâmbind. În sensul că nu am absolvit o facultate în domeniu, dar am făcut studii de specialitate cât se poate de aprofundate și am reușit să strâng o colecție impresionantă de cărți medievale. Sunt un bibliofil împătimit.

Florian lăsă să-i scape un suspin de ușurare. „Bine, deci când Eva i-a spus că mai urmează să aducă pe cineva pe șantier, individul ăsta a tras concluzia că va avea de-a face cu un pierde-vară care n-a auzit în viața lui cu ce se mănâncă istoria. Puiule, am

vrut să-l lichidez pe Rodrigo Borgia, așa că nu ești tu în măsură să judeci ce știu și ce nu știu despre trecut”.

Se plimbau tustrei, într-o dimineață senină de început de vară, la vreun kilometru distanță de cetatea de la Rupea. Ieșiseră din sat în plin câmp și Florian mânuia un detector de metale. Ulrich privea destul de fix către cetate, estimând din ochi distanța față de Turnul Slăninii, cea mai veche și cea mai înaltă structură construită. Fără să fie observat de Florian, trecu ușor pe lângă Eva și îi strânse degetele de la mână. Ea tresări.

-Și zici că ar fi cam pe aici?

-Din câte își amintește sursa mea, da. Dar a săpat acum mulți ani, în copilărie...

Detectorul de metale începu să piuie înnebunit.

-Să sperăm că nu e un cuțit de bucătărie pierdut acum trei zile de unul din săteni, spuse Florian. Dacă vom găsi într-adevăr ceva, îi sun pe cei de la muzeu și într-o oră echipa e aici. N-au vrut să vină să sape plecând de la simple povești dar, având în vedere că doamna Hirscher e cu noi, nu m-ar mira să fie ceva serios. Vi s-a întâmplat vreodată, doamnă, să săpați degeaba?

-Da, la prima mea campanie, în studenție, recunoscu Eva. Dar apoi m-am dus cu câțiva metri mai încolo și am dat de un superb tezaur gotic, o adevarată minunăție. M-am îndrăgostit pe loc de meseria asta!

-Păi atunci să ne urăm noroc, nu?

-Noroc, răspunse Ulrich care luă și el o sapă ca să-l ajute pe Florian.

Pe la prânz se convinseră că nu era vorba de un cuțit pierdut de un sătean și nici nu umblau după potcoave de cai morți. Găsiră

armele turcești îngropate de Ulrich în iarna lui 1544 și echipa muzeului apăru și ea, chiuind de încântare. Iataganele fuseseră cumplit atacate de rugină, din săgeți nu mai rămăsese decât ici-colea câte un vârf metalic, dar teaca de argint a sabiei beiului arăta încă remarcabil, deși înnegrită în ultimul hal.

Vampirul o trase deoparte pe Eva Hirscher.

-Cât timp crezi că vă va lua să catalogați și să cercetați toate astea?

-O, va fi de lucru cel puțin câteva săptămâni. În plus se mai apropie și perioada concediilor...

-Foarte bine, eu în cazul acesta dispar pe câteva zile. Să nu te duci singură la Șinca, ne-am înțeles? Și evită orice cercuri ale vrăjitoarelor în absența mea! Milan a ieșit din spital, i-am zis că dacă nu stă cu ochii pe tine și nu te protejează, îl denunț pentru crime de război săvârșite în Bosnia.

-Credeam că rămâi cu noi pe șantier. De ce te grăbești să pleci?

-Pentru că nătăflețul tău frate și naiva lui nevastă se întorc la Berlin, iar eu încă nu știu cine e acest Hannes Merliner și în ce ape se scaldă.

-Nu te pot ajuta?întrebă încet Eva.

-Un vampir simte prezența unui alt vampir de la mare distanță. Dacă și pentru vrăjitori e la fel, am datoria să te feresc de acest Merliner până când aflu totul despre el. Dar nu te teme, de îndată ce voi avea nevoie de ajutor, voi veni după tine.

---//---

Unul din lucrurile esențiale care îi deosebesc pe vampiri de oameni e că ei nu se grăbesc niciodată. Deși la nevoie se pot mișca atât de repede că ochiul nostru nici nu le sesizează deplasarea, preferă de cele mai multe ori să adopte obiceiurile felinelor, niște prădători cu a căror ferocitate rezonează perfect. Așadar își petrec toată ziua lenevind și dormitând, după care noaptea ies fulgerător la vânătoare ca să își procure atât de necesarul sânge, iar ciclul acesta se reia la infinit. Ulrich, care grație cupei de aur a scăpat pentru totdeauna de grija hranei, își săpă o vizuină în pământ, în apropiere de buncărul unde se adunau vrăjitoarele, îi betonă și-i vărui pereții apoi se puse pe așteptat. Ar fi stat așa mult și bine, dar gândul că familia Hirscher s-ar putea întoarce din clipă în clipă din excursia la Marile Lacuri nu-i dădea pace.

În adăpostul lui nu se afla nimic – nu avea nevoie decât de un loc în care să se ascundă, nu-i trebuia mobilier și dacă și-ar fi dorit să facă o baie, putea să închirieze oricând o cameră de hotel. După două zile de supraveghere a clubului se lămurise deja cum stăteau lucrurile - peste zi veneau doar câteva taxiuri fără client care plecau la fel de goale precum veniseră, exceptând portbagajul, încărcat cu stupefiante. Noaptea în schimb era un du-te – vino continuu de oameni și de mașini, dar oamenii aceștia treceau de porțile metalice ale clădirii de beton și lemn de la suprafață numai cu carduri de acces, iar gaura pe care el însuși o făcuse în zid fusese demult astupată.

-Pe mațele satanei, indivizii ăștia sunt de-a dreptul enervanți, bombăni vampirul. De unde dracu' să fac rost de un card de acces?

Ideea îi veni înainte de a-și termina întrebarea: desigur, Hanelore, ca membră a clubului, trebuia să posede unul. Cu puțin noroc, nu-l cărase după ea în America, iar el știa unde se găsește casa Hirscher și aceasta era o casă bătrânească ridicată cu bun-simț, adică avea o poartă care se deschidea cu cheia, nu cu vreun

mecanism electronic sofisticat. Floare la ureche pentru talentele lui de orologier, expert în mecanica fină!

În aceeași noapte intră în casă și memoră cu exactitate poziția fiecărui obiect – Hirscherii nu trebuiau să bănuiască nimic, să nu sesizeze că în absența lor cineva le umblase în locuință. Având timp la dispoziție – doar proprietarii se aflau pe alt continent – cercetă minuțios fiecare ungher, mai ales dulapurile ticsite cu rochiile doamnei Hirscher („femeia asta se îmbracă oribil”) și un sertar imens plin cu poșete. Nu găsi nimic!

-Japița, a cărat totul după ea, n-a lăsat în urmă decât cardurile de fidelitate la diverse magazine. Pe cine ar putea să intereseze așa ceva?

Puse calabalâcul la loc în aceeași ordine desăvârșită în care găsise dulapurile când intrase, dar înainte de a-l cuprinde deznădejdea îi mai veni o idee:

-Prostul de mine, vrăjitoarele alea nu poartă decât negru când se întâlnesc, iar eu n-am dat până acum decât de rufărie colorată!

Se apucă să ia la ochi orice colțișor în care cineva ar fi putut ascunde ceva și în final, sub patul a cărui cuvertură ajungea până la pământ, găsi o valiză și în valiză îngrămădite numai lucruri negre, începând cu tradiționala pălărie țuguiată de vrăjitoare. Din pălărie căzu un card de acces – era nominal, emis pe numele de Hanelore Hirscher și prevăzut cu un cip auriu, asemenea cardurilor bancare.

-Dacă intru folosind cardul ei, atunci când oamenii ăia știu că ea e plecată în vacanță, blestemații o vor ucide la întoarcere.

Puse tot calabalâcul înapoi în valiză și se pregăti să iasă din încăpere, când se întoarse brusc.

-Nu am nici o altă metodă ca să intru acolo. Mă gândesc mai târziu cum s-o protejez pe Hanelore.

Luă cardul și părăsi casa.

Un vampir stăpânește tot atâta magie ca un vrăjitor din ziua de azi, adică e departe de știința secretă a marilor înaintași. Niciunul dintre contemporani nu și-ar pune mintea să mute dintr-un loc în altul megaliți de zeci de tone folosind o baghetă magică, pentru o asemenea muncă s-ar gândi imediat la o macara și niște vagoane de tren. Dar asta nu înseamnă că n-au unele puteri ascunse și că tot ce pot să facă e să scoată iepurași dintr-o pălărie goală. Ulrich pusese mâna pe cărți de magie valoroase și avusese secole întregi la dispoziție ca să experimenteze. Înainte de apus se afla pe un câmp pustiu, departe de oraș, de panglica de asfalt a autostrăzilor și de circulația nebună a mașinilor. Desenă cu o piatră o pentagramă înscrisă într-un cerc pe pământul moale, printre ierburi pline de stropi de apă de la cea mai recentă ploaie. Scoase din buzunar cinci lumânări, pe jumătate arse și le așeză în fiecare din vârfurile pentagramei, apoi le aprinse cu o brichetă banală, pe care o purta mereu cu sine, deși nu era fumător.

Intră în cerc și se apucă să murmure o incantație străveche. Din vârfurile degetelor vampirului începu să se răspândească o ceață neagră, care îl cuprinse cu totul, ascunzându-l vederii. Fuioarele de ceață erau agitate de un vânt năprasnic – părea că în calmul nopții o tornadă lovise un punct anume de pe pământ și doar pe acela. Din timp în timp, în mijlocul fuiorului de ceață se vedeau fulgere albăstrui, ca niște șerpi de oțel, luminând câmpul cu strălucirea lor fantomatică.

Întregul spectacol nu dură mai mult de câteva minute – dar ce risipă de energie! Când se potoliră vântul și fulgerele, ceața neagră fu absorbită de pământul adormit și o creatură într-o fustă lungă, neagră, ieși din cerc.

Ulrich se născuse după mijlocul secolului al XV-lea și devenise vampir cu treizeci de ani mai târziu. Pe atunci nu se deosebea prin nimic de meșteșugarii din vremea sa, asta însemnând că se hrănea

cu mare cumpătare și – ca majoritatea oamenilor Renașterii – era mic de statură și foarte slab comparativ cu populația actuală. În zilele acelea, un bărbat la un metru și șaptezeci de centimetri trecea drept înalt. Mergeți în muzee și vedeți armurile bravilor cavaleri: par făcute pe măsura unui copil de zece – doisprezece ani! Ulrich fusese, ca toți cei din vremea lui, bărbos, mustăcios și cu o chică blondă ca aurul care creștea în dezordine și-i cădea în valuri pe spate. După ce devenise vampir, părul încetase să-i mai crească. A umblat astfel timp de două secole, până când moda s-a schimbat atât de mult că un om cu barbă ar fi fost considerat un soi de maimuță și închis într-o grădină zoologică. Regretându-și părul care nu avea să mai crească niciodată la loc, Ulrich se dusese la un frizer, de la care ieșise spân, ras impecabil, cu obrazul neted ca cel al unei fetișcane. Părul și-l păstrase lung, dar era tuns și aranjat ordonat, într-o tunsoare de paj – cărare la mijloc, breton până la jumătatea frunții și restul dat pe spate, acoperindu-i umerii ca o eșarfă de aur.

Magia de a se transforma în femeie o exersase îndelung, de când băgase de seamă că femeile află, aparent fără nici un efort, orice, doar clevetind între ele – un lucru mai mult decât convenabil! N-ar fi putut spune cât din această transformare era magie – doar avea înălțimea și greutatea unei femei din ziua de azi, ba chiar și un chip efeminat – și cât era machiaj. Dar cu machiajul ajunsese la performanțe remarcabile!

Acum însă misiunea nu era simplă: devenise o adorabilă tânără, cu părul auriu și ochii mov, adânci, care părea să aibă vreo douăzeci și cinci de ani. Imaginea asta era foarte departe de cea a zgripțuroaicei de Hanelore, trecută de șaptezeci, cu părul alb și pielea ridată. Ulrich însă nu se descuraja repede. Se duse în hruba lui de pe câmp, fixă în perete o oglindă și începu să aplice strat după strat de fard. Când văzu rezultatul, trase o strâmbătură.

-Vreau să par babă, nu clovn de circ!

Mai ușor de zis decât de făcut! Închise ochii, gândindu-se la femeia pe care o văzuse doar câteva clipe, noaptea, atunci când explodase casa Soniei. Nu mai reținea decât chipul ei alb, speriat.

-Un chip alb, mormăi Ulrich. Fără culoare, cam ca un cadavru... dar eu sunt un cadavru, ce naiba?

Înlătură tot machiajul și se privi din nou în oglindă: o față alb-cenușie, e drept că frumoasă, dar atinsă de amprenta rece a morții.

-Mult mai bine așa, constată el. Oricum, în hruba aia a vrăjitoarelor luminile sunt slabe și voi purta voalul peste păr și peste față, așa că...

Își înmuie degetele într-un fard de pleoape gri-vinețiu, cu care trasă niște cearcăne deosebit de reușite, identice cu cele cu care vârsta o blagoslovise pe Hanelore. Își prinse părul cu un elastic, îl acoperi cu un voal negru și-și puse coiful țuguiat de vrăjitoare. Din vârful lui curgeau în valuri dantele negre, iar femeia luă un capăt al materialului și-și ascunse fața sub el.

-Sunt aproape la fel de urâtă cum e Hanelore, spuse Ulrich oglinzii și ieși din adăpost.

Cu cardul în mână fu doar un fleac să intre la „clubul vrăjitoarelor”. Suratele care veniseră înaintea ei o primiră cu „bună ziua, doamnă Hirscher” sau „salut, Hanelore”, la care Ulrich răspundea cu un glas subțire, răgușit și cântat, în cuvinte puține.

-Cum, te-ai întors deja din America? Nu trebuia să mai stați?o întrebă o femeie.

-Dragă, tu ce plăcere ai găsi să privești un individ care ține un băț de un capăt ore în șir?

Un cor de râsete se dezlănțui la auzul răspunsului. Cât timp celelalte râdeau, un glas acru îi șopti în ureche:

-Ignor-o pe doamna Gerturde. Până bărbatul ei pescuiește, ea se culcă cu poștașul.

Ulrcih se pomeni întrebându-se de câte ori îl ispitise posesoarea vocii pe soțul Gertrudei. Se răsuci în direcția glasului și văzu o arătare durdulie ca o sferă, cu dinții galbeni și un neg păros pe nas. „Adorabilă! Dacă toate arată așa, coșmelia asta ar trebui să se numească nu clubul vrăjitoarelor, ci al frustratelor”. Până când Marea Preoteasă își ținu prelegerea, urechea nefiresc de sensibilă a vampirului prinse zeci de conversații în surdină și se lămuri cine erau „vrăjitoarele”: femei înstărite care își petreceau viața între televizor și baluri de caritate, visând să dea un sens unor existențe care nu aveau niciunul. Se pomeni chiar simțind un soi de milă față de aceste personaje care își duceau viața mișcându-se ca niște marionete în fața unor decoruri de carton. „Bietele scorpii”, concluzionă el.

Ședința se termină tot atât de anost cum începuse, deși Monika se dădu peste cap să trezească audiența, intonând un imn dedicat zeiței lunii, numai că din nefericire nu avea nici un pic de ureche muzicală. În final Ulrich se întrebă cum s-ar putea ascunde fără ca ceilalți să bage de seamă că n-a plecat și când urma să apară Hannes Merliner, pentru că singurul bărbat pe care îl zărise până atunci era Andreas Martin.

-Dana, te rog să mai rămâi o clipă! Aș vrea să discutăm!

Vocea era cea a unui bărbat, altul decât Andreas Martin. „Drace, cum de mi-a scăpat? În fine, n-are treabă cu mine, ci cu Dana, cine o mai fi și aia...”. Ulrich se îndreptă spre ieșire, când o mână străină i se prinse pe talie.

-Dana, cu tine vorbeam!

-Ah, scuze, mă gândeam la ce prostii o fi făcând Karl fără mine.

Atingerea omului, chiar și prin nenumăratele straturi de voaluri negre, îi făcea rău. Simțea cum toată energia i se scurge din trup, dându-i o stare de oboseală soră cu moartea. „Ce dracu' e creatura asta?" se pomeni Ulrich întrebându-se.

Bărbatul îl conduse (sau „o" conduse pe cea care juca rolul Hanelorei Hirscher) dincolo de laboratorul de chimie, până în biroul unde, împreună cu Eva, vampirul găsise pozele înfățișând templul de la Șinca Veche. Bărbatul se așeză în scaunul de la birou și-i făcu semn să șadă într-un fotoliu comod aflat în fața biroului.

-Că tot te gândeai la soțul tău, ce te-a făcut să te întorci mai repede de la Marile Lacuri?

-Plictiseala, răspunse Ulrich sincer, cu glasul răgușit pe care-l avea Hanelore. Să stau tăcută în spatele lui Karl și să-l privesc cum pescuiește, asta pe mine mă face să dorm. Tot mai bine e acasă!

-Te-am chemat ca să-ți mărturisesc că mă surprind progresele pe care le faci în ultima vreme. Ești din ce în ce mai mult o adevărată vrăjitoare.

-Oh, mulțumesc! („bine de știut, băbătia are totuși ceva puteri...")

-De fapt voiam să știu ce te-a determinat să dorești să intri în acest club.

-Un răspuns sincer sau unul politicos și corect?

-Ambele, dacă se poate!

-Răspunsul politicos ar fi că doresc ca prin magie lumea să devină un loc mai bun de trăit pentru toți oamenii.

-Excelent! Și răspunsul sincer, acum...?

-Că muream de invidie! Cumnata mea, Eva Hirscher, are atâtea titluri științifice că nici nu le mai știe numărul și toată lumea vorbește că e cel mai mare arheolog în viață. Karl a fost mereu ocupat cu munca lui și n-a avut timp de mine.

-Iar de când s-a pensionat, ghinion, pescuiește, adăugă bărbatul sarcastc.

-Așa e. Până și Sonia, vecina mea, avea o grădină de legume și flori minunată, în timp ce pe pământul meu creșteau numai bălării. Sonia mi-a spus că ceea ce făcea ea includea și un pic de magie, așa că m-a convins să vin încoace.

-Biata Sonia, zise bărbatul cu smerenie, dându-și ochii peste cap. Odihnească-se în pace!

-Așa e, odihnească-se în pace, îngână și Ulrich. Spera că, din puținul pe care-l știa de la Eva despre cumnata ei, îi construise acesteia un portret credibil, cu lumini și umbre, ca ale oricărui om în sufletul căruia binele și răul se amestecă.

Bărbatul păru satisfăcut de răspuns. „Oh, numai să mă lase să plec”, gândea Ulrich. Prezența necunoscutului îi făcea rău – o durere cumplită i se insinuase în oase, se simțea epuizat și tâmplele îi pulsau. În plus, o sete năprasnică pusese stăpânire pe el, ca și cum nu s-ar fi hrănit de un secol.

-Mai ai întrebări sau pot să plec? Sper că voi găsi un taxi până în oraș, nu?

Trebuia să joace până la capăt rolul femeii naive. La naiba cu toate taxiurile din lume, odată scăpat din subterana aia a vrăjitoarelor, se va duce de-a dreptul la ascunzătoarea din câmp, unde îl aștepta minunata cupă de aur. Se va sătura cu sânge, apoi se va plimba liniștit sub clar de lună, încercând să înțeleagă de unde venea influența malefică a omului din spatele biroului.

-Nu mai am întrebări, doamnă. Joci tare și ai răspuns corect, atât că nu ești Hanelore Hirscher și de altfel nu ești nici un fel de doamnă.

-Ce insinuezi?țipă „ea” cu un glas isteric. Ce anume îți dă dreptul să te comporți față de mine de parcă aș fi ultima prostituată? Cum adică nu sunt o doamnă?

Bărbatul ocoli biroul, i se postă în față și-și apăsă degetul arătător pe mijlocul frunții vampirului, care se simțea paralizat, incapabil să facă vreo mișcare. Locul unde degetul atinse pielea ardea.

-Arată-ți adevărata față!

Pe dată rochia neagră și pălăria țuguiată de vrăjitoare se topiră în neant și Ulrich se trezi stând în fața necunoscutului sub înfățișarea lui dintotdeauna, îmbrăcat în pantalonii negri și cămașa neagră pe care le purta atunci când voia să se furișeze noaptea, neobservat.

-Ia te uită pe cine avem aici! Ulrich Heller, puteam să bănuiesc! Prea s-au răspândit veștile despre modul în care îți bagi nasul în treburi care nu te privesc. Zău, pe Sonia am ucis-o pentru mai puțin de atât, ea n-a făcut altceva decât să tragă cu urechea pe la colțuri, nu s-a dat drept altcineva și n-a venit aici ca să spioneze. Dar cu tine voi proceda în mod diferit, nu vei avea parte de o moarte ușoară, așa cum a avut Sonia. Știu ce ești și prin urmare știu și cum să te fac să suferi.

Omul își flutură doar mâna și fotoliul comod în care stătuse vampirul se transformă pe dată într-un scaun de tortură medieval, din fier, prevăzut cu mii de cuie care se înfigeau în carnea bietei victime. În locul obișnuitelor curele folosite la imobilizarea celui torturat, scaunul acesta fusese prevăzut cu lanțuri groase din cel mai strălucitor argint, care ardeau cumplit pielea vampirului.

-Uite aici și un odorizant pentru încăperi, pe care cei ca tine îl adoră, spuse bărbatul împrăștiind căței de usturoi în toată camera, dar mai ales în jurul lui Ulrich, care începu să tușească violent.

-Acum plec, dar îți las luminile aprinse. Atâta știu și eu că vouă întunericul vă regenerează corpurile. Uite, să nu zici că sunt rău, am pregătit pentru tine și o lumină specială. Ce spui de asta?

Era evident că individul montase pe perete o lampă cu radiație ultravioletă, pe care o îndreptă spre fața vampirului.

-Adio, dragul meu. Lukas Hirscher nu face lucrurile pe jumătate, sper că ți-ai dat seama de asta. Îți doresc o moarte plăcută!

Ușa se trânti în urma lui Lukas Hirscher, lăsându-l pe Ulrich să îndure chinurile iadului. În mod ciudat, mintea amorțită a vampirului păru să iasă din ceață odată cu plecarea vrăjitorului. „Necromant, fir-ar el al naibii. Individul e un necromant, de asta mă poate ține în puterea lui și nu l-am simțit când am mai fost aici. Crede că știe totul despre vampiri, dar nu știe, nenorocitul!”

Cea mai sinistră dintre amenințări, lampa cu lumină ultravioletă, nu avea efect decât asupra nemuritorilor care consumau sânge de om. Pe Ulrich lumina orbitoare îl obosea, dar nu-i făcea nici un alt rău. Mirosul de usturoi îi zgâria gâtul și-l făcea să tușească, iar la fiecare acces de tuse cuiele îngrozitoare ale scaunului de tortură îi pătrundeau mai adânc în carne. „Asta e rău”, gândi Ulrich, „pentru că pierd prea mult sânge, fără posibilitatea de a-l înlocui într-un fel sau altul”. Iar blestematele de legături din argint ajunseseră să-i facă mâinile să scoată fum... „Dacă m-aș apuca din nou să ucid oameni, Lukas Hirscher ar fi în fruntea listei. Dar nu, e necromant și mi-ar putea citi gândurile. Nu am nici o posibilitate să-i fac rău”.

Minutele se scurgeau cu lentoarea melcului. Liniștea din jur era apăsătoare, mormântală, semn că toată lumea părăsise clădirea. „Nu e nimeni care să mă audă, oricâtă gălăgie aș face. Foarte bine,

trebuie să folosesc asta în avantajul meu. Lanțurile de argint nu pot să mă fixeze așa cum ar fi făcut-o niște curele de piele, iar dacă nu deranjează pe nimeni că vor zornăi, cu atât mai bine”. Ulrich începu să studieze modul în care fusese ancorat de scaun. „Răzbunarea nu e urgentă acum, contează doar să ies din rahatul ăsta. Restul poate să mai aștepte”.

Argintul, mai ales dacă e pur, e un metal mai moale decât fierul, iar fier se găsea mai mult decât ar fi dorit vampirul, în scaunul de tortură. Se hotărî să-i folosească toate muchiile pe post de pile, chiar dacă fiecare mișcare îi făcea mâinile să fumege și-i accentua sângerările. După minute interminabile de chin își eliberă o mână, atât cât să poată să și-o miște până la cot. Peste coate și peste brațe erau alte legături, dar cu ele se va socoti mai târziu. Cu mâna liberă își pipăi buzunarul hainei, din care extrase obișnuita agrafă de birou, mai folositoare decât orice șperaclu. Iar „deșteptul” de Lukas fixase lacătul întregului sistem de lanțuri nu la picioare, ci pe gâtul lui Ulrich. E drept că în felul acesta îi mărea suferința, dar locul era mai la îndemână. Icnind de durere, vampirul se eliberă de lanțurile de argint și de scaunul de tortură și se prăbuși aproape inconștient sub birou, acolo unde nici lumina lămpii cu ultraviolete nu-l mai orbea. „Aș putea să și adorm”, gândi el, dar apoi se scutură hotărât. „Nu, numai asta nu. Salvarea este afară, nu aici”.

Se târî în patru labe de la o ușă la alta – dinspre interior se deschideau toate cu ușurință – până când lăsă în urmă blestematul de depozit. Ar fi vrut să zacă pur și simplu, dar curtea betonată nu era potrivită unui astfel de scop. Rănile vampirilor nu sunt vindecate decât de pământ, așa încât trebuia să ajungă departe de nenorocitele de betoane, în plin câmp. Amorțit de durere, sări gardul de sârmă ghimpată care înconjura proprietatea și lăsă pământul să-l acopere, la doar câțiva metri distanță de clădirea în care suferise atât de mult.

Se trezi în liniște – nu se auzeau decât niște picături de apă căzând într-o baltă undeva prin apropiere și foarte rar câte o mașină

trecând pe autostrada îndepărtată. „E ora la care oamenii încă dorm adânc”, își spuse Ulrich. „Asta înseamnă trei sau patru dimineața, dacă nu mă înșel” Își pipăi mâinile și picioarele – păreau funcționale, iar rănile lăsate de scaunul de tortură se vindecaseră. Prudent, cu gesturi extrem de lente, vampirul dădu pământul la o parte. Se pomeni în câmp. Ploua puternic, ceea ce nu putea decât să-i convină: ploaia șterge urmele de sânge și celor din clădirea unde fusese ținut captiv le-ar fi fost imposibil să-l urmărească. Vechea fermă apărea în fața lui ca un contur întunecat, din al cărui interior nu răzbătea nici o geană de lumină. Îmbucurător!

Dar Ulrich nu sări imediat în picioare, așa cum ar fi făcut înainte de experiența neplacută a întâlnirii cu Lukas Hirscher. De-acum se învățase minte și nu voia să-și riște pielea. Habar nu avea de la ce distanță poate un necromant să simtă prezența unui vampir, așa încât rămase nemișcat, căutând doar din ochi un punct pe terenul plat, care să-i slujească de ascunzătoare. La vreo treizeci de metri distanță se zăreau niște tufe, niște contururi mai întunecate care se profilau pe cerul plin de nori. Noaptea norii par mai deschiși la culoare decât restul cerului, oferind o oarecare luminozitate peisajului, dar privirea lui ascuțită nu avea nevoie de acest mic ajutor. Dintr-un salt fu în spatele tufelor – dacă un trăgător cu arma încărcată ar fi pândit din Clubul Vrăjitoarelor, i-ar fi fost imposibil să-l ia la ochi.

Ulrich zăbovi în tufe destul de mult timp ca să se convingă într-adevăr că nu fusese observat. De acolo, cu mișcările unui șarpe care se târăște pe pământ, ajunse în vizuina lui și constată ușurat că nimeni nu-i găsise ascunzătoarea. Întinse mâna după paharul roșu de plastic și-i bău conținutul ca un călător din deșert care a dat de o oază – și nu doar odată, ci de șapte ori la rând! Abia după cele șapte pahare cu sânge se simți puternic, energizat, iar durerea și uscăciunea din gât i se potoliră. Rămase așa, în hruba de sub pământ, trei zile și trei nopți, timp în care nu-l văzu venind sau plecând pe Lukas, ci doar pe Andreas Martin și vreo câteva taxiuri.

În mod suspect din club nu răzbătea nici un zgomot, deși urechea lui sensibilă ar fi trebuit să prindă măcar fragmente de conversație.

-Sau am surzit eu, sau... sau blestematul de necromant a pus o vrajă ca să nu pot auzi nimic din ce se petrece înăuntru. Foarte bine, am timp să aștept, el e cel care se grăbește, pentru că bănuiesc că nu i-ar plăcea să-l surprindă poliția cu drogurile în laborator.

A patra zi, așteptarea dădu roade: spre miezul nopții, Lukas apăru în curte, discutând cu Andreas Martin.

-E o săptămână de când nu mai știu nimic de Uri Heller, de unde nu pot presupune decât că i s-a întâmplat ceva rău. Cu Hanelore am vorbit ieri la telefon, zicea că Eva e în Transilvania, așa că acolo trebuie să plec și eu. S-ar putea să stau mai mult, ai grijă ca aici lucrurile să meargă după cum am planificat. Am încredere în tine!

-Nu înțeleg de ce pleci acum. Oare nu ai oameni în jurul Evei, care să poată avea grijă de ea? Domnul Heller era singurul însărcinat cu paza ei?

„Ce naiba spune ăsta, stăpâne al întunericului? Oare Lukas l-a făcut să creadă că mă plătește ca să am grijă de Eva? Oricum simt că plecarea intempestivă a individului e o informație falsă, vrea să știe dacă mai sunt prin zonă sau nu. Să ne păzim!”

Și se păzi! Vampirul rămase încă o săptămână în ascunzătoare, fără să dea nici un semn de nerăbdare. Atât timp cât cei doi vrăjitori, Lukas și Andreas Martin, se găseau în club, pe Eva n-o păștea nici o primejdie. În tot acest timp membrele clubului se întâlniră doar o singură dată și Ulrich n-o văzu pe Hanelore, dar nu îndrăzni să se apropie pentru a nu-i fi detectată prezența. Îi lipsea teribil de mult biblioteca lui fabulos de bogată, unde ar fi găsit desigur informații prețioase despre necromanți și posibilitățile lor magice de a simți apropierea vampirilor. Îi era dor și de casa lui de pe Cheile Nerei, dar promisiunea făcută Evei îl ținea locului. Voia s-o

protejeze pe vrăjitoarea în care se trezeau brusc abilitățile magice și îl intriga interesul pe care Clubul Vrăjitoarelor i-l arăta celebrei medievaliste. Oare n-ar fi fost mai simplu și normal să-i propună să se alăture comunității, mai ales că Hanelore era membră? Dar se pare că indivizii din club nu făceau nimic simplu și normal, iar asta ridica noi întrebări în mintea vampirului: ce tot aveau oamenii ăștia cu Eva? Îl auzise pe Lukas pretinzându-se îngrijorat de soarta ei, un lucru pe care nu-l înțelegea: Eva părea perfect capabilă să-și poarte singură de grijă. În sentimentele sale față de Lukas, încerca să nu se lase influențat de ranchiuna personală – e firesc să nu-l ai la inimă pe individul care te așează pe un scaun de tortură – și să-și imagineze că vrăjitorului chiar îi păsa de Eva. Poate că Lukas era totuși un tip de treabă, așa cum fusese strămoșul al cărui nume îl purta?

Ulrich alungă repede acest gând. În minte îi răsări execuția Soniei – femeia plătise, după părerea lui, un preț exagerat de mare pentru ceea ce era o simplă curiozitate. Apoi încercarea de asasinare a lui Milan, pusă la cale tot de Lukas – hotărât lucru, în apropierea lui Lukas nu-ți puteai permite să fii curios! Și totuși de Eva părea să aibă grijă. „De ce?” se întrebă vampirul.

Răspunsul veni de la sine: „pentru că are nevoie de ea. Pentru că ea este moștenitoarea legală a clanului Hirscher (cel puțin în ceea ce privește partea magică a moștenirii) și probabil posedă ceva ce Lukas vrea cu disperare să aibă. Sau pentru că ea îl poate duce la un lucru pe care el îl dorește – abilitatea ei de a descoperi comori e legendară! Dar ce e acel lucru pe care Lukas îl dorește?”

În minte îi răsăriră pozele de la Șinca Veche – acum știa că locul în care le văzuse nu era biroul lui Andreas Martin, ci cel al lui Lukas. „Omul ăsta caută ceva foarte vechi, ceva ce a fost ascuns prin magie la Șinca Veche. Templul acela se zice că ar avea șapte mii de ani – așa să fie? Dacă e adevărat și Lukas umblă după un artefact din trecut, nu-i de mirare că stă cu ochii pe cel mai celebru arheolog în viață, indiferent dacă îi este rudă sau nu”.

Concluzia părea clară! Acum tot ce mai trebuia să facă vampirul era să îl supravegheze discret pe Lukas și dacă acțiunile acestuia îi confirmau presupunerile, s-o avertizeze pe Eva. Ușor de spus! Nici măcar un vampir, oricât de repede s-ar mișca, nu poate să se afle în două locuri deodată. Așteptarea aceasta îi făcea nervii praf, dar atât timp cât Lukas era la club, el nu avea de ce să se teamă pentru viața Evei.

Așadar rămase în apropierea clubului. Îl văzu de câteva ori pe Lukas stând de vorbă în curte cu Andreas Martin sau cu alți oameni și cu toate că acum le auzea perfect de clar discuțiile, nu mai află nimic interesant. „Stai aici ca o cloșcă pe ouă, în timp ce nelegiuitul poate că a angajat pe cineva să scape de Eva, iar textul cu „Eva trebuie protejată" e doar o perdea de fum pentru urechile celorlalți", se mustră Ulrich în gând. Auirea! Lukas ar fi avut până acum zeci de ocazii s-o ucidă pe Eva și n-o făcuse. Avea nevoie de ea vie și probabil afacerea era prea personală ca s-o discute ce altcineva.

Sătul de inactivitate, vampirul plecă într-o zi în oraș și găsi într-unul din cartierele de imigranți un biet bețiv care zăcea pe asfalt, în apropierea unui bar. Îl convinse să facă schimb de haine – dacă niște panataloni murdari n-ar fi stârnit mirarea nimănui în cartierul acela, veșmintele lui stropite cu sânge și găurite ca o sită de cuiele din scaunul de tortură ar fi putut ațâța curiozitatea oamenilor. Bețivul nu puse întrebări – fusese doar plătit pentru asta – și se întoarse în bar, să dea banilor câștigați ușor o întrebuințare folositoare. Între timp Ulrich, plimbându-se pe străzi, zări un magazin cu echipamente de protecție pentru diverse meserii. Ieși de acolo cu o salopetă, o cămașă pestriță și o cască solidă, pentru eventualitatea că cineva ar dori să-i spargă țeasta. Dar – cel mai important – aflase unde putea găsi pompe de irigație și țevi la mâna a doua, destul de ieftine. Cei care vindeau toate astea nu cereau nici un fel de act cumpărătorului și nu-i interesa defel dacă acesta chiar avea sau nu un teren agricol de irigat. Vampirul închirie un camion cu șofer și descărcă tot ce cumpărase în apropierea ascunzătorii sale.

Așa! Acum măcar putea să se arate la orice oră din zi, cu explicația perfect plauzibilă că montează sistemul de irigații. Ideea se dovedi folositoare, pentru că într-o zi Lukas și Andreas se plimbau prin curtea lor, iar Ulrich le auzi toată conversația.

-Hm, se pare că vom avea vecini noi.

-Îți convine sau nu?

-Îmi convine, desigur. Nu vom mai fi izolați și mișcările noastre vor fi mai greu de urmărit.

-Mda, ai obsesia că ne urmărește cineva.

-Nu cineva, ci ceva. Am prins un individ care era vampir, asta pe lângă Sonia care trăgea cu urechea pe după toate colțurile clădirii.

-Păi Sonia e moartă!

-Și vampirul sper că e.

-Ai ucis un vampir? Asta-i știință înaltă! Cum ai făcut?

-Am zis că probabil l-am ucis, nu că l-am văzut mort. De aia am tot vorbit de plecarea mea, ca să mă conving că pe tip am reușit să-l scot din peisaj. Știi, de unii ca el nu scapi ușor.

-Dar ce i-ai făcut?

-Chestiile clasice: lumina solară, usturoiul, legarea cu lanțuri de argint... L-am lăsat să se stingă încet, chinuindu-se și a doua zi nu mai era nimic din el în locul în care îl lăsasem. Dar la ei e greu de spus dacă i-ai ucis sau nu, pentru că dispar pur și simplu, nu lasă în urmă nici un cadavru.

-Deci s-ar putea să nu-l fi ucis? În cazul acesta am dat de dracu'!

-Tu de ce crezi că am stat aici zi și noapte? Dacă nu l-aș fi ucis, s-ar fi întors deja să se răzbune. Vampirii sunt cele mai răzbunătoare creaturi din câte există și mă așteptam la ce e mai rău, inclusiv să ne sară în aer toată clădirea. Dar nu, nu s-a întâmplat nimic – o fi totuși mort! M-am speriat un pic când am găsit desfăcut lanțul cu care îl legasem, însă acum mi se pare normal să fie așa. Probabil s-a desfăcut de la sine după ce corpul vampirului s-a transformat în praf și pulbere.

Ulrich radia. „Să le arunc în aer laboratorul de droguri? Ești adorabil, puiule, exact asta voi face, dar nu când te aștepți tu, ci când voi avea eu chef și timp. Oricum, am reținut ideea, e ca și pusă în practică, mulțumesc." Se stăpâni cu greu să nu danseze de încântare în plin câmp și să-și continue șurubăritul și montatul țevilor pentru irigații, dar deveni din nou atent, pentru că cei doi își continuau discuția.

-Cu vampirul mort, să înțeleg că de astă dată vei pleca în Transilvania pe bune?

-Da, de astă dată chiar voi pleca. Eva e deja acolo de mai bine de o lună de zile și am impresia că pierde vremea. Cineva tot trebuie să-i arate drumul cel bun.

-Și tu să fii acela? Interesant! Oricum Eva n-a stat degeaba, acum tocmai a dat de un tezaur de arme turcești de după anul 1500. Am văzut asta la televizor zilele trecute. Erau acolo câteva piese din argint de să te lingi pe degete!

-Bravo ei, n-are decât să le păstreze. Nu argintul e ceea ce mă interesează. Femeia asta exasperantă se învârtește în jurul moștenirii Hirscherilor ca o muscă în jurul unei grămezi de rahat. Când crezi că se va așeza pe grămadă, ea hop – a și zburat mai departe!

-Înseamnă că n-are habar ce-i cu moștenirea cu pricina. Cum de tu știi și ea nu știe?

-Andreas, nu vreau să te jignesc, tu ești un vrăjitor bun, dar nu unul excepțional. Nu cred că ai înțelege dacă ți-aș explica în ce constă moștenirea.

-Pune-mă la încercare! Sau e ceva despre care nu ai voie să vorbești decât în familie?

-Rahat familie! Magia inițială n-a aparținut Hirscherilor, sunt cu toții niște profitori. Minunata familie de mari vrăjitori și-a primit toate darurile de la surorile Meyer, dintre care doar Magdalena a devenit o Hirscher, prin căsătorie. Margareta, cea mai mare și mai puternică, n-a fost niciodată o Hirscher.

-Așa, și...? Sună interesant și misterios.

-Bine, dacă vrei povești de demult, hai în birou să vorbim.

Cap. 11 Moștenirea

Ulrich coborî în ascunzătoarea lui, căreia îi schimbase cu totul înfățișarea: forase o fântână în interior și instalase un sistem de pompe „pentru irigații". Nu-l interesa al cui era terenul lăsat nelucrat, nici ce avea de gând să facă respectivul cu parcela în cauză. El pur și simplu instalase niște țevi care nu duceau nicăieri (Ulrich își putea permite acest moft, care nu era atât de lipsit de logică precum părea – până și el știa că femeile din imobilele-turn, care trag cu urechea la discuțiile purtate la alt etaj folosind pentru asta țevile caloriferelor, acționează astfel pe baza unei experiențe îndelungate). Acum, satisfăcut, își lipi urechea de una din țevi și ascultă. Conversația dintre Lukas și Andreas Martin se auzea cu claritate. Urechea lui sensibilă prinse până și zgomotul scaunelor pe care cei doi se așezaseră și pe care acum le trăgeau mai aproape de birou.

-Deci, spuse Andreas, am rămas la surorile Meyer. Ce e cu ele?

-Au trăit acum cinci sute de ani și erau fiicele răsfățate ale unui farmacist văduv. Evident, clanul Hirscher nu s-ar fi uitat la fete de condiție mai modestă. Iar când spui „farmacist”, la anul 1500, spui automat și „alchimist”, doar cu piatra filozofală și dobândirea vieții veșnice se ocupau toți. Cele două fete, Margareta și Magdalena, erau vrăjitoare puternice – moșteniseră sângele magic și de la tatăl alchimist și de la mamă, despre a cărei moarte oamenii se temeau să vorbească. Potrivit obiceiului de pe atunci, Margareta, cea mare, trebuia să se mărite prima, numai că fratele judelui din Brașov a preferat-o pe Magdalena. Toate sursele istorice spun că era o căsătorie din dragoste de ambele părți, un lucru extrem de rar în epocă.

Margareta n-a putut ierta ceea ce ei i se părea un afront și de supărare i-a cedat primului băiat care i-a făcut un compliment. De frumoasă era la fel de frumoasă ca și soră-sa, dar cele două fete erau complet opuse din multe alte puncte de vedere.

-Adică?

-Margareta a practicat artele întunecate, ceea ce azi se numește magie neagră. Vezi tu, biet vrăjitor începător, tu și cei ca tine credeți că magia este o tehnică mentală de concentrare a energiei, care să-ți permită să materializezi din senin ceea ce-ți dorești în adâncul sufletului. În esență definiția nu e greșită, doar că se poate extinde și generaliza: magia albă îți permite să-ți materializezi dorințele instantaneu, magia neagră te învață cum să-i împiedici pe alții să o facă. Dumnezeu a dat omului liberul arbitru, magicianul i l-a luat, asta e tot.

-Credeam că doar necuratul...

-Necuratul, cum îi zici tu, are multe fețe. Unele seamană destul de bine cu o femeie drăguță, să știi asta. Dar rămăsesem la surorile

Meyer – pe când Magdalena își aducea pe lume primul copil, un anume Peter, în palatul din Brașov deținut de familia bărbatului ei, Margareta năștea în căsuța farmacistului, departe de gura clevetitoare a târgului. Mai târziu tânăra femeie și-a ispășit păcatul cum se obișnuia pe atunci, intrând într-o mănăstire catolică din Oradea.

-Biata de ea!

-N-aș zice. A trăit mulți ani după moartea Magdalenei, a ajuns la Roma și a tras destule sfori acolo, otrăvind pe cei pe care vremelnicul ocupant al tronului Sfântului Petru îi găsea indezirabili.

-Iată o îndeletnicire lăudabilă, făcu Andreas Martin. Dar de copilul ei ce s-a ales?

-Ei, asta e partea cea mai interesantă a poveștii! Copiii vrăjitori sunt cele mai periculoase creaturi de pe fața pământului pentru că, atunci când sunt mici, le e imposibil să priceapă de ce ar trebui să-și ascundă abilitățile excepționale în fața oamenilor obișnuiți. Peter era o astfel de creatură, neobișnuit de înzestrată. Au fost nevoiți să-l îndepărteze din Brașov, plătind o sumă lunară preotului parohiei din Rupea ca acesta să pretindă că a găsit copilul abandonat și să-l crească. Iar ca nimeni să nu clevetească, fiul lipsă al Magdalenei a fost înlocuit cu propriul său văr, fiul Margaretei, pe care Hirscherii l-au crescut ca pe copilul lor și l-au numit Peter Hirscher. Acest plan, în aparență simplu și bun, a avut două puncte slabe: primul, că adevăratul Peter Hirscher n-a fost dat spre adopție preotului din Rupea la o vârstă destul de fragedă și băiatul avea amintiri despre familia lui reală. Nu s-a întors niciodată în clanul Hirscher, dar l-a șantajat până la capătul zilelor sale. Al doilea punct slab al planului ținea de firea falsului Peter Hirscher – omul acesta nu era un Hirscher, ci un Meyer. Părea, ce-i drept, un copil ascultător și ușor de stăpânit, dar era tăcut, ascuns, răzbunător și la fel de atras de magia neagră ca și maică-sa.

Se spune că Magdalena, considerată cea mai puternică vrăjitoare a clanului, ar fi putut să călătorească în timp. Ei bine, eu știu ce făcea ea în aceste călătorii – căuta să îndrepte ceea ce sângele surorii ei strica, pentru că odată intrați în familia Hirscher, urmașii Margaretei au folosit fiecare prilej ca să-și sporească puterea și să-și perfecționeze abilitățile în artele negre.

-Iartă-mă că te întrerup! În Clubul Vrăjitoarelor ești cunoscut ca Hannes Merliner, tu îți spui Lukas Hirscher, dar ascultându-ți povestea cred că ești un Meyer, nu?

-Da, sunt un Meyer – sânge din sângele Margaretei.

-Și-atunci legătura ta cu Eva...

-Răbdare, ajungem și acolo. Eva mi-e oricum rudă, pentru că ea e din sângele Magdalenei, iar Margareta și Magdalena erau surori. Eva e ultima dintre Hirscherii cu sânge magic. Pe frate-su l-am urmărit multă vreme, e ignorantul perfect într-ale magiei, iar Hanelore e vrăjitoare cum sunt eu papa de la Roma.

-Karl și Hanelore au doi băieți, observă Andreas.

-Da, dar niciunul din ei nu e magician. Odată cu moartea Evei, tot sângele magic din familie va veni doar din partea urmașilor Margaretei. Asta n-ar fi chiar rău, au fost și alte familii puternice de magicieni care au supraviețuit prin mlădițe altoite de te miri unde în arborele lor genealogic. Dar mai e o profeție străveche, pe care se spune că Magdalena a auzit-o pe când se ruga în templul de la Șinca: o voce venită din cer i-a promis că ultimul Hirscher cu sânge magic va afla un document de o inestimabilă valoare, pe care numai Meyerii vor ști să-l folosească. Lucrul acesta prețios s-ar afla chiar la Șinca Veche, într-un loc însemnat „de la facerea timpului”. Cum Eva e și ultimul Hirscher și arheolog, ea va împlini profeția, găsing pentru mine ceea ce de secole se cunoaște ca fiind „moștenirea Hirscherilor”. Ți-e clar acum cum stau lucrurile?

-Mi-e clar de ce vrei să pleci în Transilvania și să te întâlnești cu Eva Hirscher. Ai dreptate, lucrul acela nu vă privește decât pe voi doi – eu voi rămâne aici și voi veghea asupra Clubului Vrăjitoarelor în absența ta.

---//---

Ulrich rămase ca trăsnit. „Pe mațele satanei, un necromant, expert în artele întunecate! Cât de înaintat poate fi în știința secretă? Oare cheamă la viață trupurile morților și le transformă în slujitorii săi tăcuți? Otrăvește oameni, le dă o stare de moarte aparentă și când îi resuscitează, aceștia nu mai știu cine sunt și nu-și mai aduc aminte de viața lor anterioară? Vrăjitorii din Haiti, inițiați în tehnicile woodoo, fac asta în mod curent – el de ce n-ar fi în stare?"

Nici măcar în adâncul minții lui de vampir, Ulrich nu voia să admită că avea răspunsul la toate aceste întrebări. Suferința cumplită pe care o îndurase în prezența lui Lukas era dovada clară a puterilor necromantului. Nici cuiele ascuțite din scaunul de tortură, nici lanțurile de argint, nici radiația ultravioletă nu-i făcuseră atâta rău ca simpla prezență a acelui om. Agonizase chircindu-se de durere în tot timpul cât fusese în aceeași încăpere cu Lukas și – ceea ce era cel mai rău – își simțise mintea amorțită, incapabilă să gândească. Oare individul îi posedase mintea? Oare îi citise trecutul, îi descifrase stările de spirit și îi influențase deciziile din viitor?

-Potolește-te!își porunci vampirul sieși, cu un glas șuierat. Ești atât de speriat că ți-ar putea simți teama de la kilometri distanță.

Când Lukas părăsi clubul, omul care monta sistemul de irigații al vecinilor șurubărea la niște țevi, în plin câmp. Vrăjitorul îl privi atent, dar de la distanța la care se afla, personajul nu era mai mult decât un punct îmbrăcat într-o salopetă albastră.

-Mic, sprinten, mormăi Lukas – de unde naiba tot apar muncitorii ăștia chinezi?

Încercă să-i sondeze mintea, dar în acel moment „chinezul” nu se gândea la nimic, doar număra în gând într-o limbă pe care Lukas nu o înțelegea. Știa că omul numără, pentru că prin fața ochilor îi treceau cifre în șiruri ordonate.

-Trebuie c-a fost inginer înainte să imigreze. Și-acum montează țevi – ce viață de rahat au câte unii!

Vrăjitorul demară în trombă, îndreptându-se spre Berlin. Decisese că omul cu cifrele nu merita nici un pic de atenție și hotărî să-l ignore. Ulrich mai zăbovi pe câmp o vreme (ar fi fost suspect să plece de acolo imediat după Lukas, ar fi trezit suspiciunile celor din Clubul Vrăjitoarelor), dar la lăsarea întunericului coborî în hruba lui și-și abandonă hainele de lucru și peruca neagră, cumpărată doar pentru derutarea inamicului. Se odihni o vreme, pentru că recitarea șirului lui Fibonacci în dialect breton, sub privirile inchizitoriale ale lui Lukas, îi consumase întreaga energie, însă numai făcând în cap calcule matematice se putea împiedica să se gândească la subiectele care l-ar fi putut interesa pe vrăjitor.

-Eu, chinez... auzi la el... în fine, nu contează ce crede despre mine, atâta vreme cât l-am păcălit.

Dar cuvântul „chinez” îi rămase în minte, de parcă cineva i l-ar fi bătut cu ciocanul în cap. Da, cunoștea un tip care ar fi corespuns întru totul descrierii: mic de statură, cu părul și ochii negri, fața ușor gălbuie și colțul ochilor oblic, amintind de trăsăturile asiatice. Individul era fiul adoptiv al unei familii americane din clasa de mijloc, dar în mod clar avusese cel puțin pe unul dintre părinții naturali de pe celălalt mal al Pacificului. Era un mentalist, un geniu al computerelor și în noua lui existență era fiul lui Ulrich.

-M-am tâmpit de tot, boscorodi blondul. Cum de nu m-am gândit la Steve Brown? Dacă un vampir nu se poate măsura cu

Lukas, oare doi vampiri și o vrăjitoare n-ar avea ceva mai mult succes?

Steve fusese polițist în existența lui umană, care se încheiase înainte de a împlini patruzeci de ani. Șeful lui, cunoscut sub numele de John Smith, îi era bun prieten lui Ulrich și conducea aceea parte a serviciilor speciale americane care se ocupa cu toate făpturile considerate îndeobște „neoameni” și a căror existență autoritățile o neagă cu înverșunare. Așadar John colecționa, în cercul lui de cunoștințe, vrăjitori, mentaliști, vampiri, oameni-lup, clarvăzători, profeți,... și lista putea să continue cu alte forme de viață încă și mai originale. Steve, care cât timp a fost om, citea gândurile oricui cu mare ușurință, îi fusese ca un frate mai mic lui John, până când niște indivizi puși pe rele se hotărâseră să-l elimine, răpindu-l și obligându-l să bea o ceașcă de cafea cu plutoniu. A fost alegerea lui Steve să devină ceea ce era acum, iar pentru Ulrich asta însemnase să asiste la agonia lungă și dureroasă a „fiului” său, să-i răpească trupul de la morga spitalului cât încă nu se răcise, să-i bea tot sângele și să-i dea câteva picături din propriul său sânge, negru și cleios ca smoala, cum e sângele tuturor vampirilor.

După ce Steve „înviase”, Ulrich și-a petrecut multe luni de zile învățându-l să se hrănească fără să pună în pericol viețile oamenilor și împărtășindu-i propriile lui secrete care îl ajutaseră de-a lungul vremii să-și țină în frâu natura sadică și destructivă și astfel să poată trăi în lumea umană. Steve știa că într-o bună zi, cu multă răbdare, perseverență și sacrificii, va ajunge asemenea lui Ulrich: capabil să iasă la soare fără să ia foc. Știa că asta presupunea renunțarea, pentru totdeauna, la sângele uman și exercitarea unui autocontrol îngrozitor de strict, dar faptul că părintele său ajunsese în această stare de detașare de metehnele vampirești arăta că totul e posibil, dacă ai voință destulă.

Ulrich nu se mai gândi la Steve. Știa că, odată ce-l chemase în gând, fiul său va lua asta drept o poruncă și se va înfățișa cât de repede putea să o facă – aceasta era regula dintotdeauna a celor

colțoși. Și într-adevăr, către zorii zilei următoare, o siluetă neagră sări în adăpostul pe care blondul și-l încropise. Steve îl luă în brațe, bucuros de revedere și își ascunse fața la pieptul lui. „E tandru ca un om”, gândi Ulrich.

Steve examină cu ochi scânteietori toată grămada de țevi pe care blondul le montase alandala.

-Pe coarnele lui Belzebut, de ce nu m-ai chemat înainte de a te apuca de treabă? Ce vrei să faci cu schelele alea halucinante? Nu vezi că n-au nici un pic de stabilitate?

-Păi nu sunt schele! Eu de fapt voiam să mă prefac că lucrez, nimic mai mult. Am cumpărat pompa și țevile, gândindu-mă să fac un sistem de irigații, deși habar nu am pe al cui teren mă aflu. Tot ce doream era să spionez ce se întâmplă în clădirea ca o fermă veche, aflată la câteva sute de pași de aici.

-Ah, aia! Am văzut-o, sunt niște figuri bizare cei dinăuntru, gândesc total aiurea. I-am „citit” fără să vreau, din reflex și acum mi se învârte capul.

-Îi urmăresc de o vreme și știu cam ce le poate pielea, răspunse Ulrich. Ferma a fost ridicată peste un vechi buncăr rămas din al doilea război mondial și slujește ca loc de adunare pentru niște babe țicnite care își spun „clubul vrăjitoarelor”.

Steve izbucni în râs, dezvăluindu-și dinții albi și exagerat de ascuțiți.

-Nu cred că ai tu treaba lor, tată, doar te ocupi de lucruri mai serioase!

-Treaba vrăjitoarelor n-o am, într-adevăr, însă din selecta adunare fac parte doi tipi interesanți. Unul din ei e cunoscut sub numele de Andreas Martin, pseudonim luat se pare în amintirea unui avocat care acum trei sute de ani apăra vrăjitoarele într-unul din

ultimele procese contra lor. Această bunătate de om se ocupă cu drogurile sintetice: fabricație, distribuție, tot tacâmul... A adunat în jurul lui o gloată pestriță de indivizi certați cu legea, care la nevoie nu se dau în lături să ucidă, dacă șeful le-o cere.

-Buni băieți! Poliția știe?

-Poliția nu știe nimic și mi se pare periculos s-o alertăm când asociatul acestui Andreas Martin e prin preajmă. Acel tip își zice Hannes Merliner, dar susține că se numește de fapt Lukas Hirscher sau Lukas Meyer.

-Cam multe nume, nu? Ce vrei să-ți aflu, numele lui adevărat și ce hram poartă?

Steve era un expert în căutarea în baze de date, iar răscolitul evidențelor poliției era una din pasiunile lui.

-Pe Merliner poți să-l uiți, în Clubul Vrăjitoarelor se practică alegerea unui nume fals odată ce ești admis acolo. E sigur că individul nu are de-a face cu Merlin nici cât negru sub unghie. Dar fii prudent: Lukas e necromant, îți poate citi mintea chiar dacă ești vampir și ți-o paralizează ca să nu poți judeca limpede.

-Necromant?întrebă Steve uluit. Vrei să spui că ne poate face slugile sale și ne impune voința lui?

-Mai rău de atât! Prezența lui ne seacă de energie. Se hrănește cu energia noastră și ne folosește cum și când îi e pe plac. Pe mine m-a torturat.

-Asta cere sânge, se stropși Steve.

-În principiu ai dreptate, numai că trebuie să fim isteți, altfel va fi sângele nostru. Ascultă ce plan am: Lukas va pleca în Transilvania, unde urmărește o vrăjitoare care, conform interpretării pe care el o

dă unei profeții, ar trebui să descopere o moștenire pe care necromantul nostru vrea să și-o însușească.

-E atât de bun și nu-i capabil să transforme în aur metalul comun?

-Nu, Steve, nu la soiul acela de moștenire mă gândesc și de altfel, văzând ce mașină conduce Lukas, pot să te asigur că nu duce lipsă de bani. Cred că individul se luptă să pună mâna pe un secret teribil, cu care să facă mult rău oamenilor dupa aceea. Pe vrăjitoarea în cauză o știu, e o femeie pe cinste, dar din păcate are cunoștințe de magie insuficiente. A trăit toată viața ca un om de știință, a respins magia și-acum lucrurile par să-i fi scăpat de sub control. Mă duc după Lukas și încerc să-i fiu femeii de folos dacă individul vrea s-o elimine.

-Blondă? Brunetă?întrebă Steve inocent.

-Căruntă, râse Ulrich. Zău, nu te gândi la prostii. Lukas crede că m-a ucis și singurul lucru pe care nu-l știe despre mine e că radiația ultravioletă nu-mi este letală. E unicul meu avantaj și am de gând să mi-l păzesc cu strășnicie. Odată Lukas și Andreas Martin despărțiți, Andreas devine vulnerabil. El e veriga slabă – un vrăjitor nu chiar ageamiu, dar nici remarcabil de puternic. Uite ce-ți propun: dacă nu-ți place sistemul meu de irigații, n-ai decât să-l demontezi și să-l montezi la loc cum ți se pare ție că e bine, dar fă să se afle că ar fi al lui Martin. După care ai grijă sa semnalezi poliției orice neregulă, oricât de mică dar suficientă ca să-și miște ăia fundurile încoace. Clădirea clubului e ticsită cu droguri, trebuie numai ridicat un capac metalic și coborât pe o scară la subsol. Ai grijă ca poliția chiar să facă acest lucru, de restul se vor ocupa ei.

-Pare simplu.

-Da, dar mai e ceva, o îndeletnicire numai bună pentru abilitățile tale – indivizii ăștia doi au nume false. Lukas susține că e rudă cu familia Hirscher, un clan de patricieni din Transilvania a cărui

vechime atestată cu certitudine coboară la anul 1200. Hirscherii trăiesc acum la Berlin – vezi ce poți afla despre ei! Mă interesează orice legătură de sânge între Lukas și Hirscheri, pentru că trebuie să aflu de unde își trage individul puterile.

-Vei afla tot ce vrei să știi. Dar ai, te rog, grijă cu acest Lukas, nu te lăsa torturat și cu atât mai puțin asasinat.

-Aici ai și tu dreptatea ta, să tot asiști la propria înmormântare poate deveni un obicei prost. Dinspre partea mea, cam asta e tot.

-Nu și dinspre partea mea, spuse Steve. Mi-am dorit întotdeauna să călătoresc în Transilvania, patria vampirismului. Tu te duci acolo să înfrunți necromanți și alte pericole, iar eu nu trebuie decât să stau aici și să livrez un pont poliției.

-Cine zice că trebuie să stai aici?

-Păi tu, nu?

Ulrich surâse și-i zbârli părul lui Steve, ca unui copil.

-Eu unul n-am zis așa ceva. Declanșezi scandalul cu drogurile, aștepți ca Andreas Martin să fie băgat la zdup, după care ești liber să vii după mine, ba chiar te aștept. Locul de întâlnire va fi satul Șinca Veche, dar mai discutăm până atunci. Și fii prevăzător: dacă te dibuiește, Andreas va depune eforturi supraomenești să te prăjească la soare.

-Dacă...

---//---

Eva Hirscher se îndrepta spre hotel, plecând de la Muzeul de Istorie, tot cu teaca de la sabia beyului în cap. Marin Paraschivescu făcuse minuni și-acum argintul și pietrele prețioase sclipeau orbitor, luând ochii tuturor celor care contemplau obiectele găsite la Rupea. Teaca apăruse pozată în toate ziarele și gura târgului nu comenta altceva decât norocul Evei, care iarăși găsise un tezaur neprețuit – al câtelea oare? Deși era absorbită de gândurile ei, vrăjitoarea sesiză umbra neagră care se desprinse de stâlpii de susținere ai unei case medievale și-acum venea spre ea. Eva se opri locului, hotărâtă să înfrunte necunoscutul, fie ce-o fi.

-Salut, Schliemann cu fustă, auzi glasul ironic al lui Ulrich. Tot orașul nu vorbește decât de noua ta descoperire.

Eva răsuflă ușurată.

-De fapt îți datorez descoperirea ție. Dacă vrei, voi informa ziarele despre asta, pentru că nu e drept să culeg laurii doar eu.

-Lasă dreptatea și gândește-te că cei ca mine sunt persoane discrete. Îmi convine de minune că tu ești cea aflată în lumina reflectoarelor, nu eu. Te conduc acasă și între timp discutăm. Ai fost urmărită până acum?

-Doar de Milan, iar el e inocent. Știam că stă cu ochii pe mine din ordinul tău, așa că nu m-a îngrijorat să-l zăresc serile, când ieșeam din laboratorul muzeului.

-Ei, de acum situația se va schimba. Adevăratul tău urmăritor e pe drum încoace și față de el ucigașul de Milan e un prunc nevinovat.

-Încerci să mă sperii?

-Nu cred că aș reuși. Orice ți-aș spune, nu vei fi destul de speriată.

-Acum chiar mi-e frică. Ai de gând să vorbești?

-Da, dacă vei găsi un loc unde nimeni să nu ne poată asculta.

Spre mirarea vampirului, Eva se îndreptă spre una din cafenelele din Piața Sfatului.

-Aici? E plin de lume!

-N-ai zis că vrei să discutăm într-un deșert, ci numai într-un loc în care să nu putem fi auziți. Ți se va face pe voie!

Femeia se așeză la o masă, după ce-l salutase scurt pe barman și-i ceruse:

-O cafea și un pahar cu vin roșu, te rog!

Bău vinul și-i întinse lui Ulrich paharul gol.

-Știu că vampirii nu beau alcool. Dar dacă te tentează ceva...

Se aflau sub niște bolți vechi, la o masă situată într-un colț al cafenelei, retrasă în umbră. Ulrich își scoase din rucsac pocalul de aur și-i deșertă conținutul în paharul de vin, fără ca cineva să bage de seamă. Între timp buzele Evei se mișcau, deși ea nu scotea nici un sunet. Vampirul simți aerul vibrând intens – în atmosferă se răspândi un parfum ciudat, mirosul magiei. „Nasurile oamenilor nu sunt așa de sensibile ca nasul meu”, gândi blondul. „Ce noroc!” După ce-și termină incantația, Eva bău o gură de cafea.

-Acum poți să vorbești, am izolat masa asta și nimeni nu te va auzi, în afara mea.

-Faci progrese rapide! De unde ai vraja?

-Din cartea străbunilor mei, spuse vrăjitoarea râzând. E testată și chiar funcționează. Mâine șeful laboratorului de la muzeu va merge să i se scoată ceara din urechi – evident, doctorul nu va găsi nimic, omul aude perfect dar mi-am permis să-mi bat un pic joc de el, pentru că e nespus de curios.

Ulrich chicoti bine dispus, dar în clipa următoare zâmbetul i se șterse de pe buze și el întrebă pe un ton grav, privind adânc în ochii medievalistei, care fu scuturată de un fior de frig:

-Eva, ce știi despre familia Magdalenei Hirscher? Ești la curent cu faptul că a avut o soră?

-Da, desigur, știam asta. Se numea Margareta Meyer, dar familiei nu-i plăcea să discute despre această persoană. A fost exclusă din clan după ce a născut un copil nelegitim, fără a fi căsătorită. Copilul a murit la naștere, iar Margareta a fost obligată de tatăl ei să se călugărească. I s-a pierdut urma într-o mănăstire din Oradea și povestea ei a devenit un capitol închis și uitat din istoria noastră.

-Dar despre moștenirea Hirscher ce știi?

-Ei, moștenirea aceea e un mare semn de întrebare, pe care înaintașii mei l-au căutat timp de generații. Eu, una, am crezut mereu că moștenirea se referă la sângele magic, dar bunica îmi spunea că ar fi un obiect material, de o valoare inestimabilă, iar eu am făcut inventarul tuturor lucrurilor care mi-au parvenit din averea familiei și cel puțin o duzină de obiecte ar putea să reprezinte numita moștenire. Hirscherii au fost întotdeauna bogați, argintăria mea e de șapte secole în posesia noastră și timpul ridică valoarea obiectelor într-un mod greu de anticipat. Vezi, eu am încetat să mai caut moștenirea de care s-a vorbit atât de mult, pentru că nu am habar în ce constă. Poate e chiar în vitrina mea din sufragerie, așa că ce sens ar avea să-mi pierd vremea căutând? Sunt fericită cu ce am și nu-mi mai trebuie nimic altceva. Karl gândește ca mine, iar Hanelore, dacă are chef de o moștenire, n-are decât să caute ea, n-o împiedic.

-Eu am auzit altceva despre Margareta, zise Ulrich. Individul care își spune Lukas Hirscher îi povestea istoria familiei lui Andreas Martin, iar în varianta lui, povestea Margaretei e mult mai lungă și remarcabil de încurcată.

-Ce șanse sunt ca povestea să fie reală?

-Iată o întrebare deșteaptă, Eva. Fiul meu face acum cercetări în acest sens și zău că e persoana cea mai potrivită pentru asta.

-Nu știam că ai un fiu. E om sau...?

-E vampir. Noi nu putem avea alți copii decât cei creați cu sângele nostru, nemuritori ca și noi.

-Deci istorisirile despre legăturile dintre vampiri și muritoare...

-Da, Eva, sunt simple fabulații fără un substrat real, împacă-te cu asta.

-Și tu zici că povestea acestui Lukas ar avea șanse să fie mai mult decât o simplă „istorie”.

-Da, așa spun. Lukas Meyer a exercitat asupra mea o influență mult mai puternică decât orice muritor sau vampir înaintea lui, iar influența asta a fost profund malefică: m-a torturat!

-Cum poți să torturezi un vampir? Voi nu sunteți supuși suferințelor omenești.

-Nu, dar ne hrănim cu sânge și energie întunecată, iar Lukas știe cum să absoarbă această energie din corpul nostru. E necromant!

-Dumnezeule, nu!

-Ba da, Eva, chiar asta este. Ce știi tu despre necromanți?

-Subiectul ăsta nu m-a mai interesat după ce, în copilărie, fundul meu a făcut cunoștință cu palma grea a tatei, pentru că l-am spionat când vorbea cu bunica despre necromanți.

Ulrich zâmbi.

-Iată un aspect nou pentru mine – nu mi te pot închipui ca pe un copil neascultător.

-Oh, ba da, am fost așa ceva până aproape de anii studenției. Tata era ultimul din familie care a mai văzut o vrăjitoare în acțiune, pe străbunica mea. Adesea vorbea cu fiica acestei femei, bunica mea, încercând să înțeleagă anumite aspecte ale magiei. Singurul lucru care îmi era cu desăvârșire interzis când eram mică a fost trasul cu urechea, dar eu exact asta am făcut ori de câte ori am avut ocazia. Mă ascundeam în dulapul de vase din bucătăria bunicii, printre pernele din șifonierul cu lenjeria de pat, în spatele draperiilor din sufragerie, ba chiar și pe sub fotolii când încă eram destul de micuță ca sa încap acolo. Așa am auzit că moștenirea Hirscherilor s-

ar lega de știința secretă a necromanților și de magia neagră. Când l-am întrebat pe tata ce sunt aceia necromanți, mi-a răspuns că sunt oamenii aflați pe treapta cea mai înaltă a abilităților vrăjitorești, dar cei mai detestați și mai imorali indivizi. Mi i-a descris ca putând să transforme în proprii lor sclavi, lipsiți total de voință, trupurile morților și mi-a dat să citesc o carte despre Golemul de la Praga, dar mi-a zis că e mult mai rău, pentru că Golemul a fost o alcătuire de lut construită de un vrăjitor care i-a insuflat viață, nu un om cândva viu, căruia i se refuză odihna eternă. Din ce am înțeles de la tata, moștenirea noastră ar fi o carte veche de magie, foarte utilă unui necromant, pe care noi trebuie s-o protejăm ca să nu ajungă pe mâna lor. Dar n-aș băga mâna în foc că asta e moștenirea, pentru că nu mi s-a vorbit explicit de ea. E doar interpretarea pe care eu o dau unor vorbe auzite în copilărie, te rog să ții seama de asta. Unde s-ar afla această carte nu mai ține nimeni minte, dar în mod sigur nu e la mine, deoarece am verificat tot ce am moștenit de la ai mei și n-am găsit nici o carte de magie neagră.

-Cum recunoști o carte de magie neagră?

-Bunica zicea că ai nevoie de un crucifix din argint. Îl pui pe coperta cărții și dacă argintul se înnegrește brusc sau cartea începe să scoată fum, e mai potrivit s-o arzi, nu s-o citești.

-Ai făcut testul pe toate cărțile vechi din biblioteca ta?

-Da, pe toate. Nu era niciuna malefică.

-Asta nu poate să însemne decât că ceea ce căutăm e îngropat undeva și înclin să cred că locul e la Șinca Veche, în punctul marcat pe bucata de papirus.

-Sună logic ce spui, admise Eva. Dar îmi ești dator cu istoria Margaretei Meyer, așa cum o știi tu.

Ulrich îi povesti fără rețineri tot ce auzise din discuția dintre Lukas și Andreas Martin. În final medievalista îl privi speriată.

-Îți dai seama ce spui? Dacă e adevărat ce susține Lukas, de cinci sute de ani un element malefic a fost infiltrat în familia Hirscher, numai și numai ca să caute cartea de magie pentru necromanți. Ar fi un lucru îngrozitor!

-Eva, eu nu sunt cu totul convins că așa stau lucrurile. Dacă eram, nu-l mai solicitam pe Steve Brown, fiul meu, să facă investigații. Lukas nu pare omul cel mai doritor din lume să spună adevărul și o verificare în plus nu strică. Steve va veni încoace îndată ce va avea rezultatele cerute, iar până atunci nu putem decât să ne relaxăm așteptându-l.

-Minunat! Între timp Lukas vine la Brașov, găsește cartea și pe tine fie te ucide, fie te transformă în sclavul lui, iar eu probabil voi avea soarta Soniei. Cred că un asemena scenariu nu-mi convine deloc!

-Ai altul mai bun?

-Da, să mergem la Șinca și să începem săpăturile în amfiteatru. Dacă ne mișcăm suficient de rapid, isprăvim înainte ca Lukas să sosească încoace.

-Nu sunt de acord, spuse Ulrich hotărât. Viața ta nu e în pericol deocamdată, asta a spus-o însuși Lukas. Zicea că are nevoie de tine, că numai tu poți să găsești „moștenirea”, iar eu m-am gândit imediat la o carte foarte veche, pe care nimeni în afara ta n-ar putea s-o descifreze. Atât timp cât Lukas are nevoie de tine, se va feri să-ți facă cel mai mic rău.

-Dar tu ești amenințat prin simplul fapt că omul e necromant!

-Deocamdată el crede că m-a ucis, pentru că m-a expus unei lămpi cu radiație ultravioletă. N-are habar că în felul acesta nu mi-a pricinuit nici un rău, doar m-a enervat. Așa că rolul meu e să stau momentan în umbră și să nu mă arăt, iar el va crede că totul e în ordine.

-Atunci stai în umbră, nimeni nu-ți cere să alergi într-una. Eu în schimb mâine trebuie să vorbesc la televiziunea locală despre sabia beyului, după care mi-am terminat munca pe șantierul de la Rupea. Poimâine dimineață îmi mut tabăra la Șinca Veche.

-Mi-e teamă să te las singură și neprotejată, Eva.

-Dar nu voi fi singură! Florian Silvestru vine cu mine, am discutat astăzi toată dimineața planul de acțiune.

-Ai vorbit cu un om despre magie?

-Nu, nu i-am spus ce caut, am zis doar că mă intrigă forma aceea perfect rotundă, aflată la doi pași de Templul Ursitelor. El a propus să mergem împreună să vedem despre ce este vorba, pentru că, din câte mi-a povestit, muzeul a vrut de mai multe ori să înceapă o campanie de săpături în acel loc și de fiecare dată s-au întâmplat lucruri stranii care au stopat campania.

-Zău? Ce fel de lucruri?

-Odată au săpat un șanț și pământul escavat s-a surpat, îngropând de vii doi arheologi. Altă dată au săpat o groapă în centrul amfiteatrului și în fiecare dimineață o găseau plină cu apă deși noaptea nu plouase, după care au început niște ploi ca un diluviu, au fost inundații în toată țara și planul a fost amânat din nou. Florian își amintește că pe vremea studenției lui au numit un șef de șantier care urma să înceapă săpăturile într-o zi dinainte fixată, numai că în ajun omul a fost călcat de o mașină în Brașov și a murit. De la incidentul acela, nimeni nu a mai îndrăznit să propună săpături la Șinca Veche. Lumea se teme și se pare că teama e justificată.

-Și Florian?

-El e născut într-o zi de 13 și zice că a fost o vineri. N-am văzut un individ mai imun la superstiții decât el.

-Bine, atunci vă doresc succes. Oricum nu veți fi singuri, voi veni și eu la Șinca, doar că nu mă voi arăta și voi păstra maximul de discreție de care sunt în stare. Măcar zona a rămas împădurită, ca acum sute de ani, iar pădurile sunt pentru mine ascunzișuri ideale.

Cap. 12 Șinca Veche

Porniră dimineața devreme spre Șinca – Florian Silvestru la volan, Eva lângă el, ca pasageră. În portbagaj se găseau două hârlețe, o roabă, o sită fină pentru cernut pământul și – bineînțeles – detectorul de metale. Pentru prima zi de șantier, Florian nu luase cu el decât strictul necesar, câteva unelte de arheolog vechi de când lumea. Adevărul e că se baza mai mult pe flerul Evei decât pe ultimele descoperiri ale tehnicii. Era optimist și spera că – în fine! – vor da de capăt misterului de la Șinca: era totuși un lucru neobișnuit ca într-un loc atât de plin de povești ca aceea structură circulară, nimeni să nu fi reușit vreodată să facă cercetări.

-Ai grijă de tine, îl sfătuise Marin „chimistul" la plecare. Și mai ales să nu te miri, indiferent peste ce vei da.

-Nu voi da de nimic înfricoșător, replicase Florian. Templul Ursitelor e la doi pași și acolo e un loc sfânt, așa că n-are ce să fie așa de groaznic.

-Bine, eu doar te-am prevenit. Nu uita, au mai încercat și alții să sape la Șinca Veche, fără succes.

-Mulțumesc de încurajare!

Acum nu se mai gândea la Marin Paraschivescu și la vorbăria lui, ci era atent doar la șofat. Mergeau spre vest, cu soarele din spate, într-o dimineață de vară plăcuta și caldă, ceea ce era perfect.

Șoferii de pe celălalt sens de mers se chinuiau, orbiți de soare, dar ei nu aveau astfel de probleme.

-Uite la deșteptul ăla, de ce nu și-a coborât parasolarul?întrebă Florian arătând spre mașina care venea din sens opus.

-Trage dreapta, țipă speriată Eva, altfel intră în tine! Dreapta, cât poți de mult!

Zări mașina roșie schimbându-și direcția de mers și îndreptându-se frontal spre ei cu toată viteza, dar mai zări ceva: în spatele mașinii roșii era una neagră, mare, puternică, al cărei șofer practic împingea mașina roșie în direcția lor. Florian trase dreapta, dar era prea târziu. Se auzi un zgomot strident de fiare contorsionate și mașina roșie intră în ei fără să dea semne că încearcă, măcar în ultima clipă, să frâneze. Eva aruncă o privire speriată în direcția lui Florian: acestuia îi căzuse capul peste volan și era plin de sânge. Profitând de faptul că pe partea ei ușa era intactă, femeia sări de la loc, tocmai la timp ca să-l vadă pe șoferul mașinii roșii coborând de pe scaunul său, într-o stare vădită de confuzie.

-Oh, Doamne, m-a orbit soarele! Sper că nu e nimic grav!

Dar Eva mai observă ceva: mașina neagră se evaporă ca un fum, ca și cum nu s-ar fi aflat acolo niciodată. Dădu ocol mașinii roșii – pe spatele acesteia nu se zărea nici un semn că ar fi fost împinsă. „Era un vrăjitor", gândi ea. „Dacă n-am halucinații și a existat cu adevărat o mașină neagră, șoferul ei nu putea să fie decât un vrăjitor". Panicată, își scoase telefonul și sună după o ambulanță.

Poliția și duba salvării apărură în același timp. Ambulanța îl preluă pe Florian și-l duse la spital, în timp ce poliția îl luă în primire pe șoferul care provocase accidentul. Acesta era din ce în ce mai confuz, deși se stabili repede că nu băuse nimic.

-M-a orbit soarele, repeta omul într-una.

„E nevinovat” gândea Eva. „E și el o victimă, victima unui vrăjitor”. Poliția îi ceru o declarație și Eva le povesti că Florian comentase faptul că șoferul care venea din sens opus nu avea parasolarul coborât. Dar nu suflă o vorbă despre mașina neagră – era tot mai convinsă că nimeni, în afara ei, n-o văzuse.

Dintr-o dată bucuria senină a unei zile de vară se transformă într-o tristețe apăsătoare. De la poliție, Eva se duse la spital ca să se intereseze de starea lui Florian. N-o surprinse să-l găsească acolo pe amicul acestuia, Marin „chimistul”, care bombănea supărat:

-I-am spus să nu meargă la Șinca Veche și-acum poftim! Au mai pățit-o și alții, locul ăla parcă e blestemat!

Eva îi suportă cu greu privirea plină de reproș. Îi venea să plece, să meargă singură la Șinca – doar avea și ea o mașină închiriată în parcarea hotelului și știa drumul. Dar simțea că nu s-ar cuveni să facă una ca asta, că ar părea că nu-i pasă de soarta lui Florian și ei chiar îi păsa. Așteptă până când chirurgul ieși din operație și anunță că Florian avea o mână, un picior și două coaste rupte, dar că va trece cu bine (și cu multă odihnă, mai spusese medicul) de greaua încercare. Marin gemu și ochii i se umplură de lacrimi.

Eva părăsi spitalul abia după ce rudele lui Florian – mama și soția acestuia – ajunseră la el. Se plimbă o vreme prin Brașovul vechi, încercând să se liniștească. Se gândea la multele discuții cu Ulrich în care vampirul îi atrăsese atenția că magia e un joc pe viață și pe moarte și se simțea vinovată – era aproape sigură că accidentul nu s-ar fi produs dacă Florian ar fi călătorit de unul singur. Într-un târziu, neștind ce să mai facă, se duse la hotel.

-Sunteți așteptată, o luă recepționera în primire. Domnul acesta spune că e nepotul dumneavoastră.

Vampirul ședea într-un fotoliu din hol și răsfoia plictisit o revistă de călătorii.

-Așa e, întări Eva. Ulrich, vino cu mine. Mă aștepți de mult?

-De ceva vreme. Apoi îi șopti la ureche: fă în așa fel ca să nu putem fi auziți.

Eva îl pofti în camera ei, elegantă și spațioasă. Apoi șopti descântecul care ar fi descurajat pe oricine avea chef să tragă cu urechea. Se așezară față în față în două fotolii și Ulrich deschise discuția:

-Am văzut accidentul. Ți-am spus că te voi urmări și exact asta am făcut.

-Ai văzut totul?întrebă Eva prudentă.

-Totul, de la cap la coadă.

-Ai văzut și o mașină neagră, sau mie doar mi s-a părut?

-Mercedesul lui Lukas Meyer? Sigur că da!

-Omul care a șofat... era chiar el?

-Da. E evident că vrea să ajungi la Șinca Veche fără însoțitori, ca să fii cu totul în puterea lui. Florian Silvestru trebuia să dispară ca Lukas să-și atingă scopurile nestingherit.

-Mă simt vinovată. De altfel și Marin, prietenul lui Florian, mi-a dat de înțeles că eu aș fi cauza întregii nenorociri. Eu am vrut o campanie de săpături la Șinca Veche, atunci când toți cei de la muzeu căzuseră demult de acord că acolo nu se sapă.

-Eva, nu-ți turna cenușă în cap degeaba. Știm amândoi cine e de vină pentru toate. Spune-mi, Florian a scăpat cu viață?

-Da, dar are o mulțime de răni și de oase rupte.

-M-am ferit să te urmăresc la spital, pentru că Lukas putea să fie în apropiere. Unde îl pot găsi pe Florian?

-De ce, ce vrei să faci?

-Să-l ajut, Eva. Știu secretele vindecătorilor din Evul Mediu și am amestecuri de plante care cicatrizează și închid o rană în câteva clipe, de care medicina modernă nu are habar. Florian nu îl interesează pe Lukas, deci dacă mă duc la spital nu risc să dau de vrăjitor. Dar trebuie să fiu singur – nu veni cu mine, altfel Lukas va fi și el acolo și nu-mi face plăcere să-l revăd pe individul care m-a chinuit.

-Deci vom fugi de el într-una?

-Nu, Eva, voi fugi doar eu. Asupra mea are mai multă putere decât asupra muritorilor cu sânge cald și trebuie să creadă că m-a ucis, că a scăpat de mine la clubul vrăjitoarelor de la Berlin. De fapt Lukas te vrea pe tine, se pare că ești singura persoană care poate descoperi ceea ce el caută. Atât timp cât va rămâne concentrat asupra ta, eu voi putea să vă urmăresc și să intervin dacă individul devine violent, deși nu cred că îndrăznește să se atingă nici măcar de un fir de păr din capul tău. Dar ca să-l derutez va trebui să-mi schimb identitatea. Lukas crede că l-a ucis pe Ulrich Heller și deocamdată n-am interesul să-i arăt că se înșală, așa încât voi deveni altcineva: o domnișoară tânără și fermecătoare, care va depune eforturi serioase ca să-l seducă pe ticălos. Își va da seama, bineînțeles, că are de-a face cu o femeie-vampir, dar nu va putea să stabilească legătura între femeia aceea și între mine.

În acest punct al discuției, se auziră niște ciocănituri discrete în ușă.

-Aștepți pe cineva?

-Nu, răspunse Eva.

Vampirul se duse să vadă cine îi deranjează într-un moment atât de nepotrivit, dar se pare că se mișca prea încet pentru gusturile intrusului. Acesta năvăli în cameră cu tot cu ușă, pe care o smulsese din balamale. Era un tip mic de statură, slab, cu alură de asiatic și părea incapabil să clintească din loc ușa aceea masivă, dar adesea puterea vampirilor e mascată de o constituție aparent firavă.

-Steve, exclamă Ulrich încântat.Mă bucur enorm să te revăd, deși mijloacele tale de a intra într-o cameră de hotel sunt deplorabile.

-Iartă-mă, tată, dar eram grăbit. Nu toată lumea știe să deschidă uși încuiate cu abilitatea ta.

-Da, dar totuși... îi produci necazuri doamnei Hirscher.

Steve bâigui ceva care probabil trebuia să fie o scuză, însă Eva îl prinse de braț și-l trase deoparte.

-Lasă politețea deplasată, tinere. E totul în ordine și mă ocup de ușă cât ai clipi din ochi.

Din mâna întinsă a vrăjitoarei țâșni o lumină albastră și ușa alunecă singură înapoi în locașul ei. Semnele agresiunii lui Steve dispărură și totul reveni la starea de dinaintea apariției lui, atât că acesta continua să se afle în încăpere și să se holbeze la ușă cu un aer nițel cam aiurit.

-Ei, na, poftim! Iar eu mă mir ca prostul că Lukas a șters urmele de tamponare de pe mașina roșie, făcu Ulrich cu năduf. Steve, fiule, ce te mână încoace așa degrabă? Dar înainte de a te lăsa să vorbești, ar cam trebui să te prezint doamnei Hirscher, considerată la ora actuală cel mai mare istoric în viață.

Eva roși.

-Nu-mi plac vorbele mari, murmură ea stânjenită.

Ulrich o lămurise demult că vampirii detestă strângerile de mână, care le-ar putea da de gol natura nemuritoare. Știind asta, femeia înclină doar capul în direcția lui Steve, în semn de salut.

-Mi-am terminat treaba la Berlin, raportă aproape milităreşte „fiul" lui Ulrich.

-Atât de repede?

-Păi, am spart serverele poliției germane și am descoperit că unul din oamenii lor și-a pierdut băiatul ca urmare a unei supradoze. Știam că dacă cineva îi urăște pe traficanții de droguri, atunci acela era omul, așa că l-am sunat și i-am dat coordonatele fermei lui Andreas Martin. M-am întâlnit cu polițistul într-o noapte – clonasem două carduri de acces la „clubul vrăjitoarelor", deci am intrat fără probleme și am început să răscolim totul. Pe scurt, domnul Martin așteaptă la închisoare să i se judece procesul, poliția nici n-a vrut să audă de eliberarea pe cauțiune. Cât despre Monika, ea a fost reținută fiind acuzată de complicitate și-acum o altă bunăciune blondă prezintă starea vremii. Păcat, pentru că Monika era mai suplă decât noua prezentatoare.

Ulrich oftă și se întoarse spre Eva:

-Iartă-l pe Steve, îi plac blondele.

-Nu mă mai incadrez în categoria asta, așa că fiul tău nu va găsi aici nici un element perturbator, care să-i distragă atenția de la misiunea noastră.

-Vă înșelați doamnă! Urechea mea e deosebit de sensibilă și am auzit, venind încoace, că părintele meu vrea iar să se transforme în frumusețea aceea răpitoare, cu părul de aur, care zăpăcește bărbații umani. Modul în care mă torturează pe mine făcând asta îl lasă indiferent.

-Steve, fii rezonabil! Nu pot apărea sub propria mea înfățișare dinaintea lui Lukas, nu i-aș dovedi decât faptul că lumina ultravioletă nu mă ucide și am nevoie să-mi păstrez micul meu secret. Atunci când vei învăța să te transformi în altcineva, vei afla că nu poți lua decât chipul unei persoane pe care ai cunoscut-o bine cândva și cu care e preferabil să fi avut o legătură de sânge. Frumoasa blondă pe care tu o cunoști sub numele de Nelly Noel are numele mamei mele și înfățișarea surorii mele, ambele oameni obișnuiți, care au murit cu sute de ani în urmă, dar pe care le-am iubit atât de mult încât țin minte până și cel mai mic detaliu legat de ele.

-Tu ești Nelly Noel, scriitoarea?întrebă Eva uluită.

-Da, eu, recunoscu Ulrich. Nu credeam că un istoric serios, așa cum ești tu, citește literatură ușoară, din seria cărților de vacanță, scrise de mine – adică de Nelly.

-Păi voiam atât de mult să aflu lucruri noi despre vrăjitorie, chiar din perspectivă umană – eu cel puțin credeam că Nelly e om – încât așteptam cu nerăbdare fiecare nouă carte. Știi, tratatele complicate de magie lăsate moștenire în familia mea îți dăruiesc un anumit fel de cunoaștere, în cărțile tale însă e altceva, ceva care pe mine mă interesează foarte mult: tu prezinți personaje cu capacități magice în acțiune. „Iată ce pot face vrăjitorii”, îmi spuneam după fiecare lectură. „Acum înapoi la obositoarele tratate ale Hirscherilor, ca să învăț cum se fac lucrurile respective”.

-Vorbiți de literatură când Lukas umblă liber pe stradă?întrebă Steve. Aveți măcar idee cât e de periculoasă creatura aceea?

-Scuzele mele, fiule. Tu de fapt ai venit cu noutățile de la „clubul vrăjitoarelor”, așa cum ne-a fost înțelegerea. Te ascultăm cu toată atenția.

-Bine, atunci încep cu o întrebare. Doamnă, până când v-ați putut întoarce în timp, ca să urmăriți povestea familiei?

-Până în jurul anului 1200, înainte ca strămoșii mei să vină în Transilvania. Erau agricultori, oameni sărmani, care au plecat spre răsărit în căutare de pământuri mai bune. A migrat aproape un sat întreg, cu preotul în frunte, iar acesta a lăsat câteva însemnări. Au pornit primăvara devreme, cu tot avutul încărcat în căruțe, cu animalele pe care le aveau și cu semințele plantelor pe care erau obișnuiți să le cultive, pentru că nu știau peste ce vor da în noua lor patrie. Norocul familiei Hirscher a fost că s-a împrietenit pe drum cu preotul și așa a învățat capul clanului să scrie și să socotească. Fierarul satului a murit în greaua călătorie, așa că fiul cel mare al patriarhului Hirscher l-a ajutat pe băiatul fierarului, pentru că mulțimea de cai avea într-una nevoie de potcoave. Asta a însemnat încă o meserie învățată, un lucru de preț în acele circumstanțe.

Au călătorit o jumătate de an și toamna s-au așezat la nord de munții Făgărașului, care le păreau un scut protector contra vânturilor câmpiei și contra invadatorilor. Au început să taie copacii și să-și ridice casele, ca iarna să nu-i prindă nepregătiți. În primăvara următoare au împărțit pământurile. Oamenii se grăbeau să prindă câte o bucată cât mai netedă și mai ușor de arat, lucru nu tocmai simplu pentru că tot ținutul era muntos. Hirscherii însă s-au mulțumit cu un deal a cărui culme domoală era orientată spre soare și au plantat vie. Ca să facă rost de mâncare, le ajungea grădina din jurul casei.

Primii bani au venit când via a început să rodească. Voi credeți astăzi că sașii au fost dintotdeauna mari băutori de bere, dar nu e așa. La bere au recurs numai după ce filoxera venită din America le-a distrus viile, dar cel puțin trei sau patru secole în Transilvania principala lor băutură era vinul. Acum s-a arătat utilitatea celor învățate de la preot: neamul Hirscher a devenit primul din zonă care făcea socoteli cu banii și își nota câștigurile. La început scrijeleau cu briceagul pe lemn, apoi s-au apucat să tăbăcească pielea animalelor și să obțină pergamentul. Primele pergamente din biblioteca mea datează din 1251 și în ele e vorba de negoțul în care s-a lansat unul dintre băieții celei de-a doua generații de Hirscheri ajunși aici. Omul

s-a dus în Anatolia după covoare și mirodenii, astea pe atunci erau lucruri strict necesare: sașii începuseră construcția de fortificații, iar dacă nu îmbrăcai iarna piatra zidurilor în tapiserii și covoare, până în primăvară erai sigur mort de frig. Castelele gotice nu se încălzeau altfel decât cu ajutorul focului care ardea în bucătării și temperatura în încăperi cobora cel mai adesea spre zero grade. Negustorii de covoare au prosperat, iar mirodeniile reprezentau ingredientul esențial pentru conservarea alimentelor, pe lângă faptul că dădeau și gust mâncării. Hirscherii au ajuns în scurt timp bogați, au lăsat agricultura pe seama rudelor mai sărace și și-au ridicat casele în centrul Brașovului. În mod firesc au făcut parte, chiar de la început, din sfatul orașului: unii erau negustori, alții reprezentau breasla fierarilor, iar Lukas a ajuns, după anul 1500, chiar judecător, asta după ce a stat doi ani la universitatea din Padova. Fratele lui Lukas a luat-o de soție pe Magdalena, fiica lui Meyer, farmacistul, iar în felul acesta magia a pătruns în familia noastră.

-Dar despre Meyeri ce știți?întrebă Steve.

-Nu mare lucru. N-au avut mania jurnalelor, ca Hirscherii și tot ce am moștenit sunt câteva rețetare ale tatălui Magdalenei.

-Cred că știu de ce nu le prea ardea să scrie despre ei: erau vrăjitori din noaptea timpului, iar pe vremea aceea vrăjitorii, considerați eretici, aveau parte de tortură și de o moarte îngrozitoare.

Ulrich ridică privirea, mirat de cuvintele lui Steve.

-Ai aflat tu ceva, fiule?

-Da, dar din ce am aflat nu înțeleg chiar totul. Să-mi explice și mie cineva ce e aia o „valkyrie”.

Privirile lui Ulrich se întoarseră spre Eva.

-Nu știu dacă studiul istoriei a însemnat pentru tine și legendele și mitologia popoarelor din vechime, dar cred că tu ai fi omul cel mai potrivit să-l lămurești pe fiul meu. Însă te rog să o iei de la Adam și Eva, Steve e un adevărat american, cam ignorant când vine vorba de cultură.

-Păi, începu Eva, valkyriile sunt personaje mitologice din literatura scandinavă. În jurul anului 800, un popor nordic, vikingii, a pornit să jefuiască sudul Europei. Oamenii aceștia trăiau în triburi, aveau cunoștințe înaintate de metalurgie și construiau corăbii nemaipomenit de ușoare și de rapide, cu care brăzdau apele mărilor în lung și în lat, ba chiar au ajuns până în America, devansându-l pe Columb cu cinci secole. Mitologia lor era foarte bogată: aveau o mulțime de zei, care trăiau în Asgard, un ținut idilic în care petrecerile se țineau lanț. Zeii aceștia desfășurau două activități – fie chefuiau, fie se băteau, iar războaiele lor erau purtate contra unor uriași de gheață, dornici să stăpânească Asgardul.

Zeul suprem era Odin, un personaj cu un singur ochi care domnea peste tărâmurile morților și avea doi fii: pe Thor – întruchiparea forței și a vitejiei, dar cam repezit și uneori lipsit de judecată – și pe Loki, un intrigant fără pereche, deștept foc dar lipsit de caracter. La bătăliile zeilor nemuritori participau și eroi din rândul oamenilor. Când aceștia mureau, veneau valkyriile să le conducă sufletele în regatul lui Odin. Conform tradiției, acestea erau fecioare remarcabil de frumoase, având ceva din spiritul bătăios al amazoanelor.

În primele poeme recitate de barzii nordului, valkyriile nu aveau alt rol decât cel de a conduce sufletele decedaților. Nu era menirea lor să decidă cine murea și cine trăia într-o bătălie, asta era misiunea ursitoarelor care luau hotărâri în privința soartei omenești. În scrierile mai târzii, ursitoarele au fost înlocuite de valkyrii, care dobândeau tot mai multe atribute. De ce s-a întâmplat astfel nimeni nu știe, poate că pur și simplu vikingii preferau ca soarta să le fie decisă de niște

fete drăguțe, decât de niște babe stafidite. Ei, sunteți mulțumiți sau vreți detalii?

-Deci valkyriile, dacă am înțeles bine, sunt personaje fantastice?întrebă Steve.

-Întocmai.

-Eroare!

-Cum puteți spune una ca asta?

Văzând că discuția se încinge, Ulrich interveni:

-Eva, până acum ai vorbit ca un savant. Cum ar suna aceeași poveste spusă de o vrăjitoare?

-Păi, cred că tot așa. Nu am alte informații despre subiect decât ce am învățat la facultate.

-Ai putea măcar să ștergi din relatarea ta faptul că valkyriile ar fi „personaje fantastice". Îmi imaginez că și despre vrăjitori ai crezut același lucru până când ai devenit tu însăți vrăjitoare.

-Vrei să spui că valkyriile sunt oameni în carne și oase?

-Chiar așa ceva nu îndrăznesc să susțin. Zic doar că nu sunt niște scorneli ale minții, că a existat un timp când ele trăiau pe pământ și puteau fi văzute de oameni. M-am întrebat mereu de unde vine puterea necromanților – ei sunt muritori cu sânge cald și totuși ne transformă în sclavii lor pe noi, nemuritorii. Ne citesc gândurile, ne perturbă judecata și ne pot cere să facem lucruri care sunt împotriva firii noastre. Se spune că un vampir a suferit intens după ce un necromant l-a pus să bea apă. M-am gândit că poate sunt legați cumva de Anubis, zeul egiptean al morții și patron al îmbălsămătorilor, dar nici o clipă nu mi-a dat prin cap să fac cercetări în literatura nordică.

-N-ai fi câștigat nimic, observă Steve. Nu pot crede că necromanții există doar de o mie de ani, de când datează poveștile vikinge. Anubis cu cei cinci mii de ani ai lui e mai credibil.

-Înainte de Cartea Egipteană a Morților a fost cea tibetană, spuse Eva. Ăsta e cel mai vechi document care tratează tranzițiile prin care trece sufletul omenesc de la viață la moarte și apoi la reincarnare.

-Ce legatură au tibetanii cu vikingii?

-Am văzut fotografia celei mai vechi Cărți a Morților cunoscute. Scrierea nu era hieroglifică, ci mai apropiată de cea cuneiformă decât de orice alt tip de scriere. Primele orașe au apărut în Asia acum unsprezece mii de ani, mult mai devreme decât piramidele, așa încât întâietatea textului tibetan e indiscutabilă. Și încă ceva – între textul scris în caractere cuneiforme și runele scandinave există o asemănare uimitoare. Un coleg de faculate, genial de inteligant, spunea chiar că scrierea tibetană e un rest al celei atlante, pe când hieroglifele sunt o descoperire egipteană care n-a suferit influențe din exterior.

-Tare-aș vrea să-l întâlnesc pe geniul ăsta, mormăi Ulrich pentru sine.

-Nu poți. A murit în ultimul an de facultate, în niște circumstanțe dubioase. Ceea ce nu voi uita niciodată e că el mi-a spus că aș fi vrăjitoare, înainte chiar ca părinții mei să o recunoască.

Ulrich se lăsă să alunece din fotoliul în care șezuse, pe covor, făcându-se covrig la picioarele Evei și privind în sus către ea – o privire gravă, concentrată. Medievalista își strânse în jurul trupului jacheta pe care o purta, scuturată de un frison.

-Eva, gândește-te bine! În poveștile scandinave nu se relatează cumva despre legăturile dintre oameni și valkyrii? Niciuna din fetele

astea n-a renunțat la slujirea lui Odin, pentru a deveni femeia unui bărbat uman?

-Nu prea se vorbește despre asta în literatura nordică. Vikingii erau un popor rece și reținut, barzii lor cântau faptele eroice, nu dragostea. Și totuși parcă îmi aduc aminte de ceva...

-Bine au zis francezii, „căutați femeia”. Bravo, Steve, ai descoperit rădăcinile magiei din familia Hirscher. Bun băiat!

-Cum de-ai intuit lucrurile, tată?

-Simplu: tu nu întrebi nimic degeaba. Când ai întrebat ce sunt acelea valkyrii, în mintea mea s-a aprins un bec. Dar povestește mai departe, te rog.

-Păi doamna Hirscher a zis tot ce trebuia despre familia ei. Eu mi-am concentrat atenția asupra familiei Meyer și cum internetul are de toate, am găsit ce căutam.

-Numele Meyer e destul de comun, făcu Eva. Dacă ăsta a fost criteriul de căutare...

-Nu, sunt convins că ce am găsit e chiar ce ne interesează pe noi. Permiteți?

Steve luă calculatorul Evei de pe masă.

-Accesul e parolat, zise aceasta.

-Era, acum nu mai este.

Mâinile micului asiatic se mișcau pe tastatură atât de repede că mișcarea lor era invizibilă ochiului omenesc. Pe ecranul laptopului se afișă o pagină cu fond negru , pe care niște litere albe făceau publicitate unei firme de pompe funebre. Ulrich izbucni în râs. Râdea cu râsul specific vampirilor, lipsit cumva de veselie.

-Ce e așa de caraghios pe pagina unora care organizează înmormântări?întrebă Eva.

Steve mai meșteri ceva la tastatură și litere gri închis începură să apară pe fondul negru. Scrisul era cu caractere extrem de mici, solicitând la maximum acuitatea vizuală a Evei.

-Poftim, nu pot mări contrastul mai mult. E un sit special, dedicat vampirilor și se bazează pe faptul că oamenii nu vor putea vedea așa ceva, chiar dacă textul e sub nasul lor.

-Băieți, eu renunț, hotărî Eva. Spuneți-mi voi ce scrie.

-Situl zice că dacă vrei să faci cuiva o înmormântare pe cinste, firma asta se ocupă de tot.

-Și ce e de râs aici?

-Păi chestia scrisă cu litere gri închis: „îți lipsește cadavrul? Nici o problemă, asta n-ar trebui să fie un impediment care să-ți frâneze elanul de a înmormânta pe cineva. Dă-ne doar numele persoanei și ne ocupăm noi”.

-Ceee? Sunt și asasini plătiți?

-Au zis doar că se ocupă de tot, observă Steve. O asemenea idee nu putea să răsară decât din mintea unui vampir. Dar situl are pagini cu mult mai interesante decât cea de pornire, de exemplu un index al tuturor personajelor trăitoare pe pământ, pe care oamenii le consideră supranaturale. L-am găsit pe Ulrich, m-am găsit chiar și pe mine și am vrut să știu ce informații există despre Magdalena Meyer, căsătorită Hirscher.

-Și?

-A murit în 1538, era vrăjitoare, iar familia ei se trăgea dintr-o valkyrie. Ne va fi așadar sinistru de greu să-l neutralizăm pe Lukas,

pentru că valkyriile s-au ocupat dintotdeauna de sufletele morților, ceea ce înseamnă că abilitățile de necromant le are în sânge de zeci de generații.

-Lukas și eu suntem rude, dacă el e urmașul Margaretei Meyer. Eu de ce nu am asemenea abilități?

-Pentru că tu, Eva, nu te-ai îndeletnicit niciodată cu magia neagră, iar arta necromanților ține exact de genul ăsta de lucruri. Ramura familiei rezultată din căsătoria Magdalenei cu Karl Hirscher a pus capăt pentru totdeauna ritualurilor întunecate, în timp ce rudele Margaretei au rămas până astăzi atrase de latura sinistră a magiei.

Eva privi încurcată când la Ulrich, când la Steve.

-Individul ăsta, Lukas, mi-e rudă pe bune? Sună destul de neplăcut!

-Am cercetat cele scrise pe situl firmei de pompe funebre și am comparat cu ce i-a spus Lukas lui Andreas Martin, zise Steve. Nu m-a mirat să găsesc câteva baliverne înșirate în povestea lui Lukas.

-Cum ar fi?

-Cum ar fi faptul că n-a existat niciodată o substituire a unui copil al Magdalenei Hirscher cu un copil al soră-sii. Peter, cel crescut de preotul din Rupea, n-a șantajat familia Hirscher ci, pur și simplu, la maturitate a trecut prin Brașov și le-a spus fraților și surorilor lui că știa adevărul. Cele două ramuri ale familiei, cea a Magdalenei și cea a Margaretei, nu s-au întâlnit oficial, față în față, niciodată, pentru că Hirscherii au condamnat-o pe Margareta. Și asta nu s-a datorat faptului că a rămas însărcinată fără a fi căsătorită, acest lucru slujea doar de explicație pentru oamenii acelor timpuri. Nu, cauza reală pentru care familia Hirscher a respins-o pe Margareta era pasiunea ei pentru magia întunecată. Rudele ei au fost îndepărtate sistematic, ori de câte ori au încercat să se apropie de Hirscheri. Dar fiind

vrăjitori și deci încăpățânați, n-au renunțat nici acum, după cinci sute de ani.

-Oare de ce?întrebă Ulrich.

-Nu știu, situl ăla zice ce s-a întâmplat, nu și de ce. Nimeni nu poate citi în sufletul omului...

-Eva, știi tu ceva și nu ne spui? Eu, unul, nu cred că Meyerii fac asta din dragoste de rude. Aici trebuie să fie altceva, un secret întunecat.

-Bunica vorbea uneori despre o moștenire.

-O comoară?întrebă Steve. Irelevant, am văzut la Berlin ce mașini conduce Lukas Meyer. E putred de bogat, ce nevoie ar mai avea de alți bani?

-Am zis moștenire, nu comoară, preciză Eva. Asta poate să însemne orice, de la valori materiale la cunoștințe secrete sau vechi taine de familie. Știu doar că din vremuri imemoriale nimeni n-a văzut moștenirea în cauză, dar nici un Hirscher nu a pus la îndoială faptul că ea există. Și mai știu că bunica zicea despre rostul meu în viață că ar fi acela de a împiedica moștenirea să ajungă „pe mâinile cui nu trebuie”.

-Începe să se facă lumină, afirmă Ulrich devenit brusc optimist.

-Înseamnă că eu trebuie să merg la culcare, nu? Tată, nu-i așa?

-Nu, fiule, acum vorbeam de moștenirea Hirscher, nu de vremea de afară. Văzând nedumerirea Evei, Ulrich se întoarse spre ea și continuă: Steve e vampir de doar câțiva ani, practic asta înseamnă că în lumea noastră e un nou-născut. Eu rezist fără să dorm, el însă nu – noaptea își vede de treabă, ziua doarme, ăsta e modul în care își desfășoară existența. Lumina soarelui l-ar distruge,

așa că se ferește de ea – ziua se adăpostește în pivnițe vechi, mine părăsite sau prin cimitire, iar după apus iese și se bucură de viață până la următorul răsărit de soare.

-Dar e teribil să locuiești în cimitire sau în subsolurile caselor abandonate, făcu Eva compătimitoare.

-Păi nu e chiar așa de rău ca pentru oameni. Noi, în întunericul deplin, vedem ca ziua și-apoi îmi găsesc astfel de adăposturi improvizate numai când plec departe de casă. Locuința mea permanentă e în nordul Canadei, unde iarna e o plăcere să stau. Vara lucrez ca matematician la o stație de cercetări din Antarctica, unde atunci e iarnă și întuneric. Mi se pare un aranjament destul de bun ca să-mi păzesc pielea, dar în afară de asta pot să-mi vizitez oricând tatăl la vila lui de pe Cheile Nerei, care are niște pivnițe săpate adânc în stâncă, ticsite cu cărți rare pe care am voie să le studiez.

Steve părea sincer entuziasmat. „Dacă el e mulțumit cu felul acesta de viață, ce drept am eu să-l judec?” gândi vrăjitoarea.

-Am înțeles, Steve, spuse ea. Poți rămâne peste zi la mine, draperiile de la geamuri sunt dintr-o catifea groasă prin care nu pătrunde lumina.

-Vom rămâne tustrei, decise Ulrich. Se va lumina peste două ore, timp îndestulător ca Steve să-și ia micul dejun și-apoi să adoarmă. Eva, tu va trebui să treci fie pe la Florian, la spital, fie pe la muzeu, ca oamenii să nu se impacienteze de dispariția ta – dar după aceea te întorci aici și îți faci și tu rezerve de somn. Avem nevoie de energie cu toții, pentru că în noaptea de mâine vom săpa la Șinca Veche. Aș fi prost dacă aș presupune că bucata de papirus care a ajuns la tine într-un mod atât de spectaculos arată altceva decât locul moștenirii.

-De ce trebuie să facem lucrul ăsta noaptea?

-Eva, pot să bag mâna în foc că Lukas Meyer te urmărește pentru moștenire. Steve, fiind un vampir nou-născut, e cel mai puternic dintre noi și avem nevoie de orice aliat care ne-ar putea ajuta în lupta cu Lukas. Indiferent ce vom găsi la Șinca, Lukas va vrea să ia el acel lucru, sub pretextul că e moștenirea lui și că i se cuvine – iar tu, Eva, trebuie să-ți aperi moștenirea cu orice preț. Bunica ta cred că știa mult mai multe decât a lăsat să se înțeleagă, dar n-a vorbit pentru că n-a vrut să te sperie.

-Cu asta sunt de acord, dar cum credeți voi că vom da de ceea ce au îngropat strămoșii mei săpând doar o singură noapte?

Ulrich zâmbi.

-Eva, un vampir e mai mult decât o mie de cârtițe. Noi săpăm prin natura noastră: săpăm să ieșim din morminte după ce am fost transformați, săpăm să ne facem gropi în pământ, în care să ne ascundem la răsăritul soarelui, în general săpăm mult și bine. Eu zic că o noapte ar trebui să ne fie de ajuns, mai ales dacă luăm cu noi și un detector de metale, deși nu sunt convins că vom avea nevoie de așa ceva. S-ar putea să ne întârzie Lukas, dacă își bagă nasul în treburile noastre, dar în acest caz nu avem încotro – vom improviza ceva la momentul potrivit ca să scăpăm de el.

-Le scriem ălora de la firma de pompe funebre că vrem să facem cuiva o înmormântare frumoasă, sugeră Steve și toți trei izbucniră în râs.

-Acum, pe bune, chiar ne gândim să-l ucidem pe Lukas? Mi se pare oribil, am deveni niște criminali.

-Numai tu ai deveni, Eva, noi suntem criminali de ceva vreme. Și eu și Steve am ucis, eu chiar de multe ori. Am trăit ca om în vremuri aspre, când turcii și creștinii se războiau într-una. Riscai să fii întâi străpuns cu sabia, apoi întrebat cine ești și ce treabă ai, iar de răul ăsta nu puteai să scapi decât scoțând tu sabia primul. În afară de asta, nici Steve, nici eu nu-l vom putea ucide pe Lukas.

Fiind necromant, are putere asupra noastră și dacă dorește ne poate paraliza orice mișcare. Dacă e să moară de mâna cuiva, tu ești aceea care îi va da lovitura de grație.

-Eu? Dar n-aș fi capabilă nici să tranșez un pui de găină!

-Eva, doar nu-ți imaginezi că vei sări asupra unui necromant cu cuțitul! Nu, vrăjitorii se bat altfel, trimițând fluxuri uriașe de energie unii asupra altora și dezlănțuind elementele naturii, pe care le folosesc ca pe niște arme.

-Nu știu decât să aduc vântul și ploaia, atât m-a învățat Înțeleapta Broască Țestoasă.

-Chiar era înțeleaptă broasca aceea, dacă nu cumva ți-a citit viitorul. Cred că o tornadă care să-l ia pe sus pe Lukas Meyer n-ar fi de lepădat. Poate mă înșel, dar mă mișc de cinci secole în lumea făpturilor magice și cred tot mai mult că ceea ce au ascuns Hirscherii la Șinca, „moștenirea” voastră e de fapt compendiul de magie neagră al Meyerilor, adică al valkyriei care a adus sângele magic în familie. Nu sunt un ticălos, dar știu să judec ca unul. Dacă aș fi în locul lui Lukas, acesta ar fi singurul obiect care m-ar interesa cu adevărat. Să nu uităm că Meyerii aveau rude la Șinca, ba chiar înclin să cred că se stabiliserăîn acel loc atrași de energia Templului Ursitelor.

-Tot ce zici sună logic, admise Steve.

-Crede-l pe fiul meu, e un geniu al logicii, făcu Ulrich zâmbind.

-Un geniu însetat, completă Steve.

-Bine, dar trebuie să-mi jurați amândoi că ceea ce veți vedea acum rămâne între noi, că nici un om nu va afla nimic, niciodată.

Ulrich își scoase din rucsacul pe care-l purta mereu pe spate, atunci când pleca de acasă, micul pahar de plastic roșu, care în

mâna lui deveni superba cupă de aur încrustată cu nestemate.

-Bea, fiule, cupa se va umple de la sine până când ne vom sătura amândoi.

-Drace, de unde ai așa o minunăție?

-Mi-a dat-o Merlin.

Ochii Evei parcă luară foc.

-Așa, îl cunoști pe cel mai mare vrăjitor care a trăit vreodată și mă lași pe mine, o începătoare într-ale magiei, să-mi bat capul cu Lukas?

-Merlin, răspunse Ulrich liniștit, intervine doar atunci când o situație periculoasă nu s-ar putea rezolva fără ajutorul lui. Dacă ar crede că ești o vrăjitoare slabă sau neîndemânatică, ar fi venit demult aici. Dar n-a venit, ceea ce nu poate însemna decât că are încredere în talentele tale.

-Dar nici nu știe că exist!

Steve țâțâi neîncrezător.

-Situl ăla nu minte. Dacă eu v-am găsit acolo, v-ar fi găsit și Merlin, asta în caz că trebuia să vă caute. Dar eu nu cred că Merlin are nevoie de un sit de pe internet – probabil cunoaște toți vrăjitorii din lume și știe despre fiecare ce hram poartă. Astea fiind zise, vă urez noapte bună, adică o zi bună. Să mă treziți diseară!

Fără să mai spună nimic în plus, Steve se făcu ghem în cel mai întunecat colț al încăperii.

-A adormit, constată Ulrich. Îi voi urma exemplul, doar că acum nu e momentul să mă gândesc la mine însumi. Întâi voi trece pe la Florian Silvestru, după care am timp pentru somn.

-Mergem împreună, hotărî Eva.

-Tu poți merge mai târziu, dacă vrei. Ți-am zis deja că nu vreau să fiu urmărit de Lukas.

Afară noaptea se îngâna cu ziua. Ulrich ieși pe semiîntuneric și se duse la cimitir, unde trasă pe pământ o pentagramă înscrisă într-un cerc, aprinse niște lumânări fixate în vârfurile pentagramei și păși în interiorul figurii geometrice, O ceață neagră îl învălui, în timp ce el rostea o incantație. Se grăbea, pentru că după răsăritul soarelui puterile lui magice slăbeau atât de mult că n-ar mai fi fost în stare să ducă la bun sfârșit ceea ce își propusese să facă.

Eva trase draperiile groase de catifea ale camerei, ca nici o rază de soare să nu ajungă în colțul în care Steve dormea, nemișcat ca o piatră și la fel de rece. Apoi se duse la restaurantul hotelului să-și ia micul dejun, dar nu putu înghiți nimic în afara unui suc de portocale.Gândul că urma să dezlege enigmele trecutului de la Șinca Veche nu-i dădea pace și-i făcea stomacul ghem.

Cap. 13 Cercul de piatră

Soția lui Florian Silvestru tresări când infirmiera intră în salon: aceasta era o femeie de o frumusețe răpitoare, blondă, cu un păr ca aurul și niște ochi mari, de un mov adânc, o culoare rară și spectaculoasă. „Ce caută o asemenea arătare aici, când ar putea juca în filme sau să apară la televizor, pe bani mulți? Un lucru e sigur însă – prefer să-mi iau bărbatul acasă cât mai repede și să-l îngrijesc eu, chiar dacă voi renunța la planurile de concediu pe anul ăsta”.

Blonda se descurca de minune ca infirmieră, părând că lucrează la spital de o veșnicie, deși nimeni nu i-ar fi dat mai mult de douăzeci și cinci de ani. Îi puse bolnavului o perfuzie, o substanță

dintr-o sticlă mică și închisă la culoare, pe care o dizolvă într-o pungă de ser fiziologic.

-Ce e aia?întrebă soția lui Florian, dornică de conversație.

-Vitamine și minerale, răspunse infirmiera abia șoptind, ca să nu-l trezească pe paciantul adormit.

Apoi ieși rapid din salon, cu mișcări grațioase. „Uf – asta a mers ușor. Cu Lukas va fi mai greu: deși m-a văzut în rolul Hanelorei, care e o babă acoperită toată de văluri negre, s-ar putea să-și dea seama cu cine are de-a face și atunci chiar că am încurcat-o”. Ulrich își adormi temerile gândindu-se că necromantul nu-l recunoscuse de la câteva sute de pași distanță, când îl văzuse asamblând sistemul de irigații aflat în apropiere de Clubul Vrăjitoarelor. „Necromanții au simțuri deosebit de ascuțite dar – din fericire – nici văzul, nici auzul sau mirosul lor nu bat la aceeași distanță ca cele ale unui vampir. Bine de știut!”

Identificând drept cauză a îngrijorării sale lipsa somnului – sau cel puțin asta voia să creadă – Ulrich, adică Nelly, se întoarse la hotelul unde se cazase Eva, se cuibări într-un fotoliu și adormi buștean. Vrăjitoarea reveni ultima, după ce fusese la muzeu și le spusese colegilor de acolo că va lipsi câteva zile din oraș. Pășind în vârful picioarelor, se întinse de-a curmezișul patului și adormi.

...Se trezi când soarele făcea loc lunii pe cer, ceea ce într-o zi lungă de vară se petrece aproape de ora zece seara. Auzi un fel de foșnet nedefinit în jurul ei, dar se lămuri repede ce era: Nelly (alias Ulrich) și Steve se deșteptaseră și acum vorbeau între ei, în surdină, ca să n-o trezească pe ea. Eva țâșni imediat în picioare. După micul dejun peste care sărise, prânzul de care uitase și cina al cărei timp trecuse deja, acum simțea că moare de foame, mai ales că Steve și Nelly se jucau cu minunatul pocal de aur. Zărindu-i privirea pironită asupra cupei, Nelly ghici ceva (normal, doar stomacul medievalistei se apucase să chiorăie între timp) pentru că spuse ferm:

-Până când voi vă pregătiți de plecare, mă duc să-i cumpăr Evei ceva de la patiseria non-stop de peste drum. Ai vreo preferință?

-Doar să fie mult, răspunse femeia brusc bine dispusă.

Nelly se întoarse în cinci minute, aducând o mulțime de merdenele și plăcinte cu tot soiul de umpluturi sărate și dulci.

-Poftim, asta e. Le-am zis să-mi dea din fiecare fel pe care îl au.

Eva izbucni în râs.

-Nici măcar eu nu pot să mănânc atâta!

-Acum nu, dar nu știm cum ne va prinde răsăritul soarelui – poate în mijlocul unui șantier sau în brațe cu cel mai fenomenal tezaur pe care l-ai dezgropat vreodată. Eu în locul tău aș păstra câte ceva și pentru micul dejun.

Vrăjitoarei sfatul i se păru bun: făcu un pachețel pe care și-l puse în poșetă, își inspectă uneltele și se pregăti de plecare.

-Hârlețul nu îți trebuie, spuse Nelly. Doar am rămas înțeleși că săpăm noi.

-Bine, dar voi...

-Vampirii sapă cu ghearele, n-au nevoie de ustensile umane. Detectorul de metale e bun, dar din mulțimea de lanterne alege una singură, doar pentru tine. Noi vedem noaptea la fel ca ziua. Vechea ta carte de magie ia-o neapărat, s-ar putea să fie cel mai util dintre lucruri.

Înainte de a ieși pe ușă, Nelly îi opri:

-Nu uitați, deși suntem o echipă la bine și la rău, nu ar sluji nimănui să cădem toți trei în ghearele lui Lukas. Oricare dintre noi îi

sesizează prezența, fuge și se ascunde ca să-și scape viața sau – în cazul nostru, al vampirilor – existența. Dacă ești liber te poți gândi cum să-i eliberezi pe ceilalți, pe când dacă nimerim toți în mâinile necromantului, nu ne mai salvează nimeni.

Eva vru să protesteze, dar până și ea trebui să admită că Nelly avea dreptate.

-Bine, așa vom face, zise ea într-un târziu.

Coborâră tustrei în parcarea hotelului, acolo unde se găsea mașina închiriată de Eva. Când aceasta vru să urce la volan, Nelly o opri.

-De astă dată voi șofa eu. Dacă Lukas încearcă ceva necurat pe drum, viteza de reacție a unui vampir s-ar putea să fie singurul lucru care să ne scape din belea. Ai văzut doar ce a pățit bietul Florian!

-Dar ai permis de conducere?

Nelly zâmbi.

-Nici un polițist, niciodată, n-a îndrăznit să mă oprească și să mă întrebe una ca asta. Faptul că șofez din anul 1904 ar trebui să te liniștească. N-am avut nici un accident în tot acest timp!

-Hm, sună bine. Încearcă totuși să nu-i șochezi pe bieții muritori care n-au altă vină decât că se află pe aceeași șosea cu tine, în același timp.

Nelly se așeză la volan, Eva luă loc lângă ea în timp ce Steve se întinse comod pe bancheta din spate, de unde arunca priviri curioase în dreapta și în stânga. Dacă se așteptau să-l întâlnească pe Lukas Meyer, așteptarea le fu zadarnică – ajunseră fără incidente la Șinca Veche, parcară mașina și o luară la pas spre forma circulară

ascunsă în pădure. Când Eva, care nu vedea nimic în fața ochilor, vru să-și aprindă lanterna, cei doi vampiri o opriră:

-Ne-ar zări lumea din sat. Trebuie să dăm impresia unor hoți de antichități, iar hoții cu pricina sigur n-ar aprinde nici o lumină.

-Da, dar e o beznă… nu văd pe unde calc!

Fără o vorbă, Steve o luă în brațe.

-Doamnă, țineți-vă de gâtul meu. Eu văd perfect cărarea.

-În curând va răsări luna, spuse Nelly. Va fi lună plină la noapte și cerul e senin, deci să nu ne plângem de întuneric.

Găsiră amfiteatrul fără probleme. Pe platforma supraînălțată față de terenul din jur creșteau puzderie de tufe și copăcei, dar Steve îi scoase din rădăcini fără multă vorbă și construi o stivă de vreascuri la oarecare depărtare, lăsând terenul curat, năpădit doar de o iarbă măruntă.

-Eva, cred c-a sosit vremea pentru detectorul de metale, spuse Nelly. Acum poți să-ți aprinzi și lanterna, pentru că Steve a ridicat grămada de vreascuri între noi și sat, așa că nimeni nu va vedea ce facem.

Eva se plimbă pe suprafața circulară sondând fiecare centimetru de teren, dar detectorul nu piui nici măcar o singură dată.

-Ce concluzie tragem de aici?întrebă Steve. Că am venit degeaba?

-Nu, fiule, nu cred așa ceva. Dar ca să lași generațiilor viitoare o mărturie indestructibilă a trecerii tale, folosești piatra, nu metalul.

-Dacă structurile de aici au șapte mii de ani, interveni Eva, le plasăm la granița dintre neolitic și epoca bronzului. Sună credibil că

vom găsi ceva din piatră.

-Ceva... ce?se încăpățână Steve.

-Săpăm și vedem. Deși eu tot cred că ne lipsesc hârlețele.

-Săpăm noi, Eva, parcă așa ne-am înțeles la Brașov. Tu stai deoparte și analizezi ceea ce vom gasi.

Eva nu avu încotro decât să se așeze în iarbă și să privească. Pe Steve și-l putea imagina săpând, însă pe Nelly nici în ruptul capului. Venise îmbrăcată într-o rochie toată numai volane și danteluțe, cu unghiile cu manichiura proaspătă și încălțată în sandale albe cu toc. Ceea ce nu știa medievalista era că vampirii, deși adoră să se îmbrace elegant, manifestă un dispreț suveran față de haine, pe care sunt gata oricând să le rupă sau să le murdărească. După nici cinci minute, rochia și mâinile frumoase ale lui Nelly erau pline de noroi, iar în structura supraînălțată fusese săpat un șanț circular, la distanța de centrul cercului corespunzătoare desenului de pe bucata de papirus.

-Am dat de piatră, strigă Nelly.

-Și eu, răspunse Steve, la fel de murdar și de plin de pământ.

Eva coborî în șanț cu lanterna în mână.

-Drace, e piatră peste tot! Piatră care n-a ajuns aici din întâmplare – văd îmbinări perfecte, ca și cum ar fi vorba de lespezi șlefuite înainte de a fi asamblate.

-Hai să dăm pământul la o parte de pe toată suprafața cercului, poate asta ne va ajuta la ceva, propuse Nelly.

-Da, vom avea o imagine globală... și desigur mult mai mult jeg, adăugă Steve râzând.

În mod clar vampirii adorau să sape. Se distrau de minune făcând asta și aveau o viteză remarcabilă, pe care uneori Eva încerca zadarnic să le-o domolească, amintindu-le să fie cu băgare de seamă dacă dau de vreun artefact din vechime. Vrăjitoarea prefera să nu se uite la mâinile lor, pentru că își scoseseră ghearele – lungi, încovoiate, ca de pasăre răpitoare, care îți întorceau stomacul pe dos. Dar în nici o oră eliberaseră de pământ toată suprafața circulară și Evei îi scăpă un fluierat de admirație: se aflau în fața unui uriaș cerc de piatră, perfect rotund și perfect neted, alcătuit din blocuri triunghiulare, asemenea feliilor unui tort. Cât se întindeau în adâncime aceste „felii" era greu de estimat, pentru că în mod evident structura supraînălțată avea și o fundație îngropată în pământ.

Cei doi vampiri se dădură la o parte: acum venise momentul ca istoricul să-și spună părerea.

Eva urcă pe structura de piatră, se lăsă în genunchi și lumină cu lanterna fiecare lespede, după care le pipăi atentă, de parcă degetele ei ar fi căutat ceva.

-Ei, care-i concluzia?

Steve fierbea de nerăbdare – un păcat al copilăriei celor care încă nu se obișnuiseră că eternitatea e un timp foarte lung.

-Am văzut așa ceva în Munții Orăștiei, în capitala vechii Dacii. E un cerc perfect, rotund ca un soare, despre care se presupune că a fost construit pe la anul o sută înaintea erei noastre. Dar acolo pietrele nu erau îmbinate în felul acesta, ca feliile de tort. Erau pur și simplu adunate, fără a fi fațetate, apoi au fost legate cu un mortar și îmbrăcate într-o structură de ardezie frumos prelucrată, obținând o suprafață plană, lucioasă. E același mecanism care s-a folosit și la piramide, care și ele aveau o îmbrăcăminte netedă peste blocurile de piatră, din care acum se mai păstrează doar urme. Pe când aici...

nu știu ce să spun! Oamenii care au construit asta au ales intenționat calea cea mai grea.

-Adică?

-Păi e mai simplu să îmbini niște pietre prelucrate grosier și apoi să le învelești într-un material mai moale și mai ușor de sculptat. Aici, de la bun început, s-a mers pe ideea prelucrării perfecte a pietrelor din structura de rezistență, astfel ca să nu necesite nici un fel de acoperire în scopuri estetice.

-Pari ușor dezamăgită, observă Nelly.

-Mă așteptam să dau de o scriere, orice, ca să înțeleg mai multe, recunocu Eva. Așa avem un monument minunat, despre care sunt slabe șanse să aflăm ceva, pentru că piatra nu poate fi datată prin metoda carbonului radioactiv și nu am găsit în jur nici un obiect al civilizației care a făurit cercul: nici arme, nici ceramică, nici oase, nimic.

-Poate că nu aveau o scriere, își dădu Steve cu părerea.

-Las-o baltă! Oamenii care au ridicat asta aveau o civilizație extrem de avansată, cum să nu fi avut scriere?

-Erau daci?întrebă Nelly.

-Nu știu. Dacă ar fi fost daci, firesc era să ridice cea mai complicată structură în capitală, nu? E drept că în zona asta s-au descoperit așezări dacice, dar discul de la Sarmizegetusa e prelucrat sub nivelul de măiestrie al acestuia și e cu mult mai mic.

-Cine trăia aici înaintea dacilor?

-Greu de spus. Dacii sunt unul din cele mai vechi popoare, n-au migrat de nicăieri, pur și simplu istoria i-a prins aici. Înainte de a forma un regat trăiau în triburi, se vorbește uneori de triburile

pelasgice dar ele se pierd în legendă și nu avem dovezi materiale ale existenței lor. Așa putem vorbi și de atlanți... Pentru că nu știu prea multe despre popoarele respective, istoricii le-au dat un nume generic: popoarele ridicătoare de megaliți. Se pare că împânzeau toată Europa, de la Stonehenge până aici, la limita în timp dintre epoca pietrei șlefuite și epoca bronzului.

-Hm, ai amintit de Stonehenge, spuse Nelly. Bănuiesc că ești la curent cu legenda locului.

-Da, că a fost ridicat prin magie, că ar fi fost adus prin văzduh, într-o singură noapte, peste mare, din Irlanda în Anglia. Dar asta e doar o legendă.

-Sau nu este. În orice caz implică folosirea magiei.

-Crezi că și aici...?

-Nu știu. De aceea ești vrăjitoare, ca să cercetezi fenomenul. Eu și Steve ne-am descurcat excelent pe post de cârtițe, dar acum e rândul tău, Eva. Ce simți văzând toate astea?

-Nu știu... o neliniște surdă, poate fiindcă nu mi-l pot scoate pe Lukas din cap.

-Până când voi faceți incursiuni în subconștient, mie să-mi spuneți de ce mi-e frig, se plânse Steve.

-Frig? Nelly se încruntă. N-are cum să-ți fie frig, doar ești vampir și „cei reci” nu simt frigul. Apoi, luminată brusc de o idee, țipă cu un glas care nu mai păstra nimic din vocea de mezzosopranǎ a faimoasei romanciere: fugi, fiule, fugi cât te țin picioarele!

Steve se făcu nevăzut în pădure.

-Ia te uită ce avem aici: pe mătușa Eva, care s-a apucat de arheologie la negru și sapă noaptea clandestin și o minunată

domnișoară îngrozitor de murdară, cu unghiile pline de pământ.

Stomacul lui Ulrich se strânse ghem. Recunoscuse vocea ironică a lui Lukas Meyer!

-Parcă am auzit trei inși discutând, continuă acesta, apărut din senin la doi pași de Eva. Unde e cel de-al treilea?

Nelly se gândi la un răspuns, dar, ca și la „Clubul Vrăjitoarelor”, își simțea mintea paralizată. Eva în schimb spuse cu un aer firesc:

-Cel de-al treilea era un țăran din Șinca. Doar n-oi fi proastă să încep să sap fără să iau cu mine un sătean care cunoaște totul despre poliția din regiune. Bănuiesc că s-a speriat și a șters-o.

Lukas nu zise nici da, nici ba. Explicația femeii suna plauzibil. Se postă în schimb în fața lui Nelly și o privi cu atenție.

-Hm, o femeie-vampir, tânără și frumoasă pe deasupra. Noi parcă ne-am mai văzut undeva, nu, scumpete?

Îi atinse cu degetul arătător fruntea înghețată și spuse poruncitor:

-Dezvăluie-ți adevărata identitate!

Nelly făcea eforturi să nu se gândească la ceea ce i se întâmplase la club. Nu credea în miracole și era convinsă că lucrurile vor lua o întorsătură cum nu se putea mai proastă, iar singura speranță îi rămăsese Steve, care aparent reușise să o șteargă. Dar apoi nu se mai putu gândi la nimic: vraja lui Lukas îi încovoia trupul de durere, numai că de astă dată lucrurile erau și mai rele decât la club, pentru că se simțea prinsă la mijloc între două forțe opuse care o sfâșiau îngrozitor. „Probabil cei executați prin legarea mâinilor și picioarelor de patru cai care trăgeau fiecare în altă direcție au murit simțind același lucru ca mine acum”. Cu colțul ochilor vedea fața Evei, care devenise lividă și extrem de concentrată. Ochii vrăjitoarei

aruncau fulgere. Apoi, la fel de brusc cum începuse, durerea încetă fără să se fi întâmplat nimic: nu redeveni Ulrich, nu-și schimbă rochia cu dantele și volănașe și purta tot sandalele albe cu toc cu care plecase din Brașov. „Eva i-a blocat vraja", îi trecu prin cap pentru o fracțiune de secundă, apoi făcu sforțări să nu se mai gândească la nimic, ca necromantul să nu-i poată citi mintea.

-Foarte bine, domnișoară, acceptă acesta. Se pare că nu folosești nici un fel de trucuri ca să pari altcineva.

-Doar farduri și mult ruj, încercă Nelly să glumească. Sper că nu e interzis.

-Măcar cineva să se preocupe de modul cum arată, dacă mătușa mea n-a pierdut niciodată vremea cu așa ceva.

-Se pare că dumneata mă cunoști, din moment ce susții că ți-aș fi mătușă, dar eu nu știu cu cine am onoarea.

Necromantul se proțăpi în fața vrăjitoarei.

-Sunt Lukas Hirscher, sau Meyer, cum vrei. Pentru că Eva îl privea mirată, el continuă: bănuiesc că ai auzit povestea celor două surori, Margareta și Magdalena Meyer, cea din urmă măritată cu Karl Hirscher în 1523. Vezi, nu doar tu studiezi trecutul, ci și eu mă ocup de poveștile din vechime. Sângele magic le-a fost adus în dar Hirscherilor de fetele Meyer, iar eu sunt urmașul Margaretei, așa cum tu ești urmașa Madgalenei. Vezi deci, draga mea mătușă, am venit să-mi revendic moștenirea.

-Altul care nu visează decât celebra moștenire a Hirscherilor, spuse Eva ironică. Bine, dacă o găsești, a ta să fie. Dar găsește-o mai întâi, că eu m-am săturat să-mi bat capul cu ea.

-Nu mă poți păcăli, Eva. În mod sigur familia ți-a spus în ce constă și unde se află moștenirea.

-Vezi să nu! Era interzis să discutăm subiectul. Tot ce am este asta.

Nelly încremeni de mirare văzând cum Eva îi dă lui Lukas bucata de papirus. „De ce naiba o face? Mintea ei el nu o poate stăpâni și e peste poate ca ea să se afle sub hipnoză. Oare m-a dus de nas și sunt înțeleși între ei?”

Eva părea relaxată și dornică să-l ajute pe Lukas. „Ce joc joacă?” se întrebă vampirul.

-Am presupus că desenul de pe papirus ar reprezenta amfiteatrul de la Șinca Veche, dar nu am reușit să dăm decât de acest cerc de piatră, fără nici o inscripție. Dacă vrei aur ești în locul nepotrivit, pentru că detectoarele de metale n-au arătat nimic.

-Eva, măcar atât ar trebui să ști, că moștenirea nu se referă la aur sau alte lucruri de preț. Cât despre inscripție, poate că n-ați căutat voi unde trebuie. Ia să nu-mi stați în drum până am treabă!

Spunând asta, Lukas întinse mâna în direcția copacilor. Nelly se simți prinsă într-un vârtej – când se dezmetici, era legată de trunchiul unui arbore tânăr, cu mâinile la spate. „Pomișorul ăsta îl scot din rădăcină cât ai clipi”, își spuse ea veselă. Dar se pare că Lukas se gândise la același lucru, pentru că adăugă:

-Sunteți amândouă legate prin magie, așa că nici vrăjitoria ta, Eva, nici puterea unei femei-vampir nu vă pot elibera, ci numai eu, dacă vreau și dacă vă purtați așa cum trebuie. Sper că ați băgat asta la cap!

-Tineretul din ziua de azi, bombăni Nelly. Îți iei mătușa prizonieră, nu? Ce maniere ai, tinere!

Drept pentru care blonda se pomeni cu un căluș în gură. „Fir-ar el al dracului, mi-o va plăti însutit”. Lukas rânji satisfăcut și se întoarse spre Eva.

-Ei, mătușă, tu nu zici nimic? Ai amuțit?

-Zic că tânăra mea colaboratoare are dreptate, ești teribil de lipsit de respect, Lukas. Ce nevoie aveai să mă legi de copac, când vezi că încerc să te ajut și îți spun tot ce știu? Are vreun rost?

-Din punctul meu de vedere are. Am de lucru și nu vreau să stau într-una cu ochii pe tine ca să nu fugi.

-Zău dacă pricep de ce ți-ar păsa de fuga mea. Ți-am spus doar, n-am pretenția la nici un fel de comoară, tot ce găsești al tău să fie. Dar am sondat terenul cu detectorul de metale și n-a arătat nimic, așa încât cred că te afli în locul nepotrivit.

-Mă aflu acolo unde ești și tu, mătușă. Ai de gând să-mi spui ce cauți aici, dacă nu te interesează moștenirea?

-Am găsit bucata de papirus pe când lucram la Rupea și mi-am spus că locul marcat nu poate fi decât la Șinca, așa că am pornit să-mi satisfac o curiozitate. Vezi și tu că nu e un șantier arheologic oficial, sap pur și simplu ca să-mi dau seama dacă desenul se referă la Șinca sau nu.

„Eva știe să mintă convingător”, cugetă Nelly. „Bine de notat asta, poate trebuie altă dată”. Dar Lukas se și proțăpise în fața ei.

-Tânără domnișoară, deci susții că mătușa mea minte?

Nelly ridică din umeri. Ea nu susținuse nimic, doar gândise și oricum nu putea vorbi, pentru că necromantul o lăsase cu un căluș în gură. Acum vrăjitorul, cu un gest poruncitor al mâinii, îi eliberă gura.

-Bucata de papirus am găsit-o împreună, Eva și eu. Ea nu și-a pus problema dacă reprezintă sau nu locul în care a fost îngropată o comoară, pentru că n-o interesează subiectul. Dar pe mine da – aici a trăit, cu mii de ani în urmă, un popor bogat în aur și care nu acorda

nici un pic de importanță metalului galben. Tot aurul acelor oameni trebuie să se afle pe undeva – de ce nu aici? Am convins-o pe Eva că nu e nimic rău dacă aruncăm o privire și-acum...

Nelly nu mai adăugă nimic, dar trase o strâmbătură.

-Acum vin eu și vă stric mica distracție nocturnă. Foarte urât din partea mea!

Înainte ca vampirul să-și dea seama ce se petrece, călușul reveni la locul lui. „Fir-ai al dracului de necromant", îl blagoslovi Nelly în gând. Nepăsător la nemulțumirile ei, Lukas porni să măsoare cu pasul perimetrul cercului – lent, cu pași mărunți, sistematic. „Caută ceva" își spuse Nelly. În scurt timp necromantul ajunse la concluzia Evei:

-Rahat! Nu e nici o scriere pe-aici! Atunci de unde să știm la ce folosea cercul?

-Asemenea obiecte sunt de obicei calendare, spuse Eva cu un ton blând, care vampirului îi întorcea stomacul pe dos.

„Cum crede ea că se va înțelege cu creatura asta sadică și sângeroasă?"

Dar Lukas își ignoră prizonierele. Se așeză în iarbă, cu spatele la ele și începu să murmure ceva în surdină, sau cel puțin asta părea că face, pentru că buzele i se mișcau fără să se audă nici un sunet. Apoi Nelly văzu cu groază cum degetele necromantului se transformă în gheare și din ele izvorește o lumină roșie, care ridică pe rând fiecare piatră din cele aflate în cerc, o întoarce și o așează la loc cu susul în jos. Și Eva și Nelly urmăreau cu o curiozitate fără margini straniul ritual. Cealaltă față a primelor pietre întoarse astfel era netedă și lipsită de informații, până când...

-Asta e, spuse încântat Lukas. Iată moștenirea Hirscher, mătușă, asta cautăm noi de zeci de generații.

Una din lespezi era acoperită cu o scriere ciudată. De asemenea, piatra avea și o culoare ușor mai deschisă decât toate celelalte.

-Ramura familiei care a rămas cu numele Meyer, urmașii Margaretei deci, a susținut mereu că exodul spre Transilvania s-a făcut atât de lent pentru că oamenii duceau cu ei o piatră uriașă, pe care o puseseră intr-o căruță trasă de cinci perechi de boi. Piatra aparținuse strămoșilor vikingi și ieșise singură din mare, după o furtună teribilă. Nici vikingii, nici saxonii nu au înțeles sensul inscripției, pentru că literele sunt într-un alfabet mult mai vechi. Aș putea chiar să pun pariu că, îndată ce au ajuns în Transilvania, oamenii s-au folosit de un monument pre-roman, pe care l-au găsit aici și din care au scos o piatră ca să facă loc lespezii lor cu inscripții. În satul vikingilor piatra stătea cu vârful spre cer, ca un monolit, având inscripția la vedere. Dar după o vreme oamenii și-au dat seama cât e de periculoasă și au ascuns-o de ochii muritorilor.

-Dar ce naiba are atât de special textul acela?

-Este formula nemuririi și a puterii fără limite, mătușă,

-Crezi în prostiile astea? Nu mi-aș fi putut imagina că în zilele noastre mai există căutători ai Graalului.

-Ăsta-i mai mult decât Graalul, Eva. „Pietrele vorbitoare”, cum le numeau celții, își păstrau mesajul peste secole și milenii dacă erau spălate cu sânge de om. Graalul a adunat sângele unei singure persoane, dar piatra asta a fost literalmente scăldată în sânge. Cartea secretă a Margaretei Meyer susține că blocul ăsta de stâncă a fost cândva altarul pe care aduceau jertfe locuitorii unei insule distruse de un cutremur uriaș.

-Atlantida, murmură medievalista.

-Desigur, Atlantida, întări Lukas. Ceea ce ai în fața ta e un text atlant, sper că asta te va face suficient de entuziastă ca să te dai

peste cap să descifrezi ce scrie pe piatră.

-Lukas, tu crezi că e atât de simplu? Dar dacă nu voi reuși?

-Ar fi bine să reușești, mătușă. Fratele tău cu soția, Hanelore, sunt în mâinile mele! Vrei să-i revezi în viață? Dă-te peste cap să-mi citești textul de pe piatră!

Nelly asculta doar cu o ureche discuția dintre necromant și Eva Hirscher. O interesa, desigur, ce-și spuneau cei doi – adora poveștile din vechime, din vremuri când ea încă nici măcar nu se născuse și Atlantida era o legendă pe cinste. Dar în același timp nu putea ignora ceea ce se petrecea în imediata ei apropiere: auzise pași ușori furișându-se, pași care scăpaseră atenției celor doi, prinși în discuție. Apoi simți două mâini calde manevrând un cuțit și tăind legăturile care o țineau ancorată de copac. La început se gândi, bineînțeles, la Steve. Dar mâinile lui Steve trebuiau să fie reci, ca ale oricărui vampir. Nu, cel care o eliberase era un om! Își aminti de legăturile magice de care vorbise Lukas și zâmbi în sinea ei – asta era! Necromantul își imobilizase prizonierele în așa fel ca ele să nu poată fugi folosind magia – dar ceea ce bloca lesne o vrăjitoare și un vampir nu avea nici un efect asupra unui om cu un cuțit în mână – genial de simplu! Lukas se gândise la tot, mai puțin la faptul că un sătean ar putea trece noaptea prin pădure. Apoi Nelly trase aer în piept și identifică personajul: salvatorul neașteptat era Milan! „Desigur, l-am amenințat că-l denunț dacă n-o protejează pe Eva, iar individul a urmărit-o pas cu pas, ca să fie sigur că ea nu se bagă în cine știe ce încurcătură”.

Fulgerător, așa cum doar vampirii știu să facă asta, Nelly puse o jumătate de kilometru de pădure deasă și întunecoasă între ea, Lukas și cercul de piatră. Se gândi s-o ia și pe Eva, care avea mâinile libere, dar își dădu seama că vrăjitoarea n-ar fi acceptat în ruptul capului să-l părăsească pe necromant acum: se considera zălogul care garanta supraviețuirea fratelui și a cumnatei ei și știa

că, dacă ar fi evadat, și-ar fi pătat mâinile cu sângele unor oameni nevinovați, care-i mai erau și rude pe deasupra.

Nelly se așeză în iarba deasă, mirosind a flori de vară și începu să analizeze în minte posibilitățile care i se deschideau în față odată cu redobândirea libertății. Se simțea oarecum vinovată că o abandonase pe Eva în mâinile lui Lukas, deși știa că acesta o va păzi ca pe ochii din cap. Cântări situația: fie îi urmărea discret, din umbră, pe Eva și Lukas, fie pleca la Berlin ca să-i elibereze pe fratele și cumnata Evei. Această misiune i se părea chiar simplă: cu Andreas Martin încarcerat, probabil cei doi erau păziți de un individ plătit pentru asta, un neica-nimeni de soiul tipului care fusese tocmit să-l împuște pe Milan. Dar prioritatea absolută era să redevină Ulrich – acum, că trebuia să se ascundă în pădure, rochia deschisă la culoare și pantofii cu tocuri erau cele mai nepotrivite accesorii cu putință.

„Nu am cum să aprind lumânări pentru ritualul meu – mi-ar da de gol poziția și nu doresc să ajung din nou în mâinile necromantului. Dar las' că merge și cu lumina lunii și lună plină e câtă poftești în noaptea asta". Privi în sus printre copaci: un cer negru ca cerneala, fără lună, fără stele, un vânt cald și un muget îndepărtat, ca un tunet care se prăvale peste văi din înaltul munților. „Se schimbă vremea. La dracu', nu e cam prea dintr-o dată?"

Găsi un trunchi bătrân doborât de furtună cu mult timp în urmă – îndepărtă crengile uscate, rupse din copaci crengi proaspete și le împleti formând un perete verde, pe care îl ancoră de trunchiul uscat. În caz de ploaie, dedesubt va avea un loc ferit de apă și vânt, numai bun ca să se adăpostească. Iar ploaia promitea să vină, cel puțin norii se adunau cu repeziciune, vânticelul de adineauri zgâlțâia copacii și fulgere ca niște șerpi de foc despicau cerul. Nelly se ghemui și intră în adăpostul improvizat – peste nici un minut, urmă o rupere de nori dezlănțuită, care trimise un potop asupra pământului. Nelly auzea stropii mari și grei de ploaie, dar mai auzea și niște pași

care veneau în goană exact spre adăpostul ei. Trase aer în piept: miros de om, deci nu putea fi decât Milan.

-Milan, aici! Intră sub trunchiul uscat și îți va fi bine.

Sârbul făcu întocmai.

-Bună seara, doamnă. Oh, dar chiar e bine și uscat! Cum de-ați ajuns atât de repede până în locul ăsta, atât de departe de cercul de piatră?

-E micul meu secret, Milan. Dacă vrei să dormi bine nopțile, te sfătuiesc să nu mă descoși.

-Și îmi știți și numele! Din ce în ce mai ciudat!

-Milan, noi doi ne-am mai întâlnit. Doar că pe atunci îmi ziceam Ulrich Heller și eram bărbat, nu femeie.

-Drace, un transexual care chiar arată bine! N-aș fi crezut că e posibil!

-Nu sunt transexual, asta-i doar o deghizare ca să nu mă recunoască individul care a luat-o prizonieră pe Eva Hirscher. Și... mulțumesc că m-ai scăpat de copacul de care m-a înlănțuit necromantul ăla nebun.

-Ce-i un necromant, dacă nu-i cu supărare?

-Vorba lungă nu-i bună acum. Ajunge să ști că e un soi de nebun periculos, imprevizibil și deosebit de puternic.

-Ulrich... adică dumneavoastră mi-ați spus s-o păzesc pe Eva ca pe ochii din cap și-acum e singură cu nebunul...

Nelly simți asta ca pe un reproș.

-Eva nu-i în pericol. Nebunul crede că doar ea îi poate traduce o inscripție tainică și are interesul s-o apere de orice rău.

-Nu înțeleg! Eu i-am tăiat legăturile, ar fi putut să fugă și să scape.

-Milan, Eva nu vrea să plece de acolo. Nebunul i-a luat prizonieri pe fratele și pe cumnata ei și ea se teme că dacă evadează, Lukas Meyer ar putea să le facă cine știe ce necazuri ăstora doi.

-Păi, mă duc eu să-i eliberez pe prizonierii ăia, acum că tot mi-am făcut mâna la așa ceva. Pe Hanelore Hirscher o știu și nici n-ar trebui să caut prea mult după ea, probabil e ținută captivă în club. Dacă nu aveți nevoie de mine pe-aici...

-Nu, mă descurc singură. Dar caută să nu te lași ucis, ști că umblă unul să-ți ia gâtul.

Nelly nu mai zise nimic. Deveni atentă la sunetele din jur, apoi ieși brusc din adăpost.

-Doamnă, unde plecați? Zău că era bine aici, afară plouă de rupe.

-Mă întorc, fii fără grijă. Trebuie doar să vorbesc cu cineva.

-Parc-ar mai umbla și alții prin pădure pe o asemenea vreme! În fine, eu v-am prevenit...

Nelly auzise pașii ușori ai unui vampir – se apropia Steve. Cei doi se strânsera în brațe, bucuroși de revedere.

-Fiule, am un adăpost pentru tine. Atât că e și un om înăuntru. Te descurci sau ți-e sete?

-Sete? Să fim serioși, până când pe voi v-a legat caraghiosul de Lukas, eu am vânat. Sunt niște urși uriași pe-aici și au un sânge delicios, gros și hrănitor. Așa că pot fi o sută de oameni, nu unul, sunt atât de sătul că subiectul nu mă interesează.

Nelly îl împinse pe Steve în adăpostul improvizat, apoi intră și ea, după ce-și scuturase hainele ude. Se înghesuiră unul în altul ca să încapă tustrei, iar Steve, din mic, deveni parcă și mai mic.

-Mă întreb unde i-a prins ploaia asta blestemată pe Lukas și pe Eva, zise romanciera. Mi-e milă de biata femeie, pare fragilă și nu mai e nici exagerat de tânără.

-Las' că face Lukas un hocus-pocus ca să ridice iar pietrele alea și se adăpostesc sub ele, făcu Steve indiferent. Mă ascunsesem pe după copaci și mi-a căzut fața când am văzut ce vrăji știe necromantul. Dat dracului individ, nu? Hei, am spus ceva ce te-a supărat?

Nelly, mirată, ridică ochii.

-De ce îți par supărată?

-Te încruntai.

-Mă gândeam doar. Steve, tu cândva mi-ai mărturisit că simți emoțiile oamenilor.

-Așa este.

-Ei bine, mă uimește Eva. Părea exagerat de prietenoasă cu Lukas și mă întrebam dacă nu cumva ne-a tras pe sfoară pe amândoi și ei de fapt lucrează mână în mână.

-Mută-ți gândul de la asta! Eva îl urăște la greu pe individul acela, îi simțeam sângele fierbând ori de câte ori aduceai vorba

despre el. Probabil se teme pentru frate-su, altfel nu i-ar cânta în strună necromantului.

-Deci ai auzit că fratele Evei e prizonierul lui Lukas.

-Da, am tras cu urechea și nu mi-a scăpat nici un cuvânt din ce ați discutat după plecarea mea.

-Uite aici un băiat de treabă, pe Milan, care crede că n-ar fi imposibil să le scape pe rudele Evei din „Clubul Vrăjitoarelor”.

-Salut, Milan. Dacă tu crezi asta, să știi că sunt de acord cu tine. Nelly, mai ai nevoie de noi aici?

-Nu, sper să mă descurc. Lukas n-are interesul să-i facă rău Evei, așa că n-am altceva de lucru decât să urmăresc cum merge descifrarea textului de pe lespedea din cerc, o treabă complicată care poate ține săptămâni și luni la rând.

-Foarte bine. În cazul acesta noi plecăm. Milan, vii cu mine? Mergem să-i eliberăm pe Karl și Hanelore Hirscher din „Clubul Vrăjitoarelor”.

-Sigur că vin, mai întrebi?

-Da, dar s-ar putea să nu fim primiți chiar cu brațele deschise acolo. Adică poate va trebui să ucidem oameni ca să ne scăpăm pielea.

-Ei și? Care-i problema? Nu-mi place ceea ce fac, dar sunt ucigaș plătit, asta mi-e meseria. Văzând privirea întunecată a lui Steve, Milan adăugă: n-am avut de ales, soarta m-a împins pe drumul acesta.

Mai discutară o vreme, până când cerul începu să se lumineze la răsărit.

-Voiam să plec înainte de ivirea zorilor, spuse nemulțumit Steve. Ploaia asta nu se mai oprește odată?

Nelly îl privi surprinsă.

-Drace, mult mi-a luat să-mi pice fisa! Steve, fiule, dincolo de limita pădurii ăsteia probabil pământul e uscat și n-a căzut nici o picătură de apă.

-Zău? Cum poți fi așa de sigură?

-Eva mi-a mărturisit odată că e în stare să schimbe vremea,să aducă furtuni din senin. Dacă zici că e furioasă pe Lukas, furia asta trebuie să se manifeste într-un fel oarecare și ciudățeniile în starea vremii s-ar putea să fie supapa ei de refulare. E posibil ca ea să nici nu-și dea seama ce face.

-Hm, dacă zici... înseamnă că ea oricând e în stare să-l trăznească pe necromantul ăla. Sună bine, oare de ce îmi place să mi-l imaginez pe Lukas trăznit?

Nelly râse.

-Hai, plecați! Eu nu vă dau afară din adăpost, dar dacă vreți să ajungeți la Brașov înainte de răsăritul soarelui, e momentul să o ștergeți chiar acum. Știi, Milan, Steve nu suportă soarele...

-Asta n-o să fie un impediment în misiunea noastră, cele mai multe activități din „Clubul Vrăjitoarelor” se desfășoară noaptea.

Nelly îl înghionti pe sârb, care ieși din adăpost urmat de Steve.

-Mașina pe care am închiriat-o e parcată la mică distanță de aici, spuse Milan. Asta înseamnă că putem ajunge la ea fără a fi murați până la piele.

Rămasă singură în pădurea dintr-o dată prea tăcută, Nelly căzu pe gânduri. Știa, desigur, că făcuse bine îndepărtându-l pe Steve de necromant, în felul acesta își pusese fiul la adăpost de puterile întunecate ale lui Lukas. Ideea de a-i scăpa pe Karl și Hanelore Hirscher de atențiile celor din „Clubul Vrăjitoarelor” i se părea bună, pentru că îl lăsa pe Lukas fără obiectul șantajului asupra vrăjitoarei. Toate bune și frumoase, dar totuși îngrijorarea nu-i dădea pace: rămăsese singură contra necromantului și acest lucru nu-i făcea plăcere deloc. Apoi se gândi la Eva: dacă femeia îl detesta cu adevărat pe Lukas, atunci era de datoria lui Nelly s-o facă să afle că nu fusese abandonată și că erau două creaturi magice care luptau contra lui. Spera ca măcar asta să-i ridice Evei moralui, pentru că se săturase de ploaia ca niște lacrimi, care o udase până la piele.

Cap. 14 Eliberarea

-Ăsta nu-i un loc decent în care să stai, spuse Milan văzând cum arăta ceea ce fusese odată „Clubul Vrăjitoarelor”.

-Dimpotrivă, îl contrazise Steve, mie îmi place și mă voi stabili aici. Dacă ai alte preferințe, bănuiesc că e plin de hoteluri în oraș, pentru toate buzunarele.

Intraseră fără carduri de acces: porțile clădirii erau date deoparte, iar sălile de la subsol arătau ca după trecerea unei tornade.

-Ce s-a întâmplat aici?întrebă sârbul

-După știința mea, nu mare lucru: a venit poliția, a făcut o razie, a ridicat toată producția de droguri a lui Martin și toate evidențele clubului, calculatoarele și banii care se aflau în sertarul biroului lui Hannes Merliner.

-E ca după un dezastru natural – în laborator sunt numai cioburi, n-a rămas nici o eprubetă întreagă, toate ușile sunt date de perete... nu știu ce să mai zic!

-Păi atunci taci, nu? De ce te plângi? Ușile le reparăm, cioburile le măturăm, dar avem un acoperiș deasupra capului, ba chiar și o mulțime de fotolii și canapele unde să putem dormi. Ai vreun motiv de văicăreală?

-Credeam că te muți la vreun hotel.

-Nu, mie locul ăsta îmi convine de minune: o hrubă subpământeană în care soarele nu intră niciodată e tot ce-mi doresc.

-Ești alergic la soare? Doamna Nelly parcă așa zicea.

-Mda, poți să-i spui și alergie. O alergie letală pentru mine și pentru alții, dar în fond termenul de alergie nu e chiar deplasat. Ei, ce zici, stai cu mine sau ne despărțim?

Milan se scărpină în cap.

-Dacă oferta e gratis, parcă mi-ar conveni. Oricum nu am altă alternativă decât să mă mut în locuința vărului Alexei, care e un prost fără pereche. Dar nu ne vor da afară cei din „Clubul vrăjitoarelor”?

-Aș vrea s-o văd și pe asta! Fii convins că membrii clubului nu vor avea chef să calce prea curând pe aici.

-Hm, bine... atunci... mă duc să cumpăr ceva de mâncare. Avem și frigider în văgăună?

-Până te întorci tu, îl repornesc.

-Ție ce să-ți iau?

-Nimic, făcu Steve. Eu voi ieși din când în când la vânătoare, prin zonă în mod sigur sunt iepuri sălbatici și alte animale, așa că din

partea mea cumpără-ți ce vrei, că eu tot nu mănânc.

-Chiar nimic?

-Chiar nimic. Beau numai sânge.

Milan se opri în prag și-i aruncă lui Steve o privire contrariată.

-Glumești, nu?

-Nu, deloc. Dar tu parcă te dădeai mare infractor, care nu se teme de nimeni și ucide fără să clipească din ochi. Dacă ești chiar așa de tare, vom împărți spațiul ăsta fără să faci istericale. Și încă ceva: cumpără-ți niște pături și haine groase, în compania mea îți va fi frig într-una.

Sârbul plecă bombănind dar când se întoarse, după vreo două ore, începu să fluiere admirativ: clubul își recăpătase înfățișarea onorabilă, ușile fuseseră puse la loc, cioburile măturate și adunate într-un colț al curții, iar instalația electrică era din nou funcțională. Vampirul își pusese laptopul pe biroul lui Lukas Meyer, iar lângă laptop i se odihneau picioarele, în cel mai american stil cu putință. Milan burduși frigiderul cu de-ale gurii, își întinse o pătură pe o canapea, declarând că acela e locul lui de dormit, după care veni lângă Steve, care își butona calculatorul.

-Ce faci? Pot să te ajut cu ceva?

-Caut, răspunse Steve. Noi parcă voiam să-i eliberăm pe Karl și Hanelore Hirscher, iar pentru asta ar trebui să-i găsim mai întâi. Cum aici nu sunt, înseamnă că au fost duși în altă parte.

Milan păru descurajat.

-Până acum logica ta e bună, dar mai departe căutăm acul în carul cu fân.

-Câtuși de puțin! La noapte îi vom găsi, nu trebuie să caut decât în două locuri, ambele la doi pași de aici.

-Ești vrăjitor cumva?

-De ceva vreme tot încerc să-ți bag în cap că sunt vampir, dar cu tine se pare că n-am nici o șansă. Judecă și tu: oamenii aceștia au rămas pe continentul american? Nu, pentru că am trăit acolo și pot accesa bazele de date ale poliției locale și ei nu apar în aceste date. I-am găsit în bazele de date ale Lufthansa, s-au întors la Berlin acum zece zile. Lukas susține că sunt în mâinile lui, deci fie au fost răpiți direct din aeroport, fie după ce au venit acasă. Aeroporturile sunt niște locuri pe care le ador, pentru că, din rațiuni de securitate, sunt literalmente împânzite cu videocamere. De pe serverul poliției germane le-am obținut fotografiile din actele de identitate, apoi am început să analizez filmările din aeroport. Bingo! I-am regăsit, însoțiți de un individ care îi aștepta, un anume domn Robinson. Se pare că au plecat cu el de bunăvoie, după ce au avut o discuție destul de animată.

De aici am intrat pe serverele fiscului, pentru că oricine ai fi, în orice țară de pe lumea asta, plătești niște impozite. Acest Robinson nu are proprietăți în Germania și nici nu plătește vreo taxă aici, deci orice ar lucra, o face clandestin. Atunci m-am apucat să caut proprietățile celui în slujba căruia se află și am văzut că Lukas Meyer, care apare în evidențele statului ca farmacist și cultivator de plante medicinale, are mai multe case și terenuri, toate în jurul Berlinului. Se pare că meseria individului e bănoasă, pentru că am obținut imaginea unor căsuțe superbe. Le-am eliminat din listă pe cele aflate în orașe sau care nu dispun de un gard suficient de înalt, pentru că nu duci niște prizonieri într-un loc la care s-ar putea holba orice trecător. Pe lista mea au rămas două clădiri care mi se par ideale pentru adăpostirea soților Hirscher: două ferme ca niște mici fortărețe, izolate în mijlocul câmpurilor cultivate cu plantele de leac ale lui Lukas, ambele dispunând de garduri solide și curți interioare de mari dimensiuni, de șoproane pentru mașinile agricole și de tot

felul de alte acareturi. Pe una din proprietăți se află și un mic lac, iar eu cred că acolo e ținut Karl Hirscher, pentru că, din câte zicea Eva, dacă-i dai fratelui ei un set de undițe și o apă, nu-l va interesa nimic altceva decât pescuitul și nu va pune întebări incomode.

-Și femeia, Hanelore?

-Mi-a fost descrisă ca o scorpie, deși bănuiesc că în descrierea asta au intrat și niște resentimente ale Evei. Dacă Lukas e cu adevărat farmacist, atunci Robinson a primit, mai mult ca sigur, o mulțime de instrucțiuni și de remedii cu care s-o buimăcească, pentru că altfel Hanelore n-ar sta locului nici o clipă.

Milan privea uimit când la Steve, când la ecranul calculatorului acestuia.

-Dumnezeule, câte date poți obține dacă știi unde să cauți! S-ar zice că-i cunoști pe Hirscheri de un secol, că le ești vecin sau chiar prieten de familie.

-Asta nu, dar sunt matematician de meserie și încă unul al naibii de bun. În ziua de azi poți afla orice dacă știi să faci corelații între suficient de multe fișiere cu datele care te interesează.

-E un noroc că te pricepi la așa ceva, fiindcă pentru mine e ca limba chineză, un lucru pe care nu l-aș putea învăța niciodată. Și-acum ce plan avem?

Steve căscă de-i trosniră fălcile.

-Propun somn de voie până diseară, iar la noapte să vizităm proprietățile lui Lukas. Aș merge întâi să văd casa de lângă lac, pentru că intuiția îmi spune că acolo îi vom găsi pe soții Hirscher.

---//---

-Karl, dragule, nu crezi că exagerezi un pic? Acuși se lasă noaptea și pe tine la ora asta te apucă ieșitul la baltă? De altfel azi ai mai avut două reprize de pescuit – și dimineața și după prânz. Nu te mai saturi odată?

-Iubito, peștele trage bine noaptea. Și-apoi balta e chiar lângă casă, de ce n-aș profita de asemenea noroc? Ce altceva mai bun de făcut aș avea aici?

-Să discutăm?întrebă Hanelore.

Karl se așeză resemnat într-un fotoliu.

-Bine, scumpo, te ascult. Te văd nervoasă de două-trei zile, așa că deșartă-ți sacul.

Hanelore se așeză și ea, dar după câteva secunde se ridică în picioare și începu să măsoare cu pași mari camera în care se aflau, în timp ce vorbea gesticulând într-una cu mâinile.

-Ascultă, ți se pare normală situația în care ne aflăm? Poate că ție-ți convine, pentru că ai sub nas nenorocita de baltă, dar eu am deschis ochii pentru amândoi și am o mulțime de semne de întrebare. Deci am fost plecați două săptămâni în excursie la Marile Lacuri, pentru că tu ai câștigat nu știu ce concurs de pescuit – foarte bine! Dar după aceea? Voiam să mă întorc la casa mea, să fac curățenie, să grădinăresc, să-i sun pe copii și să-i întreb de sănătate... Această vacanță perpetuă mi se pare suspectă.

-Dragă, cred că exagerezi. Ai făcut curat înainte de plecare și în absența noastră nu a intrat nimeni, așa încât la întoarcere vei găsi curățenia perfectă pe care ai lăsat-o la plecare. Grădina crește singură dacă plouă destul, iar cu copiii noștri ai vorbit din America și în afară de asta țin să-ți amintesc că unul are cinzeci de ani, celălalt

patruzeci și șapte. La vârsta asta se presupune că au fost înțărcați deja, nu?

-Ești un nesimțit! Nu-i vorba că nu s-ar descurca fără telefoanele mele, dar mă enervează că mi s-a luat mobilul și nu-i pot suna.

-Ți s-a spus clar, Hanelore, de ce a fost nevoie să predai telefonul : prin el poți fi urmărită și locul unde suntem ascunși trebuie să rămână secret. Poliția își riscă viețile protejându-ne, iar ție îți arde de sunat copii.

-Asta aș mai putea s-o accept, să zicem că așa e. Dar de ce nu avem televizor?

-Dar ăla ce-i?întrebă Karl arătând spre ecranul gigantic suspendat într-un colț al încăperii.

-De acord, e televizor, dar vreau un jurnal de știri, să mai aflu și eu ce e nou pe lumea asta. Televizorul ăla merge doar cu DVD-playerul, știu că avem la dispoziție peste o mie de filme de toate genurile și felurile, dar mai vreau și niște actualități. Televizorul nu primește semnal decât de la DVD-player, nici măcar nu poți să schimbi canalele dacă nu-ți place emisiunea. Ceea ce tu numești televizor e doar un monitor mai răsărit, atâta tot.

-Hanelore, am mai vorbit cu domnul Robinson despre asta și mi-a explicat că toată această izolare e în avantajul nostru. Echipa de arheologi în care se află Eva lucrează într-o zonă controlată de grupări de guerilă, iar oamenii aceștia au relații în toată Europa. Îi răpesc pe aparținătorii arheologilor și-apoi cer răscumpărare.

-Zău, mie mi se pare că noi am fi cei răpiti. Nu putem comunica în nici un fel cu exteriorul, nu avem informații din lumea de afară, suntem rupți de lume – doar noi și paznicii noștri. De altfel de unde știm că cei care ne păzesc sunt de la poliție, când n-am văzut nici o uniformă? În plus, toată povestea mi se pare suspectă – în ultima

vreme m-am înțeles destul de bine cu Eva, iar ea zicea că are treabă în Transilvania. De unde acum, deodată, aflăm că e în Ecuador? Ce e în Ecuador?

-Pădure ecuatorială, presupun.

-Nu, Karl, nu fii absurd! Voiam să știu ce civilizație a trăit acolo mai demult, ca s-o intereseze pe Eva.

-Incasii, cred. Deși ea tot vorbea de tolteci, olmeci, din ăștia...

-Cei enumerați de tine erau popoare din neamul aztecilor, au trăit în America Centrală și de Nord, nu în Ecuador. Incasii, da, dar restul...

-De unde știi tu toate astea?

-De la sora ta, nu e evident? Dar acum să nu ne mai certăm pe tema „cine a trăit în Ecuador", ci mai bine deschide ochii, analizează situația și spune-mi dacă nu ți se pare că suntem prizonieri aici. Iar dacă suntem, cum putem face să plecăm?

-Ți se pare ție că suntem prizonieri, pentru că nu ieși din casă. Și eu aș înnebuni să stau mereu între cei patru pereți ai camerei, însă nu-ți interzice nimeni să ieși și să te plimbi pe proprietate – lacul e acolo, poți sta la soare pe malul lui, există și șezlonguri. Explorează locurile și vei vedea că sentimentul de prizonierat va dispărea.

-Hm, bine... să vedem ce se va întâmpla dacă vreau să ies pe poartă.

-Crezi că e cel mai sigur lucru pentru noi să faci așa ceva?

Dar Hanelore nu răspunse, ci sări la o altă idee:

-Cât timp va trebui să suportăm această stare de lucruri? O campanie de săpături poate să dureze câteva luni – sugerezi că vom fi obligați să ne petrecem toată vara aici?

Era prea mult pentru Karl. Ce să-i spună, când nici el nu știa răspunsul? Cu un oftat, își adună undițele și ieși la lac. Rămasă singură, Hanelore începu să se învârtească prin cameră ca un leu în cușcă, din ce în ce mai nervoasă.

Nu avea idee cât timp se plimbase așa prin încăpere, știa doar că se simțise obosită și se lăsase să alunece într-unul din fotoliile mari și – trebuia să recunoască – deosebit de comode. Se trezi atinsă pe umeri de niște degete de gheață, care o scuturau cu delicatețe.

-Doamnă, cafeaua dumneavoastră!

Nu era obișnuita cafea cu lapte, făcută cu mult lapte și un pic de cicoare prăjită, care să dea culoare și gust lichidului. Nu, de astă dată era o cafea neagră într-un degetar de porțelan, fără pic de lapte și amară cât cuprinde – dar ce aromă divină avea!

-Dumnezeule, o cafea adevărată!

-Nu are zahăr deloc, dar dacă preferați s-o beți ceva mai dulce, zaharnița e alături. Vă puteți pune cât zahăr doriți.

Hanelore amestecă în ceșcuță o linguriță cu vârf de zahăr, în timp ce constata, brusc înveselită:

-S-au cam schimbat regulile casei pe-aici. Ba chiar și personalul! Pe dumneata, de exemplu, nu te-am mai văzut niciodată. Domnul Robinson zicea că medicul mi-a interzis și cafeaua și zahărul, pentru că amândouă ridică tensiunea.

-Ați suferit vreodată de hipertensiune, doamnă?

-Nu.

-Atunci? În noaptea asta presimt că veți dormi puțin, așa că ce rău vă poate face o cafeluță din când în când?

-Chiar, bună întrebare!

-Cât despre domnul Robinson, spre binele lui va trebui să nu mai zică prostii, altfel amicul meu Milan îi va tăia gâtul cu cuțitul lui teribil de ascuțit, iar astfel domnul Robinson va fi redus la tăcere definitiv. Așa cum bine ați sesizat, nici el, nici oamenii lui nu erau polițiști.

-Ați ascultat discuția dintre mine și soțul meu?

-Fără voia mea, doamnă. Nu sunt vinovat pentru că am un auz atât de sensibil. Dar decât să vă supărați din cauza acestui fleac, mai bine v-ați gândi că pe toată durata șederii dumneavoastră aici ați fost înregistrată. Bărbatul arătă cu mâna spre un ghem de fire încâlcite de pe covor: ia priviți, semnalul captat de videocamerele montate în încăperea asta era trimis într-o sală de supraveghere din subsolul clădirii, unde în permanență două sau trei persoane vă urmăreau fiecare mișcare și fiecare gest.

-E cumplit, se înfioră Hanelore. Și în tot acest timp, Karl credea că suntem protejați de poliție! Dar ce rost are toată înscenarea?

-Omul care v-a organizat răpirea din aeroport și aducerea aici voia s-o șantajeze pe cumnata dumneavoastră.

-Eva e în Ecuador.

-Nu. E în Transilvania, la mâna lui Lukas Meyer, un tip pe care l-ați cunoscut la „Clubul Vrăjitoarelor” sub numele de Hannes Merliner.

-Îl știu pe Hannes. Era o figură ștearsă, ca un șoricel și se ținea mereu în urma lui Andreas Martin.

-Aici greșiți. Andreas era de fapt omul lui Lukas și toate matrapazlâcurile care se petreceau în club fuseseră gândite de Lukas: droguri, sechestrare de persoane, totul. Lukas a recrutat un număr semnificativ de imigranți săraci, dispuși să facă orice pentru un ban, pe care i-a antrenat ca asasini plătiți. Din păcate pentru el, unul din acești asasini și-a ratat ținta, pe Milan, un băiat nu chiar așa de ticălos cum pare, care s-a oferit să mă ajute ca să scăpați de aici.

Hanelore își împinse deoparte ceașca de cafea, acum goală. Era încă circumspectă.

-Ce dovadă am că spuneți adevărul? Oare nu încercați doar să mă trageți de limbă?

-Urmați-mă, doamnă și veți avea ocazia să vă convingeți cu proprii ochi.

Femeia ieși din încăpere în urma bărbatului care îi adusese cafeaua, un tip mic de statură, cu alură de asiatic. Coborâră scările la parter, apoi se afundară sub pământ într-un subsol luminat cu neoane, de unde dispăruse orice lux și orice imagine de casă bogată, care domina încăperile de sus. Bărbatul înaintă pe un coridor cu uși de o parte și de alta. De sub una din uși răzbătea zgomot de voci și o geană de lumină. Bărbatul intră într-un soi de cușcă de beton, plină cu sârme și monitoare pe care se derulau imagini din camerele de la etaj. Trei indivizi zăceau legați fedeleș pe scaunele din fața monitoarelor, în timp ce al patrulea era culcat la pământ. Milan îngenunchease lângă această persoană, având în mână un pumnal, o armă albă redutabilă pe care o ținea cu lama îndreptată spre beregata celui întins la pământ.

-Credeam că nu mai apari odată, vorbi Milan când îl văzu venind pe Steve.

-Trebuia să fac lucrurile până la capăt. Am demontat toată instalația video de sus și asta cere timp.

-Atunci la ce naiba se uită oamenii ăștia?

Steve zâmbi.

-La înregistrări vechi, care rulează în buclă infinită. Trebuia să mă gândesc la toate variantele, inclusiv că ceva ar putea merge rău și nu vom reuși să-i scoatem din circuit pe indivizii din camera asta.

-Bine și-acum ce facem cu ei?

-Tu ce propui?

-Știu eu? I-aș lăsa aici. Oh, dacă aș avea doar un pic de dinamită!

-Așa ai scăpat de Sonia, cu dinamită? Dacă ai avea, te-aș împiedica s-o folosești. Oamenii ăștia nu ți-au greșit cu nimic. Poate erau doar niște asasini plătiți, dar își făceau datoria și nici tu n-ai fost altceva.

-Ba da, eu am lucrat și-n construcții.

-Foarte bine. Sună-l pe Alexei și spune-i că i-ai găsit o echipă de inși dornici de muncă, nu trebuie decât să trimită un camion ca să-i ia de aici.

-Și dacă nu vor?

-Cred că vor vrea, dacă alternativa e să aibă de-a face cu pumnalul tău.

-Cum zici, așa facem. Dar ăsta de jos a încercat să mă împuște la Șinca Veche, pe când o urmăream pe Eva. Cu el ce fac?

Steve îi aruncă o privire fugară lui Robinson.

-Nu te urăște. A executat și el un ordin, la fel ca ceilalți. Ulrich m-a învățat să las în viață pe oricine, orice ar fi făcut, ca să nu-mi murdăresc inutil mâinile cu sânge. Nu poți ști dinainte la ce îți vor fi de folos asemenea oameni, deși în cazul lui Robinson am o idee: îl utilizăm pe post de cheie, pentru că noi am sărit gardul proprietății ca să venim încoace, dar cu doamna Hirscher nu cred că ar fi cazul să sărim garduri. Du-te să aduci mașina, domnul Robinson va telefona gorilelor de la poartă ca să te lase să treci.

Milan dispăru din încăpere, mulțumit de acest aranjament. Omul aflat la pământ profită de situație ca să sară brusc în picioare – era înalt, bine făcut și părea foarte puternic, iar la nevoie își putea dezlega fârtații și ar fi fost patru inși contra unuia, iar acesta era un slăbănog mic de statură și gălbejit. Dar până să-și facă Robinson socotelile, se pomeni azvârlit din nou pe cimentul dur al beciului, cu nasul spart, care începu să sângereze abundent. Nimeni nu văzuse cum l-a apucat și l-a trântit mititelul, totul se petrecuse într-o fracțiune de secundă. Hanelore țipă și se trase mai aproape de ușă.

-Stai la locul tău dacă vrei să-ți fie bine, mormăi Steve către omul al cărui sânge îi ardea gâtlejul. Sună-i pe cei de la poartă, altfel Milan va trece peste ei cu mașina. Mi-a mărturisit că visează de ceva vreme să facă asta și nu vrem să-i punem răbdarea la încercare.

Robinson întinse docil o mână spre buzunarul în care își ținea telefonul și transmise ordinul ca nimeni să nu fie împiedicat să intre sau să iasă de pe proprietate.

-Doamnă, i se adresă Steve lui Hanelore, mergeți și spuneți soțului dumneavoastră să lase deoparte undițele alea, doar vă pregătiți să plecați acasă.

Femeia făcu ce i se ceruse, dar părea în transă. Își dorise prea mult să scape de acolo și acum, când visul devenea realitate, se pierdea cu firea. Pe lângă ceea ce văzuse în acel beci, ideea că Sonia a fost ucisă nu-i dădea pace. „Clubul Vrăjitoarelor”, un loc pe

care-l frecventase dintr-o toană, doar ca să se distreze, deveni brusc în mintea ei o entitate amenințătoare, populată de asasini plătiți. În ce lucru îngrozitor se băgase!

Karl pescuia liniștit – parcul din jurul fermei era iluminat noaptea și el vedea să-și azvârle cu precizie undița în apă și să-și îndese momeala în cârlig – altceva nu-i trebuia ca să fie fericit. Hanelore se apropie cu pași ușori și-i puse o mână pe braț.

-Iubito, ce surpriză! Cum de te-ai hotărât să ieși la plimbare?

-N-am ieșit sămă plimb, ci ca să-ți spun să-ți aduni lucrurile. Plecăm acasă!

-Acasă? I-ai supărat atât de mult pe oamenii aceștia cumsecade încât ne refuză protecția?

-Cei pe care îi numești „oameni cumsecade” au ucis-o pe Sonia și ne-au luat prizonieri.

-Dacă e cum zici, ne-ar fi imposibil să plecăm acasă.

-Nu, pentru că am fost eliberați. Doi inși au intrat în fermă și i-au imobilizat pe toți cei care ne-au păzit până acum.

-Adică pe băiatul drăguț care se ocupa de casă și ne pregătea mâncarea! Bietul de el!

-Și pe cei care ne supravegheau din sala plină cu monitoare de la subsol, de pe coridorul unde n-ai putut intra, pentru că era mereu încuiat.

Karl deveni brusc neliniștit. Nu se gândise vreodată că pe acel coridor putea fi și altceva decât un depozit de unelte agricole defecte.

-Hanelore, cine sunt cei care susții că ne-au eliberat? Polițiști?

-Nu au uniforme și nici nu mă interesează dacă sunt de la poliție sau nu. De altfel nu cred că poliția s-ar băga în așa ceva.

-Atunci cum de ai încredere în ei?

-Simplu, oamenii ăștia sunt din cercul de cunoștințe al surorii tale. M-am înșelat: am frecventat „clubul Vrăjitoarelor” crezând că e un loc plăcut, unde mă voi amuza și voi face cunoștință cu alte femei de vârsta mea, dar am senzația că cei din club s-au folosit de mine și tot ce-și doreau era să ajungă la Eva. Se pare că e o luptă pentru putere între vrăjitori și Eva e vârâtă până peste cap în povestea asta.

-Sora mea n-ar face așa ceva! N-o interesează puterea și singura luptă la care ar lua parte ar fi una pentru recuperarea unor antichități de valoare.

-Karl, ești un încăpățânat! N-am zis că de la Eva a pornit totul sau că participă de bunăvoie la ceea ce se întâmplă. De altfel nici eu nu știu prea bine ce se întâmplă, pentru că bărbații aceia n-au avut timp să stea de vorbă. Probabil ne vor explica lucrurile când vom ajunge acasă.

Karl ar fi vrut să-i dea o replică usturătoare neveste-sii, brusc încrezătoare în niște necunoscuți, dar nu avu vreme pentru că o mașină cu farurile aprinse opri chiar lângă ei.

-Haideți, urcați! Vă duc la fermă ca să vă luați bagajele și-apoi plecăm acasă.

Karl privi îngrijorat în jur, parcă așteptând o salvare miraculoasă de nu se știe unde. Nerăbdătoare, Hanelore urcă în mașina lui Milan, apoi își trase soțul după ea. Opriră la poarta fermei și sârbul îi conduse în camera de la subsol. Până și el băgase de seamă cât era Karl de neîncrezător și voia să-i dea o dovadă că lucrurile stăteau exact așa cum le prezentase Hanelore. Vederea celor trei indivizi legați de scaunele lor, cu câte un căluș în gură, nu

fu de natură să-i adoarmă temerile, chiar dacă pe monitoare mai rulau încă imaginile filmate în camera de sus unde el și Hanelore fuseseră ținuți ascunși.

-Sunteți de la poliție?îl întreba Karl pe Steve, care continua să-și apese vârful pantofului pe grumazul lui Robinson, cu un aer autoritar.

-Serviciile speciale ale Statelor Unite, răspunse acesta scoțându-și legitimația.

Karl păru satisfăcut, dar Milan rămase gură-cască.

-Vai de zilele mele, chiar ești de la poliție, domnule?

-Da, Milan, însă asta nu trebuie să te sperie. Știu că n-ai lucrat nimic cinstit în viața ta, dar în departamentul în care îmi desfășor activitatea noi nu ne ocupăm de oameni. Dacă rezolvi să-i angajezi în construcții pe ăștia trei – arătă cu mâna spre oamenii legați de scaunele lor – și dacă îl lași pe Robinson în pace, îți iert toate rahaturile pe care le-ai făcut până acum.

-Păi situația ăstora trei e ca și rezolvată. L-am sunat pe Alexei, e încântat că i-am mai găsit oameni pentru echipă. Știi, vărul meu, așa prost cum e, a ajuns un fel de șef și se îngrijește ca lucrările să se termine în timp util. Până și pe mine mă bate gândul să mă angajez pe șantierul ăla al lui, acum că s-a închis „Clubul Vrăjitoarelor” și Andreas Martin e la pârnaie.

-Ce ai lucrat înainte?

-Am fost paznic și body-guard la un bordel. Iar înainte de asta am ucis bosniaci, acasă în Yugoslavia.

Steve zâmbi.

-Ai avut tot îndeletniciri una și una.

-Alexei mi-a promis că mă face șef de echipă dacă mă întorc la el. Sunt din ce în ce mai tentat să accept propunerea.

-Așa să faci! Dar ce e zgomotul de afară?

-Păi... camionul lui Alexei, cred. Era atât de încântat că i-am găsit oameni, încât zicea că trimite după ei imediat.

Cei trei angajați ai „Clubului Vrăjitoarelor” (sau ai lui Lukas Meyer, Steve nu vedea diferența) se urcară în camion fără să facă nazuri. Lor li se alăturară cei doi paznici de la porți.

-Cinci inși de nădajdie, cu brațele cât trunchiul de copac, care de mâine vor căra ciment și nisip, constată Milan. Alexei să-mi zică „sărut mâna” pentru asta.

-Tu nu te duci după ei? Îi transporți la casa lor pe soții Hirscher, apoi ești liber să faci ce dorești.

-Ba s-avem pardon, din partea mea Alexei să mai aștepte câteva zile. Te vei întoarce în Transilvania, desigur, să-i dai o mână de ajutor Evei, iar eu am o vorbă cu Lukas, care l-a trimis pe Robinson, aici de față, să mă împuște doar pentru că într-o zi am îndrăznit să intru în biroul lui. Vin cu tine, am înțeles că Lukas e un individ foarte periculos și dacă te lupți cu el ca s-o scapi pe Eva, o mână de ajutor nu ți-ar strica.

-Două mâini de ajutor, mormăi Robinson de pe podea, unde continua să stea lipit de cimentul pardoselii, sub pantoful lui Steve. Lukas îmi e dator și mie, iar eu am o datorie de plătit față de un anume Ulrich, care nu m-a dat pe mâna poliției la Șinca. Omul acesta o proteja pe Eva Hirscher, iar dacă ziceți că Eva e prizoniera lui Lukas, înseamnă că Ulrich a intrat în necaz și eu am ocazia să-mi achit datoria.

-Bine, băieți, spuse Steve, dar vedeți că de data asta nu vă plătește nimeni.

-Las' că și în războiul din Bosnia am ucis din convingere, nu eram mercenar, răspunse Milan. Uneori, să-i trimiți pe câte unii pe lumea cealaltă poate fi numit muncă patriotică.

-În cazul lui Lukas nu e vorba de patrie, individul nu acționează în folosul vreunei țări, ci doar în propriul folos.

-Atunci vom presta muncă în folosul comunității. Dacă ajungem la pârnaie tot asta am face, nu? Așa măcar ne alegem noi comunitatea.

-În ordine, se învoi Steve. Dar vă previn că e periculos: vom fi doi vampiri, doi asasini plătiți și o vrăjitoare contra unui necromant, dar cunoscând puterile acestei categorii de persoane, aș zice că tabăra noastră e în inferioritate de forțe.

Karl, care până atunci tăcuse și doar privise în jur, de data asta se hotărî să vorbească:

-Așa deci. Pe noi ne duceți acasă, să stăm liniștiți în timp ce voi luptați pentru viața surorii mele. Nu e drept! Plecăm și noi în Transilvania. Tu ce zici, Hanelore?

-Desigur că mergem.

-Vă expuneți unor riscuri majore, spuse Steve cântărind situația. Sunteți doi pensionari obișnuiți, ce șanse aveți contra unui vrăjitor ca Lukas? N-ați face decât să-i abateți atenția Evei, care ar fi preocupată mai mult de siguranța voastră decât de propria ei viață.

-Cu asta nu pot fi de acord. Eva crede că suntem prizonierii lui Lukas și de aceea ticălosul acela o are la mână. Dacă cineva i-ar spune că am scăpat, poate ar crede, poate nu. Dar dacă ne vede, știe că suntem liberi și altul e raportul de forțe. Și-apoi sunt și eu un Hirscher. E drept că nu am moștenit sângele magic, că sunt un om obișnuit, dar de aceea tot sunt un Hirscher și o parte din moștenirea strămoșilor mi-a revenit mie. În înțelepciunea lor, bătrânii noștri au

încredințat mereu o parte a cărților magice unor oameni simpli, așa ca mine, în încercarea de a le proteja. Știți, în familia asta unora le cam plăcea magia neagră, iar în mâinile noastre, ale oamenilor obișnuiți, cărțile magice nu au nici o putere. Noi urma să decidem dacă rudele noastre vrăjitoare sunt destul de cinstite ca să primească aceste cărți sau nu. Cum Eva a fost mereu savant, nu magician, m-am ferit să aduc vorba de cărțile alea de față cu ea. Însă acum cred că cineva trebuie să-mi dea o mână de ajutor ca să cobor din pod o ladă grea, plină cu documente vechi.

-Dacă ajungem la casa voastră încă în noaptea asta, mă ofer eu să vă ajut. Dar dacă mai discutăm mult și se luminează de ziuă, rămâne să vă descurcați doar cu Milan și Robinson, că eu mă duc să dorm, spuse Steve. Exceptându-l pe Ulrich, cei ca mine nu se împacă defel cu lumina zilei.

-Pivnița casei noastre e destul de mare și de întunecoasă, deci te invit în mod formal, ca stăpână a casei, să stai la noi cât poftești.

Toate capetele se întoarseră spre Hanelore și multe sprâncene se ridicară a mirare.

-Știu că așa se procedează, continuă aceasta, că e nevoie de o invitație formală din partea stăpânului casei pentru ca un vampir să locuiască într-o casă în care stau muritori. Și mai știu ce e Steve – când mi-a oferit cafeaua, degetele lui de gheață m-au atins și m-au curentat, așa că mi-am dat seama imediat cu cine am de-a face. Vedeți, timp de cinzeci de ani eu am fost cea care a șters praful de pe lada aia veche și având timp la dispoziție, uneori i-am mai ridicat capacul și am citit una-alta. Atât că unele cărți nu le-am înțeles deloc – cu germana veche, în scriere gotică, mă descurc cât de cât, dar cu runele nici pomeneală.

-Rune, ziceți? Lespedea de la Șinca, aia pe care Eva trebuie să i-o traducă lui Lukas, e scrisă în rune, doar am văzut-o bine. Doamnă Hirscher, accept invitația de a sta în pivnița casei

dumneavoastră până vom pleca la Șinca și bineînțeles că veți veni amândoi cu noi în Transilvania. Cred cu adevărat că puteți să-i fiți de folos Evei.

Ieșiră în curtea fermei când cerul la răsărit începea să se lumineze. Karl și Hanelore se suiră în mașina lui Milan, pe locurile din spate. Robinson luă loc lângă șofer, iar Steve se făcu ghem în portbagaj. Milan privi în oglinda retrovizoare ferma dispărând în ceața dimineții.

-Ce bună ar fi fost un pic de dinamită! Ce chef aveam să arunc în aer hardughia lui Lukas, spuse el.

-De-acum ia-ți gândul de la dinamită, vei lucra în construcții, nu la demolări, mormăi Robinson.

Cap. 15 Acul în carul cu fân

Următoarele câteva zile, în casa Hirscherilor de la periferia Berlinului, fură dedicate pregătirii de plecare. Casa devenise un pic aglomerată: Steve ocupase subsolul, iar Robinson și Milan, podul casei de unde fusese coborâtă lada cu vechile cărți „de magie". Peste zi, Hanelore gătea și Karl citea de dimineața până seara, în timp ce Milan și Robinson răscoleau spațiul de sub acoperiș, căutând orice lucru vechi care le-ar fi putut scăpa soților Hirscher. Doar din văgăuna lui Steve nu răzbătea nici un sunet până după apusul soarelui, când vampirul apărea vesel și odihnit. Munca lui de peste zi, în afară de somn, consta în căutarea pe calculator a tuturor informațiilor disponibile despre familiile Hirscher și Meyer, încât până la urmă puse chiar pariu cu Karl că știa mai multe despre istoricul clanului chiar și decât Eva însăși. Dar Steve mai făcea un lucru: trăgea cu urechea la discuția dintre cei doi ucigași cazați în pod, având grijă să păstreze pacea dintre ei și să-l împiedice pe Milan să se răzbune pentru glonțul incasat la Șinca Veche.

-Dacă vreunul din voi încearcă să-l ucidă pe celălalt, la prima picatură de sânge care va curge, eu nu mă mai stăpânesc. Vă mănânc pe amândoi, așa să știți. Deci dacă aveți chef să muriți deodată, săriți la bătaie!

Ca să fie mai convingător, în prima seară apăru cu hainele și colțul buzelor lui albe, lipsite de culoare, însângerate și scuipând cocoloașe de blană. Când îl văzu, Hanelore începu să țipe, fiindcă Steve își compusese o figură de actor dintr-un film horror de duzină: de un prost gust desăvârșit, dar înfiorătoare.

-Am fost până la ruinele casei din vecini, aia care a ars. Niște șobolani și-au făcut cuib acolo și chițăitul lor mă enerva, așa că i-am

terminat. Pfui, sângele de șobolan are un gust înfiorător, dar măcar acum nu mai chițăie nimic.

Din clipa aceea, Milan și Robinson deveniră muți, nu se mai certau nici măcar în șoaptă...

În fiecare seară, după cină, se adunau toți cinci în salonul casei și fiecare prezenta ceea ce făcuse sau aflase peste zi.

-Podul e curat, nu mai există acolo nici măcar o pagină ruptă dintr-o carte , o notiță pierdută, nimic, spuse Milan într-una din seri.

-Noi ne-am uitat în cărțile de magie ca mâța în calendar. Dacă nu ești vrăjitoare, ca Eva, cărțile alea vechi nu-ți spun nimic.

-Ei, nu e chiar așa, n-am lucrat degeaba, își contrazise Hanelore bărbatul. Atât că nu știm ce însemnătate pot avea lucrurile astea – ah, dacă Eva ar fi cu noi...

-Dar ce ați găsit?întrebă Steve.

Din mâna Hanelorei se ivi un mic petec de piele, subțire ca o foaie de hârtie, vopsit în alb, pe care se zăreau niște semne negre.

-Genial, tresări Steve. Dacă văd eu bine, e un tabel de echivalențe între literele din vechea scriere germană, gotică și rune. Am zărit doar o clipă, fiind ascuns între copacii pădurii, lespedea descoperită în amfiteatrul de la Șinca, dar aș putea pune pariu că bucățica asta de piele îi va fi suficientă Evei ca să descifreze runele.

Karl era de altă părere:

-Eu nu sunt convins că sora mea ar avea vreo problemă să descâlcească un text din vechime, oricât de complicat ar fi el. Cred mai degrabă că nu vrea să-i spună omului care o ține prizonieră ce conține textul. Dacă omul e vrăjitor, așa cum spuneți, cuvintele săpate în lespede ar putea să-i dea abilități neobișnuite, nu?

-Hm, n-aș paria că Eva încearcă să-l ducă de nas pe Lukas, știind că sunteți în mâna oamenilor acelui descreierat. Am încercat să-i scriu lui Ulrich ca să-l previn că sunteți liberi, dar mesajul meu nu a fost citit. În mod sigur tata se află într-un loc unde n-are acces la computer – poate că rătăcește încă în pădurea de la Șinca. Sau poate... nu, să nu ne gândim la ce e mai rău.

-Și ce ar fi mai rău decât faptul că sora mea e în mâna unui dement?

-Dementul ăla s-ar putea să-l fi prins pe Ulrich, singura persoană care în acest moment o protejează pe Eva. În fața unui necromant, un vampir își pierde voința proprie și devine ușor de controlat.

În încăpere se lăsă tăcerea. Fiecare încerca să construiască scenarii în minte, plecând de la puținul pe care-l știau despre Lukas și despre soarta Evei. Țipătul lui Milan răsună cu atât mai înspăimântător:

-Jos, la pământ toată lumea! Suntem spionați de afară!

După care sârbul o zbughi pe ușa din spate, care dădea în grădină și în timp ce alerga își scoase revolverul. Robinson îl urmă imediat, tot cu arma în mână. Se auziră câteva zgomote seci din grădină, apoi se lăsă o liniște apăsătoare. Cei doi se întoarseră în casă, lăsându-și la intrare pantofii uzi de la ploaia de afară.

-Ce noroc să aveți amândoi amortizorul de sunet montat pe arme, făcu Steve. A fost o canonadă pe cinste și riscam să ne trezim cu tot cartierul pe cap, bașca poliția.

-Păi, le spuneați că și dumneavoastră sunteți polițist și se rezolva totul, zise Milan.

-Mai ușor cu asta! E drept că am fost polițist, dar în viața mea umană. Acum sunt un polițist mort la datorie, care afirmative își

doarme somnul de veci în cimitirul eroilor din Arlington.

-Uau, acolo e înmormântat și președintele Kennedy, se entuziasmă Milan. După care i se aprinse un bec în cap și spuse dezamăgit: deci legitimația aceea e falsă?

-Nu e falsă deloc, e a mea și am tot dreptul s-o dețin. Dar dacă cineva mă caută în baza de date a poliției americane, legitimația aceea apare ca anulată prin decesul titularului. Dacă însă altcineva – cineva foarte deștept - mă caută în baza de date a unui anumit serviciu secret, legitimația aceea e perfect valabilă. Dar n-am de gând s-o folosesc pentru un mizilic cum e o omucidere și de altfel doi asasini mari și lați n-au reușit nici măcar să-și zgârie ținta, pentru că nu simt nici un pic de miros de sânge venind dinspre grădină.

-Să mă ia dracu' dacă pricep ce e cu legitimația asta care ba e bună, ba nu e. Naiba să mai înțeleagă afacerile vampirilor! Dar individul de care ziceți că l-am ratat e cât se poate de mort, ne spiona dintre tufele din grădină și amândoi am tras în plin. L-am văzut prăbușindu-se!

-Așa, și? V-ați uitat la cadavru ca să vedeți dacă îl cunoșteați?

-Nu era nevoie, spuse sec Robinson. Omul ăla a fost Hannes Merliner.

În loc de orice alt răspuns, Steve începu să râdă – râsul rece și lipsit de veselie al nemuritorilor.

-Bravo deștepților! Nici voi, nici eu, nici nimeni altcineva nu-l poate ucide pe Lukas, alias Hannes Merliner. Omul e necromant – asta înseamnă că face parte din singurul soi de ființe vii care pot să negocieze cu moartea. Știți voi ce puteri și ce abilități înspăimântătoare presupune acest lucru? Nu știți, pentru că nici măcar eu nu știu totul. Necromanții sunt categora în fața căreia vampirii tremură de frică și pot să vă jur că vampirii nu sunt chiar

făpturi sperioase. Dar... în fine... ochii mei văd ca ziua, deci mă voi duce chiar acum să analizez ce ispravă ați făcut totuși în grădină.

Steve dispăru ca un fulger: acum ședea liniștit în fotoliu și în clipa următoare zăriră doar ușa dinspre grădina închizându-se pe dinafară.

-Dar l-am ucis, jur că l-am ucis, se încăpățână Milan.

Karl Hirscher dădu doar din mână a lehamite. Nevastă-sa frământa nervoasă între degete al doilea obiect pe care-l găsise printre cărțile vechi și despre care voise să vorbească: o placă micuță de argint strălucitor, pe care se afla gravat un portret de femeie. Dar acum gravura nu mai prezenta importanță...

Steve reveni în câteva secunde. Puse un ziar pe masă și deșertă pe el o mână de gloanțe deformate, dintre care unele murdare de noroi.

-Milan, calibru 7,62, Robinson, calibru 9; încetați, oameni buni, să mai ucideți copaci și garduri de grădină.

-Nu era nici un cadavru?întrebă Milan cu ochii ieșindu-i din orbite de mirare.

-Nu, niciunul.

-Dar l-am văzut amândoi pe Hannes ducând o mână la piept și-apoi căzând, confirmă Robinson.

-Ați văzut și sânge? A scos vreun sunet Hannes al vostru?

-Nu, n-am văzut nici o picătură de sânge, recunoscu el.

-Păi, înseamnă că niciunul din voi nu prea are vechime în meseria de asasin. Dacă împuști un om în piept, începe să

sângereze destul de abundent la scurt timp după aceea. Deci ce conclzie trageți de aici?

-Că am ratat ținta?întrebă cu un glas mic Milan.

-Nu. Ci că ne mișcăm pe terenul magiei pure – că nu era nici o țintă! Ulrich mi-a explicat odată lucrurile acestea: vrăjitorii foarte puternici se pot dedubla sau chiar călători în timp. Ceea ce ați văzut amândoi a fost „umbra” lui Lukas, o proiecție a lui lipsită de substanță. Lukas știe acum că soții Hirscher nu sunt la ferma la care a dispus să fie duși, ba mai mult – doi dintre oamenii tocmiți de el discută amical cu foștii lui prizonieri și a mai apărut un tip pe care nu-l cunoștea, adică eu. Probabil chiar și de la distanță și-a dat seama că sunt vampir. Consecința acestui fapt e că s-a enervat că și-a pierdut asul din mânecă, adică prizonierii și va încerca să-i ascundă Evei acest lucru. Mai există o posibilitate, să se comporte de-acum urât cu Eva, să-și reverse nervii asupra ei și Ulrich să nu poată interveni, tocmai pentru că Lukas e necromant.

Karl, care până atunci tăcuse, întrebă:

-Deci să înțeleg că nu-i puteți face nimic lui Lukas, pentru că are un fel de influență malefică asupta vampirilor?

-Întocmai.

-Păi atunci plecăm imediat în Transilvania, indiferent dacă v-ați făcut bagajele sau nu. Sora mea e în primejdie și se pare că numai noi, oamenii simpli, o putem ajuta.

-Dar Karl, abia s-a înoptat! Ar trebui să dormim acum, ca să putem să șofăm mâine. Să plecăm în zori!

-Nu, Hanelore, vom dormi pe drum. Cred că toți cei care ne aflăm în această încăpere știm să șofăm. Plecăm așadar cu mașina mea, e destul de mare pentru cinci inși și nu luăm bagaje multe, ca

ziua Steve să încapă în portbagaj. La nevoie, în Transilvania, vom închiria o a doua mașină.

-Dar nici măcar nu știm care dintre cărțile din ladă sunt valoroase pentru Eva. Ce luăm cu noi și ce lăsăm acasă?

-Ne va ajuta domnul Steve. E vampir și probabil se pricepe la magie.

-Din părți, exclamă acesta supărat. Acum câțiva ani eram om, ca voi toți.

-Atunci, hotărî autoritar Hanelore, dacă tot trebuie să avem bagaj puțin, nu luăm decât o carte – cea în care am găsit bucata de piele cu alfabetul runic și în coperta căreia era ascuns portretul.

-Ce portret?sări Steve.

-Ăsta, zise femeia punând bucata micuță de argint strălucitor în palma vampirului. Acesta scoase un răcnet inuman și scăpă obiectul pe jos, în timp ce în pielea palmei i se întipări conturul portretului, negru ca și cum ar fi fost ars cu fierul înroșit. Mâna începu să-i fumege și în aer se răspândi un miros insuportabil de carne arsă.

-Ați înnebunit, doamnă? Argintul e unul din lucrurile letale pentru cei de soiul meu. În fine, nu chiar pentru toți – tata rezistă destul de bine la contactul cu metalul căruia noi îi spunem „lacrimile lunii”, dar și el doar parțial și pentru puțină vreme.

-N-am... n-am știut, bâigui înspăimântată Hanelore. Te rog să mă scuzi, n-aș face în mod intenționat nici un rău nimănui.

Doamna Hirscher avea motive să fie speriată: în câteva clipe, chipul blajin și zâmbăreț al lui Steve se transformase radical sub impactul durerii atroce – îi ieșiseră colții și ghearele, iar ochii aruncau fulgere roșietice, amenințătoare. Fără o vorbă, vampirul ieși în

grădină, trecând printre cei patru oameni care încremeniseră ca patru statui de piatră.

-Hanelore, fii mai prudentă altă dată, o dojeni Karl. Prietenul nostru face parte din altă specie, care are alte reguli de funcționare decât oamenii. Dacă ai să-i dai ceva, mai bine așează lucrul acela pe o masă , în apropierea lui și va veni să-l ia singur, daca îl interesează.

-De unde era să știu?Doar el ne-a eliberat, așa încât e firesc să-i doresc doar binele, tot binele din lumea asta.

Steve se întoarse după câteva minute. Pielea ambelor palme îi era intactă și nu se zărea nici un fel de semn.

-Gata, a trecut, zise el vesel, cu expresia mulțumită dintotdeauna.

Cu toții observară ușurați că își retrăsese și ghearele și colții, ceea ce era un semn liniștitor.

-Cum... cum ai făcut să te vindeci așa de repede?întrebă ezitantă Hanelore, care între timp ridicase de pe covor micul portret gravat în argint și îl așezase pe masă.

-Din fericire pe aici plouă des, așa că în grădină am găsit destul noroi. Ăsta-i leacul universal pentru rănile celor ca mine și acționează al naibii de repede. După ce au dispărut leziunile, nu mi-a rămas decât să-mi scufund mâna în butoiul în care adunați apa de ploaie care se scurge prin burlane de pe acoperiș, ca să redevin cât de cât curat. Asta a fost totul, termină Steve oarecum jenat că ajunsese în centrul atenției.

Apoi se așeză pe un scaun, în apropierea mesei și privi cu atenție, de foarte aproape, portretul găsit de Hanelore. Folosi o batistă din hârtie pentru a-l întoarce pe partea cealaltă, studie și

dosul lucrării – o bucată de argint mat, pe care nu se afla altceva decât zgârieturile inerente trecerii timpului.

-Și unde ziceți că l-ați găsit, doamnă?

-Cartea asta veche are o copertă din piele, detașabilă. Portretul era ascuns între copertă și carte. Are vreo însemnătate pentru noi?

Steve dispăru din nou, de astă dată în pivnița unde își avea sediul. Când reveni, ducea în brațe prețiosul său calculator, de care nu se despărțea niciodată, așa cum Milan sau Robinson nu se despărțeau de armele lor. Steve fiind un hacker de temut, calculatorul în mâinile lui putea fi mai periculos decât revolverul în mâna unui asasin profesionist. Degetele îi zburau peste tastatură atât de repede că ochiul omenesc nu le putea urmări mișcarea. Când se opriră, pe fața lui Steve se așternuse o expresie de mirare fără egal.

-Felicitări, doamnă, că ați găsit acel portret. El ne dă răspunsuri la o mulțime de întrebări și măcar știm de acum unde trebuie să mergem dacă vrem s-o ajutăm pe Eva.

-Adică nu încercăm să dăm de sora mea și s-o eliberăm din mâinile lui Lukas?

-Nu, Karl, mi-e teamă că o asemenea încercare ar fi sortită eșecului. Lukas are putere peste noi, dată de faptul că e necromant. Asupra familiei Hirscher domină prin abilitățile lui în magia neagră și prin faptul că împărțiți același sânge, cel al valkyriei care a pus bazele clanului Meyer, acum mai bine de o mie de ani. Pe noi însă ne interesează un singur lucru, iar lucrul acesta nu ține de Eva și de locul unde se află ea: Casa Negustorilor din Brașov sau casa Hirscher.

În sufragerie liniștea deveni aproape materială. Dacă până atunci se agitaseră și vorbiseră pe rând, acum tăceau cu toții și priveau concentrați la Steve. Acesta continuă:

-Portretul gravat în argint o reprezintă pe Apollonia Hirscher, în anul 1545. O vedere ascuțită, chiar și vederea unui om, e suficientă să descifreze aceste informații aflate sub portret. Din datele culese de pe internet aflăm că în perioada realizării portretului, Apollonia era deja o femeie trecută binișor de prima tinerețe. S-a născut la Sibiu și a venit la Brașov ca soție a lui Lukas Hirscher, judele regal, funcție echivalentă pe atunci cu cea a primarului, deci mai-marele orașului. După moartea lui Lukas, survenită în 1541, Apollonia a devenit cea mai bogată văduvă a ținutului și a continuat să se ocupe cu afacerile moștenite de la bărbatul ei. Se pare că s-a descurcat excelent făcând acest lucru, pentru că a sporit averea familiei și a ajuns negustorul cel mai înstărit al Brașovului. Fiind femeie, în epoca aceea nu putea accede la funcția de staroste al breslei negustorilor, dar de fapt asta a fost și contemporanii ei o tratau ca atare. Caravanele ei aduceau din Imperiul Otoman covoarele și mătăsurile orientului, pe care le vindea tocmai pe teritoriile stăpânite de casa de Habsburg. Din Viena cumpăra porțelanuri fine, sticlărie, obiecte de argint și arme, care aveau căutare la Stambul. Ea însăși nu a călătorit prea mult – la banii pe care îi avea, își permitea să tocmească oameni iscusiți pe post de conducători de caravane, care străbăteau pentru interesele ei drumurile, pe atunci pline de pericole, ale Europei și ale Asiei Mici.

Istoria consemnează că fiica ei s-a îmbolnăvit și în ciuda eforturior medicilor și a rugăciunilor mamei, a fost declarată moartă. Înveșmântată ca o mireasă, purtând giuvaeruri neprețuite, a fost depusă într-un sicriu deschis în biserica Sfintei Maria din centrul urbei, azi Biserica Neagră. Cunoscând bogăția familiei, în noaptea de dinaintea înmormântării niște hoți au pus gând rău bijuteriilor fetei și au forțat intrarea în biserică. Dar când să-i tragă de pe mână imensul ei inel, fata s-a trezit iar hoții, înspăimântați, au fugit care încotro. Țipetele fetei au fost auzite și lumea s-a adunat ca la o minune. S-a format o procesiune care cuprindea toată populația cetății și care a condus fata înapoi la casa mamei.

Apollonia, o femeie cu un formidabil simț practic, a hotărât să sărbătorească minunea făcând o donație întregului oraș: a dedicat opt mii de coroane, o sumă imensă în acele timpuri, ridicării unei clădiri care a fost, pentru câteva sute de ani, cea mai mare casă a Brașovului. De la bun început, din 1544 când casa a fost terminată, i s-a spus „casa Hirscher” sau Casa Negustorilor. Aici a funcționat sediul breslei negustorilor – avea săli uriașe pentru standardele epocii, în care membrii breslei își puteau ține adunările, depozite subterane de mari dimensiuni pentru păstrarea mărfii, se sprijinea pe arcade atât de largi că o căruță bine încărcată putea trece ușor printre coloanele care susțineau etajul, iar sub acoperișul înalt dispunea de locuri de cazare pentru negustorii străini sosiți în oraș.

Curtea slujea de loc de târg, iar parterul era înțesat cu mici magazine în care negustorii își vindeau mărfurile aduse de peste mări și țări. Pentru toate acestea, Apollonia nu percepea nici un fel de chirie – casa, care trecea drept o minunăție la vremea construcției, era darul ei pentru comunitate.

Miracolul revenirii la viață a fetei și darul generos al mamei au întărit poziția Apolloniei de staroste informal al celei mai puternice bresle a orașului – practic familia devenise chiar mai respectată decât atunci când Lukas, soțul Apolloniei, a fost judele Brașovului. Apollonia a deținut această poziție de cel dintâi negustor al orașului până la moarte, iar fiica ei a mai trăit mulți ani, bucurându-se de o sănătate remarcabilă și având, la rândul ei, o familie numeroasă. Asta este ceea ce ne spune internetul, încheie Steve.

-Numele Apolloniei nu mi-e cu totul necunoscut, zise Karl, deși eu n-am studiat istoria așa cum a studiat-o Eva. Dar cu ce ne ajută povestea unei femei de acum cinci secole ca s-o scăpăm pe Eva din mâinile lui Meyer?

-Voi chiar nu înțelegeți? Steve îi privi pe rând, încruntându-se. Ah, oameni... numai eu știu să pun lucrurile cap la cap în toată încâlceala asta de fapte și misticism medieval?

Și cum asistența tăcea într-o așteptare nerăbdătoare, cu ochii ațintiți asupra vampirului, Steve continuă:

-Oare „moartea” fetei și prezența în familie a unei specialiste în magia neagră, Margareta Meyer, nu vă sugerează nimic? Încă nu știu prea multe despre modul în care funcționează lumea magică, dar pot presupune cum s-au întâmplat de fapt lucrurile. O resuscitare miraculoasă, acum câteva sute de ani, când medicina era neputincioasă chiar și în fața unei banale răni infectate, nu vă spune nimic? Iată ce cred eu: că fata Apolloniei a murit într-adevăr, n-a fost doar o moarte aparentă așa cum s-a tot vehiculat mai târziu. Fata era ultimul copil al Apolloniei și al lui Lukas Hirscher, iar pierderea ei a îndurerat-o peste măsură pe mamă, atât de mult că Apollonia și-a călcat pe inimă și pe convingerile religioase și a cerut ajutorul singurului om care putea schimba situația. Magdalena, cumnata ei vrăjitoare, tocmai decedase, dar sora cumnatei, Margareta, trăia – o persoanăcu aplecare spre artele întunecate, dintr-o linie genetică de necromanți. Să nu uităm că valkyriile decideau cine trăiește și cine moare într-o bătălie și tot ele conduceau sufletele morților în împărăția de dincolo. Deci probabil „hoții” care au pătruns în biserică și au încercat să fure inelul fetei au fost hoți doar de ochii lumii, de fapt erau vrăjitori trimiși de Margareta ca să săvârșească ritualurile necesare pentru readucerea fetei la viață. De altfel, lucru curios, Apollonia nu a desfășurat nici un fel de căutări ca să prindă hoții, care au dispărut pur și simplu dintr-o cetate întărită și păzită cu străşnicie. Mie asta îmi miroase a complicitate chiar și acum, după atâtea secole.

Dar un necromant nu e un slujbaș mărunt pe care îl tocmești ca să facă o treabă pentru tine. Necromantul îți va cere să semnezi un legământ cu el, care îi va da putere asupra ta și a familiei tale. În vechime, cel care apela la necromant trebuia să semneze acest legământ cu propriul sânge, să-l sigileze și apoi să-l îngroape. Cât timp exista legământul, necromantul și urmașii acestuia aveau puteri magice asupra celui sau celei care le-a solicitat serviciile și a urmașilor lui. După „învierea” fetei, maică-sa a ridicat Casa

Negustorilor - dacă vă întreb acum ce anume a fost îngropat la baza casei, ce îmi veți răspunde?

-Contractul dintre Apollonia și Margareta Meyer?întrebă Karl.

-E foarte probabil să fie acel contract, da, răspunse Steve. Însă nu mi-o luați în nume de rău dacă nu vom găsi nimic de soiul acesta – nu uitați că tot ce am discutat până acum se bazează doar pe presupunerile mele și pe poveștile medievale disponibile pe internet.

-Altceva mai bun decât presupuneri tot nu avem. Deci sugerezi să mergem la Brașov și să perchiziționăm Casa Negustorilor?

-Karl, nu fii absurd, se auzi vocea stridentă a lui Hanelore. O casă ridicată acum aproape cinci secole nu are cum să mai stea în picioare. Precis a fost reconstruită de atâtea ori încât din casa originală nu s-a păstrat decât numele.

-Să-mi fie cu iertare, doamnă, dar vă înșelați. Toate sursele documentare sunt de acord că locurile nu s-au schimbat defel din Evul Mediu întunecat și până astăzi. Apollonia a construit cu atâta temeinicie încât casa ei a străbătut veacurile fără să necesite altceva decât reparații minore și înlocuirea acoperișului după incendiul din 1689. Parterul este în prezent ocupat de unul din cele mai șic restaurante ale orașului – de altfel, din câte îmi povestea Ulrich, e restaurantul favorit al Evei, care nu scapă nici o ocazie să mănânce acolo ori de câte ori se află în Brașov.

-Vom merge și noi la acel restaurant, nu, Karl? Să vedem dacă sunt în stare să gătească bucate săsești mai autentice decât ale mele!

-Păi asta n-ar fi greu deloc, mormăi bărbatul în surdină.

-Desigur că vom merge, întări Steve, chiar dacă eu voi comanda doar un pahar de vin pe care va fi nevoit să-l bea unul dintre voi. Scopul nostru va fi nu să ne ghiftuim, deși nu exclud nici

plăcerea mâncatului pentru cei cu sânge cald. Dar motivul principal al vizitei la restaurantul din Casa Negustorilor va fi acela de a deschide ochii bine și a trage de limbă pe toți cei care lucrează acolo. Eva e cunoscută de toată lumea în acel loc și sper că cineva îmi va putea spune ceva despre ea și despre Ulrich.

-Nu sunt la Șinca Veche? Parcă acolo i-am lăsat, zise Milan.

-Gândește și tu, măcar un pic, se stropși la el Steve. Șinca e un sat mititel, în care nu găsești un hotel mai acătării, iar tatăl meu are gusturi fine. Cel mai simplu ar fi fost pentru ei să se întoarcă la Brașov, care e la jumătate de oră cu mașina de Șinca Veche. Dar aici avem o problemă: cu tatăl meu pot lua legătura în trei feluri – cu asta (Steve arătă spre laptop), cu astalaltă (indică telefonul), iar al treilea mod e cel specific soiului nostru.

-Adică?întrebă Karl.

-Adică vampirii înrudiți printr-o legătură de sânge își pot simți prezența unul celuilalt. Dacă cineva i-ar face rău lui Ulrich sau l-ar ucide, eu aș simți acest lucru. De asemenea, oricât de departe ne-am afla unul de altul, Ulrich îmi poate transmite imagini care se formează în mintea lui. Legătura asta funcționează doar într-un singur sens, de la cel care a dăruit sângele magic la progenitură, așa că eu nu-l pot înștiința astfel că voi nu mai sunteți prizonierii lui Lukas Meyer. Mă îngrijorează că Ulrich nu răspunde nici la mailuri, nici la telefon și tot ce mi-a transmis a fost imaginea unui zid vechi de piatră: nimic despre Eva, nimic despre necromant și nici despre locul în care au ajuns cu toții.

-Așadar crezi că au rămas împreună?

-Da. Tatăl meu a promis că o va apăra pe Eva de influența malefică a lui Lukas, iar ea e prizonieră. Deci Ulrich i-a urmărit și probabil se află în același loc cu ei. Mie zidul de piatră, văruit, îmi sugerează o cetate sau o biserică extrem de veche – aș înclina mai degrabă spre biserică, pentru că nici vrăjitorii, nici vampirii nu se pot

folosi de magia lor pe pământ sfințit. Dacă Lukas voia s-o transforme pe Eva într-o muritoare fără abilități speciale, nu trebuia decât s-o ducă la o biserică. Acesta e motivul pentru care nici vampirii, nici vrăjitorii nu frecventează de obicei bisericile: nu pentru că ar lua foc sau alte aiureli, ci pur și simplu pentru că se văd reduși la statutul de oameni obișnuiți. Necromanții, în schimb, n-au aceste oprelişti odată ce în locul respectiv a murit sau a fost înmormântat cineva, iar toate vechile biserici au cripte în subsolul lor. Asta explică și „învierea" fetei lui Lukas Hirscher în Biserica Neagră din Brașov, o acțiune realizată de necromanți.

-Deci trebuie să găsim biserica, spuse Karl.

-Da, în principiu da. Putem exclude de pe listă cele foarte vizitate de turiști, nu e înțelept să ții un prizonier acolo. De asemenea și pe cele foarte ruinate, al căror acoperiș a căzut demult și sunt expuse vântului și ploii. În felul acesta nu rămân decât câteva sute de biserici, răspândite în cătune minuscule, în care se țin slujbe o dată sau de două ori pe an, atunci când se întorc la vatră sașii plecați în Germania. Cu alte cuvinte, căutăm acul în carul cu fân!

-Da, dar de aceea tot putem merge la Brașov, ca să mâncăm în Casa Negustorilor, spuse Karl pe un ton care se voia optimist.

-Mă duc chiar acum să-mi adun bagajul. Zicând acestea, Hanelore ieși din încăpere.

-Chiar atât de prost gătește?întrebă Steve privind după ea.

Cap. 16 Casa Negustorilor

Casa Negustorilor din Brașov are multe nume – casa Hirscher sau Casa cu Cerb, semn că bătrâna clădire ocupă un loc aparte în inimile locuitorilor urbei. I se mai spune Casa cu Cerb pentru că pe

fațadă, chiar pe colțul dintre Piața Sfatului și strada Apollonia Hirscher, trona odată un frumos trofeu de vânătoare, niște coarne de cerb remarcabil de lungi și de ramificate. În mod firesc, capătul casei se numește în limbaj popular „la fundul cerbului”. În acest loc stă o altă relicvă medievală, o clădire ieșită în afară față de Casa Negustorilor, care și ea, prin extensie, este cunoscută tot ca „la fundul cerbului” (locuitorii hâtri înlocuiesc cuvântul „fund” cu un cuvânt care sună mult mai urât). În această casă se găsește de asemenea un restaurant, un local mult mai mic și mai lipsit de pretenții decât „Cerbul Carpatin”, eleganta tavernă istorică din Casa Negustorilor, unde rezervarea unei mese se face cu multe zile în avans. Restaurantul cu pricina și-a schimbat numele de nenumărate ori, în încercarea – fără sorți de izbândă – de a scoate din capul brașovenilor denumirea consacrată de secole a acelui loc: „la gaura dulce”. Orice brașovean va ști să vă spună că „gaura dulce” se află exact „la fundul cerbului”, după care va zâmbi cu subînțeles.

„Gaura dulce” e un local mic, compus din cămăruțe înghesuite, separate între ele prin bolți cu grosimea zidului de peste un metru, cu pavaje din piatră realizate în maniera de construcție a vechilor turnuri de apărare ale cetății și cu mese și scaune decorate în stil rustic. Într-o seară caldă de vară, la o masă ședeau cinci persoane, dintre care patru – Karl, Hanelore, Milan și Robinson – savurau o porție de „flechi”, friptura tradițională a locului, iar Steve desena ceva pe un colț de șervețel, acel „ceva” fiind un plan remarcabil de exact al clădirii.

-De unde naiba și-a luat numele locul ăsta?

Steve chicoti la auzul întrebării lui Hanelore.

-Doamnă, dacă vă gândiți la ce mă gândesc și eu (femeia roși), sunteți cu totul pe lângă subiect. „Gaura” era de fapt scorbura unui copac bătrân care se afla în acest loc înainte de ridicarea casei, adică în jurul anului 1550. Un bulgar de la sud de Dunăre, un sclav fugit de la turci, își împingea în fiecare dimineață taraba cu

zaharicale până la umbra deasă a copacului și își vindea aici minunățiile. Omul fusese rob la bucătăria pașalei din Vidin și deprinsese acolo meșteșugul dulciurilor turcești, care le suceau mințile sașilor învățați cel mult cu ștrudelul și turta dulce. Omul locuia în cartierul ortodox din afara zidurilor, cunoscut ca Șcheii Brașovului și bătea zi de zi drumul lung până în buricul târgului, unde aveau căutare delicatesele lui. Mai târziu, când s-a ridicat casa, locul își câștigase deja numele de „gaura dulce” și numele s-a lipit de casă și-așa a rămas până în ziua de astăzi.

-Povestești frumos, ca Ulrich. El a trăit pe-aici în acele vremuri, dar dumneata?

-El are amintirile, eu calculatorul, zise Steve. Găsești orice pe internet dacă știi unde să cauți.

-Mâncarea a fost delicioasă, spuse Karl râgâind zgomotos. Hanelore îi aruncă o privire întunecată, pe care el nu o băgă în seamă.

-Da, dar și cercetarea locului s-a dovedit a fi utilă, adăugă Steve. Mă gândeam că în porțiunea în care cele două case, casa Hirscher și „gaura dulce” sunt lipite una de alta, se poate lesne intra în casa cu cerb, prin pod. Așa nu pot fi văzut de pe stradă că mă duc acolo, asta în ideea că Lukas și-a plantat un om în jurul casei, care ne urmărește acțiunile și îi raportează tot ce facem.

-N-ar trebui să te expui riscului inutil. Doar suntem mai mulți amestecați în afacerea asta și unul din noi poate sta de „șase” în timp ce tu ești în casă.

Steve întoarse iute capul în direcția lui Milan. Sârbul era un bun executant, dar până atunci nu luase nici o inițiativă, așteptând ca vampirul să decidă singur tot mersul evenimentelor.

-Nu, Milan, nu accept asta. Voi intra doar eu în Casa Hirscher, fără să fiu asistat de nimeni. Nu putem să punem mâna pe

legământul Apolloniei decât dacă ne mișcăm repede, iar eu sunt cel mai rapid dintre voi toți, asta nu e ceva care mai merită discutat.

-Ce faci dacă dai de Lukas în clădire? Poate că știe unde am ajuns cu cercetările și vrea să ne împiedice să luăm legământul, pentru că și-ar pierde toată puterea pe care o are asupra Evei.

-Lukas nu are cum să fie la Casa Negustorilor, doar am stabilit că o ține ostatică pe Eva într-o biserică veche, până când ea îi va traduce runele de pe piatra de la Șinca.

-Și dacă primește traducerea în cauză, o lasă pe sora mea să plece?

-Karl, nu fii naiv. Sunt convins că Evei nu-i priește prizonieratul și, odată eliberată, va căuta să se răzbune într-un fel sau altul. Ulrich spunea că ea e o vrăjitoare puternică, iar Lukas, care știe asta, nu-și va tăia singur craca de sub picioare.

-Înseamnă că Eva rămâne prizonieră pentru tot restul vieții ei?

Până și Hanelore părea scandalizată de idee, cu toate că nu-și iubise niciodată cumnata prea din cale-afară.

-Fiți siguri că, după ce nu mai are nevoie de ea, acest „tot restul vieții" va fi o perioadă de timp extrem de scurtă. Îmi cunosc șeful și știu ce-i poate pielea.

Toate capetele se întoarseră spre Robinson, dar acesta nu mai adăugă nimic.

-Atunci e clar ce facem. Plecați cu toții la hotel, iar eu la noapte intru în casa Hirscher și mă apuc de căutat. Nu ies de acolo fără legământul semnat de Apollonia, chiar de ar fi să răscolesc tot podul casei și să ridic toate podelele.

Karl păru îngrijorat.

-Ce faci dacă te prinde răsăritul soarelui în casă?

-Voi găsi pe undeva un cotlon întunecat, în care să mă retrag până la apus. Dar voi toți aveți o misiune: interesați-vă pe unde știți și faceți-mi o listă cu toate bisericile care ar corespunde cerințelor noastre, pe o rază de – să zicem – două sute de kilometri în jurul Brașovului. Nu cred că Lukas a târât-o pe Eva mai departe de atât. Mergeți la toate punctele de informare turistică din oraș și pretindeți-vă niște vizitatori înrăiți de biserici vechi săsești – fără lista aia nu putem face nici un pas mai departe.

Peste vreo jumătate de oră, cinci inși ieșiră din restaurant. Patru dintre ei traversară Piața Sfatului și cârmiră pe o străduță lăturalnică, străjuită de case medievale, care se desprindea din principala arteră de promenadă a urbei. În aceste căsuțe cu etaj și mușcate la ferestre se înființaseră mici pensiuni cochete, cu camere minuscule, dar pe care turiștii le adorau datorită priveliștilor superbe asupra centrului istoric al orașului și a munților înconjurători. Al cincilea individ își făcu loc pe o bancă de lângă vechea clădire a Muzeului de Istorie și privea, aparent nepăsător, jocul de ape al fântânii arteziene din piață.

Ca orice vampir, Steve putea sta nemișcat ore în șir, uitându-se concentrat înainte fără ca măcar să clipească din ochi. Asta făcea și acum, așteptând orele mici din noapte când ultimii cheflii părăseau restaurantele și piața se golea de furnicarul de oameni de peste zi. Înainte ca micul local de la „gaura dulce” să se închidă, când chelnerii adunau fețele de masă ale terasei aflate în stradă, Steve se strecură înăuntru și urcă la etaj fără să fie văzut.

După ce ultimul angajat al tavernei plecă, vampirul urcă în podul casei și de acolo intră în casa Hirscher. Era un secret pe care Ulrich i-l împărtășise cândva, că vechile case comunicau între ele la nivelul podului – o măsura de siguranță folosită în Evul Mediu de toți cei care voiau s-o șteargă de undeva, urmăriți de vreo poteră sau chiar de ostașii Semilunii.

Casa Negustorilor are parter și etaj care, ambele la un loc, nu sunt atât de înalte ca acoperișul, luminat de mici geamuri ce seamănă cu niște ochi tainici, privind orașul de sus. O asemenea casă medievală are ceva din înfățișarea unui om care și-a tras pe ochi o cușmă mult prea mare pentru capul lui și apoi a decupat-o în dreptul ochilor, atât cât să poată zări ceva din lumea înconjurătoare. Prin Brașov, prin Sibiu sau prin Sighișoara asemenea case s-au păstrat cu sutele și toate poartă pe fațadă o plăcuță pe care stă scris că sunt monumente istorice și de arhitectură.

Podul casei Hirscher fusese refăcut în mai multe rânduri, prima oară după incendiul din 1689, care a distrus bârnele acoperișului. Ceea ce se vede astăzi e o renovare recentă, cu olane nou-nouțe de un roșu aprins și geamuri de termopan, mai mari decât geamurile originale, dar altfel arhitectura din vechime a construcției nu a fost modificată, casa arătând exact ca în ziua, de acum aproape cinci sute de ani, când Apollonia Hirscher a dăruit clădirea comunității. Pe fațadă mai domnește și acum blazonul familiei...

Steve remarcase toate detaliile dintr-o privire. Înaintă pe un coridor aflat pe mijlocul podului, care nu existase mai demult – dar acum podul acesta imens fusese împărțit în mai multe compartimente, rezultând chiar câteva apartamente drăguțe (și al naibii de scumpe), prevăzute cu tot confortul vremurilor noastre. Ceea ce îl deruta însă era mirosul neobișnuit – toate casele vechi au un iz aparte de praf, hârtie veche, plante puse la uscat și uitate acolo de zeci de ani, în care se amestecă uneori, în mod neplăcut, mirosul șobolanilor și al șoarecilor. Nu însă și casa Hirscher! Un parfum mai pătrunzător decât cel dintr-un magazin de cosmetice, puternic dar fin, se răspândea de peste tot. Steve se gândi chiar că spiritul Apolloniei bântuie locul și că parfumul ei emană din pereții clădirii. Ca să-i întărească temerile, pe coridorul întunecat se mișca o umbră albă – umbra unei femei într-o rochie de epocă.

-Apollonia?murmură Steve, gâtuit de emoție.

-Nu. Tac-tu, veni răspunsul.

Silueta era a unei femei, vocea însă a lui Ulrich!

-Oh, cum de nu te-am recunoscut? Nu ți-am simțit nici mirosul, nici prezența, nimic!

Vampirii își simt unul altuia mirosul, asemena fiarelor pădurii. Oamenii însă nu-l percep – e un iz abia sesizabil de vechi, ceva între piele, hârtie, tutun și citrice, care diferă de la individ la individ.

-Nici nu trebuia să mă simți. Am golit pe mine o întreagă parfumerie, ca tu să nu ai nici o reacție acolo, la restaurant. Dar am tras cu urechea la toată conversația voastră. Ce e cu legământul acela al Apolloniei?

Steve se apucă să povestească despre modul în care îi ajutase pe Karl și Hanelore să scape din prizonieratul lui Robinson și-apoi despre căutările în casa familie Hirscher din Berlin, dar se întrerupse brusc și rămase ca trăznit.

-De unde să știu că ești tu și nu vrăjitorul ăla blestemat care și-a schimbat forma?

-Cu întrebarea asta trebuia să începi orice discuție, răspunse Ulrich. Te-am transformat în ceea ce ești astăzi la cererea ta. Ai murit intoxicat cu plutoniu, la un spital din Cairo – doar tu, eu și șeful tău John Smith cunoaștem aceste amănunte.

-Oh, mi-ai luat o piatră de pe inimă!

-Piatra mea de mormânt, cumva?

-Tu nu ai piatră de mormânt. Ai fost ucis de niște tâlhari și trupul tău aruncat întru-un lac care de atunci se numește Lacul Dracului.

-Corect, făcu Ulrich. Nu-mi place să povestesc aceste amănunte, dar ție ți le-am spus.

-Credeam că ești acolo unde se află și Eva. Bănuiesc că e ținută captivă într-o veche biserică și chiar i-am pus pe Hirscheri, pe Milan și pe Robinson să-mi facă o listă a locurilor în care ar trebui s-o căutăm.

-Cine-i Robinson ăsta?

-Individul care a primit ordin să-l împuște pe Milan la Șinca. Zicea că ți-e dator, că l-ai scăpat de poliție. Așa e?

-Da, dar ai grijă cu el. Mie tipul nu mi-a plăcut. Și zici că acum lucrează împreună, Milan și Robinson? Cum ai făcut asta?

-Le-am promis că îi mănânc pe amândoi dacă se ceartă.

-Și? Te-au crezut?

-Se pare că da.

Ulrich râse.

-Să am deci grijă, în fața mea se află un mincinos și jumătate. Dar nu ți-am răspuns la întrebare: ce caut aici și de ce nu sunt cu Eva? Uite care-i treaba, în clipa asta Eva se găsește în Brașov. Am reușit să comunic cu ea chiar sub nasul necromantului, ea știe că sunt undeva prin apropiere și că are ajutorul meu, deci e calmă și se poartă foarte rezonabil. Lukas depinde de ea dacă vrea să afle ce-i cu lespedea de la Șinca, așa că n-o forțează și n-o amenință, iar Eva e destul de deșteaptă ca să accepte situația și să spere că îl învinge într-un război de uzură al nervilor. Acum Lukas doarme, pentru că până și un necromant are nevoie de somn. Am așteptat zile în șir să adoarmă, ca să mă pot apropia de Eva și a trebui să învăț să nu mă încred în aparențe: practic vrăjitorii sunt în stare să doarmă cu ochii deschiși, iar asta m-a derutat multă vreme. E greu să te miști în jurul

unui individ care se uită fix la tine și să conștientizezi că nu e treaz și că habar nu are ce se petrece. Când are ochii închiși e însă periculos, pentru că atunci doar se preface și e cum nu se poate mai prezent. Eva a învățat și ea cum stă treaba, pentru că în primele zile, de îndată ce Lukas părea să moțăie, ea încerca să o șteargă și de fiecare dată a fost prinsă.

-Lukas a torturat-o după aceea?

-Nu. S-a ferit ca dracul de tămâie să o atingă, pentru că Eva e încăpățânată și i-a promis că dacă îi face cel mai mic rău, nu va vedea traducerea aceea niciodată.

-Te-am căutat zile în șir, Ulrich. N-ai răspuns nici la telefon, nici la poșta electronică și nici nu mi-ai transmis gândurile tale. Am fost foarte îngrijorat, să știi!

-Știu, dar nu puteam face nimic, pentru că Lukas are „antenele" sensibile. Pe noi, fiii întunericului, mentaliștii umani nu ne pot „citi", ei spun că mintea unui vampir e un spațiu gol. Pentru necromant însă suntem ca o carte deschisă – ne percepe prezența după miros și după structura gândurilor, diferită de cea umană. Cu mirosul a fost simplu, deși am cheltuit o avere pe parfumuri. Cu gândurile în schimb am avut mult de furcă, pentru că e aproape imposibil să nu te gândești la nimic, dar dacă voiam să mă apropii de Lukas și de Eva, exact asta trebuia să fac. Crede-mă că indivizii care încearcă în mod voit să-și schimbe tiparul gândurilor se înhamă la o muncă de Sisif. Dar după o vreme te obișnuiești, iar Lukas crede acum că am părăsit-o pe Eva și că e singur cu ea. Când o scoate la plimbare, Eva vede ca din întâmplare mesaje gravate pe pietre și pe scoarța copacilor și știe că sunt de la mine. Pe o stâncă a văzut litera „K" și o pasăre în zbor și a făcut repede legătura, pentru că și-a dat seama că fratele ei Karl și cumnata sunt liberi. Gândurile ei Lukas nu le poate citi, pentru că sunt amândoi vrăjitori de acelasi rang și de aceeași putere, iar Eva a învățat repede să tacă și să-și ascundă emoțiile.

-Zici că sunt aici, la Brașov. Cum naiba poți să ții prizonier pe cineva într-un oraș atât de plin de lume? Mi-ai transmis imaginea unei zidării vechi, dar aici în jurul oricărui zid medieval mișună turiștii cu miile. Am presupus că a ascuns-o într-o biserică părăsită, dar în Brașov la intarea oricărei biserici se stă la coadă, pentru că în fața ta mai sunt încă o sută de indivizi cu aparatele de fotografiat la îndemână.

-Presupunerea ta cu biserica e oarecum corectă. De fapt ajunge și o simplă capelă ca să anihileze forțele magice ale unui vrăjitor.

-Pentru Dumnezeu, dar unde e acum Eva? Nu mă mai fierbe atât!

Ulrich se încruntă imperceptibil.

-Steve, nu mai ești om de ceva vreme. Învață să vorbești așa cum se cuvine pentru cineva ca noi.

-Bine, atunci reformulez: pe coarnele satanei, unde a ascuns-o Lukas pe Eva?

-Mda, așa mai sună cumva. Eva e sus, în cetate – ca să precizez exact locul, în capela cetății. Trebuie să recunosc că Lukas a jucat genial la faza asta: cetatea e singura relicvă medievală din oraș care nu se vizitează, pur și simplu pentru că nu s-au găsit fonduri suficiente pentru terminarea restaurării și din zidurile vechi îți poate cădea oricând o piatră în cap. Unele săli, deja restaurate, slujesc istoricilor ca să adăpostească acolo părți din arhivele muzeale. Vezi deci, locul e perfect ales: în mijlocul orașului și totuși nu foarte vizitat, iar dacă cineva ar vedea-o pe Eva nu s-ar minuna deloc, doar femeia e istoric și se știe că a colaborat adesea cu muzeul din Brașov. Ca în orice cetate medievală și aici există o capelă, cât despre oameni care au murit în acel loc și din sufletele cărora necromantul își trage puterea, te las să te gândești singur câți erau. Ajunge să-ți spun că cetatea a fost asediată de nenumărate ori

și că fiecare palmă de pământ din interior și din jurul ei a fost stropită cu sângele apărătorilor – exact ce-și dorea Lukas. Pe lângă asta, să stai în buricul târgului oferă excelente posibilități de aprovizionare – nu uita că și Lukas și Eva au sângele cald, iar asemenea făpturi trebuie să mănânce destul de des.

-Și nu vin vizitatori?

-Ba da, vin, dar pleacă exact așa cum au venit. Ca să intri în cetate ar trebui să te cațeri pe ziduri, iar zidurile sunt șubrede, se pot prăbuși la orice adiere de vânt, cel puțin asta susțin avertismentele lipite pe ele. Ar mai fi o cale de acces, poarta, care e solidă, din fier și prin deschizătura căreia nu prea poți vedea ce e înăuntru. Crede-mă că am pus un ochi la deschizătura cu pricina și până și eu am rămas nițeluș șocat.

-Dar ce ai văzut?

-Un tun cu gura îndreptată exact spre cel care privește, o imagine nu tocmai pe placul oamenilor care și așa sunt mai slabi din fire.

-Deci ca s-o scoatem pe Eva de acolo...

-Da, ai ghicit, trebuie să-l facem pe Lukas să-i dea drumul de bunăvoie.

-Asta va fi al naibii de greu.

-De aceea suntem vampiri, Steve. La lucrurile simple se pricep până și oamenii.

-Cum se face că m-ai așteptat tocmai aici, în casa ridicată de Apollonia Hirscher?

-Știam că fratele Evei va voi să-și elibereze sora. Unde ar veni prima oară, dacă nu la casa care poartă blazonul familiei? Chiar

dacă au plecat în Germania de două generații, pentru oamenii aceștia tot aici este „acasă”. Casa Negustorilor a fost ridicată cu cinci sute de ani în urmă de cineva cu același sânge cu ei, e firesc să se întoarcă la ea. Vezi tu, oamenii când îmbătrânesc încep să adune amintiri, iar Karl și Hanelore nu mai sunt tineri. Dar în timp ce pentru alții amintirile sunt câteva fotografii de familie îngălbenite de vreme, pentru Hirscheri e vorba de un oraș întreg. Tot centrul medieval al Brașovului a fost ridicat de cele câteva familii de patricieni de demult, începând cu Casa Sfatului și terminând cu biserica impunătoare căreia ei îi zic „Neagră”.

-Tu nu tot așa îi zici?

-Nu. Pentru mine a rămas mereu biserica Sfintei Maria, eu o țin minte cum arăta înaintea marelui incendiu, cu zidurile din piatră de un alb strălucitor.

-Trebuie să fi fost frumoasă.

-Frumoasă este și acum, atât că negrul o face să pară bătrână. Când era albă, cu turnul ei zvelt, părea o tânără mireasă gătită de nuntă, așteptându-și ursitul în fața altarului. Din păcate pentru ea, acesta n-a venit niciodată. Au venit în schimb războaie, incendii, epidemii de ciumă și alte molime și biserica a îmbrăcat negrul văduviei. Oricât ai restaura-o, exteriorul ei rămâne tot negru.

-Dar interiorul?

-Ai fi surprins să o vezi într-o zi însorită: e neașteptat de luminoasă, cu ferestrele ei nesfârșit de lungi. Vezi tu, biserica asta e ca sufletul omului: exteriorul poartă pecetea timpului, în timp ce interiorul, sufletul ei, nu știe că secolele trec. A rămas aceeași mireasă gătită în alb dintotdeauna.

Steve se feri să întrerupă reveria lui Ulrich. Se întreba totuși dacă nu cumva, cu sute de ani înainte, părintele său nu trăise în acele locuri vreo poveste de amor, din vreme ce devenise dintr-o

dată atât de poet. Dar blondul era o fire practică – se scutură ca și cum ar fi vrut să îndepărteze amintirile care îl năpădiseră, apoi zise vesel:

-Deși mai e mult până dimineață, casa asta e mare și ne va lua ceva timp să o răscolim pe toată. Haide să căutăm blestematul acela de legământ!

-Și să-i opresc mâine pe oameni să scrie liste cu locurile unde ar putea fi ascunsă Eva? Doar știm acum că e sus, în cetate.

-Asta o știm tu și eu. Cel mai bun mod de a-i împiedica pe oameni să facă prostii este să le dai de lucru, așa că lasă-i să continue. Se vor simți utili și nu ți se vor sui în cap.

-Bine. Așa voi face.

-Și-acum la treabă! Pentru ușile încuiate apelează cu încredere la tăticu, am trusa de spărgător la mine.

Steve zâmbi – „trusa de spărgător" a lui Ulrich se reducea la o agrafă de birou îndoită cu știință, dar pentru cineva cu cinci secole de experiență în mecanica fină, era mai mult decât suficient. Deschiseră toate ușile, răscoliră toate încăperile, din pod până-n pivniță, ciocăniră peretele pe exteriorul căruia fusese fixat blazonul, cu gândul că e un loc predestinat ca să ascundă ceva… și nu găsiră nimic. În final ciocăniră până și dalele cu care fusese pavat subsolul, în ideea că poate dedesubt s-ar afla un gol care ar conține prețiosul document. Fără folos! Și doar erau doi vampiri, al căror auz extrem de sensibil nu putea fi înșelat – tot degeaba! Exasperat și abătut, Steve întrebă într-un târziu, chiar înainte de răsăritul soarelui:

-Crează că documentul a fost înmormântat odată cu Apollonia Hirscher?

-N-aș crede așa ceva. Când Apollonia a murit, mă aflam la Praga – vei învăța și tu, în decursul noii tale existențe, să-ți schimbi

adesea identitatea și domiciliul, pentru că altfel oamenii și-ar da seama că noi nu îmbătrânim și specia noastră ar fi deconspirată. Așadar nu știu unde a fost ea înmormântată. Pe atunci patricienii orașului își dormeau somnul de veci sub lespezile bisericii Sfintei Maria, dar de acest lucru beneficiau doar notabilitățile urbei, adică, în concepția vremii, numai bărbații. Nevestele lor erau înmormântate separat, în pământul cimitirului. Du-te să vizitezi biserica, nu vei găsi acolo piatra tombală a nici unei femei. E drept că pietrele acelea sunt mai noi, din anii 1600-1700 și nu știm ce s-a ales de cele mai vechi – au fost scoase? Au fost duse în cimitir? Nici măcar mormântul lui Lukas nu e de găsit acolo, cu atât mai puțin cel al nevestei lui. E adevărat că ea a fost neoficial starostele negustorilor din cetate, dar după ce a murit nu cred că mândrilor negustori din Orașul Coroanei le-ar fi plăcut să se spună că au fost conduși de o femeie. I-au păstrat amintirea, blazonul și au numit o stradă după numele ei, dar dacă întrebi oamenii din oraș, îți vor spune că a fost o binefăcătoare a urbei, nu că a condus orașul, ceea ce ea de fapt a făcut. Deci mi-e teamă că nu vei găsi niciodată mormântul Apolloniei – în fond nu-l știe nci Eva și doar ea și-a petrecut niște ani de viață răscolind istoria familiei.

-Și atunci legământul?

Ulrich nu răspunse. Cum niciunul din ei nu respira, tăcerea era desăvârșită – ai fi putut auzi un fir de praf care cade pe vechile dușumele. După un timp, când vorbi, o făcu în șoaptă:

-Steve, simți aici prezența magie?

-Sunt un vampir nou-creat, familia mea umană mai trăiește încă. N-am experiența lumii în care am intrat și nu știu în ce fel ar trebui să simt magia. Poate îmi explici tu.

-Nu e pentru toți la fel, dar pe toți ne încearcă o senzație ciudată; contempli realitatea din jurul tău și deodată îți dai seama că ceva nu e așa cum ar trebui să fie. E cumva ca o pictură pe sticlă, pe

care cineva o sparge și apoi lipește cioburile fără nici o logică. Poți recunoaște crâmpeie din realitate, dar ansamblul e distorsionat și lipsit de sens – acesta e efectul magiei.

-Păi mie nu mi se pare că ar fi ceva în neregulă aici.

-Nici mie, fiule, nici mie.

-Și-atunci?

-Steve, cine v-a băgat vouă în cap că a existat un legământ semnat de Apollonia Hirscher, care dădea unui necromant putere asupra ei?

-Povestea aceea cu învierea fie-sii în Biserica Neagră, spuse Steve sigur de răspuns. Plus faptul că Margareta Hirscher a fost un necromant.

-Mi-e teamă că umblați după cai verzi pe pereți, ripostă Ulrich. În mod clar Lukas Meyer a profitat de o istorie de demult ca să pretindă că are anumite drepturi asupra moștenirii Hirscher – de fapt el a țesut legenda cu necromantul care învie morții, pentru că el însuși este așa ceva. Numai că povestea nu-i adevărată!

-Nu e? Vrei să spui că nu există și n-a existat niciodată un astfel de legământ?

-Exact. Vezi, legenda povestește că fata s-a trezit în biserică atunci când niște hoți au încercat să-i fure inelul de pe deget. Asta e povestea care a străbătut secolele – dacă ar fi fost amestecat un necromant, bravii sași, mari amatori de istorii de groază, ar fi consemnat acest lucru. Și eu sunt sas la originile mele și îmi cunosc neamul: poveștile noastre sunt întunecate și abundă în personaje malefice. Gândește-te că sașii sibieni, supărați că orașul le-a fost incendiat de Vlad, domnitorul muntean din neamul Drăculeștilor, au creat basmul care a inspirat romanul „Dracula”. Ziceau că Vlad ar fi tras în țeapă zece mii de suflete când a trecut Sibiul prin foc și sabie,

pentru că a refuzat să-și plătească taxele vamale în comerțul cu Valahia.

-Știam legenda.

-Ceea ce nu știai e că, în vremurile acelea, un oraș cu cinci mii de locuitori era considerat deja o așezare uriașă. Vlad n-ar fi avut cum să tragă în țeapă zece mii de suflete pentru că Sibiul – ca și Brașovul, de altfel – nu avea mai mult de șapte – opt mii de orășeni. Acesta e doar un exemplu de modul cum exagerează adevărul povestirile medievale. Crezi deci că dacă ar fi intervenit un necromant, lumea ar fi trecut asta sub tăcere? și cine să intervină? Margareta? Pe atunci se afla la Roma, în slujba papilor, iar o călătorie încoace ar fi durat câteva săptămâni.

-Și totuși cum a înviat fata Apolloniei?

-În nici un caz prin magie neagră. Magia neagră nu poate da viață, Steve, doar Dumnezeu poate. Cei pe care îi „învie” necromanții devin un soi de – cum să-ți explic cu termeni din ziua de azi? – un soi de roboți, fără conștiință proprie, niște automate. Fata Apolloniei s-a reîntors la viață nu ca o umbră, ci ca o ființă vie, capabilă să trăiască o viață lungă, normală și fericită, ba chiar a avut și copii. Un asemenea lucru un zombi nu-l putea face. Cum a înviat? Prin rugăciunile fierbinți ale maică-sii, presupun, sau poate cu un pic de ajutor din partea Magdalenei Hirscher, care toată viața ei a fost o vrăjitoare albă.

-Magdalena era moartă atunci când a înviat nepoată-sa.

-Dacă privim timpul cum îl privesc oamenii, ai dreptate. Dar Magdalena călătorea în timp. Pune lucrurile pe care le știi cap la cap și vei vedea că realitatea începe să arate altfel.

-De ce vrea acest Lukas Meyer să ne facă să credem că familia Hirscher i-ar datora ceva?

-Dragul meu, asta e simplu: o moștenire Hirscher există cu adevărat, dar eu cred tot mai mult că e vorba de ceva material, iar oamenii au lipici la bani și lucruri de valoare de când e lumea lume.

-Lukas ar fi un simplu hoț?

-Nu e chiar un „simplu hoț", un necromant e o forță cu care nu te joci. Dar în principiu e adevărat. Mai mult, eu așa am aflat, așa se vorbea în târg, că fiul născut de Margareta Meyer n-ar fi trăit decât câteva zile. În acest caz legătura de sânge dintre Lukas și Eva Hirscher e doar în mintea lui.

-Bine, atunci admit că am fost pus pe o pistă greșită, spuse Steve resemnat. Să plecăm de aici înainte de răsăritul soarelui.

-Și unde te vei ascunde până la apus?

-Nu știu… într-un cimitir vechi?

-Steve, nu ești modern deloc! Ce cimitir, n-ai altă treabă mai bună? În zona asta există o mulțime de peșteri lungi și neamenajate pentru turiști, în care dacă intră cineva, te ia drept un alt curios. Nu vrei să te duc la una din ele?

-Ba da, cred că mi-ar plăcea acest lucru. Atât că îmi puneam mari speranțe în casa Hirscher și-acum ele s-au năruit.

Ulrich zâmbi.

-Fiule, nu suntem atotputernici – nimeni nu e! Suntem mai iuți, mai puternici și avem toate simțurile mai dezvoltate decât omul de rând, dar asta nu înseamnă că judecata noastră e întotdeauna infailibilă. Încearcă să te obișnuiești, altfel riști să ți se suie vampirismul la cap.

-Bine, bine, bombăni Steve. Nu mă mai dăscăli!

-Nu te dăscălesc, îți explic doar regulile jocului. Ca să-ți arăt că apreciez sincer implicarea ta în toată această poveste, mâine noapte te voi duce să vezi casa Hirscher.

-Păi nu e asta?

-Nu, asta e doar clădirea pe care Apollonia a dăruit-o breslei negustorilor după învierea miraculoasă a fetei. Dar Hirscherii nu au locuit niciodată aici. Locul în care și-au trăit viața de familie Lukas și Apollonia se găsește pe strada Michael Wiess, la intersecția cu promenada pietonală a orașului. Ca și asta, e o casă veche și gârbovită de ani. Am trecut azi dimineață pe acolo și pot băga mâna în foc că nici în locul acela n-am simțit prezența vreunei forțe magice – dar de aia tot merită să vezi casa.

---//---

Amurgul se lăsase demult peste Brașov, când Steve auzi pași. Știa că la ora aceea târzie toți turiștii plecaseră deja, iar pașii erau prea ușori ca să poată aparține unui om – fără îndoială venea Ulrich. Steve ieși din grota care-i fusese adăpost peste zi – o deschidere la baza unei stânci uriașe, pe care oamenii din vechime o dăltuiseră formând o poartă cu un frumos ancadrament, așa cum numai la casele medievale din centrul orașului se mai găseau.

-Bună seara, fiule.

-Bună, Ulrich.

-Ei, cum ți-ai petrecut ziua? Ai dormit bine?

-Păi – Steve ezită – e prima oară, de când sunt vampir, că visez ceva. E normal pentru specia noastră să visăm?

-Nu e ceva comun, într-adevăr, dar nu te teme: nu ești bolnav. Povestește-mi visul, dacă nu e ceva prea personal și vom vedea cum îl interpretăm.

-Valea din care se ridică stâncile astea, cea unde se găsesc acum vetrele de foc și băncile pentru turiști, era plină de lume – un soi de procesiune cu bărbați bărboși înveșmântați în haine de lână albe și având pe cap cușme de blană. Vorbeau într-o limbă pe care nu o înțelegeam. Mai jos, pe vale, vedeam un sat cu colibe de lemn, în fața cărora trebăluiau o mulțime de femei. Era seară și ele pregăteau cina – la un foc imens din mijlocul satului puseseră un urs și un mistreț la frigare. Bărbații păreau să participe la un fel de ceremonie, aveau chipuri solemne și uneori, ca la un semn, rdicau cu toții mâinile spre cer. Apoi, de pe un drum lăturalnic, au apărut zece căruțe trase de boi. Păreau greu încărcate, pentru că bieții boi asudau cumplit , iar drumul era foarte înclinat. Au urcat până la peșteri, unde căruțașii au descărcat ceea ce se afla în căruțe, au dus încărcătura în adâncurile întunecate ale pământului, au îngropat-o și au zidit intrarea în grote.

-Iar încărcătura era…

-Aur, numai aur, atât de mult cum nu am văzut niciodată: cupe și farfurii meșteșugit lucrate, scuturi încrustate cu nestemate, spade scurte de luptă cu mânerul din aur curat, bijuterii – dar ce nu era acolo? După ce și-au terminat treaba, cei zece căruțași s-au întors printre bărbații din adunare. Aici un bătrân i-a întâmpinat ținând în mână zece fire de paie. Fiecare căruțaș a luat un fir, apoi le-au comparat între ele. Cei nouă care au tras firele mai scurte s-au așezat în linie dreaptă – râdeau și păreau foarte încântați de ceea ce li se întâmplă. Din rândurile bărbaților au ieșit câțiva tineri înarmați cu lănci cu vârful de aramă, care la un semn al bătrânului și-au slobozit lăncile spre cei nouă. Aceștia au murit sub privirile mulțumite ale adunării, care și-a ridicat mâinile spre cer. Apoi trupurile lor au fost arse pe rug, în timp ce mulțimea cânta cântece vesele. Căruțașul rămas a îngenuncheat în fața bătrânului, oamenii s-au

apropiat și și-au pus mîinile pe capul lui, repetând în cor ceea ce bătrânul le spunea. După care au venit femeile, aducând platori cu carne, pâine și vin și s-a încins o petrecere monstruoasă. Apoi ți-am auzit pașii și m-am trezit.

-Hm, iată un vis foarte coerent – mai rar așa ceva.

-Dar știu că a fost legat de magia locului, spuse Steve. Acum înțeleg ce ai vrut să spui cu deformarea realității – cei zece căruțași aveau capete de lup!

-Fiule, cred că e timpul s-o scăpăm pe Eva de prezența nedorită a lui Lukas Meyer. Ea e istoric și ne poate interpreta visul. Știai că pe vremuri, în antichitate, aici era un regat care avea ca totem lupul? Până și steagul lor era un cap de lup făcut din bronz, cu gura deschisă. Când mergeau la luptă pe caii lor sălbatici, vântul intra prin gura lupului și scotea sunete atât de înspăimântătoare că dușmanii o luau la goană înainte să-i vadă.

-Nu știam asta.

-Dar Eva știe. Va trebui să-i povestim totul în cele mai mici detalii, o va interesa peste măsură de mult.

-Și cum rămâne cu casa Hirscher?

-Te duc chiar acum la ea. Urmează-mă

Cap. 17 Cum să ucizi un necromant

-Asta e?

-Da, asta e casa.

-Arată ca o cetate, observă Steve. Și ce geamuri mici!

-În epoca aceea încălzirea caselor iarna era o problemă, mai ales într-un oraș atât de rece ca Brașovul. De aceea suprafața geamurilor era considerabil mai mică decât în ziua de azi. Apropo, știai că pe zidul acesta, cândva, se aflase o frescă?

-Acum e doar vopsea, constată Steve.

-Da, pentru că pictura reprezenta ghici ce? Învierea fiicei Apolloniei în biseirca Sfintei Maria. Pictura a rezistat neatinsă vreme de patru secole, până când comuniștii s-au hotărât s-o răzuiască.

-Dar ce le-a cășunat?

-Poveștile astea cu moartea și învierea nu se potriveau defel cu teoria lor materialistă despre lume, așa că au distrus bunătate de pictură.

-Păcat!

-Ia încearcă să atuingi zidul!

-Într-un loc anume sau…?

-Nu, oriunde ai tu chef, n-are importanță.

Steve își plimbă degetele peste unul din pereții clădirii.

-Ar trebui să simt ceva deosebit?

-Asta te întreb eu pe tine: simți ceva deosebit?

-Nu, absolut nimic.

-Dar în grota unde ai stat și ai visat peste zi?

-Acolo, când îmi apropiam mâinile de perete, între mâna mea și peretele peșterii se iscau mici scântei, iar eu mă simțeam de parcă aș fi fost ușor electrocutat.

-Vezi, aia a fost magie. În peștera aceea s-au săvârșit, poate cu milenii în urmă, ritualuri magice iar pământul și zidurile au o ținere de minte remarcabilă. Pe când aici nu e nimic de soiul acesta – e doar o casă ca toate casele locuite de oameni.

-Sigur aici au stat soții Hirscher?

-Sigur. Camera lor era la etaj, iar la parter , ca niște patricieni respectabili ce se aflau, dădeau de sărbători petreceri considerate printre cele mai selecte din oraș. Eu îmi primeam invitația prin Magdalena, cu care se știa că sunt în relații bune. De altfel petrecerile soților Hirscher erau acele ocazii rare când Magdalena cobora în oraș. De zilele de naștere, de Paști și de Crăciun lumea bună se aduna la Lukas și Apollonia, în timp ce vara, în sezonul de vânătoare, urcau cu toții la munte, unde îi așteptau Magdalena și bărbatul ei cu un foc imens la care perpeleau mistreți și căprioare. Căruțe grele, încărcate cu butoaie pline, transportau cu câteva zile înainte vinul pe drumeaguri bătute altfel doar de păstori cu turmele lor.

-Pare să fi fost o viață frumoasă, observă Steve.

-Frumoasă și liniștită, întări Ulrich. Timpul se scurgea domol, anii treceau unul după celălalt în același ritm molcom și cu aceleași evenimente – semănat, cules, făcutul vinului, tăiatul lemnelor pentru iarnă, după care lucrurile se repetau identic în anul următor. Vei vedea, peste o sută de ani sau peste două, ritmul vieții de azi ți se va părea la fel – liniștit și lipsit de evenimente spectaculoase.

-Nu-mi pot imagina una ca asta.

-Nici eu n-am putut, dar apoi s-a întâmplat pur și simplu. Asta este.

Steve vru să spună ceva, dar Ulrich schimbă subiectul:

-Ce faci la noapte?

-Mi-e cam sete. Sper că se mai găsesc sălbăticiuni prin munții ăștia.

-Nu ai nevoie să vânezi. Pun eu la bătaie pocalul vrăjit, primit de la Merlin, care se umple cu sânge de cea mai bună calitate ori de câte ori îl scot din rucsac.

-Uau, meserie! Atunci rămân cu tine.

-Aș prefera să ne întâlnim cu toții, ca să punem la cale eliberarea Evei. Deși trebuie să recunosc că mi-ar face mai multă plăcere să mă plimb cu tine prin orașul adormit, decât să mă întâlnesc cu ticălosul de Robinson și zgripțuroaica de Hanelore.

-Ulrich, nu fii rău! Hanelore nici nu e chiar aşa zgripţuroaică precum pare, iar Robinson… pune-te în situaţia lui: omul nu cunoaşte nici o meserie, nimic, ştie doar să ucidă. Ce poate face atunci când îl chinuieşte foamea? Se angajează ca asasin plătit la cine îi dă bani pe asta. El se consideră un simplu executant, vinovat e cel care plăteşte. Trebuie să recunoşti că, oricât de antipatic ţi-ar fi, la faza asta cam are dreptate.

-Hm, fie cum zici. Dar de accea tot am şi eu dreptul să nu-mi placă.

Cei doi vampiri se îndreptară spre pensiunea la care se cazaseră Karl și Hanelore, Milan și Robinson. Căsuța mică avea toate ferestrele luminate, semn că nimeni nu dormea. Proprietarii, o pereche bătrână, stăteau la parter, camerele de la etaj fiind închiriate turiștilor. Casa dispunea de o curte minusculă, aflată în spatele zidurilor, unde fusese instalată un fel de terasă de vară cu câteva mese și scaune, loc necesar clienților pensiunii pentru relaxare, fiindcă într-adevăr camerele lor erau mici. Acum locul acela era ocupat de Karl și Hanelore, care sporovăiau vrute și nevrute ca doi soți bătrâni, care își petrecuseră cinzeci de ani unul în compania celuilalt. La o altă masă, Milan „discuta” cu o halbă de bere, în timp ce din Robinson, care se ținea departe de orice sursă de lumină, nu

se vedea decât capătul țigării aprinse. Așa îi găsiră Steve și Ulrich, când intrară în casă.

-Steve, spuse Karl ușurat. Eram îngrijorați din cauza ta!

-Știi bine că nu pot circula peste zi. Răsăritul m-a prins la casa Hirscher și a trebuit să stau ascuns până s-a lăsat întunericul.

-Și? Ai găsit legământul?

-Nu. În schimb pe mine m-a găsit tatăl meu, care nu crede în existența niciunui legământ.

Ulrich păși în față și lămpile de pe terasă îi luminară chipul: un tânăr din cale-afară de frumos, cu obrajii neobișnuit de palizi, ochii mari, de un liliachiu intens și părul de aur, lung și dat pe spate.

-Bună seara, sunt Johann-Ulrich Heller.

Întrebările se dezlănțuiră simultan din partea soților Hirscher, în timp ce Milan și Robinson, care-l mai întâlniseră pe Ulrich (în împrejurări nu tocmai glorioase pentru ei) tăceau mâlc.

-Acel domn Heller care face pentru BBC seria despre castelele bântuite?

-Cum de puteți fi părintele lui Steve, când este evident că sunteți mai tânăr decât el?

-De ce nu e adevărată povestea cu legământul? Atunci cu ce o are la mână Lukas pe Eva?

-Chiar ați reușit să luați legătura cu Eva sub nasul necromantului? Sora mea știe că suntem aici?

-Oameni, oftă Ulrich… mereu am spus că sunt o specie mult prea curioasă.

Pe dată se făcu liniște și blondul continuă:

-Da, sunt acel Uri Heller care produce serialul despre castele bântuite. Sunt cu adevărat tatăl lui Steve, în sensul că eu l-am creat. Aparența noastră fizică nu ne trădează vârsta reală, pentru că noi nu îmbătrânim. Steve e cu mult mai tânăr decât mine – el are vreo cinzeci de ani de când s-a născut ca om, eu peste cinci sute. Eva se găsește în cetatea Brașov, aflată pe colina Straja. Nu a fost simplu să iau legătura cu ea, pentru că Lukas ne poate, celor ca mine, citi creierul de la oarecare distanță și altera liberul arbitru. I-am lăsat Evei indicii zgâriate în piatră sau lemn, iar sora dumitale, Karl, are o intuiție remarcabilă și le-a interpretat corect. Deci știe că sunteți liberi, dar nu aveam cum să o înștiințez că vă aflați în acelașii oraș cu ea. Pentru că ea cunoaște puterile lui Lukas asupra celor de soiul meu, nu așteaptă să fie eliberată și se descurcă prin forțe proprii – practic știe că Lukas nu îi poate face nici un rău și trage de timp, ducându-l la exasperare până când va găsi o metodă ca să fugă de sub paza lui.

-Acesta n-ar fi un final prea fericit pentru doamna Eva, interveni Robinson din cotlonul lui întunecat. Ar continua să o urmărească, el însuși sau prin interpuși și ar răpi-o din nou. Lukas nu se va astâmpăra niciodată, dacă i-a intrat în cap că doamna Eva îi datorează ceva. Singura opțiune posibilă pentru ea e ca el să moară.

-Mi-era teamă că se va ajunge aici, spuse Ulrich.

-Vezi vreo altă soluție?întrebă Robinson. Pe dumneata te știu șiret, dar cu duhul blândeții.

Ulrich lăsă ochii în jos. În jurul lui se făcuse liniște, așa că fiecare îi auzi cuvintele abia murmurate:

-Nu-mi place să spun asta, dar ai dreptate. El e necromant – în legendele noastre, asemenea creaturi au doar trup de om, în sufletele lor sălășuiește un demon de la talpa iadului, din cel mai de jos nivel al infernului, pentru că necromanții nu lasă oamenii în pace

nici după moarte. Doar că aici intervine o problemă – una e să vrei să-l vezi mort, alta e s-o faci. Să scapi de un necromant e chiar mai greu decât să scapi de un vampir și doar nici noi nu suntem niște insecte, pe care să le turtești cu pliciul de muște. Cât despre povestea legământului și ce anume o leagă pe Eva de acest individ, acum, după ce familia ei a fost eliberată, singura legătură e cea dintre doi vrăjitori. Din păcate, dintre ei doi, Lukas e vrăjitorul mai puternic și Eva știe asta, așa că încearcă să scape de el folosind nu magia, ci istețimea ei.

Steve începu să povestească toate câte le aflase de la Ulrich despre necromanți și despre imposibilitatea ca Margareta Meyer s-o fi readus la viață pe fata Apolloniei. Fericit că nu mai era în centrul atenției, Ulrich se trase în umbră, unde însă Robinson îl luă în primire:

-Șefu', am o datorie față de matale și ți-am explicat că la cei din tagma mea datoriile le plătim cu un glonț. Îl împușc eu pe bau-bau ăsta.

-Ce ți-a cășunat pe el? Doar te știam în slujba lui.

-Da, dar nu mi-a plătit ultimele misiuni, nenorocitul, iar eu nu lucrez pe datorie.

-Mi-e teamă că nu ești mai bun decât el. Bani, bani și iarăși bani – voi chiar faceți moarte de om pentru bani! Rușinos lucru!

-Morala nu te ajută să scapi de Lukas, să știi, iar eu vreau să-mi plătesc datoria pe care o am la dumneata că m-ai ascuns de poliție.

Ulrich zâmbi.

-Cu un singur glonț nu-i vii de hac ăstuia.

-Dar câte trebuie, șefu'?

-Trei, dar nu de orice soi.

Robinson se aplecă peste masă, părând să absoarbă fiecare cuvânt al vampirului odată cu aerul pe care-l respira. Ulrich continuă:

-Primul trebuie să fie din oțel, pentru că necromantul e tot un soi de vrăjitor și vrăjitorii se tem de fier. Acesta va fi tras aici – mâna lui Ulrich atinse fruntea lui Robinson între ochi, la baza nasului. Al doilea glonț va fi din argint – făpturile nopții, oricare ar fi ele, se închină Dianei, zeița Lunii și socotesc argintul un metal magic, care le modifică puterile. Acest glonț trebuie tras în mijlocul palmei, pentru dreptaci în mâna dreaptă iar pentru stângaci în cea stângă. Așa împiedici creatura să pună mâna pe bagheta sa magică și să facă vrăji.

-Grozav, n-am ce zice. Crezi că după ce i-am găurit țeasta, individul mai are chef de hocus-pocus?

-Dacă nu tragi și al treilea glonț, fii sigur că necromantul scapă cu viață, în schimb din acel moment viața ta nu mai valorează nici cât o ceapă degerată. Al treilea glonț va fi din aur și trebuie tras în inimă, cu mare precizie. Aurul reprezintă forța soarelui și a luminii care alungă noaptea, iar asta îi va aduce moartea cu siguranță. Între cele trei împușcături nu au voie să treacă mai mult de câteva secunde, pentru că necromantul se regenerează repede și gândește și mai repede, ceea ce e periculos.

Robinson rămase tăcut o vreme. Apoi întrebă brusc:

-Auzi, ești sigur că așa se face? Pare cam greu de realizat.

-Am asistat la moartea unui necromant, spuse Ulrich. Pe atunci nu se prea foloseau armele de foc, așa că oamenii au ales cei mai buni arcași pe care-i aveau și au dat fiecăruia câte o săgeată – una cu vârf de fier, una de argint iar a treia de aur. Arcașii au tras simultan, iar în urma lor s-a mai tras o săgeată înmuiată în păcură și căreia i s-a dat foc, pentru a incendia hainele necromantului.

-Hainele, doar hainele? Dar din cadavru ce s-a ales?

-Păi e ca la vampiri, nu există nici un cadavru, doar o grămăjoară de praf. Țin minte și acum că din trupul vrăjitorului s-a ridicat un nor negru, pe care vântul l-a purtat în cele patru zări. Avea un miros îngrozitor norul acela, de sulf și pucioasă, de a trebuit să-mi schimb urgent îmbrăcămintea după ce m-am întors de la execuție.

-Fără cadavru, cugetă Robinson. Convenabil! Iar noi suntem doi, dacă eu ratez una din ținte, Milan va corecta eroarea.

-Nu gândești rău, dar mai rămâne o problemă: Lukas Meyer o scoate la plimbare pe Eva foarte rar pe dealul Straja, cel mai adesea nu-i permite să se plimbe decât în curtea cetății, în amurg, după ce soarele a asfințit.

-Deci trebuie să ajung în cetate…

-Da. Pentru mine ar fi un fleac, aș putea să sar peste ziduri sau să smulg poarta, dar Lukas ar fi pus în gardă de mirosul de vampir și ar avea timp s-o mute pe Eva în altă parte.

-Cât de înalt e zidul ăla?

-De trei ori cât un stat de om, dar e groaznic de șubred. Nu te poți cățăra pe el fără riscul de a se prăbuși cu tine cu tot.

-Minunat! Altă idee nu ai?

-Ar mai fi una, dar îți trebuie echipament de protecție, altfel riști să te alegi cu oase rupte și n-ar fi prea vesel pentru tine.

-Echipament s-ar găsi, spune-mi care e ideea.

-Păi, să te azvârlu peste zid, aș putea face asta. Dar pentru tine ar fi ca și cum ai cădea de la etajul al treilea.

Robinson rămase tăcut o vreme, apoi cugetă cu voce tare:

-Hm, din câte am văzut orașul ăsta e plin de ziduri vechi de fortificații. Pentru început aș putea să escaladez unul din turnuri, apoi să-mi dau drumul din vârful lui ca să testez echipamentul.

-Turnul Postăvarilor ar fi numai bun, sugeră Ulrich. Are douăzeci de metri înălțime și e la mare distanță de cetate, Lukas sigur n-ar vedea până acolo. Noaptea turnul e iluminat, dar ne putem ocupa de asta.

-Nu, ar bate la ochi. Voi începe pregătirile în amurg, înainte de aprinderea luminilor în oraș.

-Chiar vrei să faci asta? Riscul e imens!

-Dacă nu mi-ar fi plăcut să risc, mă făceam contabil, ripostă Robinson.

-Bine, e treaba ta și pielea ta în joc, dar dacă ratezi, soarta Evei s-ar putea înrăutăți și ea nu e vinovată cu nimic.

-Voi ține seama de asta. Oricum, din ce mi-ai spus, nici pentru mine n-ar fi o afacere din cale-afară să ratez.

-Ca să nu ratezi, îți trebuie ceea ce se găsește în cutiuță. Fii cu băgare de seamă!

Ulrich făcu să apară, dintr-un buzunar al hainei sale, o cutie roșie de catifea din cele folosite pentru bijuterii. Când o deschise, Robinson descoperi înăuntru două mici sfere, una de aur și cealaltă de argint.

-Cu oțelul te ocupi tu, i-o trânti Ulrich peste umăr și părăsi terasa.

---//---

-Lukas, înțelege că așa nu vei ajunge nicăieri. Sunt o femeie de acțiune și statul pe loc mă omoară cu zile. De ce crezi că stând aici degeaba și nefăcând nimic voi avea brusc o revelație privind textul înscris pe lespedea de la Șinca? Zici că fratele meu e prizonierul tău? Foarte bine, vă privește ce aveți de împărțit tu, el și Hanelore, dar decât să mă ții închisă aici, mai bine ne-am duce la Berlin și am cerceta cărțile din podul casei lui Karl. Poate am avea noroc și am găsi ceva legat de rune și de istoria familiei, pentru că eu m-am săturat de cetatea asta ca de merele acre.

-Credeam că ești istoric și vei fi încântată că te-am adus să locuiești aici, mătușă.

-Încântată pe naiba, înjură Eva. Se plimba în sus și în jos prin spațiul nu prea darnic al micii capele din cetatea Brașovului, gesticulând agitată din mâini. Se opri în fața lui Lukas și se răsuci iute, arătând acuzatoare spre cele câteva lucruri care zăceau într-o grămadă pe podea: cum aș putea fi încântată? Îmi place istoria medievală, nu confortul acelei epoci. De o lună dorm pe o podea de piatră, vârâtă într-un sac de dormit și am și eu o anumită vârstă! E inuman, aș prefera un pat de puf, dacă tot e să aleg.

-Pe șantiere dormi în cort, aici ai măcar un acoperiș deasupra capului, o puse Lukas la punct, dar Eva se hotărâse deja să nu-l asculte.

-Da, grozav! Ca să mă duc la toaletă, trebuie să traversez toată curtea, până la singurul corp de clădire care are apă curentă, iar asta noaptea numai plăcut nu e. Și nici lumină electrică nu avem, ci doar lumânări. E romantic până peste cap!

-În deșertul Australiei ai avut mereu apă curentă, observă Lukas ironic. Iar în America de Sud ai lucrat ani de zile la lumina lanternei.

-Da, dar eram mai tânără pe atunci…

-Mătușă, nu încerca să mă duci cu vorba. Vei fi liberă când îmi vei spune ce scrie pe lespedea de la Șinca.

Se aflau într-o încăpere mică dar foarte înaltă – pe un perete trona un crucifix imens sculptat în lemn, cu un Christos răstignit în mărime naturală. O masă de altar, acum plină cu hârtiile Evei, se găsea în mijlocul încăperii, două bănci lungi fuseseră aranjate în dreapta și în stânga altarului, iar pereții erau literalmente tapetați cu pozele supradimensionate ale lespezii cu rune de la Șinca. De-a lungul unuia dintre zidurile incintei se zărea sacul de domit al Evei, iar pe o etajeră improvizată fuseseră așezate câteva vase de bucătărie desperecheate. Ăsta era tot „confortul” oferit de Lukas mătușii sale.

-Ți-am promis că te las să pleci dacă îmi citești runele alea.

-Grozav! Dacă înțelegeam semnele, ți-aș fi spus de acum o lună ce înseamnă. Fără o conexiune bună la internet, unde ai vrea să caut ce sens au simbolurile de la Șinca?

-Cunoști o mulțime de alfabete antice, fă și tu analogii și vei reuși – cu condiția să vrei, bineînțeles.

Eva se inflamă.

-Ți-am mai spus, cap sec, că semnele alea nu seamănă cu nimic din ce cunosc. De unde vrei să ghicesc ce scrie acolo? Asta în ideea că e cu adevărat o scriere și nu niște scrijelituri fără sens.

-Nu pot fi fără sens. Sunt rânduri ordonate, până și un copil vede asta.

-Foarte bine, accept. Cum crezi că trebuie citite? De la dreapta la stânga sau de la stânga la dreapta? De sus în jos, ca scrierea chinezească, sau pe diagonală? Hai, dă-mi o idee!

-Tu ești istoricul, bombăni Lukas. Dar măcar ai început să te ocupi cu subiectul, ceea ce tot e bine. Mă bucur că începi să colaborezi, mătușă.

-Știi bine că mă enervează când îmi zici „mătușă”. Nu am habar de unde ți-a intrat în cap că ai fi urmașul Margaretei Meyer și că Peter, fiul Magdalenei, ar fi fost schimbat cu fiul surorii ei. Am cercetat din fir în păr istoria familiei, fiul Margaretei a murit la o săptămână de la naștere, iar Peter, după ce a fost crescut la Rupea, la maturitate s-a întors în familie, atunci când știa deja cum să-și controleze puseurile de magie. Ceea ce tu mi-ai prezentat ca fiind legătura de rudenie dintre noi e o poveste confuză și încâlcită, care nu își găsește confirmarea în actele și în arhivele noastre.

-Alea oficiale, făcu Lukas. Cele pe care tu le știi și crezi că sunt singurele adevărate.

-Aștept cu nerăbdare să le văd și pe celelalte ca să te pot crede. Sunt istoric, doar tu ai spus-o și în meseria mea tot ce contează sunt dovezile.

-Dar chiar nu simți nimic față de mine, mătușă?

-Lasă-mă cu vocea sângelui și alte aiureli! Ce ai vrea să simt față de tine, după ce mă ții prizonieră de o lună de zile? Antipatie, da, câtă cuprinde, dar nimic altceva.

-Mă întristează să aud asta, mătușă.

-Te întristează, pe naiba! Tot ce vrei e să știi ce scrie pe piatra aia blestemată, poate-poate Hirscherii au îngropat pe undeva vreo comoară. Nu înțelegi că „moștenire” se referă la o mulțime de lucruri, nu toate plăcute? Unii își lasă moștenire datoriile, iar alții lucruri cu mult mai rele – de pildă călăul din Brașovul medieval își lăsa cu limbă de moarte urmașului butucul și securea cu care îi executa pe condamnați. Iar dacă crezi că moștenirea la care aspiri e vreo carte secretă de magie, fii prudent: unele cărți sunt bine ferecate și nu-și

dezvăluie tainele decât anumitor persoane, în anumite condiții. Vai de tine dacă vrei să le citești și nu ești tu cel chemat!

-Nu mă poți speria, mătușă. Ești terminată psihic, ești la capătul răbdărilor și de aceea țipi la mine din ce în ce mai des. Încă două sau trei zile și-ți vei reaminti brusc cum se citesc runele de la Șinca, iar eu voi intra în posesia moștenirii.

-Nu am țipat la tine, spuse Eva extrem de relaxată (în tot timpul conversației, ea nu ridicase tonul). Dar s-a făcut noapte, mor de somn și trebuie să traversez o jumătate de cetate ca să ajung la singura toaletă funcțională din clădire înainte să adorm. M-am cam săturat de asta, să știi.

-Dă-mi traducerea și chinul tău va lua sfârșit.

Eva ridică din umeri.

-Ești incorigibil, n-ai leac. Ne întoarcem iar la punctul din care am plecat.

Apoi se postă hotărâtă în fața lui Lukas și spuse tare și hotărât:

-Vreau la toaletă! Acum!

Ar fi putut s-o lase să se ducă singură, i-ar fi fost imposibil să evadeze cățărându-se pe zidurile înalte, iar cheia de la poartă Lukas o sustrăsese din corpul de clădire rezervat arhivei muzeului. Dar nu voia! Eva trebuia să se simtă supravegheată tot timpul, să aibă senzația că e mereu în temniță, cu gardianul după ea. Deși nici el nu avea chef să iasă din capelă (afară ploua mărunt și se întunecase), vrăjitorul se postă în spatele Evei, pregătit să o urmeze până în ușa toaletei.

Eva ieși în curte cu capul plecat, acoperită de o broboadă veche pe post de umbrelă. Ar fi vrut să arunce priviri în dreapta și-n stînga, dar făcuse acest lucru de multe ori și nu descoperise vreo

posibilitate rezonabilă de a evada. Auzea pașii lui Lukas în spatele ei și știa că dacă s-ar opri, acesta ar împinge-o înainte: nu-i era îngăduit să zăbovească în curte decât atunci când el o lua la plimbare. De obicei, mergeau mână în mână, ca doi îndrăgostiți și asta era ceva care o scotea cu adevărat din sărite, dar reușise de fiecare dată să-și ascundă neplăcerea – el nu trebuia să-i cunoască nici un punct slab, altfel era pierdută.

Ultimii câțiva pași până la corpul de clădire în care se găsea toaleta, Eva îi făcu alergând. Se săturase de drumul lung prin curtea întunecată, se udase până la piele, noaptea era răcoroasă și – mai presus de toate – voia să doarmă, chiar dacă asta însemna să se bage din nou în sacul ei de dormit, așezat incomod direct pe pardoseala de piatră a fostei capele. Nu-i păsa că fuge – dacă nu voia să o scape din ochi, Lukas n-avea decât să fugă după ea!

În partea cetății unde ajunsese, singura restaurată corespunzător, existau toate binefacerile civilizației: nu doar apă curentă (e drept că rece și asta o făcea pe Eva să sufere în fiecare dimineață, când se spăla) dar și electricitate. Mâna ei se întinse automat după întrerupător, sătulă să orbecăiască prin spații întunecate. Dar chiar înainte de a apuca să aprindă lumina, din spate se auzi un soi de pocnet ușor și izbucniră lumini care însă se stinseră după câteva fracțiuni de secundă. Eva se răsuci cu fața spre curtea scufundată în întuneric, pregătită să dea nas în nas cu Lukas și să continue cearta. Era convinsă că zgomotul și luminile proveneau de la încercările lui de a face vrăji.

Dar nu-l zări: în curte se vedeau doar siluetele a doi bărbați în haine negre, care se furișau la adăpostul zidurilor, încercând să evite spațiul deschis din mijlocul curții. Cei doi țineau în mâini arme de foc, de pe a căror țeavă ieșea fum. Și tot fum se ridica dintr-o grămadă de cârpe aflate la câțiva pași de Eva, pe care ea nu ținea minte să o fi văzut când a trecut pe acolo. Lukas nu era pe nicăieri! Apoi o izbi mirosul. Femeia își acoperi iute nasul cu mâinile, dar mirosul părea să i se infiltreze prin toți porii pielii: o duhoare insuportabilă de

pucioasă, venind de la grămada de cârpe din curte. Eva renunță brusc la ideea de a merge la toaletă și îi pieri și somnul. Dacă tot nu-l vedea pe Lukas, profită de absența lui ca să iasă în mijlocul curții și să tragă adânc în piept aer proaspăt. În drum se ciocni de unul din cei doi bărbați în negru. Deși niște ochelari mari, negri, îi acopereau o jumătate din față (cadou de la Steve, cu vedere în infraroșu, ultimul răcnet al tehnologiei), Evei individul i se păru oarecum cunoscut. „E omul rănit la Șinca”, îi trecu prin minte într-o fracțiune de secundă. Individul - și el cu o mână ținându-se de nas – se îndrepta exact spre grămada fumegândă de zdrențe din curte.

„Trebuie să fii nebun ca să miroși chestia aia”, gândi Eva. Înainte de a apuca să se îndepărteze, bărbatul îi vorbi pe un ton liniștitor:

-Doamnă, nu vă temeți, am venit să vă eliberăm. Lukas e mort.

Auzise cuvintele și totuși creierul ei părea să refuze să le înțeleagă sensul. „Cum adică mort? Așa ceva e imposibil.” Dar nu avu timp să cugete asupra celor auzite, pentru că aerul vibră și doi indivizi aterizară în incinta dintre zidurile cetății, părând că au picat de-a dreptul din cer: unul era Ulrich, iar celălalt Steve.

-Bravo, băieți, bună treabă ați făcut, spuse Ulrich.

Și el, ca și cei doi bărbați ajunși înainte în curte, purta tot haine închise la culoare. Doar fața ireal de albă i se decupa din întunericul nopții , altfel ar fi putut trece complet neobservat. Ulrich se îndreptă de-a dreptul spre Eva. O îmbrățișă și o duse la umbra zidurilor, acolo unde ploaia n-o putea atinge. Medievalista tremura.

-Sper că ești bine și băieții ăștia înarmați până în dinți n-au reușit să te sperie prea rău.

-Sunt bine, confirmă Eva. Doar că mi-e frig și m-am udat până la piele.

Vampirul se îndepărtă de ea.

-Dacă ți-e frig, prezența mea nu te ajută cu nimic, ba chiar din contră.

-Cum ai ajuns aici?

-Simplu: am sărit peste zidurile fortificației. Pe băieți i-am azvârlit dincoace de zid, ei oricum aveau echipamente de protecție.

-Ai sărit peste zid, repetă Eva cu admrație, privind în sus la înălțimea zidurilor fortificației. Vampir, deh…

În aceleașii timp îi deveni clar de ce siluetele bărbaților care pătrunseseră în curte i se păreau monstruoase și diforme: purtau haine cu câteva numere mai mari decât era necesar, cu căptușeală din puf, sub care fiecare centimetru de piele din corpurile lor fusese învelit în straturi groase de burete, iar pe cap aveau căști de alpinism. „Echipați astfel”, cugetă Eva, „n-ar păți mare lucru nci dacă ar cădea în cap din vârful celei mai înalte clădiri din oraș”. Apoi întrebă temătoare, cu o voce mică:

-Lukas chiar e mort?

-Cum nu se poate mai mort, Eva. Am simțit când spiritul lui întunecat a plecat, era de pacă cineva mi-ar fi eliberat creierul din niște chingi de oțel.

-Mulțumesc că ai stat în preajma mea în această lună îngrozitoare de prizonierat. Știu cât de greu ți-a fost să te afli în apropierea unui individ care îți putea controla mintea. Bănuiesc că e înfiorător să lupți cu așa ceva.

-Lasă, a trecut, important e că ești bine. N-a încercat să te tortureze nenorocitul?

-Nu. M-a enervat și m-a amenințat în fel și chip, dar nu mi-a făcut nici un rău fizic.

În acest timp, Steve se apropiase de grămada de zdrențe care fuseseră cândva hainele lui Lukas. Vântul împrăștiase deja mirosul de pucioasă și aerul începea să devină mai respirabil. Steve răscoli cu vârful pantofului în grămada de haine, până când găsi ce căuta, pentru că se aplecă brusc și ridică un obiect, cu e expresie evidentă de silă întipărită pe față. Apoi o luă spre poartă. Când trecu pe lângă Eva și Ulrich, le spuse:

-Am recuperat cheia cetății, eram sigur că Lukas o purtase asupra lui tot timpul. Acum mă duc să deschid poarta, pentru că noi am sărit peste zid, dar în mod sigur Hanelore n-ar aprecia forma asta de sport.

Eva îi prinse vorbele din zbor.

-Hanelore e aici? E și Karl cu ea?

-Da, întări Steve, sunt amândoi de partea cealaltă a porții, într-o mașină care așteaptă să vă ducă jos în oraș. Am închiriat o pensiune drăguță la doi pași de Biserica Neagră, vă va plăcea cu siguranță.

-Steve e cel mai de treabă tip pe care-l știu, chiar dacă e un colțos ca și mine, spuse Ulrich.

Eva îi întinse mâna, Steve i-o sărută.

-Mă duc în capelă să-mi adun lucrurile și mai ales să iau de pe pereți pozele lespezii de la Șinca, zise medievalista vesel. E periculos să le vadă toți nechemații, până când textul nu va fi descifrat.

-Știi până la urmă ce conține?întrebă Ulrich curios.

-Mi-am putut da seama doar că e o poezie, pentru că pare să aibă rimă: toate rândurile au același număr de semne și se termină cu același semn. Simbolul care apare cel mai des e unul solar, așa încât, dacă intuiția nu mă înșeală, avem de-a face cu un imn străvechi închinat soarelui. Având în vedere că piatra a aparținut probabil unui popor nordic, o asemenea creație e perfect explicabilă în contextul dat.

-Deci asta a crezut Lukas în mod eronat că e descrierea locului în care s-ar afla comoara familiei Hirscher? Ce prost, exclamă Steve, dar Ulrich îi dădu un ghiont, făcându-l să tacă.

Apoi poarta fu deschisă, iar Karl și Hanelore se repeziră s-o îmbrățișeze și s-o sărute pe Eva. Culmea, Hanelore părea sinceră în bucuria ei!

Cât timp familia Hirscher se veselea de revedere, Robinson se proțăpi în fața lui Ulrich.

-Șefu', mi-am plătit datoria?

-Cu vârf și îndesat! Bună treabă ați făcut, tu și Milan! Nu-mi mai datorați nimic, sunteți liberi să plecați amândoi.

-Bine, șefule, atunci noi o ștergem în noaptea asta. Habar n-am în ce ape se scaldă oamenii ăștia (Robinson arătă spre Hirscheri, care discutau cu voce tare în mijlocul curții, ignorând ploaia care continua să cadă), dar nici mie, nici lui Milan nu ne place povestea asta cu magia. Să fie clar, prefer să împușc oameni care își dau obștescul sfârșit după primul glonț tras, nu după trei.

-Acum că Lukas e mort, ce vei face?

-Nu știu. Robinson se scărpină în cap. Milan zicea că are nu știu ce verișor care lucrează în construcții și care caută zilieri, chiar și fără nici o calificare. La nevoie mă pot duce la vărul ăla, dacă dă o pâine de mâncat – Milan a zis că el așa va face.

-Ideea mi se pare bună, acceptă Ulrich.

Și pentru că nici Milan, nici Robinson nu plecau, ci continuau să stea în fața lui, părând că ezită, Ulrich le întinse mâna, pe care cei doi o strânseră cu putere. Apoi ieșiră pe poartă și dispărură pentru totdeauna din existența lui. Îi mai auzi o vreme, vorbeau despre cât de grozav le fusese zborul peste zidurile cetății, dar Ulrich nu le dădu nici o atenție. Își privea în schimb mâna, cu un aer preocupat. Steve se apropie de el cu pași neauziți, ca orice vampir.

-Știu la ce te gândești: tocmai ai dat mâna cu doi ucigași și treaba asta nu prea-ți pică bine.

-Nu-mi pică bine deloc, fiule. De cinci sute de ani n-am mai ucis pe nimeni, nici om, nici vrăjitor, nici vreo altă ființă bipedă. E drept că pe vremea aia ucideam singur, nu aveam nevoie de interpuși ca să scap de cineva.

-Nu tu l-ai omorât pe Lukas, nu te mai frământa atâta, că individul oricum nu merită.

-Cine i-a dat gloanțele lui Robinson? Cine i-a spus cum să facă? Dacă nu eram eu, Lukas trăia.

-Trăia ca să ucidă, Ulrich. Primul om pe care l-ar fi terminat ar fi fost Eva Hirscher, o vrăjitoare albă cu totul inocentă și benefică. Am fost polițist douăzeci de ani și știu ce spun – crede-mă, Lukas ar fi făcut în așa fel încât să pară nevinovat, iar poliția umană nu l-ar fi putut prinde niciodată pentru crimele lui. Gândește-te că Sonia a plătit cu viața fiindcă a fost un pic prea curioasă, gândește-te că pe tine Lukas te-a torturat, pe Milan și pe istoricul acela, partenerul de săpături al Evei, i-a băgat în spital fără nici o remușcare și bănuiesc că singurele remușcări le-a avut pentru că nu a reușit să-i ucidă. Pe Karl, Hanelore și Eva i-a lipsit de libertate fără să-i pese – iar asta e doar partea pe care o știm noi din activitatea lui „glorioasă”, ce o fi făcut mai înainte, doar Cel Întunecat poate ști.

-Bine, Steve. Să zicem că ce am făcut n-a fost decât un rău necesar.

-Foarte necesar, întări Steve.

Cap. 18 Și totuși există!

-Dragul meu, accept multe dar asta e prea de tot! Știu că ești arheolog, că munca ta înseamnă de multe ori săpături pe vreme bună sau rea, pe soare sau pe ploaie, în cele mai imposibile locuri. Niciodată nu am comentat, dar de astă dată pur și simplu nu te las să te duci!

Florian Silvestru își privea nevasta zâmbind. Se căsătorise cu o femeie aprigă și-i plăcea modul ei de a-și arăta voința, însă acum era evident că nu avea dreptate.

-Draga mea, dar nu merg să sap! Tu n-ai văzut? E o invitație la cină și încă la cel mai bun restaurant din oraș, la Casa Negustorilor. Nici prostul proștilor n-ar refuza așa ceva!

-Nu contează, tot nu te duci! Din cauza femeii ăleia îngrozitoare ai stat trei săptămâni în spital și ești încă în concediu de boală. Să n-aud de Eva Hirscher!

Invitația fusese adusă de Marin „chimistul”, pentru că Eva le-a trimis pe toate pe adresa muzeului. Acum același Marin se prefăcea interesat de o emisiune anostă la televizor, fiindcă nu suporta certurile casnice și nu voia să intervină între cel mai bun prieten al său și nevasta acestuia.

-Eva nu e de vină pentru accident, ci șoferul care venea din sens opus, încercă Florian să explice. Eva a stat pe scaunul din dreapta și putea s-o pățească mai rău decât mine, atât c-a avut o

doză mare de noroc. Poliția a finalizat ancheta și Eva n-a fost implicată în nici un fel.

-Și eu am primit o invitație, făcu Marin profitând de tăcerea de o clipă a femeii. Desigur că nu voi rata ocazia de a petrece la casa Hirscher.

-Nici fiul meu nu va rata ocazia, spuse mama lui Florian, care până atunci tăcuse. E de datoria ta, fiule, să fii acolo.

Cele două femei, soacră și noră, se contraziceau rar și niciodată într-un mod atât de direct. Florian tresări surprins (lui îi convenea întorsătura pe care o luaseră lucrurile), dar maică-sa nu terminase ce avea de spus:

-Dacă nu-l lași să meargă la petrecere, tot Brașovul va spune că ești geloasă pe o femeie care are de două ori vârsta ta. Vrei ca orașul să râdă de tine?

-Nu sunt geloasă pe Eva Hirscher, dar Florian e încă în concediu medical și nu pot să uit că mergeau împreună la Șinca Veche atunci când a avut loc accidentul. Femeia aia e ca o piază-rea pentru el.

-Piază-rea sau nu, fiul meu va merge la petrecere. Bunicii lui s-au întâlnit și s-au luat din cauza casei Hirscher, așa că nici nu se pune problema să lipsească.

Florian întoarse spre maică-sa niște ochi în care se citea mirarea.

-Mamă, nu mi-ai spus niciodată asta!

-Erai prea mic, iar vremurile au fost potrivnice. Dar acum nu mai am nici un motiv să tac.

Luară tuspatru loc în jurul mesei mari din sufrageria de modă veche, plină cu bibelouri și dantele croșetate. Cel mai curios dintre toți părea Marin, cunoscut pentru credulitatea lui și plăcerea de a colecționa tot soiul de legende urbane, unele cu totul lipsite de sens.

-S-a întâmplat în acel deceniu infam, anii 1950 – 1960, când Brașovului nu i s-a îngăduit nici măcar să-și păstreze numele multisecular și respectat de toată lumea. I s-a spus Orașul Stalin (Marin pufni în râs) și comuniștii au încercat să distrugă toate simbolurile legate de trecutul orașului. Cum Hirscherii părăsiseră Brașovul la sfârșitul războiului și au fost declarați chiaburi și trădători, unui neica-nimeni de la partid i-a căşunat pe blazonul Apolloniei, aflat pe fațada Casei Negustorilor. Într-o bună zi, oamenii s-au trezit cu o echipă trimisă să dea blazonul jos, numai că lucrul ăsta s-a dovedit al naibii de greu de făcut. Lumea se adunase ca la urs și din mulțime se auzeau comentarii răutăcioase, în timp ce bieții muncitori, cocoțați pe o scară, se căzneau din greu, fără nici un rezultat. Mama mea, care avea în jur de zece ani pe atunci, se întorcea de la școala germană din curtea Honterus și s-a oprit printre alți gură-cască.

-Lăsați blazonul ăla acolo, a spus un băiat nu cu mult mai mare decât ea. Dacă îl scoateți, Tâmpa va aluneca în jos, va îngropa orașul și vom muri cu toții, ăsta-i lucru știut.

Mamei vorbele astea i s-au părut o prostie dar, spre surprinderea ei, mulți bătrâni le-au aprobat. A ridicat ochii spre băiat, iar acesta s-a uitat la ea. Mama zice că a fost dragoste la prima vedere. Individului care supraveghea lucrarea din partea partidului i s-a părut o insolență fenomenală ca un copil să-l contrazică și a cerut arestarea imediată a vinovatului, numai că nici acesta nu era prost să stea degeaba. S-a furișat prin mulțime și dus a fost, dar înainte de a pleca s-a întors spre mama și i-a spus:

-Mă cheamă Vasile. Întreabă de mine în Șchei și toată lumea va ști să-ți spună cine sunt. Ăsta e semnul meu de recunoaștere! Te

voi găsi eu, la timpul potrivit.

Băiatul avea o panglică subțire, în culorile tricolorului, înnodată la încheietura mâinii drepte.

-Nu ți-e teamă?a intrebat mama.

-Noi nu avem voie să ne temem. Ne apără o magie străveche.

Apoi copilul a dispărut.

-Pe bunicul, Dumnezeu să-l odihnească, îl chema Vasile. El a fost?

-Da, Florian, el. Mama a crescut, a urmat liceul, apoi școala de învățători. A cunoscut mulți băieți de treabă, dar nu s-a împrietenit cu niciunul din ei. În schimb, tot mai des, bântuia pe străduțele în pantă, întortocheate, din Șchei, dar Vasile nu era de găsit nicăieri. Până într-o zi când fratele uneia din colegele ei de școală a venit după soră-sa și mama a văzut, uimită, că băiatul purta aceeași panglică tricoloră la încheietura mâinii.

-Îl știi pe Vasile?a întrebat ea plină de speranță.

-Cum să nu-l știu? E șef în ceata mea. Dacă vrei să-l vezi, vino în duminica Paștelui la Pietrele lui Solomon. Dar nu vorbi cu nimeni, pentru că rușii sunt peste tot și putem avea necazuri.

Mama s-a gătit de sărbătoare, și-a pus merinde în traistă și a plecat, cale lungă, până la Pietre. De unde locuiau bunicii mei, se făcea o oră până în capătul Șcheilor și încă o oră până la Pietrele lui Solomon, iar pe atunci nu circulau autobuze. Ajunsă acolo, a dat de o mulțime de oameni care petreceau. Unde să-l găsească pe Vasile? I se părea o nebunie ce făcuse! A vrut să se întoarcă, dar a simțit că cineva îi atinge brațul.

-Hei, frumoaso, unde fugi? Bată-te norocul, dar mândră te-ai făcut – dacă nu te cer de nevastă imediat, se va găsi altul să o facă și rămân cu buzele umflate.

În fața ei se oprise un flăcău arătos și înalt, în care ea cu greu l-a recunoscut pe copilul zărit câteva clipe, cu aproape zece ani în urmă.

-Cum să mă ceri de nevastă? Dar nu știu nimic despre tine, nici tu despre mine.

-Aici te înșeli! Te urmăresc de ani de zile, mi-ai căzut cu tronc de prima oară, de atunci, de la Casa Negustorilor. Dar a trebuit să-mi conving fârtații să te accepte și ei, pentru că tu ești de altă limbă și de altă credință decât noi.

-Nu știu nimic despre tine, a repetat mama.

-Vei avea o viață întreagă la dispoziție ca să descoperi cine sunt. Dar vor fi mereu lucruri pe care nu le vei ști – pe care am jurat să le duc în mormânt cu mine și despre care nu pot vorbi decât cu frații din ceata mea. Trebuie să te obișnuiești cu asta.

În aceeași seară, Vasile a vorbit cu bunicii mei și a cerut-o pe mama de soție. Pentru nuntă au închiriat localul de la Casa Negustorilor, acolo unde s-au întâlnit prima oară.

-Și blazonul Apolloniei?întrebă curios Florian.

-Ori de câte ori cineva a vrut să-l dea jos, scara s-a rupt. Zeci de oameni s-au cățărat pe zidul clădirii până la el și toți au ajuns la spital după aceea. Prin oraș se spunea că asta ar fi opera Junilor, că ei ar tot tăia picioarele scării, dar nu s-a putut dovedi nimic și în cele din urmă oamenii au fost lăsați în pace, la fel și blazonul.

Marin zâmbi fericit.

-E o poveste frumoasă!

-Dar nu e deloc o poveste. Chiar așa s-au petrecut lucrurile.

-Junii sunt cei ca tine, care defilează călare, în port popular, între Bunavestire și duminica de după Paști?vru să știe nevasta lui Florian, care nu era dinBrașov. De ce naiba faceți asta? E un fel de obicei popular sau ce?

-Poți să-i zici și obicei popular, deși e cu mult mai mult. Dar despre aceste lucruri, ca și bunicul Vasile, nici eu nu pot vorbi.

-Bine, am înțeles, trebuia să spui că va fi o întâlnire a Junilor la casa Hirscher și te lăsam să pleci, mi-e clar că nu te pot opri când e vorba de tradițiile voastre.

Florian îi făcu soției cu ochiul.

-Dar nu e vorba despre Juni, ci despre Eva Hirscher. Știi că nu-mi place să mint!

-Știu, dar din punctul meu de vedere e tot istorie, tot aia. Grăbește-te dacă nu vrei să întârzii!

---//---

Două mese fuseseră lipite una de alta, ca să încapă toată lumea: Eva, fratele ei și cumnata, Ulrich și Steve, Florian Silvestru, Marin „chimistul” și alte câteva figuri foarte cunoscute în oraș, toate lucrând la Muzeul de Istorie. Eva se afla în capul mesei și râdea fericită, în timp ce Ulrich și Steve se țineau în umbră, ca ceilalți să nu remarce că ei nu mâncau nimic. Dar masa era atât de încărcată cu bucate, încât era imposibil să spui cine ce mănâncă – exceptând-o,

bineînțeles, pe Eva care devora o uriașă porție de sarmale de vară, adică din cele învelite în foi de viță de vie și condimentate din belșug cu mărar proaspăt. După câteva pahare de vin, se trecuse de la „dumneavoastră” la tutuiala generalizată și până și Florian renunțase la formalul „doamnă Hirscher”, mai ales că n-ar fi creat decât confuzie, la masă fiind prezente atât Eva cât și Hanelore.

Eva, care de obicei nu vorbea despre munca ei, lăsând faptele să vorbească, de astă dată relata pățaniile de la Șinca, atât cât puteau fi acestea povestite pentru urechile omenești.

-Ai găsit iarăși ceva interesant acolo?întrebă Florian curios.

-Da, e o structură asemănătoare cu „cercul de ardezie” din capitala Daciei, doar că diamentrul cercului e aici de trei ori mai mare. Printre pietrele care compun cercul, așezate ca feliile unui tort, există o lespede acoperită cu rune, despre care tradiția noastră spune că e de origine vikingă și că năvălitorii din nordul îndepărtat se închinau la ea în vremurile când au atacat triburile germanice.

-Unde e lespedea acum?

-Tot acolo! Un descreierat m-a obligat să sap în amfiteatrul de la Șinca, în ideea că voi descoperi harta unei comori. Când i-am explicat că e doar un imn închinat soarelui, s-a supărat și a plecat, lăsând lespedea la locul ei. Apropo, Florian, n-ai vrea să arunci o privire?

-M-ar mânca de viu soția. Crede că Șinca e încărcată cu magie și că nu se cuvine să tulburăm elementele naturii, indiferent dacă le-au rânduit oamenii din vechime sau o creatură cu puteri din afara lumii fizice.

-Bine, dacă nu vrei… eu îmi băteam capul să obțin o autorizație oficială pentru săpături. Mă gândesc că Templul Ursitelor e deja un obiectiv turistic de prima mână și dacă se mai adaugă încă unul, asta n-ar face decât să sporească atractivitatea sitului.

-Eva are dreptate, interveni Marin „chimistul”. S-ar putea percepe un tarif de vizitare care ar permite întreținerea numeroaselor mănăstiri rupestre din zonă. Așa că, îți place sau nu, Floriane, pune-te pe săpat!

Obținură avizele necesare deschiderii unui nou șantier arheologic cu o remarcabilă ușurință. Ca să nu-l lase pe Florian singur cu Eva, Marin îi însoți în primele zile de lucru, la fel și Ulrich.

-Noaptea poți bântui prin zonă, dacă te interesează, îi spuse el lui Steve.

Steve găsi oferta tentantă, așa încât își făcea sistematic apariția după apusul soarelui, cercetând cu ochii lui ageri descoperirile de peste zi. După câteva săptămâni de lucru, pământul fusese dat la o parte și minunatul cerc de piatră se răsfăța din nou sub strălucirea soarelui. Lespedea cu rune, ușor mai albă decât celelalte, era întoarsă cu scrisul în sus, Eva comparând fotografiile făcute de Lukas, traducerea ei și scrierea originală, ca să fie sigură că nu-i scăpase necercetată nici măcar o singură scrijelitură în piatră. Dar, de fiecare dată când trebuia atinsă această lespede, Eva îl lăsa pe Florian să o facă sau își punea mânuși.

-E încărcată de magie?îi susurase Ulrich în ureche.

-Da. Îmi curentează vârfurile degetelor.

Muzeul trimisese la Șinca o mulțime de oameni în afara arheologilor, în frunte cu fotograful oficial al instituției. După aceea, din mașini particulare sau din autocare venite în convoi, se revărsară ziariștii și reporterii de televiziune. Subiectul era fierbinte și de interes: o nouă descoperire la Șinca, loc încărcat cu magie străveche, înțesat de structuri misterioase. Oamenii adorau asta!

Așa încât liniștea patriarhală a locurilor nu o mai puteai regăsi decât noaptea, când muzeografii, ziariștii și reporterii televiziunilor se întorceau în Brașov, pe la casele lor. Atunci situl arheologic rămânea

în paza unui individ angajat de o firmă de securitate, care făcea ronduri în jurul cercului de piatră, ca să descurajeze eventualii săpători clandestini. Goana după senzațional nu durà însă multă vreme – odată ce detectoarele de metale dovediră cu claritate că sub cercul de piatră nu se afla îngropat nici un tezaur, lumea își pierdu treptat interesul. La Șinca rămaseră doar istoricii, adevărații profesioniști pentru care noțiunea de comoară însemna cu totul altceva decât o grămadă de aur și nestemate. Acești oameni erau fascinați de tehnica perfectă a prelucrării pietrei, de frumusețea îmbinării dintre lespezi și de modul în care fuseseră trasportate enormele blocuri de piatră, cu milenii în urmă, când resursele tehnologice ale omenirii erau extrem de limitate.

Între acești pasionați de meseria lor, discuțiile se întindeau până târziu în noapte – în fond Brașovul era la jumătate de oră de mers cu mașina și puteau ajunge acasă oricând fără bătaie de cap. Erau ultimele zile ale verii, caniculare și secetoase – un bun motiv ca să admiri răsăritul lunii așezat în iarbă, lângă superba structură antică și să stai la taifas pe îndelete.

Steve apăruse și el, ieșind din desișul pădurii cu un aer somnoros. La Șinca se mai găseau doar Ulrich, Eva și Florian, restul echipei plecase deja la Brașov. Paznicul, văzând că mai sunt arheologi pe sit, se așezase mai încolo și își frigea niște cârnați la un foc de tabără improvizat.

-Voi pleca și eu acasă, în Canada, spuse Steve. Acum că nu mai aveți nevoie de ajutorul meu, e timpul să mă ocup cu altceva. Deși, la drept vorbind, pe mine tot mă roade curiozitatea – cum naiba a înviat fata Apolloniei Hirscher?

Eva, care ședea lângă Steve, răspunse iute:

-Știu eu asta. Întotdeauna am știut-o, doar scrierile Magdalenei se află în biblioteca mea. Numai că mi-a fost greu să înțeleg și să

accept ceea ce s-a întâmplat. Eu niciodată n-aș fi putut să fiu atât de altruistă cum a fost Magdalena.

Ulrich se apropie, curios.

-Magdalena s-a sacrificat în locul fetei, nu?

-Așa este. Ea a murit în anul 1538, nimeni nu știe cum. Construcția casei a început în 1539, anul următor celui în care a avut loc „minunea" și s-a terminat în 1545, așa cum tot Brașovul cunoaște. Magdalena putea invoca moartea, acum știu că moștenirea ei de valkyrie îi permitea acest lucru. A pus lucrurile în cumpănă și a decis: Apollonia era fericită cu familia ei, în timp ce propria-i familie se destrămase din cauza magiei. Copiii Magdalenei creșteau departe de mama lor, ascunși de ochii lumii, din cauza moștenirii lor magice. Magdalena, ca orice vrăjitoare adevărată, era o bună cunoscătoare a oamenilor – a examinat felul de a fi al Apolloniei și și-a dat seama că, la greu, femeia va putea conduce orașul. Lukas se retrăsese deja din postul de jude regal, sănătatea lui devenise precară și pentru oraș urmau timpuri sumbre. Când fata Apolloniei s-a îmbolnăvit, Magdalena și-a negociat propria moarte la schimb cu viața fetei. Dar cum nimeni, exceptând nebunii și sinucigașii, nu își acceptă moartea, gestul Magdalenei i-a adus darul de a se putea întoarce la viață de trei ori, atunci când împrejurările potrivnice o cer. Așa se face că a fost văzută în oraș la mulți ani după înmormântarea ei și nu ca o nălucă, ci ca o femeie tânără, în carne și oase. Poveștile urbane spun că ultima ei apariție s-a produs pe coama acoperișului bisericii Sfintei Maria, când acesta fusese cuprins de flăcări, în anul 1689. Ritualul ei de aducere a ploii ar fi stins incendiul provocat de trupele austriece, care a pârjolit jumătate din oraș. Dar lumea nu și-a dat seama cine era femeia. Au considerat-o o străină. Cu modul ei de a trăi, ruptă de lume, departe în pădure, Magdalena era puțin cunoscută în Brașov, chiar pe timpul vieții. Toți auziseră de ea, dar puțini îi știau chipul, deși se spune că era o frumusețe.

-Pentru asta pot să garantez, spuse Ulrich. Era cu adevărat foarte frumoasă.

-Ba o cunoșteau mulți, dar nu din cei care locuiau în cetate.

Florian, care vorbea în general puțin și asculta mult, de astă dată începu să povestească:

-Șcheienii au trăit mereu mai mult pe munte decât în oraș. Fiind de altă credință decât sașii din cetate, trebuiau să-și ridice casele în afara zidurilor de apărare. Șcheiul a fost un cartier ortodox de la întemeierea lui, locuit de români, de bulgarii refugiați din calea Imperiului Otoman, de albanezi și de greci. Secole de-a rândul s-a dezvoltat ca o localitate de sine stătătoare, un sat condus de sfatul bătrânilor după legea pământului, moștenită din vechime. Dacă brașovenii se apărau de invazii cu zidurile și fortificațiile lor, șcheienii își construiau casele la adăpostul pădurii, printre stâncile muntelui și în locuri considerate inaccesibile. Cândva, vatra localității a fost la Pietrele lui Solomon, apoi s-a apropiat tot mai mult de Orașul Coroanei. Din vecinătatea Pietrelor pleacă vechiul drum al transhumanței spre Poiana Brașov, folosit cu secole înainte de a fi amenajat ca traseu de promenadă. Pe acolo urcau primăvara turmele la pășune și tot pe acolo trebuia să se întoarcă la casa ei și Magdalena, pentru că e drumul cel mai scurt și mai lesnicios spre munte. Legendele noastre vorbesc de o mare vindecătoare, o femeie tânără și ireal de frumoasă care culegea plante de leac și care trăia într-o casă ridicată cam acolo unde e azi centrul stațiunii Poiana Brașov. Femeia ajuta oamenii aflați la necaz – a vindecat ciobani mușcați de urs sau de lup, dar și cai și oi. Se zice că se pricepea la orice fel de rană, lua febra cu mâna, alunga duhurile necurate și dacă ursul o surprindea pe cărare, îi vorbea blând până când animalul pleca. De aici s-a dus vestea că știa limba fiarelor și că era vrăjitoare. Numele nu i s-a păstrat, dar nu poate fi decât Magdalena.

-Hm, Pietrele lui Solomon, spuse gânditoare Eva. Locul m-a intrigat întotdeauna. Dacă ar fi să deschid un șantier arheologic, acolo m-aș duce întâi.

-S-a tot săpat la Pietre, reluă Florian. Au fost găsite urmele unui sat dacic, ceramică, arme și un depozit de grâne. Prima locuire datează din neolitic. Muzeul nu crede că locul mai ascunde ceva ce nu a fost explorat.

-„Muzeul nu crede", repetă Ulrich. Ce exprimare impersonală! E evident că tu ești de altă părere, sau mă înșel?

Florian nu zise nici da, nici nu, așa încât pentru câteva clipe se așternu liniștea – timp suficient ca Steve să se plicisească și să pornească singur în direcția cercului de pietre, luminat acum de razele unei luni aflate la al treilea pătrar, care strălucea ca un reflector.

-Hei, veniți aici cu toții! E ceva ce trebuie să vedeți neapărat!

La glasul lui Steve, Florian și Eva se buluciră în direcția vampirului, dar, cum era și normal, Ulrich ajunse primul, practic într-o clipită. Pe lespedea cu semnele se zărea acum ceva ce semăna cu un lanț de argint rupt, cu zalele împrăștiate. Când degetele Evei atinseră piatra, din mâinile femeii izbucniră scântei ca un foc de artificii.

-Ce e asta?intrebă Florian

Eva păru să cumpănească.

-Nu-ți pot ascunde la nesfârșit lumea magică. E sânge de vrăjitoare, pe care lumina lunii îl scoate la iveală. Sângele vrăjitorilor luminează noaptea, când e atins de razele lunii. E o scriere, numai că, fiind foarte veche, unele litere nu se mai cunosc și textul devine greu de descifrat. Dar cineva a gravat literele în piatră, așa că putem să îndreptăm lucrurile. Are cineva un cuțit?

Ulrich, în al cărui rucsac de mici dimensiuni părea să se afle jumătate din Univers, îi dădu un briceag, în timp ce-i șoptea lui Steve:

-Îndepărtează-te fiule. Nu știu ce efect poate avea asupra ta sângele de vrăjitoare și s-ar putea să devii agresiv.

-Bine, dar mă chemați înapoi dacă e ceva de văzut.

-Te chemăm, promit asta.

Ulrich își urmări din ochi fiul dispărând în noapte.

-A plecat și probabil e deja în celălalt capăt al pădurii. Dă-i drumul, Eva!

Femeie își crestă încheietura mâinii și sângele țâșni peste vechea lespede. Era roșu dar, la contactul cu piatra, se transforma sub razele lunii într-un lichid argintiu, care umplea cele mai fine canale din piatră. Florian îi pansă rana, în timp ce Ulrich șoptea incantații. „Ia te uită”, gândea vampirul, „arheologul nostru suportă bine magia. Mă așteptam să leșine sau să-l apuce cine știe ce comportament nebunesc, dar el nimic. Interesantă persoană!”

Când Eva și Florian se întoarseră cu fața la lespede, textul se vedea cu claritate: un scris de mână, cursiv, argintiu-strălucitor, cu o caligrafie clară și foarte frumoasă.

-Steve, șopti Ulrich.

Pe dată micul asiatic apăru lângă el, cu niște ochi imenși.

-E în germană, cu litere gotice, lămuri Eva și e scrisul Magdalenei Hirscher.

-De unde știi?întrebă Florian.

-Uite-te și tu, s-a semnat.

-Poți citi?

-Da. „Septembrie, 1538. Voi muri curând, deși trupul meu nu suferă de vreo boală – dar cei de soiul meu simt dinainte când li se apropie ora plecării. Voi muri ca să salvez o viață, dar nu știu a cui, nu mi s-a arătat asta. Așa cum cel care mi-a lăsat, la moartea sa, secretul, așa sunt și eu datoare să nu-l las să se piardă. Comoara căruțașilor cu cap de lup este îngropată în stâncă la Pietrele Înțelepților. Dumnezeu să vă lumineze calea. Magdalena Hirscher.”

-Deci n-am visat, fir-ar!exclamă Steve surprins. Oamenii cu cap de lup au existat cu adevărat! Urmează să ne mai întâlnim cu Minotaurul și voi constata că toate mitologiile străvechi sunt adevărate. Ulrich, mai ai cupa la tine? Simt nevoia să beau pentru asta!

Blondul se bătu peste frunte – desigur, uitase de cina lui Steve, iar acestuia mirosul sângelui Evei îi trezise poftele. „Dacă a suportat până acum, va suporta și asta”, bombăni el. Nu se referea – evident – la Steve, ci la Florian, care urma să fie martorul magiei din pocalul de aur al lui Merlin.

Steve se îndestulă, în timp ce Florian doar zâmbea.

-Îmi pare rău că nu pot să vă dau și vouă, dar e sânge, spuse micul vampir lingându-se pe buze. Voi sigur nu beți așa ceva.

-Nu, dar paznicul trebuie ușurat de o parte din berea pe care a adus-o cu el, altfel se va îmbăta și nu-și va da seama dacă cineva pleacă de aici cu tot cu cercul de piatră, răspunse Florian. Vezi, în lipsa magiei e bun și un spirit de observație suficient de dezvoltat. Și apropo de spiritul de observație, oamenii aceia nu aveau capete de lup.

-Dar i-am văzut în vis!

-De acord, însă n-ai privit scena din apropiere. Ai fi remarcat că erau oameni ca toți ceilalți, perfect normali, care aveau pe cap niște cușme făcute din blană de lup și care păstrau capul sălbăticiunii.

-De unde ști tu ce a fost în visul meu? Ulrich , ai povestit ceva oamenilor de aici?

-Eu? Niciodată!

-Visul s-a arătat și multor muritori de rând, care nu aveau nimic magic în ei. Tu și Ulrich, două știme ale pădurii, e normal să fiți mai sensibili la asemenea lucruri.

Lui Ulrich îi căzu fața.

-Două… ce?

-Știme ale pădurii, strămoșii mei așa vă ziceau. Iar femeilor – iele. Erau cele care dansau în nopțile senine de vară, la lumina lunii, iar bărbații care le vedeau erau transformați în zori în stane de piatră. De aceea se întâlnesc destul de des în munții de pe aici stânci izolate, cu aspect umanoid – sunt curioșii care au împietrit pentru că s-au apropiat prea tare de magie.

-Florian, tu…

-Da, știam. Știam că voi doi sunteți vampiri, iar Eva vrăjitoare. Strămoșii mei au fost printre cei nouă căruțași care s-au sacrificat, iar bătrânul care a murit în brațele Magdalenei , pe care ea l-a tratat de mușcăturile de urs, dar care s-a stins de bătrânețe, era urmașul celui de-al zecelea căruțaș. Credeți că nu mi-e clar de ce a vrut să mă ucidă cel care își zicea Lukas? Individul acela nu știu ce puteri magice avea, dar creier, cu siguranșă, destul. El a pus cap la cap informații disparate, adunate în mare parte din arhivele familiei Hirscher – vezi, Eva, ce pățești dacă postezi totul pe internet? - și a intuit corect care era „moștenirea”: secretul comorii.

-Mă înnebuniți, făcu Eva. Îmi spune și mie cineva în ce constă moștenirea Hirscherilor?

-Da, răspunse Florian liniștit. „Moștenirea” era o informație – locul comorii. Cum a ajuns acest secret la familia Hirscher? Simplu, un singur om trebuia să cunoască locul, de aceea nouă din cei zece căruțași au fost sacrificați. Secretul s-a transmis din generație în generație, timp de sute de ani, până când s-a întâmplat o nenorocire: ultimul cunoscător al secretului n-a murit acasă, în patul lui, așa cum s-ar fi cuvenit, ci a fost atacat de un urs în pădure. Poveștile noastre zic că l-a găsit femeia cu leacuri care locuia în Poiană și i-a îngrijit rănile, dar că omul, fiind bătrân și tot mai slăbit, a murit în brațele ei. Dar înainte de moarte i-a destăinuit locul comorii. A făcut asta pentru că vindecătoarea i-a mărturisit că e cumnata judelui regal Lukas Hirscher, iar în jude, care avea drept de viață și de moarte asupra locuitorilor urbei, credeau cu toții. Corectitudinea era una din condițiile de a accede la această funcție – omul trebuia să se dovedească de încredere pentru toți locuitorii din oraș și dreptatea lui să nu fie pusă la îndoială de nimeni. Deși șcheienii își aveau propriul Sfat al Bătrânilor, când venea vorba de o condamnare la moarte, cazul se aducea la cunoștința judelui și el singur avea autoritatea să dea verdictul. Bătrânului, știind toate astea, Magdalena i s-a părut omul cel mai de încredere peste care putea să dea. I-a încredințat taina și a închis ochii, probabil fără a mai apuca să-i spună și cui trebuia Magdalena să-i predea secretul. Noi am presupus mereu că locul comorii s-a pierdut odată cu moartea acelui om și acum, brusc, după cinci secole el reapare.

-Cine sunt acei „noi”? În ce constă comoara și unde se află?

Întrebările lui Ulrich erau justificate. Eva și Steve, curioși, așteptau explicații de la Florian.

-Cel mai simplu de aflat e locul comorii, continuă acesta. „Pietrele înțelepților” era numele folosit înainte de răspândirea creștinismului pe aceste meleaguri. Căpeteniile dacilor își judecau

pricinile la baza acelor stânci, cam unde e acum poiana în care brașovenii se adună la picnic. Cei care împărțeau dreptatea erau bătrânii, înțelepții triburilor. Mai târziu, după creștinare, numele locului a fost schimbat în Pietrele lui Solomon, iar Solomon era în Biblie, se știe, un simbol al înțelepciunii. Ca dovadă că așa stau lucrurile, în jurul Pietrelor s-au descoperit o mulțime de rămășițe umane, semn că acolo aveau loc execuții ritualice. Dacii își onorau zeii trimițându-le mesageri care aveau rolul de a le transmite cerințele oamenilor. O asemenea moarte era mai mult decât onorantă și numai bărbații cei mai viteji aveau parte de ea, iar ei se bucurau de cinstea care li se făcea. Ca dovadă, noi îi celebrăm și acum, după două mii de ani, pe cei nouă căruțași care au acceptat sacrificiul de bunăvoie.

-Iarăși „noi", observă Ulrich.

-Noi, adică Junii din Șchei, urmașii direcți ai dacilor. Am păstrat portul lor, obiceiurile lor și cuvinte din graiul lor, atât că ne-am creștinat. Ritualurile noastre, celebrate în jurul Paștelui, sunt ritualuri ale morții și reînvierii, încărcate de o magie străveche. Peste ele s-a suprapus sărbătoarea creștină, care tot despre moarte și înviere vorbește – atât că, la început, sărbătoarea noastră era închinată celor nouă căruțași. Când dacilor le-a devenit clar că se puseseră contra unei puteri mai mari decât a lor, au decis să-și îngroape comorile ca ele să nu cadă în mâinile romanilor. Au fost alese mai multe puncte strategice, ascunse în păduri, în munți, în locuri inaccesibile. Șcheienii au vorbit mereu de tainița unei mari comori, dar eu, ca arheolog, eram înclinat să o localizez la Rupea, fosta Rumidava, unde am și săpat în mai multe rânduri, fără să găsesc ceva semnificativ. Se mai vorbea și de aur ascuns de tot soiul de haiduci, dar acesta nu putea fi prea mult, pentru că haiducii dădeau cea mai mare parte din pradă săracilor și își țineau prea puțin pentru ei. Dar legenda celor zece căruțași s-a transmis din generație în generație și toți junii se consideră urmași ai căruțașilor.

-În visul meu au fost zece căruțe încărcate cu aur, spuse Steve. Nouă căruțași, prin tragere la sorți, au murit după ce au îngropat comoara, unul singur a fost lăsat în viață cu rolul de a transmite urmașilor locul ascunzătorii. Pe capul lui și-au pus mâinile toți cei prezenți la ceremonie, ca într-un fel de binecuvântare.

-Cei care au avut viziuni în acele locuri mi-au povestit același lucru, întări Florian. Ca semn de respect din partea comunității, se zice că părinții celor nouă tineri sacrificați ar fi primit, fiecare, câte zece „copii ai obștii", adică tineri pe care urmau să-i pregătească și să-i învețe tainele războiului. Era o metodă bună de a le alina dorul de copiii lor plecați pentru totdeauna. Acei tineri au format primele cete de Juni și multe din obiceiurile noastre sunt precreștine și se trag din aceea epocă îndepărtată. Junii au împletit mereu războiul cu magia și și-au onorat cu sfințenie obiceiurile, chiar dacă nu se mai știe exact de unde vine fiecare aspect al ritualului și nu multă lume mai cunoaște azi povestea căruțașilor. Ei, sper că am răspuns la toate întrebările – cine sunt acei „noi", unde se află și ce este comoara.

-Deci mergem să săpăm la Pietrele lui Solomon? Sună tentant, spuse Eva. Zece căruțe de aur… cu asta, recordul comorii lui Tutankhamon va fi cu mult depășit.

-Eva, interveni Ulrich, ai descoperit destule tezaure, iar ăsta era să te coste viața. Adu-ți aminte de nebunul așa-zis Lukas și de amenințările lui, de faptul că i-a luat prizonieri pe fratele și cumnata ta, iar pe tine te-a ținut închisă în cetatea Brașovului.

-N-am uitat, nu pot să uit așa ceva.

-Atunci ți-e clar că unde e mult aur e și multă nebunie, nu? De ce au îngropat dacii comoara adânc în măruntaiele muntelui? Pentru că voiau să o lase generațiilor următoare, celor care vor veni și vor continua lupta lor pentru libertate.

-Înțeleg ce zici – aurul dacilor trebuie să rămână ascuns în munte, așteptând vremurile în care va fi folosit mai cu cap decât acum. Altfel, oricând se poate naște un nou Hannes Merliner.

-Dacă nu cumva s-a și născut. Febra aurului se ia mai ușor decât gripa.

Spunând acestea, Ulrich i-l arătă pe paznic, care ascultase toată discuția cu urechile ciulite și acum se pregătea să o șteargă englezește, dar Steve fu mai rapid.

-Omule, unde încerci să fugi?

Paznicul bâigui câteva cuvinte fără sens, dar se trezi înconjurat de cei patru, doi vampiri, o vrăjitoare și un arheolog care nu era chiar un muritor inocent.

-Ce facem cu ăsta?vru să știe Ulrich.

-Păi, Florian e paznicul comorii de-acum, eu am predat informația pe care Magdalena n-a apucat să o dea mai departe.

-Legea străveche a Junilor pedepsea trădarea cu moartea, spuse Florian (la auzul acestor vorbe, paznicul făcu fețe-fețe).

-Nu. Destul a plătit Hannes Merliner. Dar avem aici o vrăjitoare printre noi. Eva, știi blestemul de uitare al Magdalenei? Am fost odată martor la folosirea lui și rar am văzut ceva mai eficient.

-Da, îl știu. Nu l-am încercat asupra lui Hannes, pentru că în cartea de magie e scris că nu se aplică decât la oameni, dar cred că individul ăsta nu-i decât un muritor de rând.

-Atunci folosește-l! Ești o vrăjitoare foarte bună și e timpul să-ți arăți puterile.

Eva zâmbi.

-Sună încurajator, depinde numai cu cine mă compari.

-Cu Magdalena, firește, răspunse Ulrich. Nu am cunoscut vreo altă vrăjitoare din familia voastră, pentru că Hanelore e doar o imitație ieftină.

Se făcu aproape miezul nopții, o noapte caldă de vară, luminată de o lună ca un reflector, când plecară spre mașina care urma să-i ducă la Brașov: doi vampiri, o vrăjitoare și urmașul celui de-al zecelea căruțaș, păstrătorul secretului. În urma lor rămase un individ confuz, care se întreba ce naiba caută el singur, noaptea, lângă un misterios cerc de piatră.

Helga, Timișoara – Brașov – Rupea

februarie – decembrie 2017

http://www.nelly-noel.ro

Nota autorului

Fapte și locuri reale și întâmplări inventate în „Moștenirea”

În toamna anului 2016 m-am înscris la o excursie intitulată „Biserici și cetăți fortificate din Transilvania”, care urma să ne poarte prin Bran, Râșnov, Brașov și Poiana Brașov, Rupea, Biertan, Viscri, Moșna, Sighișoara și Mediaș, locuri de istorie și legendă, de care orice turist se va îndrăgosti fără leac. La Râșnov mai fusesem cu câțiva ani în urmă, când lucrările de refacere a cetății erau încă în toi. Ce am văzut acolo nu a fost o surpriză pentru mine, dar cu atât mai mult m-a uimit cetatea de la Rupea, care până atunci fusese doar un punct obscur pe hartă. Construcția unică, în formă de cochilie de melc, se deosebea radical de tot ce văzusem mai înainte, de multele cetăți „în stea”, în sistem Vauban, cu ziduri drepte și bastioane la colțuri. Mi-a devenit clar din prima clipă că mă aflam în fața unui edificiu mult mai vechi, ridicat înainte de apariția primelor arme de foc. Locul, cu magia lui străveche, m-a „uns pe suflet”, mai ales când am urcat la casa judelui pe scara foarte îngustă și întortocheată care pleacă de lângă unul din turnurile străjii, de la al doilea nivel al construcției. Spațiul acela, niciodată luminat de soare, în care ai senzația că zidurile se apleacă peste tine și te strivesc, mi-a dat ideea cea mai clară despre ceea ce a însemnat cândva sintagma de „ev mediu întunecat”. Parcă vedeam în minte asasini tăcuți, cu pumnalele scoase din teacă, pășind fără zgomot pe treptele de piatră roase de ani. Evident că din acel loc nu pleacă nici un drum spre încăperi tainice, asta e doar contribuția mea la poveste, dar întreg situl de la Rupea este o taină.

Am plecat de acolo cu ideea clară de a scrie o carte despre Rupea. Primul impuls a fost să concep o poveste de capă și spadă care să se desfășoare în Evul Mediu dar, oricâte asemenea povești aș fi citit (în adolescență devoram cărțile lui Michel Zevaco, Dumas-Tatăl și Paul Feval), mi-a devenit repede clar că nu sunt calificată să scriu o astfel de poveste – ca să povestești credibil, trebuie să te imaginezi trăind în epoca despre care scrii iar eu, ca și eroina mea Eva Hirscher, ador Evul Mediu dar n-aș supraviețui nici o zi fără electricitate, apă caldă și încălzire centrală. În plus, nu-mi erau prea clare aspecte ale vieții de zi cu zi din acele timpuri: cum se îmbrăcau oamenii? Ce bucate mâncau? Ce formule de adresare foloseau între dânșii?

Am abandonat planul poveștii de capă și spadă și am readus acțiunea în zilele noastre, dar între timp am răscolit cotloanele internetului în căutare de informații. Așa mi s-a confirmat că Rupea e încă și mai veche decât pare – practic vorbim de cetatea dacică Rumidava, care rezistă de peste două milenii pe vârful dealului Cohalm. Așa am aflat ce situație politică incertă și confuză era în Transilvania după lupta de la Mohacs (1526) și ocuparea Regatului Maghiar, fostul suzeran, de către turci, de luptele interne legate de pătrunderea Reformei lutherane, de rolul lui Honterus în răspândirea Reformei și de existența unei străzi numite Apollonia Hirscher în Brașov (e strada care leagă Piața Sfatului de promenada de sub Tâmpa, trecând pe lângă Casa Negustorilor).

În aceeași excursie am vizitat biserica din Biertan și am aflat povestea formidabilului ei zăvor, m-am plimbat prin Biserica Neagră din Brașov și m-am preumblat pe străzile Sighișoarei, cea cu casele vopsite cândva în culoarea sângelui și cu legenda lui Dracula.

La Biertan, în incinta fortificațiilor bisericii, e amenajat un mic magazin cu suveniruri, unde am cumpărat un volum de „legende săsești”, o adevărată comoară care mi-a dezvăluit fricile și fobiile acumulate în sufletul omului pre-modern. Știați, de pildă, că sașii construiau în fața cimitirelor lor labirinturi de vegetație, pentru a face

duhurile rele care vor să intre sau să iasă din cimitir, să se rătăcescă? (Interesantă analogie cu feng-shuiul chinezesc, care cere ca toate drumurile celor vii să fie elegant arcuite, pentru că strigoii nu pot merge decât în linie dreaptă…).

Din căutările pe internet și din câteva ghiduri turistice suficient de detaliate am aflat povestea „morții” și învierii fiicei Apolloniei Hirscher, petrecută în 1538, în Biserica Neagră. Din aceleași surse mi s-a reliefat portretul binefăcătoarei Brașovului, o femeie îndeajuns de hotărâtă încât să devină omul cel mai bogat din oraș și să conducă urbea într-o lume a bărbaților.

După toate câte le aflasem, în toamna anului următor, cu cartea deja în lucru, mi-am petrecut o săptămână de concediu la Brașov. Am mers pe strada Michael Weiss (unul din juzii regali și istoricii orașului, contemporan cu Lukas Hirscher) și am văzut casa familiei Hirscher, am fost și la Casa Negustorilor (blazonul Apolloniei e tot acolo!) și am explorat „Gaura Dulce”. Tot atunci am fost la Pietrele lui Solomon, m-am plimbat pe vechiul drum al Poienii și am luat-o pe poteca spre Postăvarul. Am urcat la Cetate, am umblat pe „după ziduri” și am fotografiat fortificațiile orașului de pe terasele Turnului Alb și Turnului Negru. Brașovenii nu greșesc deloc când spun că orașul lor e cel mai frumos din țară: numeroasele vestigii medievale și munții care răsar între cartiere îi dau un farmec aparte.

M-am pierdut pe străduțele întortocheate din Șchei și – la vechea școală românească de lângă biserica Sfântul Nicolae – am ascultat poveștile Junilor, un amestec de întâmplări reale, legende și magie, din care răzbate evident fundalul precreștin, dacic. Dacă dacii au avut vreodată o mare comoară? Fără îndoială că da, legenda lânii de aur nu e decât o relatare târzie a practicii dacice de a așeza o blană de oaie pe fundul apei Arieșului – peste câteva zile blana era scoasă din apă, cu mulțime de pepite de aur încâlcite în ea. Dacă a existat un tezaur ascuns la Pietrele lui Solomon? Bună întrebare! Eu am văzut uși sculptate meșteșugit în piatra muntelui, extrem de vechi, care nu duc nicăieri sau duc doar la ziduri de stâncă. Ce se

ascunde dincolo de ele? Iată o întrebare la care numai arheologia viitorului va putea să răspundă (dacă…).

Cu un asemenea material documentar bogat la îndemână, toate descrierile locurilor sunt riguros exacte, la fel și contextul istoric în care este plasată acțiunea din primul capitol al cărții. În unele locuri am folosit vechile denumiri săsești ale localităților, pentru a păstra autenticitatea textului. Iată aici echivalențele cu denumirile actuale:

Korona, Kronstadt, orașul Coroanei - Brașov

Hermann, Hermanstadt - Sibiu

Reps -Rupea

Torzburg - Bran

Deși plasată într-un context real, acțiunea romanului e inventată, ceea ce nu o face să fie imposibilă – evident, dacă credeți în vampiri, vrăjitoare și alte personaje supranaturale care populau din plin imaginarul medieval. Dar locurile au o mare influență asupra gândirii oamenilor: plimbați-vă într-o seară ploioasă, de toamnă, prin cetatea Rupea sau prin vechiul Brașov și veți ajunge în scurt timp la concluzia că de după ziduri vă pândesc fantasmele trecutului și că legendele prind viață. Ca să vă întoarceți nevătămați dintr-o asemenea plimbare, nu uitați să aveți prin buzunare o căpățână de usturoi!

Toate cărțile mele se pot descărca gratuit de pe situl: